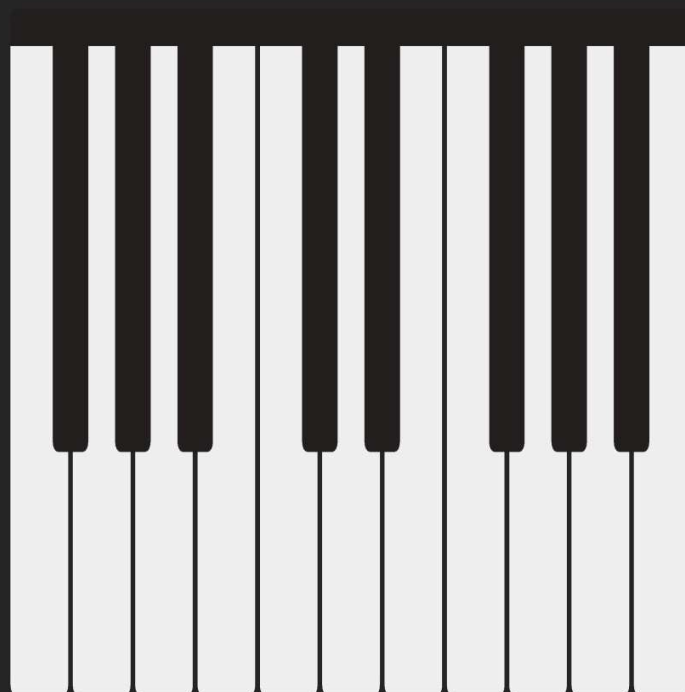

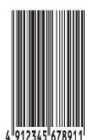

Enciclopedia Muzicii Electronice Romanesti

Enciclopedia Muzicii Electronice Romanesti

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Vivamus nec est justo, a luctus mauris. Ut sodales sem in tortor fringilla vitae pulvinar ipsum consequat. Mauris odio orci, vehicula ut gravida quis, blandit tincidunt leo. Vivamus sed eros est. Maecenas in nibh ac arcu mattis tempus id a mi. Aliquam vel mi est. Nam tempus libero vitae tortor sagittis sed fringilla arcu fringilla. Suspendisse est risus, fermentum a accumsan et, venenatis id nibh. Cras et massa nibh. Cras enim augue, molestie quis facilisis fermentum, euismod at dolor. Aliquam ac nisi orci. Ut in ante fermentum metus commodo tempus non in est. Phasellus nunc purus, sagittis eu vehicula nec, porttitor porttitor lorem. Integer non nunc rhoncus mi fermentum pellentesque. Pellentesque mauris leo, blandit nec pharetra ut, pulvinar non erat. Aliquam luctus rhoncus purus, nec tempus felis eleifend vitae. Etiam faucibus ligula non nibh gravida egestas. Duis scelerisque gravida est convallis vehicula. Curabitur dictum purus nec libero dapibus aliquam mattis nibh convallis. Nam id metus et dolor interdum auctor. Vestibulum ante ipsum primis in faucibus orci luctus et ultrices posuere cubilia Curae; Pellentesque habitant morbi tristique senectus et netus et malesuada fames ac turpis egestas.

4 912345 678911

electro
blog.ro

S. MOLDOVAN

S. MOLDOVAN

S. Moldovan

Enciclopedia muzicii electronice românești

2012

Prefață

Am descoperit muzica electronică la radiourile vremii. Mă găseam noaptea sub pătură, pe întuneric, să nu mă certe părinții că voi merge nedormit dimineața la școală. Ascultam printre puținele emisiuni de acest gen la un casetofon mono, cu rec-ul pus pe pauză, gata să înregistrez o piesă care suna bine și pe care apoi să o ascult zile întregi pe o „compilație” făurită de mine cu lacul de unghii al mamei. Încă mai posed acea „capacitate” de a recunoaște o melodie de calitate încă din primele secunde. Revenind la acele vremuri, îmi amintesc de lunga perioadă în care încercam să îmi conving părinții să îmi achiziționeze o orgă electronică, primită până la urmă prin eforturile lor financiare și pe care mai apoi am exersat felurite cântece știute sau compuse chiar de mine. Aceasta a devenit pe urmă vecină cu tot genul de casetofoane modificate, boxe construite alături de tatăl meu, instalații de lumini improvizate cu tot felul de led-uri și becuțe. Învățam, dormeam, respiram, trăiam pe muzică electronică. Astăzi nimic nu s-a schimbat, decât dimensiunile colecției mele de muzică.

Aceasta este povestea descoperirii muzicii electronice de către mine. Nu sunt un muzician, nici muzicolog, m-am rezumat tot timpul la postura de simplu ascultător. Sunt doar unul ca și oricare altul, cu un plus de curiozitate și perseverență în a filtra informațiile, calități necesare oricărui colecționar. Cu timpul bagajul informativ a căpătat dimensiuni tot mai mari, la fel și unitățile de măsură a colecției muzicale, astfel am căutat o posibilitate de exprimare, de exteriorizare, de împărtășire a pasiunii mele. Ascultam de mulți ani exclusiv muzică electronică românească, însă mă simțeam la fel ca un ac în carul cu fân.

Astfel s-a născut un site. Este vorba despre ElectroBlog Ro (www.electroblogro.com), prin intermediul căruia am încercat de-a lungul timpului să conștientizez și să aduc în fața cititorilor adevăratele valori ale muzicii electronice românești. Acesta a construit o punte între mine și muzicieni. Am găsit în ei oameni simpli, foarte pasionați, profesioniști, bucuroși că le apreciază cineva munca asiduă și sacrificiile, dar și sensibili, uneori dificili, frustrați, stări motivate de reticența și imaturitatea publicului.

În timp am văzut o posibilitate, dar și obligație, în a găsi un mod prin care să le fac și mai cunoscută povestea, să le fie consemnate eforturile și meritele. Astfel s-a născut "Enciclopedia muzicii electronice românești", titlul inspirat de însuși părintele acestui

fenomen în România, domnul Adrian Enescu, căruia îi mulțumesc pe această cale pentru mărețul sprijin oferit pe parcursul scrierii cărții. Un alt mare merit îl are domnul Horațiu Dan Dumitraș, pentru acordarea încrederii în acest proiect și pasiunii cu care s-a implicat în culegerea informațiilor și publicarea cărții. Țara noastră a cunoscut o ascensiune extraordinară în ultimii ani pe plan muzical, fiind renumită la nivel internațional pentru artiștii de muzică electronică, atingându-se momentul potrivit, părerea mea, pentru a se trage linie și "culege roadele". Însă, printre ascultători se știe foarte puține despre pionierii acestui gen, fiind un lucru fascinant de descoperit și prezentat, spre o mai bună documentare și crearea unei tradiții, culturi, printre tinerii care au atâta nevoie în prezent de exemple, de eroi.

Această carte, prima de acest fel din România, cuprinde informații foarte detaliate legate de evoluția muzicii electronice în țara noastră, întinsă de la începuturile acestui curent musical și până în prezent. O adevărată enciclopedie, o istorie a muzicii electronice din România.

Am identificat șase etape cronologice, desfășurate într-un spațiu temporal ce totalizează 47 de ani. Cuprinde 223 de biografii și a fost scrisă cu sprijinul a 266. Majoritatea informațiilor au fost colectate direct de la muzicieni, biografiile au fost construite de la zero, cu interviuri, povestiri și citate la care au contribuit în mod direct artiștii, ocazie cu care mulțumesc: Adi Dumitra, Adrian Andrei, Adrian Barbor, Adrian Boglea, Adrian Budrișan, Adrian Enescu, Adrian Ivan, Adrian Tănase, Alex Samant, Alex Simu, Alexandru Bălă, Alexandru Fulop, Alexandru Hegyesi, Alexandru Ioniță, Alexandru Mareș, Alexandru Negara, Alexandru Nucă, Alexandru Seidiu, Alexe Alexandru, Alexe Marius Andrei, Alexei Turcan, Ali Nasser, Alin Constantin, Alin Zăbrăuteanu, A.M.D. (ex fan Assos Music), Ana-Maria Avram, Ana Roman, Andreescu George, Andrei Marin, Andrei Moțoc, Andrei Oliver, Andrei Rusu, Andrei Stăncescu, Andrei Ștefan, Andrei Vizireanu, Andrei Vladimir Voica, Andy More House, Angel Rusu, Arthur Szabo, Benedek Bela, Berți Barbera, Bogdan Anghel, Bogdan Bocșan, Bogdan Danciu, Bogdan Marcu, Bogdan Nacula, Bogdan Roșu, Bogdan Hladiuck, Bogdan Moldovan, Bujor Stoicovici, Călin Ioachimescu, Călin Torsan, Cătălin Marin, Cătălin Mihuț, Cătălin Milea, Cătălin Onoiu, Cătălin Truță, Cezar Stănciulescu, Christian Mike Sugar, Ciprian Căpitan, Claudiu Ilariean, Claudiu Lupașcu, Claudiu Popescu, Codruț Bendovski, Corneliu Ionescu, Cosmin

Constantinescu, Cosmin Nicolae, Costin Chioresanu, Coughy, Cristi Munteanu, Cristi Țecu, Cristian Alexandru Jitea, Cristian Chirodea, Cristian Fierbințeanu, Cristian Gheorghe, Cristian Mureșanu, Cristian Neagu, Cristian Păduraru, Cristian Prihotca, Cristian Stanciu, Cristian Ștefănescu, Cristina Handrabur, Dacian Vâlcu, Dan Crișan, Dan Basu, Dan Bompa, Dan Bozaru, Dan Damian, Dan Griober, Dan Handrabur, Dan Mercureanu, Dan Mitrofan, Dan Stesco, Dan Șerbănescu, Daniel Dorobanțu, Daniel Gontz, Daniel Ivașcu, Daniel Rusu, Daniel Stanciu, Darius Virtic, Dezzdemonia, Digital Art, DJ Down, DJ Kool, DJ Nemo, DJ Rolf, Doru Apreotesei, Doru Istudor, Dragoș Marian, Dual Shaman, Dualtrix, Dudawles, Dudu Radoslav, Edi Schneider, Emanuel Carpuș, Emilian Matlak, Felix Petrescu, Flavius Lombrea, Florentin Tudor, Florian Lungu, Florin Barbu, Florin Cvasa, Florin Marica, Florin Unguraș, Gabi Andrieș, Gabriel Bălașa, Gabriela Fierbințeanu, George Campan, George Constantinescu, George Culda, George Nicolae, George Palade, GIC, Grigore Daniel, Hajdu Tamas, Happy Gutenberg, Hasan Nasser, Hărsulescu Radu, Horațiu Dan Dumitraș, Horațiu Rus, Horea Crișovan, Horia Hațeg, Iancu Dumitrescu, Idu Barbu, Injektah, Ioan Bârlădeanu, Ioan Titu, Ion Coroi, Ion Dumitrescu, Ion Turcanu, Ionel Orban, Iulian Cazan, Iulian Cuculea, Janin Pasniciuc, John Mitzalis, Kapnobatai, Laurențiu Mihalca, Laurențiu Stan, Levente Toth, Liviu Zamora, Lucian Meșianu, Manuela Marchiș, Marcu Marius Iulian, Maria Balabaș, Marian Nichifor, Marin Dinescu, Marius Christian Burcea, Marius Costache, Marius Leftarache, Marius Mateșan, Marius Vlădescu, Marta Hristea, MC Agent, MC Posset, MC Tina, Mekanik Sef, Melak, Mihai Balabaș, Mihai Câmpineanu, Mihai Cvasnievschi, Mihai Dobre, Mihai Ogășanu, Mihai Popoviciu, Mihai Sălăjan, Mihai Sorohan, Mihail Adrian Simion, Mihnea Cătălin, Mircea Florian, Mitoș Micleușanu, Modi Levente, Narkoleptik, Nic Cocârlea, Nicolae Barac, Nicolae Brânduș, Nonel Moțățăianu, Norbert Kovacs, Norzeatic, Nsmart, Nucu Rădulescu, Octavian Justinian Uta, Octavian Nemescu, Octavian Petru Dobre, Paul Ilea, Petrișor Dima, Portik Istvan, Radu Drăgănescu, Radu George Săpunărescu, Radu Mihai, Radu Muntean, Radu Pieptea, Raoul Russu, Rapala, Rareș Hoțescu, Răzvan Alexandru, Răzvan Ghinescu, Răzvan Rusu, Răzvan Sârbu, Remus Miron, Remus Rujinschi, Rezistența Materialelor, Robert Gergely, Robert Horvat, Robert Magheti, Robert Zoltan Zakany, Rodion Roșca, Sandra Vâlcu, Sașa Liviu Stoianovici, Sebastian Bora, Sebastian Medinschi Niculescu, Sebastian Negomireanu, Sebastian Zsemlye, Sergiu Micu, Șerban Nichifor, Serdan, Sergiu

Rusu, Sergiu Stoiadin, Silvia Minut, Silviu Badea, Silviu Costinescu, Silviu Vișan, Sorin Pavelescu, Sorin Păun, Sorin Răstoacă, Sultan Nasser, Sztakics Istvan Attila, Ștefan Barbu, Ștefan Elefteriu, Șteffănel, Tavi Scurtu, The Gemini Bros, The Much Betters, Tiberiu Jakab, Toma Grosu, Toni Samson, Valentin Toma, Valentin Zechiu, Victor Gunta, Victor Mihăilescu, Victor Popescu, Vitzi, Vivian Nastasa, Vlad Caia, Vlad Onu, Vlad Popescu, Vlad Sturdza, Vlad Trif, Vlaicu Golcea, Wolfgang Kober, Zoltan Varga.

Trebuie amintiți și cei plecați în eternitate: Adrian Căpraru, Anatol Vieru, Aurel Stroe, Cătălin Neagu, Corneliu Cezar, Costin Cazaban, Cristian Alin Flaidar, Dan Nedelcu, Dinu Petrescu, Doru Căplescu, Liana Alexandra, Liviu Dandara, Sorin Vulcu. Cinste lor pentru că ne-au făcut aici pe Pământ zilele mai plăcute și frumoase.

Au fost contactați dar nu au răspuns invitației: Adrenalina, Adrian Chifu, Adrian Eftimie, Adrian Mihai, Bogdan Albu, Bogdan Popoiag, Boola, Camelia Marinescu, Ciprian Rogoian, Claudiu Fărcaș, Cristian Savii, Csnake, Dan Ioniță, DJ Andi, DJ Carlos, DJ Claus, DJ Sleek, DJ Vasile, Dharana, Drăgan Nicolin, Dumii Pădure, Emil Simion, Enigma, Florin Braghiș, Florin Pop Magda, Florin Romascu, Fred Popovici, George G, George Pătrănoiu, Gheorghe Iovu, Ionuț Geambașu, Jay Wave, Krypta, Laura Orian, Livio, Liviu Ignat, Mara, Marius Muntean, Mircea Turcan, NTFO, Octavian Chiș, Prâslea, Radu Băilă, Rancha, Roby, Romulus Cruceanu, R-tur, Seb, Techline, Thrina, Toro, Uțu Pascu, Vali Bărbulescu, Vladone, Zoli Toth.

Nu au putut fi contactați: Adina Răducanu, Alin Mărgărit, Cătălin Marin (Craiova), Costin Mioreanu, Criss de Cuba, Cristian Giorgevici, Dan Andrei, Dan Chișu, George Petre, Gicu Fărcaș, Gubanu, Horia Marc, Marius Găgiu, Midy, Mihai Breazu, Octavian Teodorescu, Răzvan Răduță, Remus Moise, Robert Istoc, Sever Mureșanu, Silviu Găndea, Vlad Ghilvaciu.

Aceasta se dorește a nu fi doar o carte cu o înșiruire de biografii. Este o frântură de istorie! Unii poate ar găsi revoltătoare învecinarea unor nume mari cu reprezentanți noi ai muzicii electronice românești. Însă substratul este unul delicat. Tinerii trebuie să cunoască pionierii acestui gen, iar aceștia la rândul lor trebuie să ofere o șansă nou-veniților. Iar cititorul este vital să-i cunoască pe toți deopotrivă. (S. Moldovan)

Cuprins

Capitolul 1. Perioada electro-acustică. Primele încercări.	8
1.1. Compozitori avantgardişti	11
1.2. Instrumentişti rock	35
1.3. Tranziția	43
 Capitolul 2. Virusul radio	 63
 Capitolul 3. Primele petreceri și festivaluri	 98
3.1. Brașov - Vinyl Generation	100
3.2. București - Natural Soft Killers	102
3.2.1. Proiecte	134
3.3. Cluj Napoca - The Hoia	145
3.4. Sibiu - Techno Area	159
3.5. Timișoara - Timișoara Base	165
3.5.1. Warehouse/TMBase	165
3.5.2. AnonimTM	193
3.5.3. Htonian	195
 Capitolul 4. Invazia țării, televizată	 197
4.1. Concursuri de descoperire a talentelor	199
4.1.1. Assos Music	199
4.1.2. Atomic Tv	208
4.1.3. RFI	241
4.1.4. Mouse In House	245
4.2. Comercializarea muzicii electronice	252
4.3. Al doilea val de DJ. Crews.	253
4.3.1. Arad	254
4.3.2. Baia Mare	255
4.3.3. Bistrița - Electro Community Bistrița	255

4.3.4. Braşov - The DJs Techno Conference	256
4.3.5. Bucureşti - Darkeast Crew, Foo Events, Infamous Massive, Synthplants	259
4.3.6. Cluj Napoca - Unusual Suspects	268
4.3.7. Constanţa - Octopus Corporation	275
4.3.8. Craiova - Easy Concept	280
4.3.9. Deva - Skunk Predatorz	281
4.3.10. Galaţi - Koalition	285
4.3.11. Iaşi - Urban Komitet	286
4.3.12. Oradea - Industry	287
4.3.13. Piteşti	287
4.3.14. Satu Mare - Party DJ Team	293
4.3.15. Sibiu - Inside	294
4.3.16. Târgu Mureş - Bamse Kru, LBC Kru	303
4.3.17. Timişoara - Babalonia & Guerilla Outernational	306
 5. Era Pre-modernă. Collectives.	 313
 6. Era modernă	 329
 7. MCs	 390
 8. VJs	 399
 9. Considerente Generale	 401

1. Perioada electro-acustică. Primele încercări.

România nu are o cultură muzicală foarte matură în domeniul muzicii electronice. Dar întorcându-ne în trecut, citind, informându-ne și conștientizând eforturile pe care pionierii acestui gen le-au făcut, cunoscând etapele de evoluție ale acestui fenomen, putem să clădim una. Însă putem face asta, să scriem o istorie a muzicii electronice românești, doar învățând să apreciem incontestabila valoare a acestor artiști. Este vital ca un popor să nu uite trecutul său, să nu trădeze simbolurile sale, valorile sale, să își creeze exemple pentru generațiile viitoare, idoli, modele, altfel progresul este unul imposibil și identitatea aceluia neam se va pierde. Se spune că educația și gradul de civilizație al unui popor se măsoară după cum are grijă de valorile sale și ce respect au locuitorii săi față de trecutul lor, istoria lor. Muzica este o cultură, o artă, accesibilă oricui, iar muzicienii rămân adânc în istorie tocmai deoarece muzica umple casele aproape tuturor oamenilor, ei fiind printre cei mai răsfățați și idolatrizați artiști.

Muzica electronică, în România, înainte de anul 1989 era destul de marginalizată și aproape inexistentă pe scena muzicală autohtonă, ca orice alt lucru "ciudat" care nu avea voie să dauneze bunăstării "tovarășilor". Nu era loc să existe o ideologie mai presus de cea comunistă. Numeroși muzicieni care refuzau să asculte dictarilor "patriotice" și să îl preaslavească pe conducătorul suprem sufereau represalii sau grave pedepse prin trimiterea în temnițe și canale. Era persecutată atât bunăstarea fizică și psihică a individului, cât și familia acestuia, care era oarecum stigmatizată și atent urmărită. De aceea mulți dintre ei au ales orizonturi străine, mai bine primitoare și unde aveau un mai mare acces la muzică, noutăți, aparatură, cercetare și așa mai departe. La noi există încă și acum acea delăsare, incultură, neglijare a educației, a cercetării, dovadă fiind laboratoarele cu aparaturi învechite, nefuncționale, cu acea mentalitate că elevul sau tânărul student trebuie să învețe mecanic, fără a îl îndemna să caute singur, să se documenteze în plus, cu o ruptură între cadrul educațional adesea autoritar și celor care sunt în spatele băncilor. Franța și Germania au fost mereu puncte de reper, cursurile de vară de la Darmstadt fiind foarte frecventate de compozitorii români, țări cu o cultură extrem de bine formată în ce privește muzica electronică, în care numeroși compozitori au plecat pentru studii, sau în care mulți au ales chiar să se stabilească definitiv.

În această perioadă existau în viziunea mea două profiluri de muzicieni care experimentau, timid, muzica electronică.

Artiști ai muzicii clasice, avangardiști, vizionari, futuriști, dornici de a experimenta, în căutare de nou, compozitori și orchestratori care au încercat să îmbine instrumentele acustice cu sintetizatoarele, clasicul cu modernul. Astfel, prin jurul anului 1965 s-a născut pe meleagurile noastre muzica electro-acustică, cu o întârziere de aproape zece ani față de Occident. Fie că își creau muzica prin asistarea instrumentelor muzicale de o bandă magnetică sau un ordinator, fie că acele instrumente acustice erau înregistrate și adăugate ca un sample în întreaga compoziție, acestea erau mereu prezente ca o bază de pornire pentru muzica electronică a vremii. Un alt gen care s-a dezvoltat pe meleagurile noastre în perioada ante-revoluționară a fost muzica spectrală, datorită unor compozitori precum Ana-Maria Avram, Corneliu Cezar, Costin Cazaban, Iancu Dumitrescu, Octavian Nemescu.

Cel de-al doilea profil era al unor muzicieni dornici să depășească bariere, rebeli față de convențional, unii rebeli la propriu față de rigorile cenzurii regimului comunist, anumiți instrumentiști integrați în formații rock, care experimentau muzica născută din sintetizatoare mai mult sau mai puțin improvizate, sub aripa protectoare a unei trupe-mamă. Acestea le asigurau calea de deschidere spre public, le asigurau pâinea, care nu le-ar fi fost certă în cazul orientării exclusive spre postura de producător solo de muzica electronică, datorită dezinteresului și riscului de a fi "expulzat" de către comuniști.

Pe primii dintre ei o să îi încadrez, pentru o mai bună structurare și decriere, într-un capitol numit "Compozitori Avantgardiști", iar aceștia sunt: Anatol Vieru, Ana-Maria Avram, Aurel Stroe, Călin Ioachimescu, Corneliu Cezar, Costin Cazaban, Costin Mioreanu, Dan Mercureanu, Dinu Petrescu, Fred Popovici, Iancu Dumitrescu, Liana Alexandra, Liviu Dandara, Lucian Meșianu, Nicolae Brânduș, Octavian Nemescu, Sorin Vulcu, Șerban Nichifor.

Cea de-a doua categorie, "Instrumentiști rock", o mai numesc "Synth Fighters", aidoma luptei lăuntrice dintre dorința de a experimenta o sonoritate nouă și necesitatea de a ramane în față alături de un grup rock: Corneliu Ionescu "Bibi", Doru Apreotesei, Doru Căplescu și Idu Barbu (formația Sfinx), Dan Stesco "Polymoog" (Basorelief, Compact), frații Cristian și Florian Nanu (Digital Art), Ionel Orban (Savoy), Mircea Florian (Florian din Transilvania), Octavian Teodorescu (Octave), Rodion Roșca (Rodion GA).

Cu toate ca toți aceștia au făcut mari eforturi pentru a aduce ceva nou iubitorilor de muzică, contribuind foarte mult la pionieratul muzicii electronice din România, nu s-au dedicat exclusiv muzicii electronice, neputând fi considerați puri "electronisti". Dar, înainte de '89, existau totuși trei oameni care pot fi numiți pe bună dreptate "adevarații pionieri" ai muzicii electronice românești, dedicându-se acestui gen: Adrian Budrițan, Adrian Enescu, Christian Mike Sugar și Ștefan Elefteriu.

În aceste vremuri Electrecord era casa de discuri la care se întâmpla totul, unde au fost lansate primele materiale de muzică electronică din țară. Din păcate aceasta și-a încetat activitatea în prezent, dar a rămas o legendă, cu un catalog uriaș.

În ce privește tehnica folosită, perioada 1965-1990 a fost epoca sintetizatoarelor analogice, a benzii magnetice și a plăcilor de vinil. Instrumentiștii din diversele formații muzicale beneficiau de resurse modeste în tehnica lor, fiind nevoiți adesea să improvizeze, la fel cum a făcut și Corneliu Ionescu, liderul grupului Sfinx, care și-a creat cu mâinile lui un sintetizator. Nimeni în România nu mai construise un astfel de instrument, iar cei care foloseau sintetizatoarele erau foarte puțini. Sfinx a fost printre primele formații care au utilizat și integrat în muzica lor un sintetizator, alături de Phoenix, prin prisma germanului Günther Reininger, care a cântat tot în anul 1975 pe albumul "Cantofabule" (Electrecord).

Dacă tot am adus vorba despre invenții și inventatori, nu pot să nu deduc nedreptățile suferite de multe dintre geniile românești, care din lipsă de sprijin financiar au fost martori cum alții care beneficiau de resurse să patenteze și să își însușească acele resurse. Instrumentele erau scumpe, informații și resurse nu prea existau, iar astfel condiția de geniu le era cu atât mai puternică acestor pionieri ai muzicii electronice, cu cât erau mai autodidacți. Noi nu aveam posibilitățile vesticilor și totuși am reușit.

În casele oamenilor, ca sursă de ascultare a muzicii, pe lângă clasicele radiouri-uri erau magnetofonele și pick up-urile. Nu pot să nu fiu subiectiv, să transpun povestioara zilelor când eram fascinat de "uriașul" magnetofon pe care îl deținea unchiul meu, cu ghilimelele de rigoare deoarece așa îl percepeam eu la acea vârstă, precum și de instalația de boxe și microfoane a acestuia. De asemenea eram obsedat de plăcile cu muzică ușoară românească, pe care le ascultam și ma jucam cu ele la diferite viteze până rupeam acul.

Mai departe am să trec la descrierea fiecăruia din ei.

1.1. Compozitori Avantgardişti

Anatol Vieru

Anatol Vieru este un compozitor român care s-a născut la Iaşi şi a trăit între 8 iunie 1926 şi 8 octombrie 1998 (Bucureşti). A studiat la Conservatorul de Muzică din Bucureşti, iar mai apoi în cadrul Conservatorului din Moscova. A desfăşurat de asemenea şi activitate publicistică, fiind scriitor în "Le Livre des Modes".

Dintre premiile şi distincţiile sale pentru activitatea muzicală se numără Premiul pentru Compoziţie George Enescu (1946), Premiul Internaţional pentru Compoziţie (1963, Reine Marie José à Genève), Premiul Herder pentru întreaga activitate componistică, muzicologică şi teoretică (1986) şi Marele Premiu al Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România (1996).

Dintre nenumăratele compoziţii a realizat câteva lucrări de muzică electro-acustică, una dintre ele fiind o vastă simfonie electronică, numită "Ţara de Piatră".

“Am avut şansa să-l cunosc pe maestrul Anatol Vieru între anii 1977-1979. Am interpretat pentru prima dată lucrări ale maestrului ca violonist în orchestra de muzică de cameră a Conservatorului, <Camerata>, o orchestră de elită specializată mai ales pe lucrări mai puţin cântate din literatura preclasică, clasică şi contemporană.

Maestrul Anatol Vieru este un univers muzical în sine, dincolo de calitatea de compozitor excepţional, un univers ce ar trebui cercetat şi învăţat de cei care doresc să accedă la creaţia contemporană simfonică, şi nu numai.

Domnia sa a fost un inovator excepţional în materie de efecte sonore obţinute cu instrumentele din orchestră, aducând în prim plan texturi sonore şi evoluţii armonice de un mare rafinament în muzica simfonică românească de avangardă.

Ceea ce noi, cei care ne ocupăm de muzica electronică, numim de exemplu, "pad-uri organice" (o combinaţie în permanentă schimbare, muzicală şi timbrală, de efecte şi armonie), domnia sa le inventase de mult, (pentru orchestra simfonică, bineînţeles) integrându-le într-o structură polifonică complexă.

Prima dată l-am întâlnit pe maestru la laboratorul acustic al conservatorului, când

se interesa de anumite efecte care s-ar putea obține din combinația mai multor generatoare de sunet și înregistrarea acestora pe bandă, ca ulterior aceasta să fie redată la o viteză mai mică și prelucrată printr-un filtru cu frecvențe fixe. Ideea era interesantă și am discutat de o posibilă sincronizare între generatoare și magnetofon, problemă greu de rezolvat la vremea aceea, dar până la urmă am ajuns la o concluzie împreună. După aceea maestrul m-a invitat să asist la un curs de-al său, și așa am studiat aproximativ doi ani combinațiile armonice excepționale între orchestră, efecte obținute cu ajutorul instrumentelor clasice și câteodată, efectele gândite pentru generatoare și bandă preparată de magnetofon, pe care maestrul le compunea pentru diverse lucrări.

Întotdeauna era dispus să împartășească studenților din experiența sa, mai ales când aceștia se dovedeau a fi interesați de gen. Însă mereu spunea că cei care vor studia într-un mod foarte serios armonia și contrapunctul clasic au șanse mult mai mari să scoată la lumină opere interesante, chiar în direcția genului simfonic de avangardă.” (Ștefan Elefteriu)

Ana-Maria Avram și Iancu Dumitrescu

Iancu Dumitrescu este un extrem de valoros compozitor și dirijor, născut la Sibiu, pe data de 15 iulie 1944. A absolvit Universitatea de Muzică din București și a studiat de asemenea ca dirijor alături de Sergiu Celibidache. Este membru al UCMR (București) și SACEM (Paris). A fost de asemenea scriitor la numeroase publicații ale vremii, precum “România Literară”, “Luceafărul”, “România Liberă”, “Roumanie d’Aujourd’hui” și “Săptămâna Culturală”.

În anul 1994 a obținut Marele Premiu al Academiei Române, pentru activitatea sa muzicală. În semn de recunoștință pentru activitatea sa publicistică, a primit Premiul de Critică al revistei Uniunii Scriitorilor Luceafărul, pentru originalitate și incisivitate.

Este cel mai important reprezentant al curentului hyper-spectralist și al muzicii asistate de calculator din lume. Este fondatorul primului Studio de Muzică Electronică din București, la Universitatea de Muzică, în anul 1967, alături de Dan Mercureanu și Dinu Petrescu. De asemenea organizează primul concert dedicat muzicii electronice, în sala "Student Club" a Operei din București, alături de cei doi vechi colaboratori ai săi cu care a

înființat studioul de muzică electronică. Sunt prezentate operele "Simfonii", "Poclicromii" și "Cântec Nemarginit" de Iancu Dumitrescu, "Glissandi" de Mercureanu și "Studii Spațiale" de Petrescu.

Activitatea sa muzicală este strâns legată de ansamblul Hyperion, pe care l-a înființat în anul 1976 și cu care a cutreierat mai bine de 30 de ani numeroase țări. Este dirijorul acestuia, alături de Ana-Maria Avram, soția dânsului.

De-a lungul timpului realizează numeroase creații muzicale în sfera muzicii spectrale, precum "Basoreliefs Symphoniques" (1977), "Movemur Et Samus" (1978), "Apogeu II" (1981), "Ursa Mare" (1981), "Medium" (1982), "Cogito Trompe D'oeil" (1982), "A Priori", "Cinci Implozii", "Harryphonie (Epsilon)", "L'Orbite d'Uranus" și multe altele.

Ana-Maria Avram, compozitoare, pianistă și dirigoare, s-a născut pe data de 12 septembrie 1961, la București. A absolvit Universitatea de Muzică din București și a debutat în anul 1975 ca pianistă în cadrul orchestrei de studio a radio-televiziunii.

Alături de Iancu Dumitrescu a pus bazele unor importante festivaluri internaționale dedicate muzicii electronice și muzicii spectrale: "Acousmania", "Musica Nova" și "Musica Viva". Acousmania a fost primul festival internațional dedicat muzicii electronice și muzicii asistate de ordinator, cu prima ediție în anul 2002, la București.

Acest valoros duo este laureat Ars Electronica (Linz), unul dintre cele mai prestigioase festivaluri din lume. Pe lângă Musica Nova și Acousmania, de șase ani realizează împreună în câte trei capitale din Europa dar și Statele Unite, festivalul Spectrum XXI, dedicat muzicii spectrale. Sunt de asemenea fondatori în anul 2004 al CREMAC (Comunității din România a Muzicii Electronice și Asistate de Computer), asociație membră a CIME (Comunitatea Internațională de Muzică Electronică), afiliată la UNESCO.

Aurel Stroe

Compozitor român născut la București, care a trăit între anii 1932 (5 mai) - 2008 (3 octombrie). S-a stins din viață la Mannheim (Germania), unde se stabilise din anul 1986. A predat orchestrație și compoziție la Universitatea Națională de Muzică București, SUA,

Franța și Germania.

Pentru activitatea muzicală i-a fost acordat ordinul Meritul Cultural Clasa a IV-a (1969), a fost distins cu premiul Academiei Române în 1974, a primit ordinul Chevalier des Arts et des Lettres al Republicii Franceze (1991), a primit în 1998 Marele Premiu al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, iar în 2002 a devenit laureat al premiului Herder (Viena).

A compus muzică simfonică, corală și nu în ultimul rând muzică electronică, "Midi Le Juste" (1970), "Arcades", "Sunet și Ecou", respectiv "Grădina Structurilor" fiind câteva creații de acest gen ce stau în dreptul numelui său.

Călin Ioachimescu

Maestrul Călin Ioachimescu s-a născut în anul 1949, la București. În formarea sa artistică a absolvit cursurile de compoziție ale Universității de Muzică din orașul natal, iar de-a lungul anilor a participat la cursurile internaționale de vară de la Darmstadt (1980, 1984), Rencontres Internationales de Musique Contemporaine (1982, Metz), precum și IRCAM Paris (1982, 1985).

Meritele sale sunt inestimabile, fiind fondatorul primului studio de muzică electronică și asistată de ordinator, la Uniunea Compozitorilor, în anul 1990.

De-a lungul timpului, în semn de apreciere pentru incontestabila sa valoare, a fost distins cu numeroase premii în țară și peste hotare, cum sunt Premiul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România (1979, 1982, 1988, 1992), prestigiosul "Kranichsteiner Musikpreis" al Institutului Internațional de Muzică de la Darmstadt (1984) și premiul Academiei Române (1993).

Călin Ioachimescu a compus muzică simfonică, concertantă, camerală și muzică de film. Dintre lucrările sale în aria muzicii electronice amintesc: "Oratio II" (1981, apărută pe un disc alături de Șerban Nichifor la Electrecord), "Spectral Music" (1985), "Celliphonia" (1993), "Palindrom/7" (1995) și "Led Eclats De L'abime" (1995).

A semnat de asemenea albumul "Around The Sound", imprimat în anul 1996 cu sprijinul Radio România. Întreaga a fost imprimată nu doar în România ci și peste granițe, la edituri muzicale din țări precum Franța și Olanda. S-a ocupat de masterizarea primului

album românesc de muzică jazz înregistrat live, al celor de la Jazz Unit, numit "Changes Live At Green Hours" (1998, Green Hours) și tot pentru aceștia, materialul "From Now On" (feat. Ferdi Schukking, 1999, Green Hours).

Corneliu Cezar

Compozitor român care a trăit între anii 1937 (22 decembrie, București) - 1995. Studiile le-a urmat la Conservatorul din orașul natal.

A fost profesor de pian la Liceu de Artă din București și profesor la Academia de Teatru și Film din același oraș. A publicat articole în reviste de specialitate și publicații ale vremii, precum "Muzica" și "Scânteia". Este membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România.

Drept apreciere pentru marea importanță a sa printre compozitorii români, fost distins cu Premiul Uniunii Compozitorilor în anul 1984.

A fost un promotor în special al muzicii spectrale, începând cu anul 1965, denumire dată muzicii electro-acustice asistate de calculator. Realizează prima lucrare completă de muzică electro-acustică, "AUM", în anul 1965, cu elemente de muzică spectrală, în cadrul Studioului de Muzică Electronică de la Universitatea de Muzică din București. De asemenea, în dreptul numelui său stă meritul primului experiment ce îmbină folclorul și muzica electronică, modernul și tradiționalul.

Câteva dintre creațiile sale în această sferă sunt: "Galileo Galilei" (1962), "Rota" (1972, apărută în anul 1980 pe discul "Ansamblul Hyperion", la Electrecord), "Le Jour Sans Fin" (1972), "Taaroa" (1978), "Ideograme" (1978), "Oedipus" (1978). A semnat albumul numit "Ziua Fără Sfârșit", lansat în anul 2000, la casa de discuri Anastasia.

Costin Cazaban

Costin Cazaban s-a născut pe data de 9 septembrie 1946, la București și a trăit până pe 20 februarie 2009, Paris. A fost un compozitor și critic muzical, cunoscut în special în domeniul muzicii spectrale. A absolvit Conservatorul Național Superior de Muzică din București. A desfășurat activitate academică, ca profesor de armonie și scriitură la

Conservatorul George Enescu din București și Doctor al Universității Paris I Panthéon-Sorbonne, Paris III, Paris IV și Lyon II, din Franța, unde se stabilise începând cu anul 1983. A publicat studii, articole de muzicologie și critică muzicală în publicații precum "Le Monde", "Le Monde de la Musique", "La Revue Musicale", "Silence" și a fost corespondent al Radio France International.

În decursul activității sale, a fost laureat la Torino în anul 1987 cu premiile I și II la concursurile de compoziție ICONS. A fost membru al Centrului Internațional de Cercetări și Studii Transdisciplinare (CIRET), respectiv al SACEM.

Dintre operele sale în domeniul muzicii spectral se numara: "Musique Pour Saint-John Perse" (1972), "Reflet Dans Mon Visage Caché" (1973), "Alcyon" (1998), "Dedalus" (1999), "Pax Vobiscum" (2005) și "In Memoriam Giovanni Paolo II" (2005). "Flûtes à Vide" și "Naturalia (I)" sunt de asemenea două astfel de compoziții, create în anul 1986, care au fost incluse pe albumul omonim numelui maestrului, "Costin Cazaban", apărut în 1997 la Edition Modern.

A mai colaborat în diverse rânduri pe discuri alături de muzicieni precum Iancu Dumitrescu, Octavian Nemescu, Ana-Maria Avram, Nicolae Brânduș și Liviu Dandara.

Costin Mioreanu

Compozitorul Costin Mioreanu s-a născut pe data de 27 februarie 1943, la București. A studiat la Academia de Muzică din București, apoi la Paris VIII și Darmstadt (1967-1969). Începând cu anul 1977 a obținut cetățenie franceză, după nouă ani de ședere, iar din 1981 a intrat în rândul elitelor profesionale de la Sorbonne. Predă estetica muzicală, muzicologie și compoziție în cadrul Universității Paris I.

A fost premiat în cadrul European Cultural Foundation (1967), Prix Enescu (1974) și Prix de la Partition Pédagogique of the French Composers Association (SACEM).

A compus nenumărate lucrări electro-acustice. Primul său LP s-a numit "Luna Chineză", imprimat în anul 1975 la casa de discuri Cramps.

Dan Mercureanu

Dan Mercureanu este unul dintre giganții compozitori români contemporani. Este unul dintre cei care au deschis căi și au spart bariere spre necunoscutul târâm al muzicii electronice în perioada ante-decembristă.

"Erau timpuri dificile, entuziasmul nostru enorm! Este greu de imaginat începuturile muzicii electronice în România în acea epocă. Dinu Petrescu a fost cel care a început să lucreze cu inginerul Ionescu, care era șeful discotecii Conservatorului. Curioși, pasionați, interesați. Iancu Dumitrescu și eu ne-am plonjat cu frenezie în această direcție. Dacă îmi amintesc bine erau două sau trei sintetizoare mai mult sau mai puțin valabile, care nu au nimic în comun cu tehnologia actuală. Rezultatele erau impresionante față de mijloacele primitive întrebuințate." (Dan Mercureanu)

Alături de Iancu Dumitrescu și Dinu Petrescu a format un trio care se va dedica experimentării muzicale pe această direcție și vor rămâne pentru totdeauna unii dintre pionierii genului, deschizători de drumuri. Au fost printre primii care au adus aproape de urechile oamenilor aceste noi sonorități, în mod public, pe scenă.

„Cred că prima <audiție> a avut loc la magazinul Muzica de pe Calea Victoriei. Trei compozitori cu talente diferite, cu viziuni artistice diferite, cu <jocuri intelectuale> diferite, dar cu o forță și o convingere care e dificil de a o exprima astăzi." (Dan Mercureanu)

După această primă audiție, alături de vechii colaboratori Petrescu și Dumitrescu, Dan Mercureanu pune bazele primului Studio de Muzică Electronică din București, la Universitatea de Muzică, în anul 1967. Împreună au organizat printre primele concerte dedicate muzicii electronice, în sala "Student Club" a Operei din București, unde prezintă compoziția "Glissandi".

"<Glissandi> a fost cea mai reușită, tehnic, piesă compusă de către mine. Anii trecând, colegii noștri au continuat, cu brio, pe această cale. Eu, în schimb, am continuat să

scriu, însă nu în acest domeniu.

Cât despre atmosfera și oamenii întâlniți, pot să spun că era o epocă de căutare și o dorință fierbinte de cunoaștere. Evident, uimirea instinctivă, era urmată imediat de curiozitate. Nu pot spune că era un succes spontan nemaivăzut. Mai degrabă o apropiere de o explicație logică, calduroasă și pasionată. În orice caz, niciodată nu am avut sentimentul de a fi respinși și izolați. Dimpotrivă! Totul părea și probabil la nivelul nostru, era atât de nou!

Au urmat o serie de alți compozitori de talent care au expus și dezvoltat cu multă pasiune acest tip de muzică. Anii '67, '68, '69, an când am plecat în Franța, au fost ani de speranțe mai mult sau mai puțin realizate. În Occident viața mea artistică, ca dirijor, compozitor, profesor și director de Conservator, a luat diferite direcții, având o carieră bogată și reușită în mare parte. Sunt fericit că încercările și experiențele din acei ani s-au dezvoltat și viața muzicală românească a continuat în ciuda timpurilor grele. Viețuind în alte meleaguri și alte cerințe și realizări muzicale nu m-au împiedicat de a mă informa despre creatorii români.

Iancu Dumitrescu a rămas același mare talent, căutând fără încetare direcții noi în domenii mai mult sau mai puțin cunoscute. Bineînțeles l-am ales pe el în particular, căci face parte din echipa <eroică> din acele timpuri." (Dan Mercureanu)

Acum, la fel ca mulți alți mari compozitori români trăiește peste hotare, bucurându-se de o mare apreciere muzicală și universitară, dar va rămâne mereu un simbol pentru începuturile muzicii electronice românești și un compozitor desăvârșit.

Dinu Petrescu

Compozitor român care a trăit între 22 decembrie 1939 și 3 august 1999. A studiat la Conservatorul Ciprian Porumbescu din București, iar mai apoi a beneficiat de burse de specializare post-universitare la Westdeutscher Rundfunk, Köln (cu Stockhausen) și la Conservatorul din Paris. Este unul dintre fondatorii laboratorului de muzică electronică de la UNMB, în anul 1967.

Câteva dintre lucrările sale de muzică electronică sunt ciclul "Cosmofonie"

(Electrecord, 1978/1980), respectiv muzică electro-acustică, "Studii Spațiale" și "Din Inimi".

“În anii 60 legaturile mele cu Dinu Petrescu au fost amicale colegiale și de stimă reciprocă. Avea cîțiva ani mai mult decît mine dar asta nu ne-a împiedicat să fim destul de legați. Era un personaj original, cultivat, nitel provocator, dar plin de idei. Intimplator am aflat că a murit în 1999. Nu cunosc nimic din viața lui sau muzica sa după plecarea mea în 69, sau mai bine spus nu am avut noutăți decît fragmentare. Amintirea mea este destul de vie de acei ani atît de înegurați și în același timp atît bogați în căutarea a ceva care părea logic și același timp inefabil și infinit.” (Dan Mercureanu)

Fred Popovici

Compozitorul Fred Popoviciu s-a născut în anul 1948, la Brăila. A absolvit Academia de Muzică din București, unde a studiat compoziția alături de marii Aurel Stroe și Ștefan Niculescu. A studiat peste granițele țării în Germania, la cursurile de vară de la Darmstadt (1978, 1982), iar în 1983 a fost invitat să participe la Institutul de Cercetări Electro-Acustice de la Berlin. A urmat de asemenea stagii de perfecționare în Franța, la IRCAM Paris (1990, 1993, 1996).

Este membru al UCMR România, GEMA Germania și al grupului de cercetări relaționate în muzică și matematică la Academia Română.

Fred Popovici a fost profesor de teoria muzicii și contrapunct în cadrul liceului "George Enescu" și profesor de compoziție la Academia de Muzică din Iași (1990-1991). A fost lector în cadrul unor instituții străine de prestigiu precum Technische Universität din Berlin (1993) și London University (1996-1997). A fost prezent în juriul concursului "Valentino Bucchi" din Roma (1995-1996).

Este coordonatorul prestigiosului Festival Internațional "George Enescu" și fondatorul cursurilor internaționale de muzică asistată de calculator de la Centru European de Cultură (Sinaia).

A desfășurat de asemenea activitate radiofonică, în cadrul unor posturi cum sunt Radio București, Sender Freies Berlin, Radio Bremen, Radio Belgrade.

În anul 1993 a fost invitat la Centrul "Yannis Xenakis", Massy, pentru a compune o lucrare pentru cvartet de corzi și muzică electronică, în colaborare cu Gerard Pape, Curtis Roads și Brigitte Robindoré. Dintre celelalte opere ale sale de muzică electronică sau pentru bandă magnetică se numără: "Heterosynthesis II" (1979-1980), "Introduction a L'anatomy Du Son" (1983-1984), "D'al Un Concerto Grosso" (1986-1989), "Trombone Concerto" (1998), "Triangolo, Aperto" (1999).

Liana Alexandra și Șerban Nichifor

Liana Alexandra este o valoroasă compozitoare și pianistă română care a trăit la București între 27 mai 1947 și 9 ianuarie 2011. S-a născut într-o familie de intelectuali români, tatăl fiind ofițer, absolvent și o perioadă profesor al Școlii Superioare de Război, iar mama, licențiată în Științe Naturale. După absolvirea liceului „Gheorghe Lazăr” din București, a urmat Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu”, secția compoziție, beneficiind de bursa de merit „George Enescu”. A terminat Conservatorul în anul 1971, fiind declarată șefa de promoție pe țară și oprită în rândul cadrelor didactice ale instituției respective. A urmat cursuri de compoziție la Darmstadt (Germania) în anii 1974, 1978, 1980 și 1984. În anul 1983 a fost bursiera a United States Information Agency (USIA) și a US Department of State, în cadrul “International Visitor Leadership Program”. În anul 1994 a primit Ph.D.-ul în muzicologie (teoria superioară a muzicii, coordonator Prof.Univ.Dr. Victor Giuleanu) cu teza intitulată “Componistica muzicală – un inefabil demers între fantezie și rigoare aritmetică și geometrică”. A predat compoziția, orchestrația și analiza muzicală la Universitatea Națională de Muzică din București. A fost expert național în domeniul muzicii, expert evaluator Aracis (coordonatoarea comisiei naționale ce a acreditat principalele instituții de învățământ muzical universitar), CNCSIS și AFCN.

Liana Alexandra este membră a LDS (USA), „Vox Novus” (USA), ISCM (International Society for Contemporary Music), International Society "Frau und Musik" (Germania), GEMA (Germania), Prim-Vicepreședinte ACPRI (Asociația Culturală de Prietenie Romania-Israel), Good Standing of the Research Board of Advisors (American Biographical Institute, USA), Professional Women's Advisory Board (USA), European Conference for Promoters of New Music (ECPNM), Living Music Foundation Inc (USA),

Research Council of the International Biographical Center (England), membră fondatoare a International Women's Review Board (2008, USA), co-director artistic al manifestării anuale de conferință și concerte intitulate Nuova Musica Consonante/ Living Music Foundation .Inc (S.U.A.). Posedă număr de licență muzicală internațională (drept de practică internațională) conferit de Statele Unite ale Americii și Republica Federală Germană din anul 1978 și apoi reactualizat în 1993.

Prestigioasa compozitoare a fost distinsă cu numeroase premii naționale și internaționale precum: Premiul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România (în anii 1975, 1979, 1980, 1982, 1984, 1987, 1988), Premiul I "Carl Maria von Weber International Competition" (1979, Dresden), Premiul Fundației "Gaudeamus" (1979 și 1980), Premiul „George Enescu” al Academiei Române în anul 1980, diplomă din partea Who's Who in the World Dictionary (1982-1983, USA), premiul doi Mannheim-Gedock (1989, Germania), premiul Beer-Sheva (1986, Israel), premiul „Fanny Mendelssohn”, Dortmund-Unna (1991, Germania), premiul "Gaudeamus" Magadino (1992, Elveția), premiul ISCM (1993, Mexic), Woman of the Year (1995, 1998, 1999, 2000, USA / 1997, 1998, Marea Britanie), premiul ACMEOR (1997, București / Tel-Aviv), International Commendation of Succes (2000, USA), The 20th Century (2000, USA), International Personality of the Year 2001 (Marea Britanie), Researcher of the Year 2001 (American Biographical Institute, USA), Woman of the Year (2002, 2003, 2005, American Biographical Institute, USA), Prize for Electroacoustic Composition (Bourges, France, 2003-2004), International Peace Prize din partea United Cultural Convention (2003, USA), Order of Cultural Merit, Second Class (2004, România), Woman of Achievement Award (2005, American Biographical Institute, USA), Honorary Diploma of Composers Union of Belgium (2005), ABI Gold Medal for Romania (2007), Sovereign Ambassador of the Order of American Ambassadors (2008), Top 100 Educators (2009, Anglia).

Creația personală este oglindită în cele peste 100 de lucrări muzicale și studii, în aproape toate genurile de muzică, de la cel simfonic, vocal-simfonic, concertant, la operă, muzică corală, muzică de balet, muzică electro-acustică (în special computer music și visual music), domeniile de consacrare fiind cele de amplă respirație și arcuire sonoră - simfonic, operă, balet. Lucrări tiparite, între altele, la Editura Muzicală (București), Edition Modern (Munchen), Edition Furore (Frankfurt), Certosa Ferlag (Klein-Winternheim), Edition

Score-On-Line (SUA-Franta), Living Music (SUA), Vox Novus (SUA) - "60x60" (2006-2007) și "60x60" (2004-2005), album nominalizat la Just Plain Folks Award în anul 2009. Manuscrisele ei se pastrează la Biblioteca Academiei Române și la Library of Congress (USA).

Principalele lucrări electro-acustice:

- "Către Pace", cântată pentru cor mixt, percuție și bandă magnetic, pe versurile lui Nichita Stănescu (1973)
- "Secvența Lirică", pentru clarinet electronic, trompetă și pian (1973)
- "Consonante IV", pentru clarinet și bandă magnetică (1980), publicată de Edition Modern Munchen
- Simfonia a VIII-a "12 Variations", computer & visual music (2003-2006), with "Mozart The Music Processor" by David Webber and "Music Animation Machine" by Stephen Malinowski – premii internaționale: Vox Novus New York; Boston Northeastern University, Cyberarts Visual Music Marathon; Festivalul CYNETart, Academia de Arte Hellerau, Dresda; SIGGRAPH Art Gallery, University California, San Diego; International Animation Festival, Melbourne; Panasonic International Microcinema (USA); Asthmatic Kitty Records la San Francisco; Punto Y Raya Festival, Barcelona; Hobnox (USA) international online entertainment /media company - music channel Mi145: Music Intelligence
- "8 Studies" [Study 1; Study 2; Rhythms; Pastorale; Barcarola; Bassoon Quartet; Good Morning, Sue; Welcome, Rich], computer & visual music (2004) – premii internationale: 60x60 Vox Novus New York; Hollywood Land Music Festival
- "A Sojourn of the Spirit", video-operă pe un libret de John Gracen Brown, visual music (2007) – distincție internațională la Daniel Pearl World Music Days
- diferite compoziții premiate la "60x60" Vox Novus New York și de Institut Internațional de Musique Electroacoustique de Bourges (2003-2010).

Căsătorită cu compozitorul și violoncelistul Șerban Nichifor, împreună cu care din anul 1990 a format Duo-ul Intermedia (violoncel și pian), cu care au susținut numeroase concerte naționale și internaționale.

În aprilie 2012 fundația Vox Novus din SUA a organizat primul concurs internațional de creație muzicală în memoria Liane Alexandru, considerată drept cea mai

reprezentativă compozitoare din România și totodată una dintre cele mai importante pe plan mondial.

Șerban Nichifor s-a născut la data de 25 august 1954 la București, într-o familie de medici cu preocupări muzicale (tatăl său, Dr. Ermil Nichifor fiind fondatorul și dirijorul Orchestrei Medicilor din București).

„Am avut revelația muzicii electro-acustice în 1964, la un concert al Filarmonicii din București, în care am fost foarte impresionat de <Cronika> marelui compozitor Corneliu Cezar. În condițiile în care nu dețineam decât un magnetofon Tesla <Sonet Duo>, am inițiat tot felul de <experimente> personale cu microfonul în pian și cu colaje bazate pe secționarea benzii de magnetofon.

Începând din 1973, ca student la Conservatorul Ciprian Porumbescu (unde am urmat atât secția solistică în specialitatea violoncel, dar și cursurile de compoziție ale genialului meu maestru Aurel Stroe), am frecventat la sugestia miununatului meu profesor de teorie, eminentul compozitor Sorin Vulcu și cursurile opționale ale altui mare compozitor român total dedicat domeniului, Dinu Petrescu, în cadrul <Centrului de Muzică Electroacustică> organizat de acesta. Acolo posibilitățile tehnice erau (în condițiile istorice date) excepționale pentru realizarea unor creații în genul <tape music>: studioul deținea două generatoare monofonice, două magnetofone profesionale, o mare masă de mixaj (toate casate de Radiodifuziune și trimise la Conservator), precum și un excelent studio de înregistrări. Grupul de lucru, <supravegheat> tehnic de admirabilul Ing. Ionescu, era alcătuit din profesorii menționați mai sus, alături de o serie de eminenți studenți, în frunte cu Dan Timiș și Călin Ioachimescu.” (Șerban Nichifor)

Compozitorul Șerban Nichifor este absolvent al Liceului de Muzică Nr. 1 din București (1973) și al Conservatorului Ciprian Porumbescu (șef de promoție, 1977). A urmat cursuri de specializare la Darmstadt (1978, 1980, 1984), Munchen (fenomenologia muzicii cu Sergiu Celibidache) și Breukelen (compoziția cu Ton de Leeuw). În anul 1982 a fost bursier al United States Information Agency (USIA) și al US Department of State în cadrul “International Visitor Leadership Program”. Este Doctor în Muzicologie (teoria

superioară a muzicii, coordonator Prof.Univ.Dr. Victor Giuleanu), cu o teză intitulată “Musica Caelestis – Anamorfoza sacrului în arta sunetelor” (1994). Este membru al LDS (USA), Vox Novus (USA), SABAM (Belgium), ECPMN , ISCM, Living Music Foundation (USA).

În perioada studenției, la Conservator, compozitorul a cunoscut-o pe cea care avea să îi fie soție, Liana Alexandra. Acesta povestește cu mare nostalgie și afecțiune aceste momente.

„Acolo am cunoscut-o și pe cea ce avea să îmi devină soție eternă, pe scumpa mea Liana Alexandra, pe atunci o foarte tânără asistentă universitară. Liana trecea deseori pe-acolo pentru a-și înregistra unele lucrări camerale și pentru a mixa muzicile de film realizate la Televiziune cu regizorul Petru Maier-Bianu. Eu eram foarte impresionat atât de geniul ei componistic, cât și de frumusețea ei indescritibilă în cuvinte. Prin urmare, de câte ori o vedeam (inclusiv pe scările Conservatorului) o abordam extrem de emoționat cu rugămintea: <Doamnă, când îmi scrieți o piesă de violoncel ?>. Ea îmi zâmbea și îmi promitea că o va compune... Peste ani evocam amândoi cu nostalgie aceste episoade ce s-au finalizat atât cu căsătoria noastră, cât și cu numeroasele lucrări pentru violoncel scrise de Liana <pentru Șerban al meu>... (Șerban Nichifor)

Este laureat al Premiului Academiei Române (1982), al Premiului UCMR (1980, 1982, 1989), precum și al Concursurilor Internaționale de Compoziție de la Amsterdam (Premiul I Gaudeamus - 1977), Tours (1977), Evian (1978), Atena (ISCM-1979), Toledo (1980), Urbana-Illinois (1983), Trento (1984, 1994), Roma (1985), Bydgoszcz (1986), Hong Kong (ISCM-1988), Jihlava (1995), Karlsruhe (1996), Koln (1997), Newtown-Wales (1998), Bourges (1998), Birmingham-Alabama (1999), Zagreb (2010). Honorary Diploma of Composers Union of Belgium (2005). Este Comandor al Ordinului Național Pentru Merit (2000), Officer of the Order of the Crown conferred by His Majesty Albert the Second, King of Belgium (2008).

Deși s-a bucurat de foarte multă apreciere, cu numeroase premii și distincții, compozitorul Șerban Nichifor nu a scăpat nici el de rigorile regimului communist și

metodele acestora de a cenzura și persecuta orice ideologie care risca să umbrească marele “tovarăș”. Cu toate astea maestrul a reușit să își croiască drumul spre success.

“Ceea ce mă descuraja era lipsa mijloacelor tehnice absolut necesare și mai ales timpul ce trebuia pierdut pentru suplinirea acestora, de la înregistrările frecvențelor până la nenumăratele <lipituri> ale benzilor. Uneori trebuia să mergem la Radio (în Studioul 8, unde existau magnetofone pe 8 piste) pentru suprapuneri, dar asta însemna să intrăm <fraudulos> în instituție (adică fără <bonul de intrare> super-vizat, ceea ce era extreme de riscant) și să plătim sume considerabile complicilor la această infracțiune (adică tehnicienilor din Studioul). Oricând putea apărea acolo un securist care să constate că pătrunsesem ilegal!” (Șerban Nichifor)

De asemenea maestrul Nichifor elogiază eforturile contemporanilor săi din timpul studiilor în cadrul Conservatorului, mari compozitori, deschizători de drumuri, pionieri ai muzicii electro-acustice, precum Aurel Stroe, Călin Ioachimescu, Corneliu Cezar, Dan Timiș, Dinu Petrescu, Horia Rațiu, Sorin Vulcu.

“Îmi reamintesc de pasiunea totală cu care toți acești pionieri se implicau în realizarea unor lucrări ce au ramas fără îndoială în istoria muzicii electroacustice românești. Stăteau efectiv zile și nopți fumând <ca turcii> și înregistrând diferite frecvențe ale generatoarele analogice pe benzi de magnetofon, pe care apoi le juxta- și suprapuneau. De la domnul Ing. Ionescu am învățat și particularitățile tehnicii lipirii benzilor magnetice, de unde și porecla de “lipitori” dată peiorativ acestor pionieri de către tradiționaliștii de la comisia simfonică a Uniunii Compozitorilor, ce îi cenzurau drastic atunci când solicitau <viza de difuzare> fără de care creațiile lor muzicale nu puteau fi prezentate în public.

Îmi amintesc și de cursurile lui Aurel Stroe (ce continuau gratuit și la domiciliul acestuia!) în care maestrul ne împărtășea – în special vărului meu, ilustrul compozitor Horia Rațiu (stabilit acum în Franța) și mie - din experiența lui prodigioasă acumulată în contactele cu marele matematician Grigore Moisil, dar și la importante Centre de Muzică Electronică din Germania și Danemarca.

O experiență esențială pentru mine a fost aceea legată de Biblioteca Americană.

Acolo, ca și studenți la Conservator, aveam oportunitatea de a împrumuta cărți, discuri și benzi cu muzică Americană. Împreună cu colegii și prietenii mei, Dan Timiș și Horia Rațiu, ne-am asumat riscul de a intra în această instituție aflată de asemenea în colimatorul securității. Grație minunatei Biblioteci Americane am avut acces la informații fundamentale în domeniul muzicii electro-acustice, în care americanii au avut dintotdeauna prioritate absolută. Acolo am avut revelația capodoperelor lui John Cage, Morton Feldman, Morton Subotnick, Mario Davidovsky, Lukas Foss, George Crumb, Steve Reich, Philip Glass, Terry Riley, Gunther Schuller, Conlon Nancarrow... Acolo am acumulat informații esențiale pentru mine și în domeniile Jazzului și ale celorlalte muzici tradiționale ale Noului Continent ! Mi-am dat seama atunci că în providențiala Civilizație Muzicală Americană mă simt cel mai liber, chiar și cu identitatea mea de compozitor român.

În sfârșit, dar nu și în cele din urmă, aș dori să evoc și personalitatea unică a celui mai bun prieten al meu, Dan Timiș. Încă din timpul studiilor la Conservator, Danika (cum îi spuneau familia și prietenii) era fascinat de aplicațiile computerului în arta sunetelor. Prin urmare el a frecventat sistematic și cursurile de specialitate de la Politehnica București. M-a invitat și pe mine să asist – dar mărturisesc că, atunci când am văzut cum se lucra pe cartele perforate, am rămas puțin decepționat de această procedură la fel de cronofagă ca și lipirea benzilor. În 1982, după cursurile de la Darmstadt, Dan a rămas în Franța (unde a obținut BSc computer science program la Pierre et Marie Curie University și apoi a activat la celebrul IRCAM), iar în 1986 a emigrat în USA, unde a făcut o extraordinară carieră în domeniul computer music – inițial ca director al UCSB Center for Computer Music Composition, apoi la Opcode (Vision), Arboretum (Hyperprism), Muse Research (Receptor) and Apple (iPod, and iPhone), unde a contribuit direct la elaborarea unor programe și aparate de maximă importanță. Este și autorul mai multor inovații în domeniul DSP (Digital Signal Processing), deține două patente USA ce îi poartă numele și a fost recunoscut ca somitate în domeniu și la AES Hall of Fame. S-a dăruit trup și suflet muzicii elaborate pe ordinator, iar pe 3 Februarie 2009 inima lui a cedat. Născut în același an cu mine (1954), Danika a fost pentru mine mai mult decât cel mai bun prieten, el a fost fratele meu. Mărturii impresionante despre el sunt postate pe site-ul <http://www.museresearch.com/community/dan-timis.php>” (Șerban Nichifor)

Compozitorul Șerban Nichifor a realizat în decursul activității sale muzicale numeroase lucrări de muzică de operă, simfonică, vocal simfonică, muzica de cameră, corală, vocală și electro-acustică (inclusiv computer music și visual music). Lucrările sale au fost publicate la Editura Muzicală (București), Edition Modern (München), Pro Musica Studium (Roma), Quadrivium Music Press (New York), Mnemes (Palermo), Dohr Verlag (Köln), Edition Score-On-Line (SUA-Franta), Living Music (SUA), Vox Novus (SUA) - "60x60" (2006-2007) și "60x60" (2004-2005), album nominalizat la Just Plain Folks Award în anul 2009. Manuscrisele lui se pastrează la Biblioteca Academiei Române și la Library of Congress (USA).

„Problema multiplicării xerox era esențială, căci multiplicarea manuală a stimei era extrem de greu de realizat. Uniunea nu avea xerox, dar îi ajută pe cei cu <funcții de răspundere>. Noi ceilalți trebuia să ne ducem <unde știm> ca să ne facem copiile xerox. De obicei mergeam ilegal, dar plătind enorm, la diferite instituții de comerț exterior ce aveau xerox. Acolo nu puteam să intrăm, dar ieșeau xeroxiștii prin apropiere și noi le dădeam partiturile. Ei le luau, le ascundeau sub haină, intrau, le xerografiau și apoi revenau pe strada din apropiere și ne dădeau <materialul> conspirativ, asigurându-se că nu sunt urmați. Nu exagerez ! Îmi amintesc cum o dată, simțindu-se urmărit, nea Vasiliu xeroxistul mi-a dat stimele multiplicare la repezeală și mi-a spus fără să mai aștepte să îi dau banii: <Pune-le sub haină și fugi, ca VINE (sic !) securiștii !>

Principalele lucrări electro-acutice realizate de compozitorul Șerban Nichifor sunt:

- “Epos 3”, pentru violoncel și bandă magnetică (1975)
- “Simfonia I”, pentru orchestră și bandă magnetică (1980)
- Opera “Domnișoara Christina”, pe un libret de Mircea Eliade pentru voci, orchestră și bandă magnetică (1981)
- “Tocirea” (1985), video-poem, în libretul și regia Radu Igazzag; filmul a fost interzis de cenzura comunistă, fiind prezentat publicului abia în 1990
- Simfoniile Americane Nr. III și IV pentru orchestră și bandă magnetică
- “Challenger”, pentru ansamblu de cameră și bandă magnetică (1986-87)
- “Song of Mars” (2004), with MIDImage software by Daniel J. Wojcik

- “Infinite Song” (2006), computer & visual music, with “Mozart The Music Processor” by David Webber – premii internaționale: Vox Novus New York; Boston Northeastern University, Cyberarts Visual Music Marathon; Festivalul CYNETart, Academia de Arte Hellerau, Dresda; International Animation Festival, Melbourne; Panasonic International Microcinema (USA); Asthmatic Kitty Records la San Francisco; Hobnox (USA) international online entertainment /media company - music channel Mi145: Music Intelligence
- “Tribute to Joseph Smith, The American Prophet” (2007)
- “Visions” (2007)
- “Sticky Dances” (2007), visual plug-ins by Lucian Wischik
- “Shoah” (2009)
- Pentagon (2010)
- “Continuum Clock”, computer music (2010) – Premiul I la Concursul de Muzică Electroacustica, Music Biennale Zagreb
- diferite compoziții premiate la “60x60” Vox Novus New York și de Institut Internațional de Musique Electroacoustique de Bourges (2003-2010)

Trimiterea partiturilor și benzilor magnetice (cu înregistrări de muzică electronică) în străinătate (la festivaluri, concursuri, etc.) se făcea exclusiv pentru lucrările cu <viza de difuzare> (deci cenzurate în prealabil de președintele comisiei simfonice) și cu adresa oficială semnată de președintele Uniunii Compozitorilor către Vama Poștei. În prealabil însă toate <trimiterile> erau introduse la Uniunea Compozitorilor într-un plic închis, sigilat cu ștampila Uniunii ce se aplica și pe rolele de bandă magnetică. În unele cazuri erau și probleme suplimentare legate de notația neconvențională a partiturilor (așa-numiții <șerpisori>, adică linii ondulatorii ce păreau foarte suspecte, ca purtătoare a unor posibile <mesaje codificate>) și de conținutul benzii magnetice, ce trebuia în prealabil reascultat la Uniune. Chiar și așa, existau multe suspiciuni. Aceiași procedură se aplica și atunci când plecam în străinătate (de pildă la cursurile de la Darmstadt) cu toate partiturile și înregistrările sigilate și cu adresa specială pentru <organele vamale>.

În concluzie, în perioada ceaușistă se putea câștiga destul de bine din compoziție, dar pentru compozitorii <obișnuiți>, excluzându-i pe nomenclaturiștii Uniunii ce aveau

statut special, toți banii se duceau pe xeroxuri, înregistrări <ilegale> la Studioul 8 și pe plata interpreților pentru realizarea înregistrărilor solicitate de comisia simfonică pentru obținerea <vizei de difuzare>. Știind că noi câștigam din aceste compoziții, unii interpreți ne cereau până la 25% din achiziția lucrării, dar se asigurau că le dăm banii înainte, căci lucrarea putea fi respinsă.” (Șerban Nichifor)

A fost violoncelist în cadrul Duo-ului Intermedia și co-director al Nuova Musica Consonante/ Living Music Foundation .Inc (S.U.A.), alături de soția sa, Liana Alexandra. În prezent este conferențiar la Universitatea Națională de Muzică din București, precum și expert evaluator ARACIS, CNCSIS și AFCN. Posedă număr de licență muzicală internațională din anul 1978.

Liviu Dandara

Liviu Dandara este un compozitor care a trăit între 3 decembrie 1933 (Miorcani) și 22 Iulie 1991 (București). A studiat la UNMB și apoi a urmat cursurile internaționale de vară de la Darmstadt. Din anul 1959, Liviu Dandara a predat pianul la o școală de muzică din București.

A creat muzică electro-acustică prin lucrările sale: "Timpul Suspendat" (1971) și "Multiversum" (1983). Prima dintre ele a fost inclusă pe un disc Electrecord, alături de alte creații personale precum "Affectus Memoria" (1973), "Quadriforium III" (1970), "Liniștea Adâncului", "Liniștea Înaltului", "Liniștea Liniștii" și "Rezonanțe" (1972).

Lucian Mețianu

Valorosul compozitor, cercetător și profesor universitar Lucian Mețianu s-a născut la data de 3 iunie 1937, la Cluj. A urmat studiile la Conservatorul din București, avându-i ca profesori, printre alții, pe marii Anatol Vieru, Aurel Stroe și Tiberiu Olah. A studiat de asemenea și în cadrul Facultății de Electronică a Institutului Politehnic din București. Între anii 1967-1971 a urmat cursuri de specializare în muzică electronică, la Koln, Germania, pe care le-a absolvit prin lucrarea sa numită "Pythagoreis". A fost preocupat de teorie

muzicală, de latura matematică a muzicii, fiind autorul unor scrieri precum "Cvartetele Nr.4 și 5", "Simfonia Brevis" și "Dialogue pentru flaut, pian și percuție".

La Conservator, Meșianu i-a cunoscut pe cei ce avea să fie alți mari compozitori preocupați de muzica electronică, Octavian Nemescu și Corneliu Cezar. S-a legat o prietenie profundă, găsind preocupări comune în tehnici de compoziție inovatoare, "ciudate" pentru acele timpuri. Cezar și Nemescu au prefigurat împreună încă de la începutul anilor '60 ideea de spectralism, prin tehnicile armonicilor naturale. Împreună au dus muzica la nivel de știință, fiind pasionați de modul de acțiune al undelor sonore asupra integrității fizico-chimice, biologice sau psihologice.

"Octavian, Corneliu, Lucian. Trei tineri care se întâlnesc la sfârșitul anilor cincizeci la clasa de compoziție din Conservatorul de muzică din București, legându-se o profundă prietenie între ei, care a dăinuit în timp. Îmi amintesc cu plăcere, de discuțiile pe care le aveam asupra evoluției limbajului muzical, într-o perioadă în care a imagina alte tehnici de compoziție era mai mult decât o erezie. Cu toate vicisitudinile acelor timpuri, pasiunea și tenacitatea gândurilor noastre au dat roade și unele dintre tehnicile imaginate atunci s-au dovedit cu adevărat inovatoare.

La începutul anilor șaiszeci, Corneliu Cezar propune o repunere în discuție a armoniei tradiționale, utilizată în sec XVIII și XIX, referindu-se la seria armonicilor naturale. Această idee a fost dezvoltată la Paris abia în anii șaptezeci sub denumirea de Spectralism. Toată lumea își imaginează ca această înnoire a apărut pentru prima oară în Franța! Eroare. Găsim o tehnică asemănătoare în compozițiile lui Corneliu Cezar și Octavian Nemescu încă de la începutul anilor '60. Eu realizez lucrarea <Pythagoreis> (muzică electronică) la Hochschule für Music Köln în 1969-1971.

Cum a ajuns colegul nostru la acest rezultat ? Într-o zi Cornel ne invită la el și spre marea noastră mirare îl găsim cu un ventilator, pe palele căruia legase o serie de fire de piele și pe care-l deplasa în sus și în jos pe cozile grave ale pianului. Am fost înmărmuriți de armonia care se degaja prin interferențele ce se realizau datorită armonicilor naturale. Au urmat discuții pasionante despre posibilitatea de a acorda diferit instrumentele din orchestră sau imaginarea unei alte notații pentru a realiza o partitură lizibilă. Am rămas foarte puțini martori care pot vorbi despre acea perioadă, de efervescenta căutare, în care exista o

adeverată emulație între tinerii compozitori pentru a depăși vechile norme. A existat o adeverată comunitate de idei între generația noastră și aceea dinaintea noastră. Mă gândesc la Tiberiu Olah, Ștefan Niculescu, Aurel Stroe, Cornel Taranu, Anatol Vieru, Miriam Marbey sau Gheorghe Costinescu, Mihai Mitrea Celarianu, etc.

După terminarea Conservatorului am continuat să ne întâlnim și să comentăm între noi compozițiile spunându-ne părerea fără nici o reticență. Aproape de fiecare dată Cornel ne surprindea cu ideile lui.

O parte din viziunea lui despre muzică și relația dintre om și artă se găsește în lucrarea publicată la Editura Muzicală București 1984, <Introducere în Sonologie>. Acțiunea undelor sonore asupra nivelurilor fizico-chimic, biologic și psihologic. Prefața este scrisă de reputatul matematician Prof. dr. Solomon Marcus. Este o adeverată carte de vizită asupra seriozității și valorii acestei lucrări. Viziunea muzicii ca forță, ca o modelare a materiei și a spiritului depășeste cu mult limitarea la estetic. Studii recente atestă că secvențe de linii melodice, alese de o anumită lungime, cu o anumită înșiruire de frecvențe, pot stimula creșterea și dezvoltarea plantelor, dăruindu-le o rezistență crescută față de factorii exteriori. Este posibilă și inversarea factorilor ducând la inhibare. Deci nu toate duratele și șirurile de frecvențe sunt nedăunătoare. Credința lui Corneliu Cezar față de muzică o exprima astfel: <Credința mea intimă este că muzica poate fi chiar mai mult decât un limbaj total. Muzica poate fi și este o energie a Vieții>. Putem înțelege multitudinea de manifestări atât de diferite în creația muzicală a lui Corneliu Cezar : printre primele muzici pe bandă (tratată electronic) 1965 <Aum>, în 1970 muzica polistilistică pe care o numea <Orga de stiluri>, sau imaginează aproape în aceeași perioadă o muzică <Fusion> în care amesteca și fragmente de muzică ușoară, iar în ultima perioadă 1980 a scris prima muzică voit retro, intitulată <Alpha Lire>.

Și pentru a încheia transcriu dedicația pe care mi-o scrie pe lucrarea Introducere în Sonologie: <Pentru Lucica în amintirea celui OCL de o viață> Cornel Cezar 2 Mai 1984." (Lucian Mețianu)

Lucian Mețianu este membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, membru SUISA, grupului transdisciplinar "Ganesha" (Université de Lausanne), "Réseau Audition" des Universités Suisse, Comité du Société de Musique Contemporaine

Lausanne, Société Suisse de Pédagogie Musical, membrul Conseil de Fondation - Institut de Ribaupierre. Este fondatorul Asociației Compozitorilor "Archebole".

Începând cu anul 1984 s-a stabilit în Elveția. Acolo a predat compoziția în cadrul institutului Ribaupierre Lausanne (1985 - 2011) și a fost profesor de muzică electronică la conservatorul din Lausanne (1990 - 1998), unde a fost creatorul unui laborator de muzică electronică.

În anul 2007 i-a fost înmănat "Ordinul Meritul Cultural În Grad de Ofițer" pentru întreaga activitate culturală.

De-a lungul activității sale a compus muzică de cameră, simfonică și muzică de film. Dintre piesele camerale amintesc "Evocare" (1973), "Evolutio" (1973), "Evolutio" (1974) și "Elogiu" (distinsă în anul 1969 cu premiul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România). De asemenea a scris două Cvartete de coarde, două Tablouri coregrafice, piesele "Ergodica" și "Conexe".

A semnat la casa de discuri Electrecord: "Quatuor Ț cordes n_ 1", "Quatuor Ț cordes n_ 2", "Phytagoreis", "Evolutio 73" și "Evolutio II". În anul 2000 a lansat materialele "Contemporary Music" (Hungaroton Classic), "Increat" și "Improvisation". Doi ani mai târziu "Archebole" (Electrecord), "Trio Contraste", "Sonate Copernic" și "Incantation". În 2006: "Pages contemporaines – Quatuor Concordia" (Société roumaine de Radiodiffusion), "Quatuor Ț cordes n_ 5".

A scris publicații precum: "Une ordonnance de la structure musicale" (Revue Roumaine n_ 2 1981 Bucurest), "Le geste - Espace, temps, Énergie, densité" (Revue Musicale de Suisse Romande n_ 3, 1987), "Portrait de Lucian Metianu" par Fred Popovici (Bulletin d'Informations de l'Union des Compositeurs Roumains, Musica n_ 7, 1982), "International Who's Who in Music and Musicians Directory" (Tenth Edition), "Who's Who in Europa" (Edition 1992), "Dictionnaire Biographique des Musiciens" (Robert Laffont 1995), "Temps, espace, Énergie, densité" (Bulletin d'Informations de l'Union des Compositeurs Roumains, Musica n_2, 1997), "American Biographical Institute" (1999), "Grove Dictionary" (Londen 2001), "Filmlexicon FILME von Z", "Cinematografo.it-Banca Dati del Cinema Mondiale" (Die Neue MGG-Stichwortliste des Sachteils).

Nicolae Brânduş

Compozitor şi pianist român născut pe data de 16 aprilie 1935, la Bucureşti. A absolvit Universitatea Naţională de Muzică din acelaşi oraş, unde a studiat pianul şi compoziţia. A urmat mai apoi Cursurile de vară de Muzică Nouă de la Darmstadt (între 1969-1980), Aix-en-Provence (1979), iar în 1985 a lucrat cu Grupul pentru Cercetări Muzicale de la IRCAM (Paris, 1985).

Este membru al Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România, al Societăţii Autorilor, doctor în Muzicologie al Academiei de Muzică din Cluj-Napoca, membru a Societăţii Autorilor, Compozitorilor şi Editorilor de Muzică SACEM (Paris), de asemenea membru în Comitetul Executiv al SIMC între anii 1991-1993 şi preşedinte al Secţiunii Naţionale Române a SIMC între anii 1992 - 2002.

A întreprins şi activitate publicistică, ocupând funcţia de redactor la revista „Muzica” din Bucureşti începând cu anul 1981. Este autorul unei cărţi intitulate „Interferenţe”, publicată în anul 1984, la Editura Muzicală.

În dreptul numelui său stau numeroase premii şi distincţii, dintre care enumă: Meritul Cultural (1969, Bucureşti), menţiune de onoare la Concursul Internaţional Prince Pierre de Monaco (1973), Premiul Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România (1974, 2002, 2005), Premiul Radioteleviziunii Române pentru Operă şi Muzică vocal-sinfonică (1975, 1977), Premiul „George Enescu” al Academiei Române (1977), Diploma Festivalului Naţional de Teatru pentru spectacolul „Bizarmonia” (1999, Bucureşti), „Meritul Cultural” în grad de Ofiţer (2004, Bucureşti).

A abordat muzica electronică în lucrări precum: "Soliloque I" (1971), "Match II - Monody I & Polyphony IV" (1973), "Kitsch- N" (1974), "Soliloque II - Jubilatio" (1983), "Soliloque IV - Reverberations" (1984), "SIN - Euphonia" (1986), " Ciclul KN-Comment" (1997 – 2005), "Ekstasis 256/n" (1997), "Oratoriul pe texte din Evanghelia lui Toma" (2002) şi multe altele.

Octavian Nemescu

Maestrul Octavian Nemescu s-a născut în anul 1940, la Paşcani, judeţul Iaşi. A

studiat compoziția la Universitatea de Muzică din București, iar ulterior a participat la cursurile internaționale de specializare Ferienkurse, de la Darmstadt.

În prezent este profesor universitar doctor la Universitatea Națională de Muzică din București, unde predă compoziția și este conducător de doctorat. Este membru al SACEM (Franța) și a fost până în anul 2010 coordonator al secției simfonice de muzică de cameră, operă și balet din cadrul UCMR.

De numele său este legată apariția și evoluția curentului spectral românesc, dar mai ales a celui arhetipal, formele circulare de factură spiralică, pe care îl teoretizează alături de Corneliu Dan Georgescu. De-a lungul carierei a mai compus de asemenea muzică ambientală. Nu e este doar un mare muzician, ci și un mare gânditor, fiind preocupat în numeroase lucrări ce studiază muzica la nivel de simț, sens, trăire.

Dintre compozițiile sale în domeniul muzicii electronice amintim: "Combinaisons en Cercles" (1965), "Iluminații" (1967), "Concentric" (1969), "Spectacle" (1974), "Metabyzantinirikon" (1985), "Centrifuga" (1986), "Alpha - Omega" (1988), "IN-PAR" (1988), "Finalpha" (1990), "DanielPentAbsorbOR" (1995), "Negantidiadua" (1995), "Quintabeit" (1998), "Naturel - Culturel" (1973), "Gradeatia" (1982), "Trisson" (1987), "Sonatu(h)r" (1987), "Saecula-Saeculorum" (2000). A avut numeroase apariții discografice alături de alți artiști români ai genului, precum Iancu Dumitrescu, Costin Cazaban, Horia Surianu, Corneliu Cezar și Ansamblul Hyperion.

Sorin Vulcu

Compozitorul Sorin Vulcu s-a născut în anul 1939, în județul Alba și a trăit până în anul 1995. A studiat compoziția la UNMB, cu marele Anatol Vieru, iar mai târziu a condus aici studioul de muzică electro-acustică. A participat de asemenea la cursurile internaționale de vară de la Darmstadt.

1.2. Instrumentiști rock

Corneliu Ionescu

Corneliu Ionescu s-a născut pe 2 martie 1945, la București. A fost fondatorul formației românești de muzică rock Sfinx, singurul care nu a părăsit grupul din anul 1962, de la înființare, până în 1990, la destrămarea ei.

La început componența era următoarea: Corneliu Bibi Ionescu (bas), Cristian Valica (tobe), Idu Barbu (clape) și Octav Zemlicka (chitara solo, voce). Însă trupa a trecut prin numeroase schimbări de-a lungul timpului, numărând în total aproximativ 30 de membri.

După scindare au rezultat două proiecte, unul condus de Corneliu Ionescu, numit Sfinx Pro, iar celălalt avându-l în centru pe Mihai Cernea, numit Sfinx Experience. Bibi a mai pus bazele unei companii de echipamente de scenă, numită Stage Expert, pe care o conduce și astăzi.

Pe lângă postura de basist în una dintre cele mai prolifiche trupe de muzică rock din România, o legendă vie și astăzi, Bibi este cunoscut și pentru calitățile sale de a construi instrumente muzicale. A realizat în anul 1972 primul și unicul synthesizer handymade din România, botezat "bib-synthesizer", sau "BibiMoog", adaptând o claviatură la un oscilator. Sintetizatorul a fost folosit la producția primului album Sfinx, intitulat "Lumea Albă" (1975). Deși o invenție stralucită, existau dificultăți în acordarea instrumentului, datorită lipsei de materiale și aparatură. Astfel, s-a renunțat la instrument în detrimentul unui Korg MS10. "Invenția" a trecut mai târziu pe la Adrian Enescu, sau trupa Calandrion, unde era utilizat de Cornel Văcariu.

Unul dintre cele mai de succes albume ale trupei Sfinx rămâne "Zalmoxe", lansat în anul 1979, la casa de discuri Electrecord.

Dan Stesco

Dan Stesco este cunoscut pentru prestațiile sale alături de trupele Pacific, Basorelief și Compact.

Pacific a fost grupul în timpul căreia și-a dobândit porecla, "Polymoog". A cântat

alături de aceștia în preajma anului 1987.

Cu Basorelief s-a întâlnit în anul 1999, la aniversarea acestora de 40 de ani, celebrată în Club A. Trupa îi cuprindea atunci pe lângă Dan la clape, pe Edi Bălașa (chitară), Relu Bitulescu (tobe) și Iulian Vrabete (bass). După mulți ani de la despărțire aceștia s-au reunit în anul 2011. Dintre meritele grupului este colaborarea cu Alexandru Andrieș, artist care debutase pe scenă cu Basorelief în 1997. Au avut două prezențe discografice de-a lungul existenței, cu piesa "Crocodilul" pe compilația "Club A" (1981, Electrecord) și "Drum Prin Câmpie" (Electrecord).

În perioada colaborării cu trupa Compact (1998-2010), Dan Stesco a cântat cu Ioan Gyuri Pascu în proiectul Blue Workers, cu care a ajuns și în cadrul show-lui Divertis.

Mai târziu, a aprofundat cunoștințele sale despre sintetizatoare, concentrându-se puternic pe muzica electronică și intrând în atenția unor nume internaționale precum Stephen Kay, Steve McNally, Taiki Imaisumi sau Shoji Kinoshita. A fost invitat să prezinte instrumente la diferite workshop-uri.

În ce privește activitatea sa solo, Dan a lansat în anul 1996 albumul propriu numit "Gentry" (Tempo Music). După ani a urmat și cel de-al doilea material, "Apa Leagănuțului Vieții - Muzică De Relaxare" (2007, MediaPro), realizat în colaborare cu cântăreața Liliana Ștefan.

"Prima mea încercare de a face muzică ciudată am avut-o pe la zece ani. Am descoperit sonorități interesante cântând la corzile de la pian cu pedala apasată, de asemenea foloseam pianul ca reverb pentru alte instrumente. Secția ritmică am obținut-o cu o mașină de cusut mecanică "Ileana" și toate astea se înregistrau pe un magnetofon Majak. Din păcate înregistrările nu mai există.

Urmatoarea etapă, 1987, cu formația Pacific din Arad. Am apărut ca mezinul formației. Tot atunci m-au și botezat Polymoog. Eram ăla mic cu polymoog-ul, eu neavând niciodată acest instrument. Atunci foloseam un Korg Poly 800.

Povestea cu Pacific am ținut-o până în 1998 când am emigrat la Compact. Între timp l-am cunoscut pe Gyuri Pascu, cu care începusem proiectul Blue Workers și care mergea foarte bine. Așa am ajuns și formație la Divertis Show și în felul ăsta mi-am văzut și primul album de muzică electronică pe piață: Gentry, 1996, Tempo Music. În perioada Compact am

Încercat să aduc sonorități noi, care au reimprentat puțin stilul deja cunoscut al formației. <Compact 100%> este albumul care face diferența între trecut și prezent, practic acolo s-a schimbat macazul.

În paralel am început colaborarea cu Liliana Ștefan Și am adus pe lume un nou proiect cu muzică de relaxare, fiind tot muzică electronică veritabilă, dar branduită greșit după părerea mea. Așa a vrut producătorul să nișeze acest proiect. Cred că acolo am scris cele mai bune piese din viața mea. Nu știu dacă am să mai fiu în stare să scriu asemenea muzică, atât de sensibilă.

A urmat o perioadă în care m-am concentrat spre altceva. Am început să creez sunete pe diferite sintetizatoare. Astfel am ajuns în atenția unor oameni importanți în producția de sintetizatoare din întreaga lume: Stephen Kay, Steve McNally, Taiki Imaisumi, Shoji Kinoshita. În 2009 am început prima mea lucrare la Korg. Am făcut sunete, arpeggiatoare și demo song pentru Korg MicroStation." (Dan Stesco)

Digital Art

În spatele clasicei formații Digital Art stau doi frați, Cristian, născut pe data de 2 Aprilie 1957 și Florian Nanu, 21 Septembrie 1960. Aceștia activează împreună din anul 1980, iar din 1985 au adoptat pseudonimul amintit.

Discografia lor cuprinde două albume. Primul dintre acestea se numește "Translație Temporală", a fost lansat în anul 1994 și a fost distribuit cu sprijinul magazinului Divertis. Cel de-al doilea este intitulat "Ro-Ad Ventura", imprimat în 2001. Una dintre piesele de pe primul dintre ele, numită "Bravi Eroi", a fost compusă în semn de tribut pentru cei răpuși în timpul revoluției anticomuniste din anul '89.

O dată cu începutul anilor '80 frații Nanu au pus bazele unui studio propriu, care din anul 1985 a primit numele Digital Art. Specializați în producție muzicală, frații Nanu au participat la realizarea unor albume semnate de trupe precum RACLA, K1 sau Saanctum Art. Paleta preocupărilor artistice a acestora cuprinde pe lângă activitatea de compozitori și sound designeri, programatori pe sisteme de sintetizatoare analogice și producători de muzică pentru film, documentare, teatru, campanii publicitare, generice de post și emisiuni radio și tv.

Doru Apreotesei

Doru Apreotesei este un cunoscut instrumentist la clape, care a activat de-a lungul timpului în legendara trupă Sfinx. De asemenea a cântat alături formația timișoreană Post Scriptum (jazz-rock, între anii 1980-1982), născută din fostul grup Gramofon (1979-1980). După o scurtă incursiune alături de grupul Pro Musica, a început colaborarea cu Sfinx, alături de Corneliu Ionescu, Mihai Cernea și Sorin Chifiriuc. Au realizat împreună materialul intitulat "Albumul Albastru", imprimat în anul 1984, la Electrecord.

A mai colaborat cu artiști precum Alexandru Andrieș, Mircea Baniciu și Nicu Alifantis. A întreprins de asemenea activitate în domeniul teatrului, filmului, radioului și televiziunii.

În prezent Doru Apreotesei trăiește în Suedia, unde beneficiază de un studio propriu. Acolo a colaborat alături de trupe precum P.S. (fusion, ca o continuare Post Scriptum) sau The Mess Doctors (rock alternativ). A mai lucrat cu binecunoscutul compozitor Vasile Sirli, care de 20 de ani este director muzical la EuroDisney Paris, făcând aranjamente, diverse orchestrații sau programări în diverse noi contexte, pentru muzica acestui brand.

Nu a rămas departe de scena muzicală românească și a colaborat cu trupe românești precum Partizan sau Stepan Project. A revenit în țară și a participat la concerte alături de Mircea Baniciu și alții, a cântat la festivalul de jazz de la Garana (2005), a făcut parte din ansamblul artistic al spectacolului "Faust" în regia lui Silviu Purcarete și muzica de Vasile Sirli (2006 - 2007, Sibiu), spectacole cu trupa rock live "Imperium Band", a cântat la Timișoara în anul 2008 cu Erlend Krauser (ex Phoenix, James Last).

De asemenea a publicat mai multe cd-uri solo, de muzică new age, de relaxare, sub egida casei Wellnessmusic.

Doru Căplescu

Doru Căplescu a fost un instrumentist la clape, care a trăit între anii 1957-2003. Datorită înaltei lui priceperi era supranumit "omul orchestră". Este cunoscut pentru colaborarea lui alături de trupa Sfinx, dar a fost membru și altor grupuri precum Cristal, Electric-Cord Group, Florian Din Transilvania. Cu ultima dintre ele a participat în anul

1986 la producția albumului “Tainicul Vartej”, imprimat de casa de discuri Electrecord.

Idu Barbu Clement

Idu Barbu s-a născut în București, la data de 20 aprilie 1946. A urmat liceul Matei Basarab, iar apoi a terminat Conservatorul Ciprian Porumbescu din București, în anul 1971.

Este printre primii din România care a cântat cu un sintetizator. Un mare instrumentist și compozitor, care de-a lungul timpului a făcut parte din formații precum Sideral (1964-1965), Mondial (1976-1979), Sfinx (1963-1968, 1980-1981). Columna a fost ultima trupă cu care a cântat, apoi a părăsit țara, stabilindu-se în Germania, unde a fost profesor de pian în cadrul unei școli.

Discografic a semnat în anul 1980 la legendara casă de discuri Electrecord, alături de Sfinx, două albume: "Din Nou Acasă / Zmeul / Fetele Albinele" și "Focuri Vii / '49 - '50". În același an a mai participat la realizarea albumului semnat de Dan Mândrila, "Alter Ego" (Electrecord), cântând la un astfel de sintetizator.

Ionel Orban

Ionel Orban este un instrumentist care a cântat la clape alături de formația de muzică ușoară Savoy, cunoscută și sub numele Stelele 23. Din această trupă mai făceau parte fondatorul Marian Nistor (voce, chitară), Ionel Samuilă (chitară bas), Nichi Rotărescu și George Mitrea (percuție).

Au realizat împreună numeroase albume în perioada anilor 1975-1990, atunci când s-a produs scindarea ei. Începând cu anul 1979, pe materiale precum "Anotimpuri" (Electrecord, 1979) și "Haiducul" (Electrecord, 1981), Ionel Orban a cântat cu sintetizatorul, fiind printre primii din România care au utilizat un astfel de instrument.

Mircea Florian

Marele artist Mircea Florian s-a născut la data de 5 decembrie 1949, în Satu Mare. În formarea sa educațională a absolvit Facultatea de Cibernetică din București.

A abordat de-a lungul carierei sale un spectru larg de genuri muzicale, dintre care amintesc folk, rock, electronică și experimentală. A cântat la numeroase instrumente, precum pianul, saxofonul, fluierul, cimpoiul, chitara, trombonul, clarinetul, cobza, mandolina, shanai, celesta, drâmba.

A debutat în muzică la sfârșitul anilor '60, abordând muzica folk, influențe orientale, indiene, iar mai apoi s-a îndreptat spre sfera psihedelică. În Satu Mare, în perioada liceului a cântat alături de Zburătorii (1965 - 1967), iar apoi a plecat pentru studii în capitală, unde a fost membru pentru scurt timp al grupului Lotus.

Anii '70 au fost marcați de Ceata Melopoică și Florian în Labirint, experimentând colaborări alături de numeroși alți artiști.

A pătruns în lumea electro-acustică, new wave, experimentală, încă înainte de anii '80. Un foarte interesant eveniment a avut loc în anul 1976, atunci când Florian a participat la expoziția "Corpul Uman" de la Kalinderu, unde a realizat un experiment cu bio-muzică. Nick Gostin a fost îmbrăcat în microfoane care captau toate zgomotele viscerele, iar în timp ce acesta se afla în stare de repaus total, Florian alături de Alexandru Beno și Valentin Andronescu captau aceste sunete într-un mixer, erau procesate și folosite ca stimul pentru trei sintetizatoare mânuite de cei trei.

Înaintând în timp ajungem la colaborarea lui Mircea Florian din perioada 1980-1986 alături de formația Florian din Transilvania. "Tainicul Vârtej" (1986, Electrecord) este poate cel mai îndrăgit album la care Florian a participat. La realizarea acestui album au contribuit următorii instrumentiști și soliști: Dan Cimpoiu (chitară), Dixi Krauser (bass), Doru Căplescu (sintetizator), Doru Istudor (tobe), Jolt Kerestely (drum programming), Mihaela Hoajă (vioară), Mircea Baniciu (voce), Mircea Florian (voce, sintetizator, cobză, versuri, muzica, aranjamente), Valentin Andronescu (clape).

"La Florian se folosea un Korg MS 10, un Crumar synth (nu mai știu exact tipul dar cred că era DS-2) și un Casio VL Tone. Crumar-ul și Korg-ul erau folosite de Valentin Andronescu în concert, iar Florian avea la gât micul Casio, folosit de foarte multe trupe în anii '80 (The Cars, Trio <piesa Da, da, da>, Talking Heads, The Human League, Devo, etc.). Am enumerat câteva trupe care l-au influențat pe Mircea. De fapt și Crumar-ul și mai ales Korg-ul erau clape faimoase în anii '80-'85. De asemenea Andronescu avea și unele

intervenții cu flautul și inițial s-a agreat și un sitar (instrument pe care Florian l-a folosit în perioada lui folk, plus cobza și tabla ca percuție). Pe album s-a renunțat însă aproape total la ele.” (Doru Istudor)

În anul 2009, Mircea Florian a revenit pe scenă în aceeași manieră nonconformistă și experimentală, colaborând cu DJ Vasile ca invitat în concertele celor de la Shukar Collective. Împreună au realizat o serie de sesiuni live extrem de clasice, abordând o combinație între folk-ul anilor '80 și muzica electronică de astăzi.

Pe data de 2 iunie 2011, Senatul Universității de Vest „Vasile Goldia” din Arad i-a acordat maestrului Mircea Florian titlul de Doctor Honoris Causa. Meritele sale au fost recunoscute și în alte țări, fiind premiat pentru artă în Japonia, Germania și Anglia. Actualmente conduce Fundația Culturală Mircea Florian.

Octavian Teodorescu

Octavian Teodorescu s-a născut pe data de 29 ianuarie 1963, la București. În noiembrie 1985 a înființat primul său grup muzical, care se numea Vis și care adopta genul soft rock.

Trei ani mai târziu această formație se destramă și Octavian a preluat numele Octave, ce avea să fie emblema sa. În cadrul acestui proiect s-a axat în special pe muzica rock instrumental. În anul 1992 a lansat primul său album, numit "Secretul Piramidelor" (Electrecord), care a înregistrat cel mai mare succes al acestui gen de după revoluție. De-a lungul timpului a lansat și alte materiale, precum "Portile Iubirii" (1993), "Dulce Libertate" (1994), "I Se Spune Visătorul" (1996). Ultimul dintre acestea a fost unul inedit, fără chitări sau voci, fără instrumente clasice, acustice, doar computere și sintetizatoare. Un stil nou, o nouă abordare, poate cel mai pur material de muzică electronică symphonic rock.

Fragmente din piesele sale au fost folosite ca generice la multe emisiuni radio și tv, precum Mapamond, Ora 25 Tranzit TV, Timpul Europei.

În anul 1999 s-a retras de pe scena muzicală românească.

Rodion Roșca

Rodion Roșca este un artist clujean născut în anul 1953. Acesta a pus bazele în anul 1978 grupului new wave Rodion GA, alături de Gicu Fărcaș și Adrian Căpraru, astăzi printre stele. Este considerată de mulți ca fiind prima trupă de muzică electronică.

Rodion Roșca este omul central al formației, cel care a conceput aproximativ 80% din muzica trupei, singur, cu toată instrumentația, prin așa numitele "secvențe". Acesta își crea piesele cu ajutorul unui magnetofon Tesla B 90, prin suprainprimări succesive, fără niciun sintetizator.

Printre numeroasele inovații aduse de el se mai număra efectul Flenger, prefigurat încă din anul 1975, care din nefericire și după obiceiul românesc a fost patentat de alții. Este vorba de o defazare descoperită accidental prin urmărirea dublării aceiași piese, pe două piste diferite, însă redată simultan. De asemenea, a fost printre primii care au utilizat secvențele, astăzi denumite loop-uri Rodion a folosit această tehnică astfel încât din piesa "Ore" a creat alte trei melodii complet diferite: "Imagini Din Vis", "Paradox" și piesa "Stele și Lumini".

"Ascultați piesele: <Imagini Din Vis>, <Cântec Fulger>, <Paradox>, <Stele și Lumini>, <Uneori>, <Ore>, ca să vedeți nivelul la care Rodion Roșca a adus muzica în România, singur prin suprainprimări succesive, cu un magnetofon Tesla B 90 în anii 1978 și rețineți un lucru foarte important pe care nimeni nu l-a știut până acum: muzică electronică fără sintetizator!" (Rodion Roșca)

La fel ca mulți alți "ciudați" ai muzicii românești care aduceau inovații pe piața muzicală, Rodion GA a avut soarta de a nu lansa niciun album, nestârnind interesul niciunei case de discuri. Ba chiar mai mult, au existat conflicte din cauza utilizării fără acordul baieților a muzicii lor în diferite filme, sau pe diverse compilații de muzică.

De cealaltă parte, Rodion GA s-a bucurat și de puțin succes, câștigând concursul Televiziunii Române, televiziune care folosea unele piese semnate de acest grup în generice, precum și alte premii la festival rock din Buzău (premiul special al juriului) și Mangalia ("Ancora De Aur"). Piese semnate de ei au ocupat primele poziții în topuri ale

unor reviste precum "Săptămâna" din București , "Veac Nou", "Viața Studențească" din Tg Mureș, "Tribuna" din Cluj, "Cronica" din Iași. De dragul vremurilor trecute, în ciuda "anonimatului" discografic, a mai rămas consemnată o înregistrare video cu ocazia unui concert de revelion, din 1983, în care cei de la Rodion GA cântă piesa "Stele și Lumini".

Rodion GA și-a încheiat activitatea în anul 1983, iar Rodion Roșca a încetat și el să mai facă muzică șase ani după aceasta.

"În cluj sunt supranumit ca regele difuzoarelor și cel mai bun specialist în reparații de difuzoare. Ciudat, nebun, geniu. În prezent sunt retras la 30 de kilometri de Cluj, unde Îmi construiesc casa de vacanță, unde am internet, parabolă și tot ce vreau." (Rodion Roșca)

În anul 2008 s-a încercat reînvierea acestui proiect și lansarea unui album cu piese vechi, dar și cateva noi, prin intermediul casei de discuri Roadrunner Music. Dar totul s-a risipit din nou, casa de discuri încetându-și activitatea. Totuși au lansat o compilație, numită "The Next Dog Desert Island Selection", pe care Rodion a semnat piesa "Isabella".

În prezent "regele difuzoarelor" trăiește în ipostaza de "electricianul satului", un om simplu ce repară aparaturile casnice stricate din localitatea unde viețuiește, dar în spatele căruia se ascunde un mare geniu. Minte îi este tânără, ideile sunt încă nenumărate și așteaptă cu nerăbdare să le repună în practică, să revină în viața muzicală.

Într-un email adresat nouă, domnul Rodion concluzionează foarte adevărat:

"Degeaba ești talentat! România este și a fost grobarul geniilor, al oamenilor de talent și al inventatorilor. Grupul Rodion G.A. din Cluj Napoca, a fost cea mai nedreptățită formație de muzică electronică din România! Având un stil inconfundabil, absolut original chiar și în rândul formațiilor din străinătate, ignoranța industrie muzicale românești nu a răsplătit pe măsură munca și talentul acestui grup, chiar dacă ar fi putut să facă bani prin aceștia. În schimb s-au folosit de muzica lor fără să-i plătească." (Rodion Roșca)

1.3. Tranziția

De ce "Tranziția" ? Deoarece marele Adrian Enescu, părintele muzicii electronice

românești, precum și Ștefan Elefteriu, se deosebesc de compozitorii descriși până acum prin faptul că s-au dedicat cu mult mai mult muzicii electronice, lucrând cu sintetizatoare din vremuri foarte timpurii, iar Adrian Budrițan și Christian Mike Sugar se deosebesc de ceilalți reprezentanți ai "noii generații" prin aportul lor uriaș la realizarea unuia dintre primele concerte veritabile de muzică electronică, prima revistă și primul site orientat spre muzica electronică din România.

Adrian Budrițan

Anul în care a început totul pentru Adrian Budrițan a fost 1988, atunci când a făcut cunoștință cu sintetizatoarele analogice Korg MS10 și MS20. Un an mai târziu a început să lucreze cu rudimentarele și "greoaiele" computere Spectrum ZX, HC 85 sau Cobra.

A studiat empiric și autodidact despre acestea din cărți, făcând diferite experimente stohastice și algoritmice, programe de analiză statistică, muzică experimentală, în special curente minimaliste, serialism și postmodernism.

Pe data de 10 ianuarie 1988 Budrițan face primul program basic pe un Spectrum ZX. În același an intră în cercul de informatică al liceului la care studia, „C.D. Loga” din Timișoara și câștigă premiul doi la faza județeană de informatică, cu un program de muzică algoritmică. Apare un articol în ziarul local "Orizontul", ce cuprinde și un interviu cu Adrian Budrițan. Dintre subiectele tratate s-a discutat și despre pionierismul muzicii techno în România.

Continuă și în anul 1989 studiile sale despre computere, protocoale MIDI, experimentează compoziții și sinteză sonoră cu un computer Commodore C64, folosind chip-ul SID Motorola.

Trei ani mai târziu, alături de Christian Mike Sugar și tehnicianul Emil Treuer lansează prima revistă dedicată muzicii electronice, hi-fi și cultură audio, numită "Hi-Fi & Audio". Având pasiuni comune pentru sintetizatoare, Adrian și Christi adună la un loc aparaturile și experimentează împreună parametrii de sunet.

Data de 16 decembrie 1992 a însemnat o zi mare pentru muzica electronică românească, fiind data când a avut loc printre primele concerte dedicate acestui gen din România, organizat bineînțeles de Budrițan alături de Sugar, la Teatrul German de Stat din

Timișoara. La acest eveniment a fost prezent și speologul Cristi Tecu cu proiecții diapozitive. Asistența din partea publicului a numărat aproximativ 200 de spectatori. În același an Adrian Budritan a înființat o firmă cu profil multimedia, denumită "Aliens Design".

În ce privește concertele, cei doi buni prieteni nu s-au oprit doar la event-ul cu numărul unu, iar pe 17 octombrie 1993 au recidivat printr-un nou concert în peștera de la Romanești, spectatorii fiind ceva mai numeroși de această dată, în număr de aproximativ 400.

Un real succes a fost pentru Adrian a fost prezența la convenția europeană anuală de science fiction Eurocon, unde a avut loc primul spectacol de laser și artificii din România, între 26 - 29 mai 1994, în Piața Operei din orașul vestic. Primirea din partea împătimiților a fost una foarte bună, fiind 40.000 de martori la acest eveniment. În cadrul acestei participări, Budrițan primește premiul "Spirit Of Dedication Award". S-a remarcat de asemenea Florin Pop Magda (clape, synthesizer) și Adrian Pătrășcanu (chitară electrică). Primul dintre ei produce în prezent muzică din sfera comercială sub numele de Adaggio.

Anul 1996 l-a găsit pe pionierul muzicii electronice cutreierând peste granițe. A fost plecat timp de șase luni prin Europa, Londra în special, pentru a se documenta și afla mai multe despre acest curent muzical. A fost influențat puternic de muzica unor nume mari precum Photek, Kraftwerk, Pink Floyd, Vangelis, Jean Michelle Jarre, Tangerine Dream, Klaus Schultze, Mike Oldfield.

Totodată acest an reprezintă debutul său ca și producator muzical, realizând primul album, numit "Synthesizer Sequencing". A fost editat la casa de discuri Voxstar.

Susține un nou concert la Teatrul German de Stat din Timișoara, un spectacol de muzică electronică avangardistă, cu 50 de oameni prezenți.

Își crează o pagina web și face eforturi mari financiare pentru a naviga pe internet. Este numit de apropiații săi în mod sugestiv, "băiatul cu internet-ul", lucru care denotă raritatea acestui fapt la acea vreme.

Continuă să experimenteze și să lucreze la piese noi, terminând albumul "The Power Behind The Sound" (1997), ce trebuia lansat de Metropol Records, dar a rămas nepublicat.

Se alătură unor petreceri importante pentru pionieratul timișorean și cel românesc, clasicele party-uri în depozit, sau "Warehouse", organizate de Ufo și alți împătimiți ai

vremii, care vor forma mai târziu colectivul și prestigiosul festival TMBase.

Un an plin de succes pentru cel care activa acum sub pseudonimul Future Groove a fost anul 1998. Atunci a intrat în grațiile danezilor de la Hypnotic Records, țară din partea căreia a primit foarte multă apreciere. S-a clasat pe locul doi în materie de drum and bass și a fost prezent pe compilația "VA - Drum & Bass" cu piesele "Elvis Presley" și "Vortex". Ultima dintre ele a avut parte de un videoclip, lansat pe data de 21 noiembrie 1998, ora 4:30 AM, fiind considerat primul videoclip românesc de muzică electronică difuzat pe MTV Europe, în cadrul emisiunii "Chill Out Zone". Eu aș duce acest superlativ mai departe, considerând această piesă una dintre cele mai bune compoziții drum and bass românești ale timpurilor. În același an termină albumul "Vortex", apoi "The Silent Noise", ultimul dintre ele realizat împreună cu Remus aka Reloop, sub monikerul Aural Envelope, nelansat însă.

Tot în același an a fost prezent de asemenea pe "Dance Mission Volume 1" (MediaPro, 1998), prima compilație de muzică house/club din România. A semnat pe aceasta patru piese, dintre care două remixuri pentru piesa celor de la Timpuri noi, "Geta-i Sora-mea", în două variante.

Inițiază și un proiect euro/minimal house denumit House Sweepers, piesa "Slow Times" fiind prezentă pe compilația "Ascultă-ți Muzica" (MediaPro, 1998).

În anul 1998 a mai realizat două remixuri pentru colaborarea dintre BUG Mafia și Loredana, ce apar pe albumul "Lumea E A Mea", EP de care la care a pus totatădată umărul pentru întreaga orchestrație și aranjamente. Este prezent de asemenea la prima ediție TMBase, alături de Șuie Paparude, NSK, Ufo & Umno.

Un an mai târziu lansează un nou album, tot în Danemarca la Hypnotic Records, care de data aceasta este orientat spre zona house, intitulat "Electro House 135 Bpm". A fost prezent pe sticlă cu două videoclipuri noi, "Millenium Bug" (luna martie) și "Analogue Dawn Age" (mai). Tot la capitolul producție semnează un remix pentru cei de la Direcția 5, piesa "Altul Mai Bun".

Alături de Dragoș Serghi fondează casa de producție audio United Music Production, ce încurajează undergroundul autohton, în special genurile trip-hop și speed garage. Aici, Adrian Budrișan (sampling), Xplore (clape), DJ Wiz, Dru Klein (MC) și La Familia, realizează o serie de înregistrări care se concretizează într-un mixtape proiect numit "Bucharest Undergroove Nights" (2000).

Devine fondatorul primului site oficial de muzica din Romania, www.music.ro. Acesta a înregistrat peste 30.000 de vizitatori unici pe lună în anul 2000. A înființat de asemenea musicnews.ro, o agenție online de promovare a muzicii românești de toate genurile.

Cu toate ca a lansat o campanie mediatică anti-manele în perioada anilor '99-'00, în 2001 dă naștere proiectului FSOG (Future Sound Of Guță), o combinație de muzică lăutărească din repertoriului cântărețului Nicolae Guță, mixată cu muzică gabba, jungle, big beat, club, euro-trance sau chiar chill-out. Este produs și un album cu aceste piese, "FSOG", scos la lumină de către casa de discuri Sub Records (MediaPro). Dintre piesele prezente, la realizarea versiunii club mix au mai participat Rhadoo și Dru Klein. CD-ul conține de asemenea un software numit Acid 2.0 Xpress, creat de Sonic Foundry, respectiv sample-uri și loop-uri care pot fi utilizate pentru a remixa piesele audio de pe CD.

Sub același pseudonim Future Groove realizează două remix-uri pentru piesa celor de la Cassa Loco, "Vand Fan", cu versiunile "2-10, 2-10" și "Iar Bau".

În perioada 2001 - 2005, Adrian Budrițan ia o pauză în ce privește producția muzicală și se axează pe producția video, grafică și 3D, lansând "303 TV", un proiect audio-video conceput ca un live TV show.

Revine pe piața muzicală cu albumul "Manelistique", proiect ce își are originile în FSOG, realizat în colaborare cu Dragoș Serghi (producător N&D, sound engineer), Andreea Calomfirescu (concept), Scripcă Ștefan aka Mistia, Gregorian Vitalariu aka Greesh (orchestrație) și Anisi (voci adiționale).

În anul 2007 revine și după pupitru, alături de Silvia Minut aka Dropdread, în clubul Fabrica, cu ocazia evenimentului "Global Warming". Tot alături de aceasta înființează un home studiou de muzică electronică în București, Elektonika, destinat producerii muzicii electronice și susținerii curentului urban. Pagal, Negru și Shteff (Ștefan Croitoru) se alătură celor de la Elektonika Studio Records și înființează cinci proiecte: Acidulate (proiectul electro-dnb a lui Adrian Budrițan), Interloop (club-house, alcătuit din Pagal și Negru), Shteff (dnb), Virtual Picnic (lounge-psihielidic, cu George Petroșel, Valentin Luca și Nuțu Militaru), respectiv B303. Ultimul dintre ele este un proiect downtempo/experimental în care se găsesc Adrian Budrițan (sintetizator), Shteff, George Petroșel (percuție, voce și text), respectiv Valentin Luca (chitară electrică).

Tot în această perioadă, Adrian împreună cu Dana "Marijuana" încep o serie de evenimente de muzică electronică și ebm.

În anul 2008 lansează iTraining, unde organizează cursuri de animație 3D și multimedia. De asemenea, a contribuit la înființarea primei școli de muzică electronică din România.

Pe lângă cei amintiți mai sus, Budrițan a mai colaborat de-a lungul timpului cu N & D, Jojo și Why Not Girls.

Astfel, am realizat o adevărată incursiune prin începuturile fenomenului electro în țara noastră, trecând în revistă primele concerte de muzică electronică, primul site de profil, prima revistă și prima compilație, toate la care a fost martor Adrian Budrițan. Așadar, 24 de ani în care acesta a fost mereu prezent, aducând o incontestabilă contribuție la geneza, evoluția și maturarea acestui stil muzical pe meleagurile noastre, un adevărat pionier al acestui gen. A bifat numeroase producții muzicale proprii în diferite ramuri ale muzicii electronice, s-a implicat în alte proiecte și în susținerea altor împătimiți producători autohtoni dornici de afirmare, a susținut și promovat acest curent pe scena muzicală românească prin absolut toate mijloacele media și a realizat peste 30 de videoclipuri muzicale (motion graphics, edit/montaj, regie, director imagine, vfx, 3D). Dar experimentatul român nu se oprește aici și mai are încă un cuvânt greu de spus.

Adrian Enescu

Maestrul Enescu s-a născut pe data de 31 martie 1948, în București. În formarea sa artistică a urmat cursurile Conservatorului de Muzică „Ciprian Porumbescu” din București, unde l-a avut ca profesor de compoziție pe marele compozitor Aurel Stroe. A participat de asemenea ca student audient la cursurile facultății de muzică electronică din California/Palo Alto. În prezent este membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România.

Adrian Enescu a început să experimenteze muzica electronică începând cu 1975, an în care și-a procurat primele sintetizatoare. Acestea au fost Elka Rapsody 610, Roland SH5 și Korg MS10. "Colecția" și-a mărit mai apoi numărul cu instrumente precum Oberheim OBX 8 și Yamaha DX7. La începutul anilor '80 a lucrat cu calculatorul Commodore 64, cu ajutorul programului MIDI Sequenser Notator. Au urmat Roland CSQ 100 Sequenser,

samplerle Akai S612 / S900 / 1000 și 3000 îmbunătățită, o mare parte din lucrările sale fiind realizate prin metoda de sampling cu ajutorul acestora. De-a lungul timpului a mai achiziționat instrumentele Korg Module M1 și Proteus Emu Module. Primele imprimări le-a realizat cu ajutorul Tascam Portastudio, primul casetofon pe patru canale, apoi a trecut la magnetofonul Fostex 8 TRK și Fostex 2 TRK, respectiv Akai MG 1214, primul mixer profesional care avea încorporat un magnetofon digital pe 14 canale, cu casetă. A mai lucrat cu calculatoarele Atari (C Lab Notator), Roland Hard Disk Recording DM80 și TDM Protools, pe platforma MAC. În prezent folosește ca suport tehnic Nuendo PC Platform.

În dreptul marelui nume, Enescu, stă un număr de zece albume, sub producție proprie sau în colaborare cu alți artiști ai muzicii românești. Prima apariție pe disc a avut loc în anul 1975, pe discul "Jazz În Țara Mea", pe care Adrian Enescu prelucrează și orchestrează o temă scrisă de Johnny Răducanu.

Colaborările cu lumea jazz-ului sunt continuate și la a doua sa prezență discografică, alături de Marius Popp, pe discul "Panoramic Jazz Rock" (1976, Electrecord). Enescu a participat la crearea pieselor "Inscripție" și "Balada", lucrând cu pianul acustic și faimosul sintetizator, bib-synthesizer, primul de acest gen din România, construit de Corneliu Ionescu. Prima dintre piese este o muzică pentru quartet de corzi, vocea fiind a cântăreței Aurora Andronache, iar la instrumente au fost Peter Wertheimer (soprano saxophone), Marius Popp (electric piano), Eugen Gondi (drums) și Mircea Tudoran (electric bass). Cea de-a doua dintre ele, "Balada", a fost realizată în aceeași formulă, doar că în loc de string quartet și voce erau patru tromboni și patru horni. După cum spune și titlul, acest întreg material este unul foarte inedit, o combinație rară, un amalgam de artiști extrem de valoroși ai lumii jazzului precum Marius Popp și Adrian Enescu, respectiv artiști la fel de talentați din sfera rock precum membrii legendarei formații Sfinx.

Discografia maestrului Adrian Enescu mai cuprinde trei albume proprii de reper, lansate la legendarul Electrecord. Primul dintre acestea se numște "Basorelief (Poem Pop)", lansat în anul 1977, iar apoi a urmat "Funky Synthesizer Volume 1" (1982) și "Dance Funky Synthesizer Volume 2" (1984). Versurile de pe primul dintre acestea aparțin poetului Ioan Alexandru, iar la realizarea lui a participat un grup de instrumentiști de la Filarmonica George Enescu, BigBand Radio, Grupul Vocal 5T și claviaturistul, compozitorul și inginerul de sunet Fredi Negrescu.

Alte prezențe discografice solo remarcabile sunt piesele "Invisible Movies 1" (2000) și "Invisible Movies 2" (2001), pe renumitele compilații Buddha-Bar. Cafe del Mar este încă o compilație renumită pe care Enescu a semnat cu piesa "Dreams For November", în anul 2002.

Definește stilul, semnează muzica și orchestrația cântăreței Loredana Groza, piesa "Buna Seara, Iubite" fiind câștigătoarea celor 80 de ani de Radio în România. Împreună cu Loredana a realizat albumul cu același nume în anul 1987, respectiv "Buchet De Trandafiri", un an mai târziu.

Grupul Stereo este un alt duo a cărui stil Enescu îl definește, alături de care a lansat două discuri, pe versurile poetului Lucian Avramescu.

De asemenea, Adrian Enescu este foarte cunoscut pentru muzica de film, semnând coloana sonoră a peste 60 de filme. A început cu un acordeon și un "sistem" improvizat de sârme pe care rulau fotografiile de pe abajurul lămpii, schimbând imaginile cu piciorul. În muzica de film, conceptul "orchestrei" electronice a fost o preocupare importantă, stilistic acoperind aproape toate genurile muzicale: ambiental, pop, jazz, experimental, simfonică. În anul 1971 a contribuit pentru prima dată la soundtrack-ul unui film, numit "7 Zile", lansat în 1974, al cărui regizor a fost Mircea Veroiu, o compoziție jazz-rock înregistrată cu Big Band-ul Radio. Veroiu făcea echipă cu Dan Pița, astfel încât Adrian Enescu a semnat și alte coloane sonore pentru filme importante realizate de cei doi: "Tănase Scatiu" (1976, în regia Dan Pița), "Concurs" (1982, același Dan Pița), "Pas În Doi" (1985, Pița), "Adela" (1985, de Mircea Veroiu). "Bietul Ioanide" (1980, Pița) este un alt titlu de referință pentru filmul românesc, a cărui coloană sonoră a semnat-o maestrul Enescu.

Compozitorul a experimentat de-a lungul timpului diverse combinații acustice, alăturând instrumentele electronice cu instrumentele tradiționale din orchestra simfonică sau din spațiul folclorului, obținând noi sonorități. În ultima perioadă Adrian Enescu compune muzică jazz și contemporană (Meridian SNR-SIMC, Orfeu și Euridice, primul concert pentru percuție și orchestră mare scris în România), diverse muzici de cameră pentru instrumente soliste și ansamblu electronic.

Christian Mike Sugar

Este un artist din Sighetu Marmației cu mare însemnatate pentru pionieratul muzicii electronice, care a contribuit încă de la începuturile fenomenului alături de Adrian Budrițan și alți colaboratori la apariția primei reviste dedicate muzicii electronice, hi-fi și cultura audio ("Hi-Fi & Audio", 1991, alături de Emil Treuer) și organizarea primelor concerte de muzică electronică din Timișoara (1992, Teatrul German de Stat, cu Cristi Țecu).

De-a lungul timpului a dovedit calități foarte bune în ingineria de sunet, masterizând și contribuind la producția a numeroase albume, dintre care amintesc "Bio" – Neurotica (1998, Zone Records), "Arc Gotic – Decadent" (1998, Htonian", "Dub Free Romania" a lui Michi (2002, Sub Records), "Urban Gipsy" / "Rromatek" al celor de la Shukar Collective (2005, Riverboat Records / 2007, Eastblok Music), Șuie Paparude "E Suflet În Aparat" (2010, Cat Music), precum și altele semnate de Cri-gri, Laguna sau T-Short. Deține propriul său studio, numit CMS-Lab.

Mai departe vă ofer spre citire povestea primului concert de muzică electronică din Timișoara, redată pentru voi de însuși Christian Mike Sugar.

"Am avut norocul să mă nasc într-o casă în care muzica era un lucru important pentru spirit și minte. Mama mea avea un pick-up antic (dupa standardele actuale) și multe discuri cu muzică de înainte de a apare eu. Muzica din toate genurile, clasică, operă, jazz, pop rock. De asemenea, cu câteva luni înainte de a mă naște a achiziționat un magnetofon (mono) cu scopul de a nu se limita doar la ce ofereau discurile de pick-up.

La noi în casă muzica suna mai tot timpul și astfel din prima clipă am avut parte atât de Beethoven, Verdi și Mozart, cât și de Beatles, Rolling Stones sau Paul Simon. Interesant este că muzica mi-a plăcut pur și simplu și nu pot să spun că am avut o preferință specială pentru un gen, însă momentul care a adus schimbarea mi-e și acum foarte viu în memorie.

Mama mea, care era profesoară de engleză la liceu, avea un tânăr coleg, profesor de educație fizică, proaspăt absolvent de facultate, care împărtășea aceeași pasiune pentru muzică. Acesta îi povestise mamei cum că își achiziționase în timpul facultății cu bani grei un pick-up Technics și multe viniluri cu muzică bună. Mama îi povestise de mine și de pasiunea mea pentru muzică (aveam aproximativ 13 ani) și acesta, o persoană foarte

altruistă, m-a invitat la el pentru a mă bucura de colecția sa de discuri. Îmi amintesc și acum că eram fascinat de mașinăria Technics și de colecția impresionantă de muzică și ascultam pe sărite Pink Floyd, Deep Purple, Queen. Din toate câte puțin pentru că eram curios și însetat să ascult cât mai multe.

Însă momentul pe care îl consider esențial pentru direcționarea mea spre ce urma să fac a fost clipa în care Toni (Fangli Anton, tânărul profesor de educație fizică) a pus două discuri pe pick-up, primul fiind Kraftwerk, <Computer World>. A fost un moment absolut șocant și fascinant. Ceva nemaiauzit până atunci, sunete total necunoscute și o muzică parcă venită din altă lume. Wow! Al doilea disc a fost Tangerine Dream, <Exit>, pe care l-am ascultat cap coadă într-o stare de transă, absolut încântat, iar la piesa Choronzon îmi apăruse foarte clar ideea: <asta e ce vreau eu să fac în viață, această muzică fantastică>. Atunci aflu că se numește muzică electronică.

Din păcate anii ce au urmat au fost plini de frustrări, deoarece nu aveam nici resursele financiare (eram adolescent) nici posibilitățile de a face ceva în direcția asta (vorbeam de perioada anilor 80-87 când un sintetizator costa o avere). Însă preocuparea mea pentru electronică a mișcat ușor lucrurile în direcția asta. În timp am construit tot felul de generatoare de sunet, module rudimentare ce produceau sunete de tobe electronice și diverse zgomote. Foloseam benzi de magnetofon tăiate și lipite în buclă pentru a produce secvențe repetitive, înregistram sunetul produs de un difuzor de bas, care lovit cu mâna producea un sunet de bass drum. O îmbunătățire semnificativă a apărut când în 1989 părinții mei mi-au achiziționat un computer Commodore C64. Nu m-au interesat programele cu jocuri însă căutam pe la toți cunoscuții cu C64 programe de muzică. Un program fascinant a fost C64 Micro Rhythm+, o mașină de ritmuri în stilul TR808/TR909, cu care puteai să construiești structuri ritmice foarte interesante. Fără MIDI la vremea respectivă și fără multitimbralitate totul trebuia tras pe bandă în timp real și refăcut până ce ieșea bine. Așadar, înregistram mașina de ritmuri pe un magnetofon, eventual cu un tape delay de la un al doilea magnetofon, după care înregistram pe a doua pistă un instrument, după care totul mixat cu un alt instrument pe al doilea magnetofon și așa mai departe. La fiecare generație sunetul se mai degrada ceva. Acest lucru a dus la proiectarea și construirea unui super magnetofon pe viteză 15IPS, pentru a avea pierderi cât mai mici. Nevoia e mama invenției.

Marea schimbare a venit odată cu achiziția unui sintetizator analogic adevărat, un

Korg Poly800 (martie 1990). Acesta a fost un upgrade semnificativ și a lărgit paleta de sunete posibile. După acesta, la scurt timp, prin vara lui '90, a venit un Kawai K1, un sintetizator digital cu o paletă mult mai largă de timbre decât ce ofereau până atunci C64 și Poly800. Acest setup a fost cel cu care am făcut primele piese care sunau a ceva închegat. Peste încă jumătate de an a venit și un sintetizator FM rudimentar Yamaha FB01.

Prin 1990 l-am cunoscut pe Adrian Budrițan printr-o conjunctură interesantă. La facultatea de electronică din Timișoara, unde eram student, eram de ceva vreme în discuții cu un alt student despre posibilitatea de a iniția o revistă legată de pasiunea noastră comună și anume HI-FI (audiofilie). În acest context a apărut și Adrian, cu care am descoperit că avem pasiune comună pentru sintetizatoare și muzica electronică. Până la urmă după ce am mai dezbătut o vreme despre revistă am ajuns la concluzia că va include atât subiecte de HI-FI cât și circuite audio, respectiv subiecte legate de sinteza sunetului. Și astfel, în scurt timp după revoluție a apărut prima revistă de audio din țară, HI-FI & Audio, scrisă de noi trei. Revista a supraviețuit timp de trei numere, care apăreau cam la trei luni.

Chiar dacă revista a dispărut, Adrian și cu mine am rămas într-o relație apropiată datorită interesului comun pentru sintetizatoare și muzica electronică. Adrian, la vremea respectivă avea doar un Roland Juno 106, așa că venea des la mine să se <joace> cu instrumentele mele. Cumva am ajuns la situația că el a lăsat Roland-ul la mine și ne întâlneam aproape zilnic în locuința mea de atunci și făceam tot felul de experimente sonore și muzicale. Discutam ore în șir despre sintetizatoare, despre tehnologii, sinteze, muzicieni și ascultam cu fascinație albumele clasicii din domeniu. Era un subiect de nișă despre care nimeni nu știa nimic în cerul nostru de cunoscuți, așa că eram foarte bucuroși dacă puteam schimba idei și informații din domeniu. A fost o perioadă extraordinară. O stare de excitație mentală continuă.

După ceva timp în care amândoi aveam deja sunete sintetizate și idei muzicale, apăruse ideea că ar trebui de undeva să găsim o soluție de sequencer MIDI pentru a ne structura piesele. Adrian avea o cunoștință care deținea un Atari 1040, la care visam amândoi însă nu ni-l permiteam la vremea respectivă. Atari 1040 era sequencerul MIDI standard din perioada '85, până la începutul anilor 90. Trebuia să mai găsim și un sequencer software. Cu eforturi mari, de undeva de afară, s-a obținut un sequencer rudimentar (24Tracks), care avea posibilități de editare extrem de limitate. Și așa a început aventura

noastră de a face piese structurate cu ajutorul Atari-ului și a celor patru sintetizatoare. La mine era cartierul general și ne întâlneam în mod regulat ca să facem muzică. Nu aveam piese comune, fiecare își puneă în practică ideile proprii.

Într-o zi Adrian a venit cu ideea că poate ar trebui să ne fixăm ca target o dată pentru un concert de muzică electronică. Adrian era cel care se ocupa intens de tot de ce însemna alergătură, întâlniri cu diverse persoane și discuții, pentru a pune în practică această idee. Într-o zi Adrian apare la mine și-mi spune că vom avea concert în data de 16 decembrie, în sala Teatrului German-Maghiar. Wow! Mai aveam vreo 3-4 luni și încă nu aveam nimic concret.

Între timp Adrian mi-a făcut cunoștință cu un fost coleg de-al său de clasă, Cristian Țecu, artist fotograf, pasionat de diaporamă. Diaporama este un domeniu artistic de trecere între arta fotografică și cinematografie. Se face cu mai multe proiectoare și se creează imagini dinamice din imagini statice. Un fel de morphing. Adrian a avut ideea de a face un show de muzică electronică cu proiecție de diaporamă în timpul concertului. Fiecare piesă avea propria poveste, așa că și diaporama era construită pentru a susține povestea.

Data concertului se apropia și fiecare lucra de zor la piesele pentru concert. Adrian între timp a apărut și cu două <antichități> analogice, un Korg MS10 și un MS20, pe care ulterior le-am achiziționat și le am și în ziua de azi, pentru a da un <flavor> live pieselor ce erau deja structurate pe Atari. De asemenea, cu aproximativ o lună înainte de concert am fost ajutați (împrumutați) de o firmă cu un calculator Intel 386 cu o placă de sunet antică pe 8 biți, care avea facilitatea ca la apăsarea unei taste de pe tastatura Qwerty să redea sample-uri, sunete înregistrate anterior. Un soi de sampler rudimentar care ne-a inspirat să înregistrăm tot felul de sunete ce urmau să fie declanșate la diverse momente în timpul pieselor ce rula în concert.

Adrian între timp s-a ocupat de designul afișului, care a fost distribuit în câteva locuri în Timișoara, în special în centru și în complexul studentesc.

În ultima săptămână înainte de concert ne întâlneam toți trei Adrian, Cristi Țecu și cu mine, ca să repetăm piesele cu proiecția de diaporamă și sincronizarea imaginii cu sunetul.

În sfârșit, în data de 16 decembrie, ajutați de prieteni, transportam tot echipamentul la sala teatrului Maghiar-German din Timișoara: două synth-uri digitale (Kawai K1,

Yamaha FB01), patru analogice (Korg Poly800, Roland Juno106, Korg MS10, Korg MS20), un Atari1040, un PC386 pe post de <single shot> sampler pe 8 biți, un magnetofon pe viteza 15IPS construit de mine, echipament de monitorizare, stative, respectiv proiectoarele Kodak pentru partea cu show-ul vizual. Mixerul (un mixer Bell de 12 canale) și sonorizarea au fost oferite de Teatrul German. Am avut la dispoziție toată ziua pentru a instala echipamentul, a testa fiabilitatea computerelor și a repeta câteva piese cu tot cu partea vizuală, exact ca în concert.

Nu eram foarte optimiști în legătură cu prezența în sală, deoarece exact în acea seară avea concert o trupă straină la sala polivalentă și am fost convinși că multă lume va prefera spectacolul lor. Surpriza a fost mare când am aflat cu puțin timp înainte de concert că aproape toate cele 400 de locuri au fost ocupate.

A fost invitat și Silviu Genescu, un mare cunoscător al muzicii electronice și al istoriei sale, care atunci avea o notorietate deoarece avea o emisiune dedicată muzicii electronice la Radio Timișoara, respectiv datorită articolelor sale din ziare. Spre surprinderea noastră a fost încântat când a auzit câteva din piesele noastre în timpul repetițiilor, lucru care ne-a încurajat enorm.

Se apropia ora începerii concertului și sala era din ce în ce mai plină. Eu aveam prima parte a concertului cu cinci piese, după care urma Adrian.

Lumina s-a stins în sală, eu am ieșit pe scenă și am început cu piesa Algorhythm, o piesă de intro ritmată cu un bas puternic de Juno106, care a fost foarte bine primită. A urmat Universe, o piesă ambientală cu caracter hipnotic și cu o proiecție cu caracter similar. A urmat Requiem, o piesă dedicată celor ce s-au dus dintre noi în revoluție, apoi Klingklang, o piesă scurtă, după care piesa de încheiere. Evident, în tot acest timp Cristi Țecu a proiectat diaporamele corespunzătoare pieselor. A urmat Adrian cu piesele sale.

De-a lungul concertului, din reacția publicului s-a simțit tot timpul că lumea a fost entuziasată și că era o experiență nouă și interesantă. Când Adrian și-a terminat partea, publicul a solicitat bis și la sfârșit am făcut chiar și un session improvizat în doi, care a generat și mai mult entuziasm în auditoriu.

Cam asta a fost povestea primului concert de muzică electronică din România, însă lucrurile nu s-au terminat aici. Au avut loc interviuri, articole, emisiuni radio, unde se dădeau piesele noastre. La un moment dat Raul Dudnic, la vremea aceea membru al

formației Cargo, venise cu oferta să ne ajute să scoatem fiecare disc la Electrecord. Din păcate, fiind un perfecționist, am ales să amân acest lucru pentru un moment când voi fi mulțumit de ceea ce fac.

De atunci s-au întâmplat multe, cu Adrian chiar dacă am continuat să țin legătura drumurile noastre oarecum s-au despărțit. Însă cu Cristi Tecu am devenit prieteni foarte buni și am continuat colaborarea pe plan audio vizual. Am avut multe concerte împreună, show-uri de diaporamă, etc. Am participat împreună la festivaluri internaționale de diaporamă și am câștigat la vremea respectivă, mijlocul anilor '90, un loc trei (medalia de bronz), cea mai mare distincție obținută până atunci la un festival internațional de diaporamă de către concurenți din România.

Eu m-am dezvoltat în direcția producției de sunet pro-audio, cu tot ce înseamnă asta. Am fost un pionier în domeniul Harddisk Recording-ului. Am construit prima mașinărie care înregistra/reda și edita audio pe 16bit/44.1k 48K, respectiv primul multitrack digital pe 8 track-uri pe harddisk (vorbim de 1993, respectiv 1994). Am mers în străinătate și am colaborat cu mulți oameni din muzică și pro-audio. A fost o perioadă de acumulare de informații și experiență. M-am specializat în tot ce înseamnă design de electronică pentru echipamente analogice de producție audio (microfoane, preamplificatoare, compresoare, egalizatoare, sumatoare, dispozitive de monitorizare, etc). Rezultatul acestei activități a dus la proiectarea și construcția a 16 modele diferite de echipamente de studio de nivel high-end.

Pe partea cu sintetizatoarele și samplerle am dobândit în cei 20 de ani, instrumente foarte interesante atât din punct de vedere istoric cât și sonic, începând de la ARP, Oberheim OB8, Korg MS20, Roland JD800, până la Waldorf, Access, E-mu, Akai și Kurweil. Mă entuziasmează ideea samplerelor antice pe 8 respectiv 12 biți, pentru sound design. De asemenea ideea de a folosi pedale de efect de chitară la modul neconvențional pentru sunete de tobe și sintetizatoare. Am o preferință pentru efectele vintage gen tape delay, reverb cu arc, procesoare antice gen Ursa Major Space Station, Lexicon sau Eventide.

În prezent sunt pe cale să-mi termin sintetizatorul modular cu 4 rânduri de module a câte 5U. O mașinărie de sound design la care lucrez de doi ani (2009-2011) și sper să-l termin curând.

Activitatea mea în domeniul muzicii s-a manifestat de la înregistrare (editare, mixaj) de muzică clasică, corală, orgă de biserică, până la rock, jazz și muzică contemporană și de film. Am contribuit la masterizarea multor albume cunoscute (Shukar Collective, Șuie Paparude, AB4, Dwarf Planet, Cri Gri, The Amsterdams, Trio Contraste etc). De asemenea activitățile mele s-au canalizat și în zona audiofiliei (design și construcție de echipamente de redare și ascultare transparente).

Sper ca într-un viitor apropiat, poate chiar 2012, să mă întorc înapoi la pasiunea mea cea mai importantă și să fac un album." (Christian Mike Sugar)

Ștefan Elefteriu

Ștefan Elefteriu este un compozitor și violonist român născut la data de 24 septembrie 1956, la București. Studiile muzicale le-a început de la o vârstă fragedă, cu studiul viorii. În formarea sa artistică a frecventat Liceul de Muzică din Galați, apoi a urmat Conservatorul din București, specializarea vioară solist, pian, compoziție, orchestrație și cercetare sunet.

"Întâi a fost interesul pentru electronică, în prima fază fără o legătură evidentă cu muzica. De pe la 8-9 ani am construit diverse aparate de radio, stații de amplificare și generatoare de sunet. Din acest punct s-a concretizat direcția către muzica electronică. În paralel cu studiul de 6-8 ore pe zi de la vioară, singurele momente de recreere erau într-un mic <laborator de sunet> amenajat acasă. Până la admiterea la Conservator, acest laborator s-a dezvoltat destul de mult, cuprinzând mai multe generatoare complicate construite de mine de la zero, două mixere audio destul de performante pentru vremea respectivă (tot manufacturate), vreo 3 magnetofone Tesla modificate ca multitrack (4 track-uri erau maximum posibil, deci aveam 12, și sincronizate electromecanic cu un sistem de rele), niște boxe construite după ceva scheme japoneze, etc. În acea perioadă (când încă muzica electronică la noi nu era concretizată ca gen), direcția mai sofisticată era spre obținerea unor efecte sonore cu ajutorul generatoarelor audio cu trei forme de undă, acestea fiind procesate cu reverb-uri și delay-uri analogice cu bandă (de asemenea manufacturate, liniile de întârziere digitale s-au inventat mai târziu), care apoi erau mixate cu mici piese scrise

pentru quartet sau quintet (adesea atipice, de exemplu: vioară, xilofon, fagot, orgă sau pian, oboi, secțiune de percuție simfonică, clopote, glock și contrabas). Rezultatul era foarte interesant pentru că în general urmărea linia dodecafonică lansată de compozitorii germani Alban Berg, Arnold Schoenberg, și mai târziu de greul Xenakis, în muzica de cameră și nu numai." (Ștefan Elefteriu)

La Conservator, Ștefan Elefteriu a studiat sub îndrumarea unor nume extrem de importante pentru componistica românească, dintre care îi amintesc pe marii compozitori Anatol Vieru și Sorin Vulcu, preocupați și dâșii de muzica electronică. Sorin Vulcu conducea studioul de muzică electro-acustică de la această instituție. Înconjurat de astfel de profesioniști și găsind mediul prielnic din punct de vedere tehnic și educațional, Ștefan Elefteriu s-a îndreptat tot mai serios către muzica electronică. Mai târziu a susținut printre primele concerte de muzică electronică în sala de concerte a Conservatorului, pe care l-a absolvit în anul 1980.

"Întâmplarea a făcut ca pe timpul studiilor la Conservatorul <Ciprian Porumbescu> din București să cunosc doi profesori care aveau același hobby ca și mine. Laboratorul acustic din Conservator devenise principalul loc de perfecționare în muzica electronică (după multe ore de studiu zilnic la vioară). Acolo s-a dezvoltat o prietenie foarte importantă cu profesorul Sorin Vulcu, profesor de teorie muzicală, un asiduu cercetător și compozitor de muzică electro-simfonică român, în compania căruia m-am specializat o importantă parte din timpul a 4 ani de Conservator. Deasemenea, chiar profesorul de vioară, Mircea Opreanu, el însuși violonist de excepție, compozitor, șef al quartetului <Musica Nova> (cu o mare faimă, mai ales peste hotare), era promotor al muzicii simfonice moderne, având concerte în care preodominau efectele sonore speciale obținute atât cu instrumente traditionale cât și cu orgi electronice, etc). Deci, ideea e că asemenea influențe chiar din copilărie, continuate în conservator, au dus către o abordare foarte serioasă a muzicii electronice, ceva mai târziu. Trebuie să menționez, că un impuls extrem de important l-am primit în acea perioadă și din partea compozitorului Adrian Enescu, un mare specialist în domeniu. Întâlnirea și apoi prietenia cu d-l Enescu a fost definitorie pentru drumul urmat mai târziu. Studiile de compoziție din Conservator au fost la clasele prof. Tiberiu Olah și

Anatol Vieru, care erau deasemenea influențați de acest curent muzical." (Ștefan Elefteriu)

Tot în perioada Conservatorului, începând cu anul 1977, timp de cinci ani, a condus trupa de muzică rock numită Blitz, din care mai făceau parte Dan Bittman și Tino Furtună. Au fost printre primii din muzica rock autohtonă care au integrat în muzica lor sintetizatoarele și o celebră vioară electronică, toate construite de marele Ștefan Elefteriu. Locul de "desfășurare" era Teatrul Mic, unde au susținut numeroase concerte cu casa plină, bucurându-se de mult succes din partea audienței, care era minunată de neobișnuitul instrument, vioara lui Ștefan.

"Purtam niște costume de epocă, luminile erau bine gândite și sunetul era asigurat de echipa tehnică de la Sfinx. Întotdeauna am cântat la acea vioară, fiind ceva inedit și așteptat de public, precum și la sintetizatoarele preistorice menționate mai devreme. [...]"

"Am fost fascinat în acea perioadă de Jean Luc Ponti, <vrăjitorul> violonist de muzică progresivă care încă mai menține și în prezent stacheta foarte sus. Drept urmare, am construit o vioară electronică în perioada conservatorului, fiind susținut și de Sorin Vulcu. Acest instrument, fiind primul de acest fel din România acelor ani, a primit chiar și un premiu studentesc. Erau tot felul de concursuri <stimulative> de acest gen în perioada comunistă.

Era un instrument de culoare albastru metalizat, cu o doză <calus> piezoelectrică, doză care avea un preamplificator de adaptare ce trimitea semnalul audio să comande niște module de tip Moog (VCF, EG, VCA), asemănătoare cu cele construite mai târziu. A primit chiar și un premiu studentesc important pentru acea perioadă. [...]"

Perioada rock a fost foarte puternică în preocupările mele, iar influențele ei se simt și acum în ceea ce fac. [...] A fost o perioadă bună din punctul ăsta de vedere. [...] Nivelul profesional era mult mai mare. Din păcate acum suntem într-un mare regres, cu toate aparatele performante care ne sunt la îndemână. Dar totul pleacă de la școală, și de la seriozitatea și profunzimea cu care te dedici scopului ales. Aici avem o mare problemă. Nu se poate construi nimic pe nisip." (Ștefan Elefteriu)

Dintre ceilalți muzicieni rock ai timpurilor, care au fost preocupați și ei de muzica

experimentală sau electronică și cu care Ștefan Elefteriu a interacționat sau colaborat se numără Doru Căplescu, coleg de an la secția de trompetă și Mircea Florian.

După absolvire, compozitorul s-a specializat timp de trei ani în domeniul înregistrării și mixajului audio în studiourile Radioteleviziunii Române. După aceea, preocupările sale s-au extins și înspre muzica de film, realizând soundtrack-uri pentru peste 60 de filme documentare, de animație și divertisment, în decurs de zece ani (1980-1990). Dintre acestea amintesc coloanele sonore realizate pentru animații precum "Cei Trei Mușchetari" (în regia lui Victor Antonescu), "Misiunea Spațială Delta" (în regia aceluiași Victor Antonescu), "Fiul Stelelor" (Mircea Toia).

"În perioada <Școala Vedetelor> a lui Titus Munteanu (TVR 1), toate piesele se lucrau și mixau aici, având o colaborare excepțională cu maestrul Munteanu, unul dintre cei mai buni profesioniști de televiziune din câți am întâlnit (și am întâlnit ceva... de pe vreo 3 continente)." (Ștefan Elefteriu)

De asemenea, a cântat timp de 12 ani ca violonist în orchestra Operei Române din București, în perioada anilor 1983-1994.

Munca sa a fost favorizată de achiziționarea primelor echipamente profesionale, începând cu anul 1990. Așadar, cu o tehnică superioară, Ștefan Elefteriu a putut aprofunda pasiunea sa pentru muzica electronică.

"După facultate, am intrat prin concurs la Opera Națională București, unde am activat 12 ani ca violonist. În tot acest timp, preocuparea mea (de acum principală, aș putea zice) s-a transformat în pasiune. Am început colaborarea cu studioul <Animafilm> București, între timp am construit un studio (1980-1983) bun pentru acele vremuri (2 multitrack-uri, chiar un sintetizator, un Korg MS 10 copiat după original, pe care îl acordam mereu, că nu aveam acces la piesele originale) și un modul separat (același dar fără clape). Muzica de film din acea perioadă era produsă cu aceste aparate, prin multe suprapuneri și premixaje. Nu era simplu deloc, iar problemele pur tehnice erau numeroase." (Ștefan Elefteriu)

Începând cu anul 1991, compozitorul a plecat peste granițele țării, ca și inginer de sunet la studioul “Music Production Center” din Sarajevo, Bosnia & Herzegovina.

Discografia sa cuprinde două albume foarte importante. Unul dintre acestea este o premieră pentru muzica românească, fiind primul CD cu muzică pop de pe piața românească, albumul Mălinei Olinescu, la a cărui producție a contribuit în totalitate, intitulat “Ready For You” (1997, Euro Music). În anul 2001 a avut loc lansare albumului “Missing Lands”, în Germania, prin New Sound și JOD-Records Luxemburg. Compoziția și muzica a fost semnată de către Ștefan Elefteriu, iar vocea a cântăreței Diann Sorrell din Statele Unite. De asemenea a compus muzică sau a participat la producția unor artiști români de muzica ușoară, precum Angel Grigoriu, Romeo Iorgulescu, Florin Chilian, Teodora Enache. În prezent se pregătește lansarea celui de-al doilea album personal al marelui compozitor, orientat spre muzica electronică. Va face parte dintr-o trilogie și va fi lansat tot în Germania.

De-a lungul prolificei sale activități, marele compozitor Ștefan Elefteriu a fost distins cu importante premii naționale și internaționale, în Europa și SUA.

A fost premiat în cadrul Karlovy Vary Documentary (1986, premiul 1 pentru muzică), de asemenea în cadrul primului festival de advertising “Mediafest” din România (1996, locul întâi), festivalul “Cerbul de Aur” de la Brașov (1997, premiul întâi cu cântecul “Ready For You”, interpretat de Mălina Olinescu), “International TV Pop Festival” din Malta (1999, premiul 1), Premiul pentru Muzica de Film a anului 2004 acordat de Uniunea Cineaștilor din România, Premiul pentru Muzică Originală în filmul documentar conferit de Uniunea Cineaștilor din România (2009). A fost finalist la importante festivaluri și concursuri internaționale precum “Midnight Sun Festival” (1992, Finlanda), “Cesme Song Contest” (1994, Turcia), festivalul internațional de muzică pop FIDOF de la Los Angeles (1998, mențiune, 4000 de concurenți).

În semn de apreciere pentru contribuțiile sale aduse muzicii românești de film de-a lungul timpului, în anul 2007 i-a fost acordată Diploma de Excelență pentru întreaga activitate artistică desfășurată în slujba filmului românesc de animație, acordată de Centrul Național al Cinematografiei și Studioul Cinematografic “Animafilm” din București. A realizat numeroase colaborări și angajamente pentru companii de profil din Europa, Australia și SUA.

În prezent este membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România începând cu anul 1993, membru al Uniunii Cineaștilor din România și membru SABAM Belgia.

Astfel, sub un mare nume, Ștefan Elefteriu, stă o paletă largă de preocupări și contribuții în muzica românească, precum și cea internațională: compoziție muzică de film, muzică pop, rock, ambiental, new age, simfonic, contemporan-sinfonic, post-producție și post-procesare sunet, sound design, mixaje și mastering. Cu siguranță, un desăvârșit compozitor român care s-a implicat puternic în muzica electronică românească.

2. Virusul radio

Cea de a doua perioadă din evoluția muzicii electronice pe meleagurile noastre este cea post-decembristă. Atunci, la noi nu exista încă o scenă dedicată acestui gen, o cultură muzicală în acest sens. Nu exista un colectiv de producători concentrat, nu exista piață de desfacere, media, sau public. Existau doar câțiva experimentalisti dispersați, ascunși, autodidacți, în special în concentrații urbane, în orașe mari precum București, Timișoara sau Cluj Napoca. Însă, pe cât de puțini, din contră, erau foarte pasionați de acest gen. Pentru prima dată existau oameni care să se dedice cu totul acestui fenomen, care făceau eforturi mari fizice și materiale pentru a-și achiziționa aparaturi, experimentau zi și noapte, și încercau să adune în jurul lor alți prieteni cu gusturi asemănătoare, să "infecteze" cu acest nou "virus", muzica electronică.

Televiziunea înainte de '90 nu prea exista, iar cine avea televizor era o excepție, cei de la sate fiind adevărate puncte de adunare pentru cele câteva ore în care erau transmise emisiuni sau filme. Astfel, înainte de orice media românească, imediat după revoluție radioul a fost prima porțiță de legătură cu publicul a acestor promotori, a pionierilor muzicii electronice românești. Era printre singurele surse de noutăți muzicale, fiind favorizați cei din preajma granițelor țării, care mai aveau șansa să prindă posturi străine, unde puteau asculta "pe ascuns" muzică de acest gen. Aceștia mai aveau avantajul posibilității "procurării" de casete sau aparaturi de la vecinii noștri unguri, sârbi sau bulgari.

Deși după revoluție se aștepta o explozie, un boom, o "culturalizare" în masă, multe dintre ramurile media din România se aflau încă sub conducerea unora dintre vechii "tovarăși", cu ideologii mai greu permissive, greoaie, conservative. Libertatea a fost greșit înțeleasă de români. La noi s-a produs acea "eliberare" în '90 și s-a întâmplat cum a fost cu șoarecele scăpat în cașcaval. Multe idei nespuse, oameni care lucrau de mult timp dar nu erau auziți, scenă cu potențial dar retincentă. Iar pe partea comercială dorință de afirmare cât mai rapidă, să se producă bani cât mai repede, ceea ce a dus la artificial, la fel ca orice evoluție bruscă. Poate de aici nici nu se poate vorbi în prezent de o "legătură" între noi și vest, încă mai trebuie câțiva ani să ajungem la același nivel. E mai de grabă o "fascinare" a scenei internaționale de entuziasmul, energia, soul-ul muzicii noastre, care încă e în faza de maturizare. E ca un adolescent care te face să zâmbești cu energia și vitalitatea lui.

După revoluție, Radio Nova 22 a fost primul de post "liber", înființat chiar după '90 și care a activat până în anul 1993. Spun "liber", pentru că Unifan a fost de fapt primul dintre acestea, înființat în 11 ianuarie 1990, însă au existat discuții legate de apartenența politică a acestuia. Unifan la scurt timp s-a desprins în două, UniPlus și Fan Radio. Radio Nova 22 a fost locul în care au lucrat nume importante precum Bogdan Smecleev (DJ Sleek), Cristian Stanciu (Matze), Lucian Stan (DJ Vasile), Nucu Rădulescu (Nuxe), Radu George Săpunărescu (DJ Professor) sau Silviu Costinescu (Alien Pimp). Aceștia au fost favorizați de uriașa arhivă pusă la dispoziție de francezii care conduceau acest post, precum și de aparaturile performante existente acolo. Mulți dintre producătorii și realizatorii de la Nova 22 vedeau în asta ca o binecuvântare, o "mină de aur", astfel petreceau ore în șir sau nopți întregi răscolind prin arhive sau încercând experimente muzicale.

Așadar, între anii 1990 și 1992 s-a spart gheața în FM-ul românesc prin DJ Vasile și Gabi Andrieș, realizatorii primei emisiuni ce promova muzica underground și alternativă la Radio Romania Tineret, numită "19 Pentru Totdeauna", în ianuarie 1990. La scurt timp aceștia s-au mutat la Radio Nova 22, unde au continuat colaborarea și emisiunea cu un profil muzical asemănător.

Mai apoi au urmat exemplul și alții, promotori și pionieri ai radioului pentru acest gen, precum Florian Lungu și Liviu Zamora ("Fascinația Sunetului", Radio Romania Tineret, februarie 1990, emisiune de muzică ambientală), Cristian Mureșanu ("Miracolul Sunetelor", Radio Cluj, februarie 1990, dedicată muzicii ambientale), DJ Sleek (dj-ul pionier al muzicii hip hop, în 1991 alături de Daddy Love și Abdul Shabbazz, emisiunea "Hip-Hop Radio Show", la Radio Nova 22), Marius Christian Burcea ("Călătorii Spre Infinit", Fun Radio, 1992, muzică ambientală), Marika ("Blue Lines", Fun Radio, 1994, dedicată muzicii electronice și rock alternativ), Nic Cocârlea ("Lipstick Traces", Radio 21, 1995, promova muzica underground, grunge și post-punk), Ufo și Zoltan Varga ("Alternativa Vest 887", Radio Vest Timișoara, 1995, emisiune dedicată muzicii techno), Horace Dan D ("Techno Vibe", Radio Sonic, 1995, prima emisiune radio dedicată muzicii electronice din Ardeal), Seba 1394, Dubase, Sever Mureșanu și Hajdu Tamas (emisiunea "Welcome To The Club!", la Radio Sonic Cluj Napoca, 1998), Sergiu Rusu ("Univers Ambiental", Radio Arad, 1998), Arthur Szabo ("Cutia De Rezonanță", Radio Son, 1999, muzică ambientală), Radu Pieptea ("Organic", Delta RFI, 1999).

Genul muzicii promovate la începuturi era intergrat în mare parte în sfera alternativă, industrială, cu puternice influențe rock. Însă, printre primele emisiuni cu orientare spre muzica electronică adoptau stilul ambiental, destul de neglijată însă și catalogată greșit de-a lungul timpului.

Astfel, în acest capitol o să îl împart într-un subcapitol, dedicat promotorilor și pinierilor acestui gen în țara noastră, artiști și realizatori radio precum Alba Ecstasy, Arthur Szabo, Cătălin Marin, Cristian Mureșanu, DaKsha, Daniel Dorobantu, Enigma, Florian Lungu, Gheorghe Iovu, Indra, Katalin, Levente, Liviu Zamora, Marius Christian Burcea, Nord, Revival, Romulus Cruceanu, Sergiu Rusu. Este un grup de oameni destul de select, mulți dintre ei sunt compozitori valoroși, care s-au îndreptat spre latura mai meditativă a muzicii, terapeutică, muzică de relaxare.

Astăzi nu pot să nu deduc pustietatea din FM-ul românesc. În afară de "Zona Liberă", printre puținele emisiuni veritabile de muzică underground și electro, nu mai există alte emisii de specialitate cum existau mai demult, talk show-uri de analiză, recenzii și așa mai departe. Au apărut tot felul de posturi de radio "specializate" doar pe muzică electronică, însă intoxicate și limitate de ideea de "mainstream", de comercial.

Înainte de a trece mai departe, elogiez din experiența mea vremurile în care stăteam cu un cass mic mono sub patură noaptea, rec-ul cuplat și pus pe pauză, să prind o piesă bună la puținele emisiuni de gen. Apoi a doua zi, cu foarfeca în mână și lacul de unghii a mamei, tăiam, lipeam și faceam un fel de "compilații" pe care le ascultam zile întregi sau le dădeam la schimb cu prietenii. Să nu mai vorbesc despre adevăratele "afaceri" cu graffiti-uri la schimb cu difuzoare. Construiam apoi tot felul de boxe cu tatăl meu, led-uri, becuțe, tot felul de improvizații. De asemenea, nu exista internetul atât de prezent peste tot ca în zilele de astăzi, ci legătura dintre ascultători și realizatorii preferați de la emisiunile favorite se realiza prin clasicele scrisori, iar cu artiștii prin nostalgicele fan cluburi.

2.1. Muzica ambientală

După anul 1990, la radiourile din țară, oameni precum Cristian Mureșanu, Florian Lungu, Liviu Zamora, Marius Christian Burcea, Sergiu Rusu și puțin mai târziu Arthur Szabo, emiteau în eter muzica ambientală. Deși a fost lansată abia în anul 2001 și depășește

spațiul temporal al acestui subcapitol, o să-l gravitez în jurul unei excepționale compilații la a cărei producție au contribuit trei dintre cei mai sus menționați, Mureșanu, Burcea și Rusu, prima compilație cu artiști români de muzică electronică și new age, “Noua Românie - Rebirth of a Nation”, lansată în USA la EarthTone Records, un sublabel al companiei Sonic Images, fondată de Christopher Franke (ex Tangerine Dream). Aceasta a ajuns în Top 100 Billboard, în primăvara lui 2001.

Pe lângă deja amintiții DaKsha, Gheorghe Iovu, Indra, Katalin, Levente și Revival, au bifat prezențe mari compozitori precum Adrian Enescu și Ștefan Elefteriu, dar și alte nume precum Digital Art, sau reprezentanți ai noii generații, Șuie Paparude. Pentru a întregi paleta de producători din sfera ambiental, new age, terapeutică sau de realxare, am să completez capitolul cu alți artiști precum Alba Ecstasy, Cătălin Marin, Daniel Dorobanțu, Enigma, Nord și Romulus Cruceanu. Alți foarte valoroși artiști din această sferă muzicală pe care o să-i tratez însă în capitolele următoare sunt Dan Handrabur, Mihai Câmpineanu (Michi), Vlaicu Golcea.

Noua Românie - Rebirth of a Nation (2001, Earthtone Records)

Adrian Enescu - Invisible Movies, Part 1

Ștefan Elefteriu - Balkan Spirits

Indra - Strange Incantation

Digital Art - The Future Of The Past

Katalin - Gemini

DaKsha - On The Wings Of The Phoenix

Gheorghe Iovu - Voice Of Spring

Revival - La Fille De La Foret

Revival - The End Of Time

Levente - Into The Storm

Șuie Paparude - Gratie

Adrian Enescu - Invisible Movies, Part 2

Astfel, mai departe am să trec la prezentarea biografiei celor mai importanți oameni

ai pionieratului muzicii electronice în radio, precum și cei mai prolifi compozitori de muzică ambientală, new age, meditativă, terapeutică: Alba Ecstasy, Arthur Szabo, Cătălin Marin, Cristian Mureșanu, DaKsha, Daniel Dorobantu, Enigma, Florian Lungu, Gabi "Pipai" Andrieș, Gheorghe Iovu, Indra, Katalin, Levente, Liviu Zamora, Marius Christian Burcea, Nord, Revival, Romulus Cruceanu, Sergiu Rusu.

Alba Ecstasy (Mihail Adrian Simion)

Alba Ecstasy, sau Mihail Adrian Simion din Bușteni, a început să experimenteze muzica electronică în anul 1996, cu un Junost-21. Un an mai târziu studiază producția muzicală cu ajutorul calculatoarelor și se familiarizează cu DAW-urile. În următorii doi ani, autodidact, este preocupat cu noțiunile de teorie muzicală, dar și de studii asupra impactului frecvențelor sonore asupra corpului și minții. Astfel, deprinde gustul muzicii pentru meditație și relaxare, care va deveni scopul lui puțin mai târziu în timp.

În anul 1999 înființează trupa Arca, în calitate de vocalist și instrumentist la clape, a cărei componență îi mai cuprindea pe Crinu Dumitrescu (chitară bass, backing vocal), Dan Ghetea (tobe), Horia Barleanu (chitară solo, voce), Jimmy Iordache (chitară armonie). Alături de aceasta Mihail a înregistrat două piese pe un album internațional, pe care au mai fost prezente alte trei trupe din Franța și Germania.

După opt luni de la înființare Mihail părăsește trupa și se dedică exclusiv muzicii electronice, reușind în doar trei săptămâni să realizeze primul său album solo, intitulat "Spiritual", realizat în întregime cu ajutorul calculatorului.

Urmează o perioadă de experimente muzicale și proiecte, solo sau împreună cu Horia Barleanu. O dată cu mutarea în București din anul 2004, viziunea lui Alba Ecstasy asupra muzicii electronice se transformă și treptat evoluează spre o latură mai organică, trece de la muzica asistată de calculator la sintetizatoarele hardware, devenind un pasionat de sintetizatoare.

În prezent proiectul lui Mihail este focusat în special asupra muzicii de meditație și relaxare, coloane sonore pentru producții tv, dar cochetează și cu ideea de a face muzică de film.

Discografia sa cuprinde peste 20 de albume până în acest moment, peste 90% din

muzica sa fiind oferită gratuit pe internet.

ElectroBlog Ro: Salut Adrian!

Alba Ecstasy: Salut Septimiu și salut și cititorii ElectroBlog Ro!

EBRo: Ești un mare pasionat de hardware, de analog. Povestește-ne te rog despre primul tău instrument muzical cu care ai creat muzică electronică, momente, trăiri.

AE: Sunt într-adevar pasionat de sintetizatoare dar aş spune mai degrabă de synturi vintage decât de analog, pentru că, colecția mea încă nu cuprinde synthuri analogice, legendare :(.

Dar voi remedia acest neajuns cât mai curând! Nu m-am aventurat foarte mult în achiziționarea de synthuri analog vintage, pentru că dintre cele care răzbat pe plaiurile noastre mioritice, majoritatea sunt cu probleme, iar cele de afară sunt extrem de scumpe. Nu întodeauna un synth analog vintage este un câștig în componenta unui setup audio: poți întâmpina marea problemă de dezacordare a oscilatoarelor când ți-e lumea mai dragă! Iar ca să preîntâmpini asta ai nevoie de condiții de laborator uneori. Dar, chiar și cu acest neajuns, synthurile analog vintage rămân în topul preferințelor artiștilor de muzică electronică!

Primul synth pe care am pus vreodată mâna a fost un synth rusesc analog, Junost 21, de împrumut. Habar nu aveam la vremea aceea ce ar putea să facă. Dacă aş putea da timpul înapoi, lucrurile ar sta altfel! Având desigur panelul în limba rusă și cu toate că reuşisem să traduc ceea ce scria acolo, termeni precum attack, decay, unison, etc, îmi erau total necunoscuți și trebuia să fiu atent la ce modificări se produc atunci când mișcam sliderile și poate că asta m-a făcut să deprind gustul sunetului modificat în timp real, direct cu mâinile mele! Asta se întâmpla în 1996, în orașul meu natal, Bușteni, pe vremea când internet nu prea exista, iar în zonă nu găseai pe nimeni care să te învețe așa ceva. Un foarte mic avantaj era că de la unchiul meu prinsesem drag de electronică aplicată și am intuit mai ușor ce se petrecea înăuntrul lor.

Primele senzații au fost stranii. Încă mai dețin o casetă audio cu câteva înregistrări de pe atunci, făcute cu microfonul casetofonului și chiar și acum când reascult, retrăiesc acea senzație de neliniște pe care mi-o provoca simpla apăsare și ulterior generare a sunetelor. Era totodată o stare de euforie, de mister, de necunoscut, de ceva nou și desigur bucuria că începeam să îmi trăiesc visul! Fiind un keytar, ar fi trebuit să îl țin pe umăr, dar

cum toți mușchii mei de la acea vreme erau total necultivați (nu ca acum s-ar fi schimbat ceva! :))) îl țineam pe pat, pentru că nici masă de lucru nu aveam, și îl gădilam în legea mea!

Lipsa materialelor de bază îmi aduce aminte de urmatorul "synth" pe care am pus mâna. Era un Yamaha PSS, nu mai știu modelul, cu claviatură mică, un model pentru copii cred, iar la primele concerte, 1999, pentru că nu aveam de unde să iau un stativ, am rugat un tâmplar să îmi facă unul de lemn care arăta ca o capră de tăiat lemne! Evident, toți făceau haz pe seama mea: "pe capră se taie lemne, nu se cântă!".

EBRo: La aproximativ cât se ridică numărul sintetizatoarelor pe care le deții și de care dintre ele ești cel mai atașat ? Spune-ne povestea lor.

AE: În momentul de față dețin 19 sintetizatoare, plus ceva echipamente de studio. Pe scurt: Roland D-70 (2), Roland MC-307, Roland MC-808, Roland JV-1010, Roland SPD-20, Roland TR-626, Korg Z1, Korg microX, Korg microKorg, Korg Monotron, Korg Wavestation, Korg Triton, Korg Radias, Evolver DSI, Virus Ti2, Casio PT-80, Yamaha PS-20, Waldorf Blofeld. Hmmm, încerc să mă detașez de ele pentru că se creează o dependență atât de puternică încât înnnebunești de-a dreptul! Au fost perioade când pur și simplu trebuia să cumpăr sau să merg să testez undeva ceva nou, să explorez noi engine-uri, noi sunete, butoane, slidere, oscilatoare, etc, etc, etc! :)) .

Revenind la întrebarea ta, cred că totuși, cel la care țin cel mai mult este Korgul microKorg. Mă uimește și încântă de fiecare dată acest mic synth!

Povestea a 19 sintetizatoare s-ar întinde foarte mult! O să conțină o posibilă autobiografie, așa ceva! :)) Pot să spun însă că mi le-am dorit foarte tare! Atât de tare încât Universul a conspirat de fiecare dată ca să le am în cel mai scurt timp posibil și cu minim de efort uneori. Au fost și momente când am muncit din greu fiecare bănuț pe care l-am strâns și pus deoparte pentru câte ceva. Însă toate acestea fac parte din întreaga concepție de "a face muzică", de a trăi o "viață de artist", pentru că a face muzică nu se rezumă numai la a înșira note, ci cuprinde întreaga experiență de viață pe care o dobândești atunci când te angrenezi în acest joc frumos!

De asemenea, de Roland D-70 ma leagă sentimentul numit: "prima iubire sintetică", așa cum îmi place mie să spun. Ar trebuie să copyright-ez asta. :)) Fiind în Franța cu trupa

Arca pentru a înregistra două piese pentru un proiect artistic legat de drepturile omului, în studioul de la Moisy Cramayel, "Les dix-huit marches", singurul synth de acolo era acest Roland D-70. A fost o nebunie totală pentru mine să produc niște pad-uri îmbatatoare. M-a izbit claritatea sunetului, claritate specifică synthurilor Roland din anii 80-90! Așa că, rămânând impregnat cu experiența unui sunet sublim, abia după 10 ani, în 2009, am pus mâna pe un D-70, pe care l-am luat de la excelentul muzician Sorin Voinea (un motiv în plus de a-l păstra!), și care acum chiar dacă nu mai e funcțional (pentru moment), va rămâne în colecția mea pentru totdeauna! Am pus mâna pe destul de multe synthuri, dar, cu regret mărturisesc că încă nu am "butonat" multe dintre sintetizatoarele legendare... Sper că va veni și vremea lor cât mai curând!

EBRo: Ce alte piese plănuiești să adaugi colecției tale ?

AE: Încerc să mă abțin! :)) . Dar iată lista de dorințe: Moog (nu sunt pretențios, poate fi orice model), Andromeda A6, Clavia (încă mă mai gândesc între Wave, Modular, NL3), vor veni ceva noutăți în curând de la Waldorf: Pulse - analog și aș vrea să aud și un Arthuria Minibrute.

După cum se observă, tendința este către analog, iar lista e cu mult mai mare! Trebuie să pun pe listă și un studio mai încăpător!

EBRo: Ai fost de asemenea un mare pasionat de calculatoare și ai compus cu ajutorul acestora la începuturi. Te mai folosești de acestea în muzica ta?

AE: Da, categoric da! Nu poți să produci muzică în ziua de azi fără calculator. Este mult mai simplu și la îndemână oricui să lucreze cu un DAW virtual decât o poate face cu un DAW hardware. Personal, de câteva zile am lucrat și cu Ableton, la sugestia unor prieteni, muzicieni și ei, și am folosit și synthuri virtuale. Dacă inițial am început să creez muzica cu hardware (deși primele beep-uri le-am produs progrând pe 8 bits HC-ul al unui prieten), apoi numai și numai cu virtuale (1999-2004), iar apoi am căzut din nou în extrema hardware-ului, în prezent urmărind să îmbin armonios cele două componente.

Drept exemplu, piesa "The return to youth" este realizată 50% cu Ableton, virtual (a doua piesă pe care o lucrez cu Ableton - a 2 zi de folosire a programului :))), apoi am importat mix-ul în Logic Pro și peste el am venit cu hardware, în proporție de 50%. Am

procedat așa în primul rând pentru că versiunea mea de Ableton Lite nu permite mai mult de 8 canale. În al doilea rând găsesc mult mai ușor și profesional lucrul cu Logic Pro pe partea de audio recording și mastering. Chiar cei care folosesc Ableton vor recunoaște, cred, preseturile synthurilor virtuale de acolo, pe care nici nu le-am mai modificat (din comoditate).

La cealaltă extremă, Sweet Dreams și Never stop the seq, sunt în întregime lucrate virtual.

Așadar am făcut multă muzică de mouse (și la asta se necesită un copyright!) și uneori, de dragul vremurilor trecute, mai realizez un track așezând notă cu notă!

Dar, trăgând linie, dacă degetele mele nu ating un knob sau un slider și să simtă direct vibrația, energia unui synth real, să mă rutez odată cu rata unui LFO, simt că sunt incomplet! :))

EBRo: Ești omul potrivit pentru a îl întreba. Hardware sau computer?

AE: Hardware. Și computer! Computerul a câștigat în ultimii 15 ani foarte multe din mai multe motive, dar voi enumera doar:

1. Costurile. Nu oricine își permite să își ia hardware. Rezultă așadar un plus pentru calculator, desi e discutabil aici pentru că există module AU /VST care pot costa mai mult decât un hardware.
2. Îndemânarea. Nu oricine poate lucra cu hardware. Din nou avantaj pentru cei cu îndemânare la mouse sau pricepuți de a așeza frumos sampleurile în track-uri.
3. Portabilitate. Deși nu am mai avut de 9 ani un concert în care să folosesc calculatorul, uneori mă gândesc să las la o parte live-ul și să adaug și laptopul pentru că mi-am rupt spatelul cărând și montând 17 sintetizatoare! Făcând un calcul, la fiecare concert manevrez câteva sute de kilograme de echipamente și synthuri! Dacă aș ține câte un concert săptămânal, în 6 luni aș putea participa la concursuri de body-building!

Însă, de cealaltă parte, pentru a lucra cu hardware trebuie să ai o pasiune aparte pentru sunet în sine (tehnica se învață). Nu poți empatiza cu un calculator așa cum o faci cu circuitele unui synth hardware. Se crează o legătură reală între tine și instrument. Din momentul în care ai deprins gustul de hardware... ei bine, lucrurile se schimbă!

EBRo: Ce beneficii și ce dezavantaje a adus "epoca digitală" în opinia ta ?

AE: Se vorbește despre un singur aspect aici: accesibilitate. Restul: calitate, nuanțe de sunet și alte chestii tehnice, sunt altă discuție. Digitalul (fie că ne referim la synthuri digitale, fie la calculator) a dat posibilitatea tuturor de a se exprima, datorită costurilor scăzute de fabricație. Iar aceasta este deopotrivă și un plus și un minus. Mulți artiști inspirați au posibilitatea de a realiza în plan artistic ceva deosebit, dar deopotrivă, la fel de mulți (și chiar mai mulți) neaveniți aruncă în stânga și în dreapta cu te miri ce cacofonii sonore înundând spațiul sonor și creând un hățiș prin care ascultătorul trebuie să se strecoare cu atenție.

Trăgând linie însă și pledând ca oricine trebuie să își dezvolte latura artistică (dar nu toți să și continue dacă dovedesc că sunt afoni), există doar beneficii. Restul se va autoselecta și va merge direct unde îi este locul.

Pentru a crea muzică, înainte de a avea la dispoziție instrumentele necesare, oricare ar fi ele, e nevoie de mult bun simț, și aici mă refer la forma proprie a expresiei. Eu am crescut cu ideea că artistul este o ființă sensibilă, rafinată (și nițel excentrică ce-i drept!).

EBRo: Ai peste 20 de albume lansate, un număr impresionant! Există o piesă care este cea mai apropiată de sufletul tău ?

AE: Da, de-a lungul anilor, și mai precis din 1999 de când am scos primul album, "Spiritual", s-au adunat în calculatorul și pe HDD-urile mele muzică de mai mult de 20 de albume. Și chiar și din albumele enumerate în secțiunea de discografie a siteului, numai o mică parte au putut fi ascultate de publicul meu, din motive "ingineresti" pe de-o parte (fiind realizate la începuturi, iar eu cam neavând habar de tainele finisajelor audio se aud neadecvat, sau "necomercial", mai bine spus!) iar de cealaltă parte, stând factorii timp și resurse financiare. Produc destul de multă muzică, sunt perioade când inspirația dă năvala. Numai în 2011 am produs 10 albume, dar au plecat pe calea internetului numai 4-5. În ritmul în care sunt zile în care încep și finalizez într-o singură zi chiar și 3-4 piese, se adună mult material audio care rămâne în urma cu masterizarea (cea pe genunchi, pe care o fac eu).

Da, există o piesă într-adevar care este foarte specială pentru mine. Acum câteva luni bune un prieten foarte drag mie mi-a cerut să realizez o piesă pentru grupul său de

meditație cu tema: Arhanghelul Gabriel (pentru cei care nu știu, scopul meu principal este acela de a crea muzică de meditație și relaxare). A fost o foarte mare bucurie pentru mine să primesc această cerere, însă imediat apoi au apărut și temerile, îndoiala dacă mă voi putea ridica la înălțimea acestei sarcini.

Au urmat câteva zile în care m-am documentat amănunțit despre Arhanghelul Gabriel și chiar am urmărit să mă pun în rezonanță cu acele aspecte cu ajutorul unor tehnici de meditație. Apoi, într-o seară, în timp ce dormeam, a survenit declicul! Mi-a fost imposibil în zilele următoare să pot reproduce acea muzică. O auzeam în minte, îmi inunda toată ființa, dar degetele nu puteau transpune... La un moment dat, după câteva zile, într-o seară m-am trezit că pornesc synthurile (Blofeld, Wavestation, microKorg și Korg microX) și încep să înregistrez ceva. La finalul înregistrării (de obicei trag o singură sesiune cu cât mai multe instrumente deodată), când am ascultat, am fost extrem de copleșit de ceea ce ieșise: era exact ceea ce auzisem în vis... Piesa încă nu este destinată largului public, dar la un moment dat va fi. Știu că poate suna ciudat în urechile unora cele expuse mai sus, dar deh, ce să-i faci! Tocmai asta spuneam: rezultatul muzical este suma trăirilor, experiențelor de toate felurile ale unei ființe. Experiențe sau modalități de transpunere a lor prin muzică, pe care uneori nu le alegi tu, ci ele te aleg pe tine! Astfel, piesa respectivă, datorită modalității prin care mi-a fost transmisă, a rămas favorita mea.

Una din restul pieselor preferate, ca să nu lasam auditoriul în aer, este "Delicate touch". Este o lucrare simplă, care are la bază o secvență realizată pe Ti2, câteva pad-uri realizate cu Korg Triton rack și alte câteva sfx-uri tot din Ti2. Este o piesă în care abordez fragmente scurte din muzica clasică, ca leitmotiv, și tot una dintre puținele piese în care tehnica de înregistrare este cu overdubbing.

EBRo: Te-ai gândit vreodată să predai cursuri, tutoriale ?

AE: Da, m-am gândit la asta. O fac din când în când, când mi se mai scrie prin e-mail, și răspund cu mare drag! Dar altfel, nu știu când și dacă se va petrece. Trebuie să existe cadrul potrivit pentru asta. Oricum, azi e mult mai ușor să înveți de unul singur toate acestea. Eu sunt exemplul bun pentru așa ceva. Nu a stat nimeni lângă mine să îmi arate nimic. Internetul a fost și rămâne de bază. Îți trebuie doar voință și dorință. Și desigur, cunoștințe

de limbă engleză. Am avut de foarte multe ori surpriza să văd ca noile generații nu cunosc engleza și îmi cereau să le traduc specificațiile tehnice ale vreunui synth sau echipament.

EBRo: Beneficiezi de studii asupra impactului frecvențelor sonore asupra corpului și minții. Împățău³⁵¹ eșe și cu noi câteva dintre ideologiile tale, crezurile tale.

AE: Nu voi dezvolta foarte mult acest subiect ca să nu plictisesc, dar voi preciza următoarele: toată lumea știe că fiecare notă are o anumită frecvență. Aceste frecvențe sunt vibrații energetice, energie cu un anumit nivel de vibrație (făcând o analogie, nivelul de vibrație e precum densitatea apei în diverse stări: apa lichidă, gheața și aburul - deși sunt același lucru la baza, anumiți factori le-au adus în starea de agregare respectivă). La rândul nostru, ca ființe, și al materiei fizice care ne înconjoară, totul este energie cu un anumit nivel de vibrație. Gândurile, mirosurile, culorile de asemenea. Punând aceste aspecte cap la cap, rezultă că fiecare sunet produs influențează într-un anumit fel corpul și mintea. Astfel, mergând mai departe, tot ceea ce spunem, facem, gesticulăm, gândim sau doar intenționăm, produce efecte asupra noastră, a celorlalți și a mediului înconjurător. Studiile științifice au arătat că anumite genuri de muzică sunt benefice, altele dimpotrivă. Experimentele pe culturi de flori, de legume, grupuri de oameni, etc, care au fost supuse anumitor unde sonore au condus la aceste rezultate. Nu vreau să numesc genurile muzicale nocive, nu vreau să creez animozități! Din păcate, o anumită parte a industriei a folosit și încă mai folosește anumite tehnici subliminale manipulative în scopuri rușinoase, folosindu-se uneori de muzica frumoasă ca suport, rezultatul însă fiind unul negativ atunci când cantitatea de energie cu vibrație joasă e mai mare, sau când receptorul (ascultătorul) nu este un om antrenat să discearnă și să cearnă reziduurile. Pentru cei care doresc să aprofundeze mai mult aceste noțiuni, fie le stau la dispoziție cu mai multe lămuriri, fie au la îndemână internetul și bibliotecile, librăriile unde se găsesc materiale corespunzătoare din belșug!

EBRo: Cum primește România muzica de relaxare, meditație, terapeutică ?

AE: O primește cu greu. Am constatat-o de 2-3 ori chiar de la câțiva artiști care mi-au spus astfel: "este laudabil ce faci tu, dar dacă muzica nu te face să te ridici și să dansezi, aia nu e muzică." Asta spune multe. Iar acest concept este foarte promovat de industria nesatulă de bani, în detrimentul dezvoltării personale, a evoluției spirituale. Majoritatea românilor se

sperie și reacționează superficial atunci când aude de noțiuni precum "meditație", "yoga", "reiki", "qigong", "transcendental", "supramental", "divin" și așa mai departe. Pe de altă parte, spiritualitatea este ceva intim, personal și poate de aceea această reținere a lor de a vorbi despre aceste aspecte și apoi tendința de a le inhiba. Desigur, în trendul actual, a fi spiritual nu e "cool" deloc...

Mă bucur însă că pe lângă faptul că am foarte mulți prieteni cu înclinații spirituale, iar la concertele mele sau în urma postărilor pe internet a pieselor am avut surprize plăcute să văd cum oamenii se deschid către acest gen de muzică și chiar mai mult decât atât să văd chiar și artiști de muzică electronică (de afară) că prind curaj și se aventurează pe aceste tărâmuri muzicale spirituale! Unul dintre concertele foarte reușite în această direcție a fost concertul de anul trecut de la Constanța, unde am fost invitat în cadrul Săptămânii Arhanghelilor.

EBRo: Îți mulțumesc și îți urez mult succes !

AE: Eu îți mulțumesc pentru enorma muncă pe care o depui și îți doresc la rândul meu mult succes și împlinire sufletească, iar cititorilor EBRo la cât mai multă inspirație, sau audiții minunate!

Arthur Szabó

Arthur Szabó s-a născut în anul 1970, la Reghin, județul Mures. Este un foarte important redactor muzical și colaborator la postul local Radio Son, unde a realizat emisiunile "Radio Son Ambient, exploratorii universului musical" și "Cutia de rezonanță".

Prima dintre acestea avea o durată de două ore pe săptămână, au fost emise 62 ediții, între 28 iulie 1998 - 28 septembrie 1999. Cea de-a doua, a ocupat un spațiu de o oră pe săptămână și au fost date în eter 320 ediții, între 5 octombrie 1999 - 15 noiembrie 2005.

Pentru început, ca și prezentare, vă ofer spre citire un promo al emisiunii "Cutia de rezonanță":

"Omenirea este marcată de o permanentă comuniune și evoluție cu muzica și sunetul. Secolul pe care l-am depășit a redimensionat profund relația om – muzică prin era

electronică și prin variatele și înaltele orizonturi orchestrale și vocale atinse. La începutul noului mileniu vă invit ca prin emisiunea „Cutia de rezonanță” să ne aplecăm asupra muzicii contemporane: muzica electronică, muzica de film, cea new age, muzica progresivă instrumentală, world, celtică, dark ambient și multe altele. O oră care prefigurează evoluția artei muzicale spre viitor prin prisma trecutului și al prezentului. Marți seara, la Radio Son – Reghin. Emisiune realizată de Arthur Szabó.” (Arthur Szabó)

Cutia de rezonanță” era astfel o emisiune săptămânală difuzată cu începere de la orele 20, iar dintre obiectivele acesteia se numărau: repunerea în drepturi a vastului sector muzical ambiantal, ignorat în România atât în trecut cât și în prezent, recuperarea radiofonică a epocii de glorie a muzicii electronice, declararea unui front deschis ignoranței arătate muzicii de film, valoare contemporană a culturii muzicale universal, promovarea muzicii ambientale și a muzicii noi contemporane, promovarea instituțiilor care urmăresc și pun în discuție latura compozițional-creativă, editarea, promovarea, sondarea publicului, comercializarea, cercetarea complexă (psihologică), critica de specialitate și a publicului, lumea spectacolelor, toate legate de marea familie muzicală ambiantală din țară și de peste hotare, depășirea unor praguri cultural-muzicale inferioare.

“Emisiunile realizate de mine, au vizat mai multe genuri: muzica electronică, de film, ambiantală, smooth jazz, new adult contemporary (NAC), progressive instrumental music (PIM), chiar corală sau religioasă. Așadar, un spectru foarte larg, menit a îmbogăți sufletul ascultătorilor. Majoritatea albumelor difuzate au fost străine, primite în regim "promo", însă am difuzat și muzică românească în situația în care îmi parveneau astfel de producții.” (Arthur Szabó)

De-a lungul celor șapte ani au fost difuzate, integral sau parțial, albume de studio, de concert, selecții de studio sau compilații personale. Au existat și ediții tematice, cu rolul de a trasa profilele evolutive ale unor artiști, grupuri, instituții, însoțite de comentarii cu privire la materialele muzicale și tematica abordată.

“În toate implicările mele de meloman am căutat un singur aspect: valoarea,

indiferent dacă piesele muzicale sau producțiile erau autohtone sau străine. Referindu-mă la epoca comunistă, care pentru mulți pare o epocă restrictivă în arte și cultură, amprenta de atunci a politicului a alterat foarte grav cultura din țară, însă nu cred că muzica electronică a avut de suferit, mai degrabă a avut o evoluție timidă, fiind slab reprezentată. Doar Adrian Enescu s-a evidențiat, să dau un singur exemplu care îmi vine rapid în minte. Alți muzicieni au compus poate experimental. Tema filmului <Raliul> (1984) a lui Florin Bogardo este excelentă! După 1990, arta și-a intrat în făgașul normal. <Digital Art> a fraților Nanu are creații extraordinare. Sunt și alți muzicieni de care doar am auzit la emisiuni radio însă fără să am și materiale muzicale de la toți: Romulus Cruceanu, Octave, Dan Ștesko <Polimoog>, Dan Bozaru, Cătălin Onoiu, Anton Șuteu, Decebal Bădilă (jazz) și alții." (Arthur Szabó)

De asemenea Arthur Szabó a desfășurat activitate publicistică, scriind articole cu tematică muzicală în "Actualitatea muzicală", "Opinia reghineană" și "Astre", iar în anii 1993 și 1999 a realizat audiții muzicale în nocturnă, în biserica romano-catolică din Reghin.

"<Cutia de rezonanță> ? Este ascultătorul în care muzica își trimite undele până în cele mai îndepărtate unghere ale sufletului acestuia. Este rezonanța care are menirea să scoată prin muzica sensibilă cele mai pure și mai nobile sentimente umane. Este o rezonanță transformatoare. Este muzica viitorului." (Arthur Szabó)

Arthur Szabó a încheiat colaborarea cu Radio Son în anul 2005, iar în prezent lucrează în domeniul educației.

Cătălin Marin

Cătălin Marin, din Craiova, a studiat pianul de la vârsta de șase ani, iar șase ani mai târziu a primit primul său sintetizator. În anul 1995 a produs album său de debut, un material de muzică electronică numit "Ruga Timpului", lansat prin casa de discuri Vivo. Nu a părăsit sfera clasică, ci a continuat ca și compozitor pentru muzica de teatru. Este specializat de asemenea în producția audio pentru radio și televiziune. În anul 1999

lansează cel de-al doilea album al său, la casa de discuri AD Music Ltd, numit „First Breath”.

Cristian Mureșanu

Cristian Mureșanu este un important realizator radio clujean din perioada postdecembristă. Imediat după revoluție, în luna februarie a anului 1990, a emis la Radio Cluj emisiunea numită "Miracolul Sunetelor", dedicată muzicii ambientale. Acesta, alături de Florian Lungu, Liviu Zamora, Marius Christian Burcea și Sergiu Rusu, au adus un aport uriaș promovării acestui gen de muzică în FM-ul românesc. Alături de ultimii doi dintre ei a participat la producția primei compilații de muzică ambientală și new age lansată în Statele Unite, "Noua Românie - Rebirth Of A Nation" (2001, Earthtone Records).

În prezent nu mai desfășoară nicio activitate în domeniul radioului. Lucrează ca jurnalist de știință în cadrul postului de televiziune TVR Cluj, este preocupat de cercetare în domeniul biotransformărilor celulare, este autorul unor tratate științifice pentru studenți și profesori în domeniul climatologiei.

"Muzica electronică, o raritate în programele radio. În anii '90, odată cu trecerea spre o altă epocă a cunoașterii și a artei, muzica electronică a avut șanse să ocupe grilele de programe a patru posturi de radio din România, datorită a patru profesioniști care ne-am orientat cu sufletul și toate resursele noastre către acest domeniu al muzicii, prea puțin cunoscut. Eu am început munca de redactor la Radio Cluj în primele luni ale anului 1990 și emisiunile mele s-au numit <Miracolul Sunetelor> (dedicată exclusiv muzicii electronice și de relaxare) și <Globul Muzical> (dedicată exclusiv muzicii de film interpretată la orchestră clasică). Cei care m-au descoperit ulterior prin tot felul de cunoștințe și intermediari (pe vremea aceea nu aveam internet) și cu care m-am împrietenit instantaneu de îndată ce am avut primele corespondențe au fost Sergiu Rusu din Arad (care a promovat cu succes excepțional muzica new age la Radio Arad), Marius Burcea din București (de profesie psiholog, care a avut o emisiune de succes și de cea mai lungă durată, dintre noi toți) și Szabo Arthur de la Târgu Mureș (care pentru o perioadă mai scurtă de timp a avut o colaborare la un post de radio local din oraș).

În preajma anului '90, singura emisiune de muzică electronică, care nouă ne mai scotea de ambientul comunist care guverna radioul și televiziunea publică a fost <Fascinația Sunetului>, realizată de pasionații profesioniști Liviu Zamora și Florian Lungu pe fostul, Program III (așa se numeau la vremea respectivă) iar la Radio Cluj, ascultătorii au putut savura "Top 10" comentată de Sergiu Alex (Constantin Ivaneș, în prezent pensionat dar colaborator în continuare la Radio Cluj). După anii '90, fiul său, Cristian Ivaneș se apropie și el de genurile mai selecte ale muzicii pe care prea puțini o cunosc și duce mai departe în propriile sale coordonate menirea de a ne capta atenția cu programe interesante. Îmi cer scuze dacă nu i-am menționat pe toți, poate pe unii nu am avut ocazia să îi cunosc sau poate memoria mea nu i-a reținut. Adevărul e că eram foarte puțini.

După anii '90, Radio Cluj, proaspăt reînființat de după anii întunericului comunist, căuta să își reunească colectivele vechi dar căuta și oameni noi cu idei noi, colecționari pasionați și astfel am ajuns mai întâi colaborator, pe urmă am fost angajat și mi-am preluat un rol dificil la început dar pasionant și provocator de a comenta muzica, de a-i ajuta pe ascultători să îi descopere pe artiști, să știe câteva lucruri despre ei, date despre album, denumirea pieselor, filosofia pieselor, acolo unde artistul considera că era nevoie să o descrie pe LP (la vremea respectivă nu existau CD-uri). Așa că, inspirat de prezentările poetice ale lui Florian Lungu, corespondențele cu artiștii (prin scrisori!) și ceea ce puteam găsi înscris pe coperti, am început emisiunile săptămânale care aveau durata de o oră.

La început, ele nu erau în direct ci se înregistrau pe benzi imense de magnetofon care rula la viteza de 38 cm/s. Veneam de acasă cu discurile sub braț, ajungeam la studio, intram într-o cabină și începea munca. Mai întâi am creat un generic al emisiunii, se numea "cortină" și deoarece toată coordonarea era în timp real și în sistem analogic, atenția tuturor trebuia să fie maximă, nervii de oțel, deoarece vocea mea trebuia să intre exact pe ultimele două secunde ale genericului. Desigur mă bâlbâiam, opream magnetofonul și repetam din nou. După ce încheiam prezentarea primei piese, de asemenea muzica trebuia să ruleze cumva înainte de finele textului meu cu câteva secunde în avans și câtă vreme mergea piesa, aveam vreme să mai recitesc textul, îl mai corectam, deoarece găseam greșeli și urma tura a doua și iarăși mă bâlbâiam sau citeam altă propoziție. În fine, până să pot face un lucru foarte bun fără greșală, au trecut ani, dar am reușit. Pe urmă ni s-a cerut să trecem de la emisiuni înregistrate la emisiuni în direct, deoarece cabinele de montaj, vechi de 40 ani,

nu mai rezistau și nu se mai puteau repara. A intra în direct pe post a fost cea mai mare provocare la acea vreme și am avut emoții enorm de mari. Pe urmă, totul a devenit o rutină și un fapt banal al unei zile de lucru.

În prezent. Ei bine, prezentul mi-a adus alte oportunități însă a eliminat altele printre care și emisiunile de muzică, care după anul 2004 au fost desființate peste tot în țară de la toate studiourile, care între timp se privatizaseră și oamenii de afaceri au zis că ei nu vor să își dea publicitatea într-o emisiune care e ascultată de acei oameni care nu le vor cumpăra niciodată produsele. Dar internetul a luat amploare, le-a dovedit că nu e așa, însă programele nu au mai reintrat în grile, deoarece acum toată lumea găsește totul pe internet." (Cristian Mureșanu)

www.4shared.com/dir/j8s6-mgv/cristian_muresanu.html

www.4shared.com/folder/ryf_-isu/cristian_muresanu.html

www.scribd.com/cristim23

www.facebook.com/cristian.muresanu

<http://ijes.info/1/2/4254121.pdf>

http://www.youtube.com/watch?v=a2xg-_ghdum&feature=youtu.be

<http://www.youtube.com/watch?v=sf12oqwsok&feature=youtu.be>

http://www.researchgate.net/profile/muresanu_cristian/

http://www.researchgate.net/topic/cancer_biology/post/can_meditation_combat_onset_of_malignancy

DaKsha

DaKsha este o trupă fondată în anul 2000, de către George Constantinescu și Alexandru Nucă. Numele ei a fost inspirat din cartea lui Nicolae Miulescu, numită "Daksa, țara zeilor" (1978). La sfârșitul anului 2000, Cătălin Truță se stabilește în București și devine membru al formației. Colaborarea dintre George și acesta din urmă începuse încă din anul 1998, când au lucrat împreună la cateva filme de scurt metraj.

În anul 2001 DaKsha, pe vremea respectivă Da-Ksha, a fost prezentă cu piesa "On The Wings Of The Phoenix", pe compilația "Noua Românie - Rebirth of a Nation" (2001, Earthtone). Compoziția a fost inspirată de lucrarea marelui sculptor român Constantin Brâncuși, "Pasărea maiastră". După aceasta, Alexandru părăsește trupa și alege o carieră

solo, orientată preponderent către tango.

Tot în același an apare un EP intitulat "Tango în Spațiu", un experiment de tango electronic, clasic și house, conceput de către Alexandru și Cătălin.

În anul 2002, Cătălin și George au compus coloana sonoră pentru filmul de scurt metraj intitulat "Măinile Tale", în regia lui George Adamescu. Filmul a fost prezentat în cadrul festivalurilor de film internaționale DaKino (România) și Semana de Cine Experimental de Madrid (Spania).

George beneficiază de o experiență vastă în muzica de teatru, de film, producții publicitare radio sau tv. El a mai colaborat de asemenea alături de Marius-Christian Burcea, în cadrul celei mai prolifici emisiuni autohtone de radio ce promova muzica electronică, new age și ambientală, numită "Călătorii spre Infinit", emisă de către postul Fun Radio București.

Absolvent al conservatorului "Gheorghe Dima" din Cluj, secția compoziție, Catalin a început, din anul 2003, să-și perfecționeze și calitățile de inginer de sunet, colaborând cu o mulțime de artiști cum sunt Edward Maya, Costi Ioniță, Cassa Loco, Indra și alții. După un lung studiu asupra muzicii românești vechi, precristiană, a lansat în anul 2005 primul său album solo, numit "Glasul Stramosilor", sub numele de scenă Omu. Acest material este o adaptare electronică modernă cu instrumente tradiționale a muzicii vechi românești.

Primul concert al trupei a avut loc la sfârșitul anului 2004 și a precedat lansarea primului album, intitulat "Ascendent" (2005, Perfect Music), la care DaKsha au muncit timp de trei ani. Acesta a fost lansat și în SUA un an mai târziu, la Neurodisc Records.

Stilul muzical al trupei DaKsha este orientat spre muzica electronică ambientală, chill, new age, bogată în elemente tradiționale, oferindu-i un aer de electronic world music.

Acum, după ce v-am oferit o frântură din istoria trupei DaKsha doresc să vă ofer un text care cuprinde detalii despre fostul colaborator, Alexandru Nucă, editat chiar de acesta:

„M-am născut în București pe data de 9 ianuarie 1972 și am copilărit aici. La vârsta de șase ani am primit în dar prima mea chitară și sub îndrumarea fratelui meu mai mare, Dan Nuca, am început să deslușesc tainele muzicii. Am continuat să cânt și m-am integrat în formațiile Școlii Generale Nr. 22, la care am studiat, participând cu succes la festivalurile pionierești din acea vreme. Pe la vârsta de 12 ani, influențat de fratele meu care este

electronist de profesie, am început să îmi construiesc efecte pentru chitara electrică pe care o promisem în dar de la părinții mei.

În perioada liceului am început să cânt cu formații de muzică rock: Phedra, Asalt, Tectonic, Voltaj, luând cu asalt cluburile underground ale Bucureștiului de atunci. După revoluție am continuat să cânt cu Tectonic, apoi cu Voltaj și apoi cu Krypton, cu aceștia din urmă având o colaborare fructuoasă și de lungă durată, cu artiști consacrați, cunoscuți ai scenei românești: Mădălina Manole, Gabriel Cotabiță, Aurelian Temișan. M-am retras din trupa Krypton prin 1995 și am început să lucrez în studio ca sunetist la Migas Real Compact, condus la acea vreme de dl. Adrian Ordean, de la care am învățat foarte multe despre sunetul de studio.

În anul 2000 am colaborat cu George Constantinescu și cu Cătălin Truță pe diverse proiecte Daksha: On the Wings of Pheonix, Tango in Space.

Tot în anul 2000 am descoperit muzica de tango și am început să mă apropiu de acest gen. În 2004 am înființat un cvintet de tango cântând la bandoneon. Simplificând formula orchestrei continui să cânt în duet cu Horia Preda la chitară tango, în această formulă concertând la nenumărate evenimente, petreceri de tango în România și în Franța, la Paris, în cadrul comunității de tango de acolo.

Prinzând curaj să cânt și cu glasul, am început să explorez lumea tango-urilor cântate cu voce, acompaniindu-mă cu prima mea dragoste, chitara. Așa mă găsiți acum prin bistro-uri mici cântând cu glasul și chitara muzica de tango.” (Alexandru Nucă)

Daniel Dorobanțu

Timișoreanul Daniel Dorobanțu nu este doar un muzician care produce muzica ambientală încă din anul 1995, ci un adevărat artist multimedia, a cărui profil se întinde în tot ce înseamnă audio, video și grafică.

Thy Veils este pseudonimul sub care mai activează și cu care are la activ cinci albume lansate: "Prologue" (1998), "Against An Oblivion Of The Forgotten Abyss" (1999), "Immemorable" (1999), "The Diaphanous Depressions" (2003) și "Mountain And Cloud" (2010). Ultimul dintre ele este unul dintre cele mai complexe realizate, produs alături de Anna Kontridze (tablă), Attila Lukinich (mixaj studio și live, mastering), Ciprian Costache

(chitară), Manuela Marchiș (voce, fluier, sound toys) și Petrică Ionuțescu (trompetă, shakuhachi, claviaturi). Aportul lui Daniel în sound-ul Thy Veils este adus prin mânuirea unor instrumente sau tehnici precum claviaturi, electronică, programări, fx, mixaj, compoziție, aranjamente, producție, vizual. Din anul 2008, cu ocazia festivalului Cybermental, Thy Veils a apărut într-o formulă extinsă live, care-i cuprindea pe Daniel Dorobanțu, Vlad Sturdza (chitară), Ciprian Costache, Tavi Scurtu (tobe, programări, fx), Petre Ionuțescu, Manuela Marchiș, Attila Lukinich și VJ Flo (visuals). Însă lista completă a colaboratorilor îi mai cuprinde pe Dan Florin Spătaru (vizual), Dan Griober (producție, mastering), Ionuț Dorobanțu (chitară, aranjamente), Mihai Negruțiu (chitară) și pe Ovidiu Mihăiță (tobe, percuții).

"Îmi amintesc cu drag prima zi în care am cântat cu Daniel. Totul a curs așa de lin și familiar, fără cuvinte și gânduri. Eram foarte bucuroasă că am găsit în sfârșit muzica! Colaborările cu Daniel sunt împletiri spontane, dincolo de formă, mereu creative și meditative. Sunt onorată și încântată de a avea încă un suflet alături." (Manuela Marchiș)

Sub numele Daniel Dorobanțu a lansat materialele "Knock on the Sky and Listen to the Sound" (2008), "The Piarist Church" feat Manuela Marchiș (2008), "As Far As We Remember" feat Felix Petrescu (live, 2011), "Cyclon Summers" (TwistedTreeLine UK, 2011)

Moebius Strip este un alt proiect în care este implicat alături de Ion Dorobanțu, cu care a fost prezent pe compilațiile lansate de cei de la AnonimTM. De-a lungul timpului a mai colaborat cu Arc Gotic, Negură Bunget, Funky Growl, ca și producător executiv cu Blazzaj (albumul "Macadam", 2003) și live visuals cu Damian Grăghici. A realizat de-a lungul carierei sale și videoclipuri, pentru artiști precum Implant Pentru Refuz, Negură Bunget și Novox.

În anul 2010, cu sprijinul Institutului Cultural Român din Viena, Daniel Dorobanțu colaborează cu artista austriacă Michaela Konrad și crează împreună instalația intermedială "Memories of Now", prezentată la Ars Electronica Center din Linz, o adevărată catedrală a artei electronice contemporane. Din Martie 2011, "Memories of Now" face parte din colecția Ars Electronica Center și este inclusă în programul permanent al secțiunii Deep

Space, spațiu ultramodern destinat artei digitale.

În anul 2011 a realizat coloana sonoră și sound design-ul pentru filmul "La Soluzione Migliore" (Better This Way), care este în circuit de festivaluri. A fost lansat oficial în luna noiembrie a anului 2011, în Timișoara și va apărea pe piață în 2012. Daniel semnează de asemenea muzica pentru dans contemporan în colaborare cu balerina Yin Yue (Shanghai, New York), care este consemnată în New York Times.

În anul 2010 a fost nominalizat de către publicația britanică The Guardian, pentru cea mai bună muzică a lunii noiembrie pe mapamond.

Enigma (Michael Crețu)

Michael Crețu este un compozitor român născut la data de 18 mai 1957, la București. Enigma este un grup german de muzică new age, electronic, trance, pe care acesta l-a fondat în 1990. Componenta trupei îl mai cuprinde pe Andru Donalds, dar au existat numeroși alți colaboratori de-a lungul vremii: Sandra Crețu, David Fairstein, Frank Peterson, Peter Cornelius, Jens Gad, Ruth-Ann Boyle. Crețu a înregistrat cu acest proiect șapte albume în cursul timpului.

În afara acestui proiect a mai colaborat cu nume mari internaționale precum Peter Cornelius, Manfred Thiers, Jens Gad, Frank Peterson, David Fairstein, D.J André Tanneberger, Peter Ries, Bernt Moehrle, Ruth-Ann Boyle, Andru Donalds.

De-a lungul activității sale ce datează din 1978, Michael a vândut peste 100 de milioane de materiale, un număr cu adevărat impresionant. Deține studioul personal de înregistrări numit A.R.T. Studios, localizat în insulele Baleare, unde este stabilit în prezent.

Florian Lungu

Florian Lungu s-a născut pe data de 5 ianuarie 1943, la București. În formarea sa educațională a absolvit Conservatorul „Ciprian Porumbescu” (1960–1966), secția Compoziție. Este membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România.

A predat ca profesor la Liceul de Muzică din Giurgiu (1966–1967), profesor asociat la Universitatea Națională de Muzică din capitală (1990–1996 și din nou începând cu anul

2005), apoi la Academia de Muzică „Gheorghe Dima“ din Cluj (1997–2000) și mai târziu a fost timp de șase ani lector de Istoria jazz-ului la Facultatea de Muzică „Richard Oschanitzky” a Universității „Tibiscus” din Timișoara (2005 - 2011).

De-a lungul vremii a avut preocupări importante în radio și televiziune, fiind redactor și apoi realizator de emisiuni în cadrul Societății Române de Radiodifuziune începând cu anul 1967, respectiv colaborator al Televiziunii Române începând cu anii '70. A realizat peste șapte mii de emisiuni radio de jazz, muzică pop, electronică, rock, muzică simfonică și corală. A realizat printre primele emisiuni dedicate muzicii electronice și ambientale din România, „Fascinația Sunetului”, la Radio România Tineret, alături de Liviu Zamora.

În ultimii ani i s-a atribuit titlul „profesionist de excepție”, ca realizator de emisiuni la Societatea Română de Radiodifuziune. În anul 2003 a primit din partea Consiliului Național al Audiovizualului, „Premiul de excelență pentru întreaga activitate audiovizuală”, iar din partea Președinției României, a primit, tot în anul 2003, Ordinul „Meritul Cultural în rang de Cavaler”.

De asemenea este un important critic muzical și jurnalist în special în sfera muzicii jazz. În anul 1990 a inițiat și a întemeiat împreună cu Johnny Răducanu, Mircea Tiberian, Dan Mândrilă și alții, Asociația Română de Jazz. A susținut comunicări științifice, referate, conferințe, expuneri ilustrate audio-video în cluburi de jazz. A scris prezentări pentru majoritatea discurilor de jazz editate la noi și numeroase programe de sală pentru concerte și festivaluri de gen. A semnat și publicat peste patru mii de articole, studii, eseuri, cronici muzicale, portrete.

A scris orchestrații pentru discurile Electrecord din seria „Istoria Jazz-ului”. A scris muzică simfonică, de cameră și muzică ușoară: pentru Antract (piesă instrumentală, 1962), "Bossa nova" (piesă instrumentală, 1964), "S-a înserat" (versuri de Cecilia Silvestri, 1969), "Fata și mingea" (versuri de Cecilia Silvestri, 1970), "Când te-am întâlnit" (piesă instrumentală, 1971), "Cinematograful de altădată" (versuri de Gheorghe Astaloș, 1971), "Ne-am regăsit" (versuri de Constantin Săbăreanu, 1972), "Sărbătoarea soarelui" (versuri de Cecilia Silvestri, 1972), "Fabula" (versuri de Cecilia Silvestri, 1973), "Linii și puncte" (1962), "Trifoiul cu cinci foi" (1973), "Cercuri" (1974), "Dansul obcinelor" (1976), "Festi-Dixie-Jazz" (1976) și altele.

Gabi Andrieș

Este realizatorul primei emisiuni din România dedicat muzicii underground și alternative, alături de DJ Vasile, la Radio România Tineret și Radio Nova 22.

"În perioada imediat următoare anului '90, când radiourile private erau încă în preistorie, DJ Vasile (Lucian Stan) a venit cu propunerea de a încerca la postul național de radio, prin amabilitatea lui Titus Andrei, să producem o emisiune de muzică pop, în care procentul de titluri străine era covârșitor, un fel de culturalizare în masă. Ideea noastră era să aducem cumva ascultătorii la zi cu cultura pop. După o perioadă de acomodare cu stilul de lucru din interiorul instituției, foarte greoi și comunist, am început să deviem către latura necomercială a muzicii pop rock și așa am trecut în revistă mai toate genurile de la punk la electro." (Gabi Andrieș)

A fost implicat de-a lungul vremii în proiecte muzicale precum Telefon și Aerosol. A contribuit la producția albumelor unor soliști sau formații cum sunt Laura Stoica, Șuie Paparude ("Șuie Paparude", 1995), Timpuri Noi, Zob, fiind un priceput inginer de sunet aflat în spatele Sound Studio Production.

În prezent cântă alături de grupul muzical post-punk numit The Division Of Joy, înființat în anul 2009. Din acesta mai fac parte Janin Pasniciuc, Augustin Nicolae și Andrei Petrilă.

Gheorghe Iovu

Gheorghe Iovu s-a născut la data de 23 iunie 1952, la Timișoara. Este unul dintre cei mai renumiți producători români de muzică ambientală și terapeutică din România. A studiat canto și chitara, a absolvit Școala Populară de Artă din orașul natal, iar mai apoi, după anii '90, a procurat primul sintetizator și a început să cânte cu acesta.

Muzica sa este ascultată în numeroase centre medicale din întreaga lume. Dintre locurile unde a cântat amintesc Los Angeles, Philadelphia, Lausanne, Karlsruhe, Viena și multe altele. A dus muzica ambientală la nivel de artă, dar și a devenit obiectul unor adunări

științifice precum Conferința Internațională pentru Terapii Complementare din România (Arad, 1997) și Congresul Internațional de Medicină Complementară (Oradea, 2001). În anul 1997 a pus bazele primului centru de terapie muzicală din România, la Timișoara.

Primul material semnat Gheorghe Iovu s-a numit "Muzică Terapeutică" și a fost lansat în anul 1995, la magazinul "Muzica" din București. În anul 2001 a fost prezent pe prima compilație de muzică ambientală editată în Statele Unite, "Noua Românie - Rebirth Of a Nation" (Earhtone Records), cu piesa "Voice Of Spring". A lansat în total peste zece albume de acest gen de-a lungul activității sale muzicale.

Indra (Dan Bozaru)

Dan Bozaru s-a născut la data de 5 mai 1961, în Drăgășani, județul Vâlcea. A început de la o vârstă fragedă studiul asupra percuției în cadrul Școlii de Artă Populară din Iași. Apoi, un an mai târziu a trecut la chitară. În timpul liceului a încercat primele sale cântări în cadrul unei formații de muzică folk. Mai târziu, în timpul facultății, s-a alăturat trupei Rocking, ca și chitarist. Din anul 1984, după desființarea acesteia, a intrat în formația Echo, ce adopta stilul progressive folk. Un an mai târziu a fost preocupat de cultura orientală și a început să practice yoga și tantra.

După absolvirea facultății și-a îndreptat atenția spre muzica electronică, devenind astfel un poli-instrumentist la percuție, chitară și clape. În anul 1993 a achiziționat primul echipament de studio și a compus primele sale compoziții în acest domeniu, cu ajutorul unui computer. Primul an de muncă s-a concretizat în patru albume, intitulate "Turning Away", "Kingdom Of Light", "Parallel Time" și "Space". Primele trei dintre acestea au fost editate sub numele real, iar începând cu al patrulea a preluat pseudonimul Indra. Compoziția numită "Strange Incantation" a fost cooptată în anul 2001 pe prima compilație de muzică ambientală imprimată în Statele Unite, "Noua Românie - Rebirth Of a Nation" (Earthone Records). Trei ani mai târziu Dan Bozaru a început lucrul la un proiect vast, pe care l-a intitulat Special Edition (Tantric Celebration), care în forma finală va conține o serie de 12 albume de muzică electronică, compusă în stilul Berlin school. Discografia sa cuprinde în prezent un impresionant număr de peste 30 de albume.

Katalin (Cătălin Onoiu)

Cătălin Onoiu este un important inginer de sunet din radio și televiziune. În ce privește producția muzicală a semnat o piesa prezentă pe compilația "Noua Românie - Rebirth of a Nation" (2001, Earthtone Records) extrasă de pe albumul său de debut numit "Gemini 1".

Levente (Levente Toth)

Este un târgumureșean de profesie inginer de sunet și realizator în cadrul unor posturi de radio. După ani a emigrat în Anglia începând cu anul 1995, unde a obținut PhD-ul în inteligență artificială, la Universitatea din Plymouth.

Pasiunea lui pentru muzica electronica a inceput cand se afla in spatele bancilor scolare, in orasul natal, Targu Mures.

"Am fost membru al cercului de electronică în liceul Bolyai Farkas, unde proiectul nostru final în 1990, la <practică>, cum se numea pe atunci, a fost un sintetizator analogic. Apoi, la Facultatea de Electronică Aplicată din Cluj, dulcea obsesie s-a agravat. Deja aveam o colecție mare de muzică electronică. Aici l-am întâlnit pe Cristian Mureșanu la Radio Cluj, cu imensa sa colecție, plus mulți prieteni pasionați de această muzică." (Levente)

Printre idolii lui se numărau nume legendare precum Vangelis, Tangerine Dream, Kitaro sau Klaus Schulze. O data cu plecarea lui peste granițe a trecut la pasul următor, de a amenaja un studio propriu pentru a crea muzică și pentru a putea efectua înregistrări.

"Totdeauna m-a pasionat muzica medievală și cea etnică, plus că m-a interesat modul în care tehnologia, privită de mulți ca una <rece>, putea să creeze lucruri foarte umane, emoționale. Și a fost un paradox superb, că cea mai modernă tehnologie putea să-mi creeze posibilitatea de a aduce la viață sonorități caracteristice secolelor de mult apuse, combinate cu atmosfere electronice moderne și elemente etnice." (Levente)

Treptat s-a remarcat, astfel casele de discuri Purplesound și Vitaminic l-au reperat și i-au materializat muzica, lansand numeroase cd-uri semnate Levente. Piesa prezentă pe compilația "Noua România - Rebirth Of a Nation" este extrasă de pe primul album, numit "Soundescapes" (1999), "un joc de cuvinte care dorea să exprime și faptul că pentru mine muzica electronică a fost și a rămas un mijloc de evadare spre alte realități".

Un an mai târziu a venit și al doilea album din partea talentatului producător de muzică ambientală, numit "Places".

"A fost mai mult o incursiune ambientală în atmosfera unor locuri pe care le-am vizitat sau aș fi dorit să le vizitez." (Levente)

Apoi au mai urmat și alte materiale, precum "Tales From Time", "Ex Libris" și "Explorers". Primele două dintre ele au avut o puternică influență din muzica medievală și orientală.

Liviu Zamora

Cunoscut realizator radio de muzică electronică și rock, la posturi precum Radio România și Unifun Radio. Este unul dintre pionierii radioului în domeniul muzicii electronice, realizând cu Florian Lungu "Fascinația Sunetului", începând cu luna februarie a anului 1990. În prezent se găsește implicat puternic în lumea jazz autohtonă.

Marius Christian Burcea

Marius Christian Burcea este unul dintre cei mai importanți promotori ai genului muzicii ambientale în România anilor '90. A fost realizatorul emisiunii "Călătorii Spre Infinit", de la Fun Radio, emisă începând cu anul 1992. A participat la producția celebrei compilații de gen, "Noua Românie - Rebirth of a Nation".

"Programul <Călătorii Spre Infinit> a debutat în FM în februarie 1992, sub numele <Jocul cu Mărgele de Sticlă>, pe 67.8 Mhz, Fun Radio București. Titlul a fost schimbat în

<Călătorii Spre Infinit> în vara lui 1993. În noiembrie 1993 am preluat complet programul de la realizatorul de început, George Florescu. Eu aveam 14 ani când am început munca la ea. Până la apariția mea la pupitru, emisiunea se rezuma la prezentarea unui album de muzica electronică în fiecare ediție (Vangelis, Tangerine Dream, Jarre etc, clasici ai genului, de regulă). Am păstrat formula doar două luni, iar din 1994 am schimbat structura, odată cu mărirea spațiului de emisie de la o ora la trei ore.

Transformarea a fost radicală și cu elemente inedite. Am introdus pentru prima oară în FM-ul românesc termenul de <muzică new age> și am lărgit foarte mult spectrul de artiști difuzați. Aici s-au auzit întâia oară la noi nume esențiale ale genului, dar prea puțin cunoscute la vremea aceea ca: Steve Roach, David Parsons, Michael Stearns, Deuter, Patrick O'Hearn, Steven Halpern. De asemenea am introdus discografii în serial, primul și cel mai lung fiind dedicat lui Klaus Schulze.

Au fost timpuri foarte special, irepetabile. Îmi amintesc acum faptul ca am promovat stiluri aparent diferite sub aceeași umbrelă <New Age> (eu mă raportam exclusiv la ceea ce aveam acces din Occident), s-a iscat o controversă pe subiectul numelui. Pe atunci nu era internet, dar primeam telefoane și scrisori în care se aduceau acuze cum că aș fi infiltrat de <forțe oculte> pentru a sminti oamenii cu arta satanică. Datorită unor cărți care circulau pe atunci și pe care azi le-am înscris în <teoriile conspirației>, new age-ul era considerat de unii dintre ascultători ca o construcție pseudo-spirituală promovată de oculta mondială pentru a distruge bisericile tradiționale, în special cea creștină. În efortul de a dezambiguiza noțiunea, am făcut o ediție în care am prezentat puncte de vedere pro și contra legate de muzica new age și mișcarea New Age, totul s-a transformat într-un talk-show. În urma acelui program de pomină, am fost concediat de directorul postului. Asta se întâmpla prin iarna lui '94.

La două luni am fost reangajat și am continuat <Călătorii spre Infinit> neîntrerupt, până în noiembrie 2003, când Fun Radio a fost cumpărat de ziarul Cotidianul și s-a transformat într-un post care difuza doar muzică românească. Decembrie 2003-ianuarie 2004 m-a prins cu emisiunea la Activ FM. Nu m-am înțeles cu directorul de acolo, complet depășit de combinația de stiluri pe care o promovam (ambient, world-fusion, meditație, electro-tribal, psychill). După aproximativ un an de căutări am reușit, având revista Cosmopolitan ca producător, să revin cu emisiunea <Călătorii Spre Infinit> în eter, de data

aceasta la Radio France Internationale, pe scurt RFI România. Aici, fiecare ediție era concepută tematic (exemple: Samani Urbani, India Imaginara, Psychedelia, Ethnotronica, Ambiante Hi-Tech, Muzica pentru Yoga și alte arte terapeutice, Uverturi spațiale etc). Când a venit criza economică, în noiembrie 2008, s-a simțit și în grila RFI, măturând emisiunile muzicale de specialitate, inclusiv pe ale mele (<Călătorii Spre Infinit> și <Soft Music>).

Am promovat muzica electronică pe diverse căi (radio, scris review-uri și articole în presa locală și internațională, prin co-producția a două albume electronice românești în USA). La <Noua Romanie - Rebirth of a Nation> am intermediat contactul dintre Earthtone (divizia Sonic Images Records, patronată de Christopher Franke, ex-Tangerine Dream) și majoritatea artiștilor români, cu mici excepții Iovu și Levantis. I-am avut aproape pe toți invitați în emisiunea mea, unde mi-au acordat interviuri. De altfel, interviurile pe care le-am făcut de-a lungul timpului sunt un capitol foarte drag mie. Strict în sfera electronică, aș menționa câteva zeci de astfel de momente, printre care dialogurile cu Frații Nanu (primul în 1994; ei - Digital Art- mi-au compus și genericul emisiunii din acea vreme), Dan Bozaru-Indra (primul prin 1998), Adrian Enescu (2001), Klaus Schulze & Lisa Gerrard (2008, singurul interviu făcut direct de un jurnalist român cu co-fondatorul școlii berlineze de muzică electronică). Întâlnirea cu Klaus Schulze și Lisa Gerrard de la Loreley, Germania e pentru mine cea mai intensă amintire. Am avut șansa să particip și la realizarea CD-ului și DVD-ului <Rheingold – Live at Loreley>, fiind creditat în booklet pentru câteva fotografii. Un alt moment deosebit a fost co-producția debutului american al formației DaKsha cu albumul <Ascendent>, la Neurodisc Records în 2006. Mă leaga o frumoasă prietenie de cei doi componenți DaKsha, George Constantinescu și Cătălin Truță (Omu). În decembrie 2010 am fost co-organizator la primul concert Deva Premal, Miten & Manose din România, eveniment realizat de Happy Dreams Event. Tot prin acea perioadă am înregistrat video un interviu cu Indra care a fost publicat pe DVD-ul său <Live in the Salt Mine>.

Rezumând, am ținut publicul meu radio conectat cu noutățile din zona new age, ambient, space, psychill și ethnotronica, acordând atenție selectivă și tendintelor autohtone. De ex, la <Călătorii spre Infinit> s-a auzit prima oară, la un radio cu acoperire mare, un interviu cu E-Mantra (Emanuel Carpus din Constanța), foarte talentat în combinații de psytrance (goa old school) și psybient. Acum e foarte apreciat în comunitatea muzicală psy de peste tot. Am publicat în New Age Voice Magazine (un magazin lunar din US dedicat

genului new age, actualmente închis), fac parte dintr-un sindicat al jurnaliștilor muzicali specializați pe new age: New Age Reporter, actual Zone Music Reporter. Ocazional scriu cronici de disc, am review-uri publicate pe site-uri de artiști (Bruno Sanfilippo, Max Corbacho, Kit Watkins s.a) etc.

Actualmente, încerc să revin cu o emisiune similară în eter, doar că demersurile mele, până în acest moment, nu au dat rezultate. În condițiile prezente, m-am dedicat mai mult profesiei mele de psihoterapeut, dar continui să rămân într-un contact rezonabil cu domeniul muzicii prin intermediul blog-urilor mele <Călătorii spre Infinit> și <Soft Music ~ La vie en Lounge> și prin apartenența la Zone Music Reporter (unde, între altele, am drept de vot la alegerea câștigătorilor pentru premiile ZMR anuale).” (Marius Christian Burcea)

Nord (Sztakics Istvan Attila)

Attila este din Sfântu Gheorghe și a început să se ocupe de muzică în perioada liceului, atunci când a format o trupă numită Tempest. Aceasta a activat între anii 1991-1993 și a abordat rock-ul. aceeași linie a urmat-o și următoarea formație a cărei membru urma să fie până în anul 2001, numită Semaphore. Alături de aceștia susținea concerte periodice în fiecare weekend, într-un club local, dar și evenimente în orașe vecine precum Miercurea Ciuc, Tg Secuiesc, Gheorgheni, Tg Mureș, Brașov, Cluj Napoca. Au trecut și dincolo de granițe, susținând un turneu de trei săptămâni în Suedia.

A început să lucreze solo în proiecte de muzică electronică începând cu anul 1994, iar după un an de muncă a reușit să materializeze un albumul numit "Transcendental Dream", lansat la casa de discuri Fix Music, sub aliasul Roland N. Stilul său muzical este îndreptat spre fuziunea dintre muzica simfonică, rock și muzica electronică.

"În 1994 am făcut prima înregistrare de muzică electronică de unul singur, cu un sintetizator Casio HT-3000 și CT-460, un Roland Juno - 60, un efect de ecou sovietic Lell și un casetofon Sharp, care mi-a permis înregistrarea unui nou track pe caseta pe care tocmai o copiam și care conținea un track înregistrat anterior. Așa am înregistrat albumul "Transcendental Dream", sub pseudonimul Roland N, un album conceput cu temă filosofică

și care trata subiectul vieții de apoi. Albumul a fost publicat la casa de discuri Fix Music din Sf. Gheorghe, în 1995." (Nord)

A avut și câteva prezențe scenice inedite cu acest proiect, colaborând live cu un chitarist și o violonistă. După aceasta, s-a axat pe achiziționarea de echipamente și crearea unui home studio, în care să producă în continuare muzică electronică.

Au urmat un alt material solo, numit "Blue Symphony", semnat sub noul pseudonim, Nord. Acesta a fost înregistrat în colaborare cu Makkai Kalman la chitară electrică și a fost imprimat în anul 2005 la Promusicprod.

Ineditul se pare ca este o preocupare continua a lui, realizand in cadrul proiectului Vision un concert rock simfonic pentru orchestra si formatie rock, cu ajutorul sintetizatorului, in perioada 2005 - 2007.

A continuat însă să activeze în trupe rock, din 2006 fiind membru Mercedes Band.

În ce privește proiectul Nord, în anul 2010 a finalizat două albume, "Trilogy/Electronic Oratorio" și "Avant Garden Party".

Pe primul dintre ele Attila îl descrie: "Albumul coține două cicluri, ciclul Trilogy cu trei piese și ciclul <Electronic Oratorio>, care în ultima piesă cuprinde un text în limba maghiară, scris de prietenul meu, Tinca Teddy și recitat de un alt prieten, Erdély Gábor. Pe album mai colaborează, ca și pe albumul <Blue Symphony>, prietenul meu, fost coleg de formație din Semaphore, Makkai Kálmán." (Nord)

În luna februarie a anului 2012 site-ul ElectroBlog Ro a împlinit un an de activitate, iar Attila a semnat și el una dintre cele 18 piese gratuite de pe compilația "ElectroBlog Ro – 1 Year", oferită gratuit. Piesa prezentă, "Electronic Oratorio Movement II", a fost compusă de Nord în anul 2009, iar masterizarea a fost realizată de Andrei Taranu. Aceasta face parte din albumul "Trilogy/Electronic Oratorio", care face parte din trilogia "Electronic Oratorio" amintită mai sus. O varietate de instrumente folosite, Novation X-Station 25, Quasimidi Raven, Oberheim OB-12, EMU Proteus, Roland XP-10, Roland JV-1010, Korg 05RW, controllere MIDI EMU X-board 61 și Roland A-37, iar tehnica folosită este MIDI sequencing și Multitrack recording. Un superb electro simfonic inspirat din muzica clasică.

“Piesa <Electronic Oratorio Movement II> a fost compusă și înregistrată în vara anului 2009. Tehnica de înregistrare utilizată a fost multi track recording, fiecare instrument fiind înregistrat separat, apoi toate au fost mixate.

Ca instrumentație am folosit în principal sintetizatoare hardware, dar și software pentru leaduri. Așa cum rezultă și din titlul acesteia, dar și ca structură, piesa este inspirată din muzica simfonică, caracterizată printr-o orchestrație amplă cu mai multe instrumente și folosind crescendouri de timpane. Ciclul de 3 piese intitulat Electronic Oratorio a fost conceput ca fiind o transpunere a muzicii simfonice în muzica electronică. Eu o numesc muzică electro - simfonică. Desigur toate piesele din <Electronic Oratorio> sunt compoziții Nord. Caracterul de oratoriu al ciclului este dat de ultima piesă, <Movement III>, care conține un text recitat, care a fost scris de un prieten.

În prezent, după ce am susținut cu bunul meu prieten Alba Ecstasy un concert în stilul Berlin School și o expoziție de sintetizatoare și alte instrumente muzicale electronice la Muzeul Național Secuiesc din Sf. Gheorghe, intitulat The Electronic Museum Concert, doresc să finalizez lucrările de studio la albumele pe care le-am compus în 2010 și 2012, în principal pentru concertele pe care le-am susținut: Symphony of the Silent Notes (2011), Solstitivm (2011), Berlin (2011-2012), Avant Garden Party (2010), Hypnosis (2012). Primele două sunt inspirate din stilul de muzică electronică, cântată de Jean Michel Jarre. <Berlin> este un album compus în stilul școlii berlineze de muzică electronică, iar ultimele două sunt muzică electronică inspirată din muzica abordată de compozitorii sfârșitului secolului al XX-lea.” (Nord)

Am vorbit despre "Trilogy/Electronic Oratorio". Am vorbit și despre piesa "Electronic Oratorio Movement II", iată ce spune Nord despre "Avant Garden Party": "Muzica experimentală atonală, electro-simfonică și reprezintă transpunerea în unde sonore a unei călătorii imaginare în spațiul cosmic. Albumul conține o lucrare cu patru mișcări, Movement I - IV și un bonus track intitulat <Music for Korg Monotron & Synthesizers>." (Nord)

Tot în acest an face cunostință cu Alba Ecstasy și începe o stransă colaborare alături

de acesta. Împreună au susținut un concert live, în martie 2011, la Centrul de Cultură Arcuș din județul Covasna, în Castelul Szentkereszty.

"Am interpretat compoziții Alba Ecstasy, în principal de pe albumul <Echoes of Silence> și Nord, albumul <Symphony of the Silent Notes>, cu ajutorul unui arsenal de sintetizatoare analogice și digitale, arpeggiatoare și sequencere. Întregul material al concertului a fost înregistrat pentru a realiza un album live cu același titlu. Mai târziu, conducerea Centrului de Cultură din Arcuș ne-a propus să realizăm un concert live de muzică electronică în aer liber. Pentru acest eveniment am realizat un nou material intitulat <Alba Ecstasy & Nord: Solstitivm>. Am interpretat materialul <The Planets> de Alba Ecstasy și <Solstitivm> de Nord. Concertul a avut loc în 24 iunie 2011, în săptămâna solstițiului de vară. Datorită unei furtuni, concertul a fost susținut în sala de concerte a Castelului Szentkereszty din Arcuș. Acest concert a fost de asemenea înregistrat, astfel încât va urma un album live <Alba Ecstasy & Nord: Solstitivm>, care va conține interpretarea live a pieselor compuse de Alba Ecstasy cât și de Nord pentru acest eveniment. În 2011 am înregistrat varianta de studio a pieselor compuse de mine pentru cele două concerte și va urma realizarea a două albume Nord din acest material și anume: <Symphony of the Silent Notes> și <Solstitivm>." (Nord)

De-a lungul timpului a mai participat la compunerea unor coloane sonore pentru un joc de pantomimă, cu grupul Mandala (2004), film de animație (2005), ilustrația muzicală a materialului "Székelyföldi Hangos Útitárs" (2007). A întreprins și activitate publicistică.

Revival (Sorin Pavelescu)

Sorin s-a născut în România și la doar șase ani s-a mutat cu familia în Canada. Încă de mic, de la vârsta de opt ani, a beneficiat de educație muzicală, fiind îndrumat spre pian de către tatăl său. A studiat acest instrument timp de șase ani, iar apoi curiozitatea l-a împins și spre chitară clasică, instrument abordat timp de doi ani, dar a cochetat pentru scurt timp și cu cea electrică.

De la 15 ani a descoperit însă magia muzicii electronice, fermecat de artiști precum

Tangerine Dream, Vangelis sau Jean-Michel Jarre. Astfel, a trecut la achiziționarea unui sintetizator Korg Polysix, iar mai apoi cu noi achiziții, un Yamaha Portatone și un Fostex 4-track, a putut crea primele lui compoziții.

În următorii zece ani a evoluat mult din punct de vedere tehnic, iar în anul 2000 a lansat primul său album, numit "The Longest Dream", foarte bine primit și apreciat în Canada, Statele Unite și Europa de Est, o combinație între clasicism și muzica ambientală. Piesa "La Fille de la Foret" a beneficiat și de un videoclip sub producție proprie. De asemenea, aceasta alături de "The End Of Time" au apărut pe compilația "Noua Românie – Rebirth Of a Nation" (2001, Sonic Images).

A continuat să experimenteze și s-a îndreptat în muzica sa spre influențe din jazz, hip hop sau muzica braziliană. De asemenea a început să compună versuri pentru compozițiile sale, iar câteva piese au fost preluate de cântăreața canadiană Sonya Cartier și grupul ei folk-world-music, Djelem.

Șapte ani mai târziu a lansat un nou album, numit "10:00", mai analogic, cu un bassline jazzy și beaturi hip hop. Acesta cuprinde și un remake al piesei "Down Under" (1982) semnat de Men at Work. Tot din sfera influențelor hip hop a colaborat în același an cu artistul hip hop canadian Mr. Bolly, într-un interesant și inedit featuring care migrează prin sfere muzicale precum hip hop, dance și R & B.

A compus de asemenea de-a lungul carierei muzică pentru diverse soundtrack-uri ale expozițiilor din muzee.

Romulus Cruceanu

Romulus Cruceanu, un compozitor care este unul dintre puținii români onorați să fie nominalizați la premiile Grammy. Evenimentul a avut loc în anul 1993, la secțiunea new age, pentru albumul "Garden Of Silence", lansat cu un an în urmă la Australis Records. Acesta, după cum sugerează și numele, este un material cu muzică de relaxare, de meditare, dar care cuprinde și bogate influențe din folclorul național.

De-a lungul carierei a mai lansat un album la Electrecord, numit „Eternal Harvest”.

În prezent este stabilit în America, unde a colaborat în anul 2006 cu cântăreața Lia Lungu, pe un cd cu colinde.

Sergiu Rusu

Este un important promotor arădean de muzică electronică, în special ambientală, care a realizat începând cu anul 1998 emisiunea “Univers Ambiental”, la Radio Arad.

"Am început lucrul la Radio Arad în 1998 și am încheiat totul în 2002. Am avut zeci de emisiuni în acești ani, o dată pe săptămână. Emisiunea a fost intitulată: <Univers Ambiental> aka <Ambient Universe>. Am avut emisiunile în zilele de joi, apoi sâmbătă, dacă bine țin minte. Am publicat listele de difuzare în revista New Age Voice Magazine (revista s-a desființat din păcate). Am difuzat muzică electronică, ambient, space music, new age, relaxation music, ethno/world, fusion, jazz și alte genuri conexe. Am ajutat ca și co-producător la lansarea albumului <Noua Românie - Rebirth of a Nation> la casa de discuri Sonic Images/EarthTone Records, care aparține compozitorului Chris Franke (ex-Tangerine Dream). Cu ocazia emisiunilor muzicale am lansat și două CD-uri promoționale, realizate împreună cu Cristian Mureșanu, cu acordul caselor de discuri intitulate <Galaxia Pachelbel> 1 & 2, conținând renumita piesă clasică barocă Canon In D-Major, interpretată de către diverși artiști ai genului." (Sergiu Rusu)

3. Primele petreceri și festivaluri

După ce au reușit să aducă în casele oamenilor muzica electronică prin intermediul radioului și au format totodată unele grupulețe în care împărtășeau aceeași pasiune, au prins curaj și au trecut de baricade, încercând primele petreceri. Acestea, bineînțeles, se desfășurau într-un cadru mai mult improvizat, oarecum restrâns, "familiar". Însă lumea mergea acolo pentru muzică, mergea să se distreze, să fie împreună, lucru foarte diferit față de ce se întâmplă astăzi. De asemenea, pușinii dj din acele zile vedeau aceste petreceri ca o ocazie de a-și promova propriile producții muzicale, de a se exterioriza, de a împărtăși setea de muzică alături de un public.

În București începeau să apară primele cluburi orientate spre muzica de electronică, precum Studio Martin, iar puțin mai târziu Web Club. De asemenea, în orașe din afara capitalei precum Timișoara și Cluj Napoca, se organizau printre primele petreceri și festivaluri din România.

Printre primele concerte dedicate muzicii electronice din România a avut loc pe data de 16 decembrie 1992, la Teatrul German de Stat din Timișoara și a fost organizat de către Adrian Budrișan aka Future Groove și Christian Mike Sugar.

În București, s-a deschis Studio Martin în anul 1993, club care a contribuit foarte mult în pionieratul muzicii electronice în România, fiind primul care promova techno și house. Era totodată locul de întâlnire al unor nume prolifici precum DJ Vasile, Fire In Water, Niki4, Seba 1394, Șuie Paparude, Toro, Vladone. Aici a avut loc de asemenea în anul 1998 Assos New Talent Festival, un concurs de descoperire a talentelor, organizat de George Petre și DJ Sleek.

Lucrurile continuau să se miște și în restul țării, peste munti, în Ardeal, Horace Dan D aducea alături de Pytone primul party de muzică electronică din Transilvania, în anul 1995, numit "Rave Time", în Student Club. Tot în același an Horațiu înființează "Cluj Raving Society", unde se remarcă Voy Larkin, care în anul 2001 a realizat "Central Parade", prima paradă dedicată muzicii electronice din România, la Sibiu. Începând cu anul 1997, Horace pune bazele celui mai vechi festival de muzică electronică din România, "Delahoya".

Clubul Web s-a deschis în anul 1997 și a fost gazda unor promotori ai acestui gen

precum Alien Pimp, DJ Sleek, Fire in Water, Future Groove, NSK, Șuie Paparude.

În Timișoara anului 1997, Florin Unguraș aka Ufo pune bazele alături de alți colaboratori legendarelor petreceri "Warehouse", party-uri în depozit, iar un an mai târziu fondează alături de alți artiști și trupe de pe scena muzicii electronice timișoreana, festivalul "TMBase". În același an, tot în Timisoara, Dudu alături de Roli Breaker, Sergiu Pascu și Emil Zoicaș pun bazele "AnonimTM".

Astfel, la începuturile muzicii electronice românești existau trei nuclee de dezvoltare, trei orașe care au participat la pionieratul și evoluția acestui fenomen: Brașov, București, Cluj Napoca, Sibiu, Timișoara. Astfel, în raport cu cele cinci orașe amintite, trec la structurarea a cinci subcapitole, în care o să descriu artiștii implicați:

- în Brașov active unul dintre dj-ii veterani ai României, Andy More House, sub sigla "Vinyl Generation". De asemenea important pentru pionieratul brașovean a fost DJ Robert.
- o scenă bucureșteană, unde erau prezenți cei de la "Natural Soft Killers", generic numit așa după clasicul grup, dar la aceștia se adaugă o mulțime de alți artiști care aceștia au colaborat de-a lungul vremii: Ali Nasser, Alien Pimp, Dan Handrabur, DJ Professor, DJ Vasile, Electric Brother, Grooveoholics, Junkyard, Matze, Niki4, Nuxe, Șuie Paparude, Vladone, Vlaicu Golcea. "Proiecte" sau trupe de muzică în care aceștia au fost implicați mai târziu: Aievea, Blancoz, Bucharest AV, East Village, Nemos, NSK, Party Poopers, Shukar Collective, Sunday People, The Underground Acid.
- apoi, scena clujeană, "The Hoya": Cluj Raving Society (Horace Dan D, Pytone, Seba 1394), DJ Carlos, DJ Claus.
- Sibiu, cu "Techno Area": Techno Experience (Voy Larkin), Technoholix (Bass-k, Lygos), The Guardians Of Truth (Atma, R-tur).
- nu în ultimul rând cea timișoreană, "Timișoara Base": TMBase (Alien Kru, Brigada Artistică Urbană, Dump 52, Makunouchi Bento, Mark Fandler, MFDN, Mr. Pit, PNal, Reloop, Sneila, Toxica, Ufo, Urban Experience), AnonimTM (Dudu, Roli Breaker), Htonian (Infectator Com). În Timișoara, dintre subgenurile muzicii electronice, s-a abordat în special drum and bass-ul și trance-ul. Dealtfel, timișorenii au fost întotdeauna mai deschiși decât restul țării la muzica experimentală, diferită de celelalte, având o deschidere mare la toate subgenurile muzicii electronice. Clujul, Brașovul și Sibiu, precum aproape toată Transilvania, a "mers" mai ales pe aria techno, prinzând ideea de "rave". În

Sibiu era gustat de asemenea foarte bine trance-ul, iar mai târziu, începând cu anul 2001/2001 a apărut în regiunea Sibiului și a Bucureștiului muzica goa.

Astfel, s-a început cu alternativ/industrial, drum and bass-ul iar apoi au evoluat techno-ul și trance/goa, acestea fiind cele mai caracteristice stiluri pentru această etapă de evoluție, a anilor 1992-1998. DJ Snow, DJ Vasile, Future Groove, Seba 1394 și Racha pot fi considerați pe bună dreptate pionierii genului drum and bass în țara noastră.

În ce privesc tehnica folosită de dj-ii și producătorii vremii, în perioada de început a anilor '90 cele mai comune erau plăcile sau banda magnetică. Erau și câteva computere, dar acestea erau greoaie, destul de greu de utilizat pentru a produce muzică, iar internetul nu prea exista. Totuși, se muncea cu clasicele "trackere", mai ales de la mijlocul anilor '90.

Se poate spune că în persoana acestora stau adeverații pionieri ai muzicii electronice românești, care timizi, dar cu mult suflet și entuziasm, au reușit să scrie istorie, să reprezinte un ideal și sursă de inspirație pentru generațiile care vor urma, trecând în dreptul meritelor lor primele producții, primele petreceri, primele încercări de promovare în media a muzicii electronice. Sub semnatura lor stau producții muzicale care vor rămâne mereu de referință, mereu de actualitate, cu un sound unic, energic, în care este palpabilă dorința de a da totul, de a concentra cât mai multe sunete și cât mai mult suflet într-o singură piesă.

3.1. Vinyl Generation

Andy More House

Andy More House este veteranul dj-ingului românesc, zis și foarte sugestiv, "Moșu". Dar cuvântul veteran este departe de a-l caracteriza pe Andy, un om plin de viață, energie, în pas cu noutățile și mereu tânăr. Este prezent în cluburi de la aproximativ 16-17 ani și a trecut prin toate genurile de muzică și a fost martorul tuturor fazelor de evoluție a muzicii electronice. Însă, după cum sugerează și pseudonimul său, a fost fidel unui current pe care l-a promovat intens de-a lungul timpului, fiind printre primii care a promovat genul house în cluburile din țară. Foarte reprezentativă pentru numele lui a rămas seria de evenimente numite "Vinyl Generation", organizate în preajma anului 2001, în orașul unde locuiește, Brașov. Astăzi, după o strălucită carieră muzicală, a pus bazele unui home studio,

menit primelor sale încercări de producție muzicală.

DJ Robert (Robert Horvat)

Carierea sa a început în discoteca Brapest din Brașov, în anul 1992, după ce a organizat cu succes numeroase party-uri după revoluție. Întotdeauna fost adeptul genului deep, dark, tech și progressive, dar a fost deschis mereu cerințelor publicului și atmosferei care se crea în jur. Din punct de vedere tehnic a început în mod clasic, cu casete, pickup-uri pe curea, urmate de Technics, iar pe parte de producție muzicală folosește Cubase 5, Midi Controller E-MU Xboard 25 și plug in-uri.

“Nu uit o casetă înregistrată live în Office-ul din București, mixată de Rhadoo, adusa de cineva s-o ascult și dacă nu-mi place să o arunc. Am pus-o până s-a rupt banda. Era un drum & bass excelent care m-a vrăjit instant.” (DJ Robert)

În anul 1998 a deschis în Brașov localul Stil Caffè, după cinci ani de activitate în discoteca Rock 92. “Acasă”, a început să organizeze party-uri legendare pentru oraș. Curentul promovat oscila între disco house și acid house. Datorită succesului de care s-a bucurat și publicului numeros, Robert a extins ideea și a dus brandul Stil la nivel de club, inaugurând în anul 2002 un nou spațiu în cetatea orașului. Acolo a invitat dj din țară cât și din străinătate, precum Ceballos, DJ Proffesor, Horace Dan D, Livio, Marco Brigullia, Oliver MacGregor, Pedro, Rhadoo, Rosario Internullo, Vanda și mulți alții.

Datorită lipsei sprijinului și dorinței de a păstra nepătată imaginea Stil, fără a face compromisuri se decide în 2004 să închidă clubul și să se axeze doar pe cafenea. A continuat aici seria de evenimente “Line Up”, alături de Andy More House, precum și “Sound Of Summer”. Astfel, rămâne o activitate neîntreruptă de pionier al muzicii electronice în orașul Brașov, dar și un important dj cu un caracter deosebit pentru întreaga țară.

“Rolul unui dj este de a promova muzica aceea care nu se găsește pe toate gardurile și să nu copieze pe niciun alt dj, să-și creeze seturile și producțiile după personalitatea lui,

pentru că altfel ce rost ar mai avem atâtea. Ajunge unul, maxim doi, în cazul în care se îmbolnăvește unul :) . Calitatea principală este să fie de caracter și să cumpere muzica pe care o pune, pentru că numai așa respectă alt dj sau producător care muncește pe brânci să creeze atâtea piese bune, care ne încântă urechile. A doua calitate, să-și respecte publicul, fără compromisuri, care plătește o taxă de intrare și impresarul în cazul în care are, iar nu în ultimul rând locația care-i oferă șansa de a se afirma.” (DJ Robert)

A fost prezent la numeroase evenimente importante din Mamaia, București, Cluj, Sibiu, Galați și multe alte orașe. Delahoya este însă locul său preferat, festival la care a fost prezent între anii 2000-2003.

3.2. Natural Soft Killers

Alien Pimp (Silviu Costinescu)

Este una din figurile importante ale muzicii electronice românești, artist care și-a început cariera muzicală de la o vârstă fragedă, aproximativ 14 ani, ca dj la posturi de radio și jurnalist, completând mai apoi paleta ca scriitor și grafician.

În radio a început la unul dintre primele posturi private din România, Radio Nova 22, iar după acesta a mai activat ca reporter la Fun Radio, Radio Delta, Radio 21 (1999) și Radio Contact (2001 - 2004). A întreprins activitate și în cadrul televiziunii, la Sigma Tv (1996) și ca gazdă a emisiunii “Da/Nu” difuzate pe TVR 2 (2002). Ca și redactor a lucrat la publicații precum Expres Magazin, Timpul liber, România Liberă, Dilema, Playboy, Popcorn, Salut.

Muzica a început să o experimenteze pe calculator prin anul 1993, iar trei ani mai târziu a participat alături de Lucian Stan și Cristi Stanciu, foștii lui colegi de la legendarul Nova 22, la înființarea uneia dintre cele mai clasice trupe, NSK. Tot alături de aceștia a lucrat în perioada 2000 - 2001 la Yama Studios, unul dintre cele mai specializate studiouri în producția de spoturi publicitare, dar și muzică underground. După câteva prestații live a părăsit acest grup și a început să își clădească o carieră solo, sub diferite aliasuri pe care vi le voi prezenta în cele ce urmează.

Alien Pimp este proiectul solo cu care Silviu a debutat discografic în anul 1998 pe compilația "Ascultă-ți Muzica" (MediaPro), cu piesa "Planet". În același an a câștigat primul loc la concursul de descoperire a talentelor Assos Music New Talent Festival. Un an mai târziu era planuită lansarea albumului său de debut "Simtziere De Bine", însă aceasta nu a mai avut loc.

În anul 2000 a început să activeze și ca dj, mixând de-a lungul timpului alături de nume mari pe afișe precum Goldie, DJ Zinc, Concord Dawn, Spor, Paul B, Black Sun Empire și mulți alții.

Apoi Silviu a trecut la downtempo, preluând moniker-urile Sonic Tonic. De asemenea a desfășurat un proiect cu aceeași orientare, numit WeAreNotSure, cu românul Silent Strike și cântăreața norvegiană Gunhill.

Alte alias-uri sau proiecte cu care a "jonglat" de-a lungul timpului prin diverse stiluri au fost Cojones (big beat), Groovenauts (liquid drumnbass, alături de Mr Chi și Victor Sanchez), Jackin, Marginal (alături de Datacode), Subjazz (liquid/funky dubstep).

În anul 2004 pune bazele SoundKraft Records, label care are ca obiectiv promovarea producătorilor est-europeni de drum and bass. Aici reușește să lanseze compilația "Eastern Sound Architects" și organizează o serie de evenimente. Apoi Silviu se orientează spre dubstep și din 2006 fondează un label cu aceast profil, numit DubKraft Records. Patru ani mai târziu DubKraft a devenit însă deschis pentru aproape toată gama de bass music, unde Silviu își lansează albumul de debut, numit "Thisfollowingmusicdotcom" (2009). Alte labeluri aflate sub fraiele lui Silviu, înființate mai recent, sunt False Flag Operation și Shutdown Audio.

Ca și producător muzical a mai colaborat cu Minus și Ion pentru masterizarea EP-urilor "Ion - Schutzhaft" (2010, Local), respectiv "Minus - 95" (2010, Local).

Un plus de culoare pe cv-ul sau stă și convocarea ca membru al juriului în cadrul concursului de descoperire a talentelor organizat de RFI, în 2002 și 2004, alături de alte nume autohtone precum Adrian Enescu, Florin Marica, Alex Revenco, Dragoș Vasile, Costel Cristea și Doru Ionescu.

În continuare vă ofer spre citire un interviu realizat cu acesta pentru ElectroBlog Ro.

ElectroBlog Ro: Salut Silviu!

Alien Pimp: Salut!

EB: 15 ani de activitate muzicală, numeroase release-uri și trei labeluri sub tutelă. Cum ți-ai autodefini cariera artistică și cum te-ai defini pe tine ca om ?

AP: Ca om sunt o ciudațenie se pare. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă genul meu ar fi fost standard, dar n-avem noroc, asta e... Cariera artistică mi-aș defini-o drept "ce ți se întâmplă printre oameni când încerci să fii pentru ei o sursă de bucurie și sentimente intense, iar ei cred că asta trebuie înscris în regulile show-biz-ului și ale economiei de piață". Dar la sfârșit va rămâne cum zic eu.

EB: Să începem cu începutul, cum e vorba aceea, să ne povestești cum ai ajuns să lucrezi cu Vasile și Matze în NSK. Cum a fost experiența alături de una dintre cele mai clasice trupe a muzicii electronice românești ?

AP: Cu Vasile și Matze mă știu de prin '90, de la legendarul Radio Nova 22, unde am activat cu toții. Vasile a avut inițiativa ca noi doi să formăm proiectul, căruia i s-a adăugat apoi natural Matze. Dar n-am lucrat mare lucru împreună, diferența de vârstă complica chimia trupei, eu eram prea puber. Așa că la scurtă vreme am decis împreună că o să continui alături de ei, dar solo. Apoi a venit Electric Brother în NSK și s-a dovedit că deciziile au fost bune, fiecare am fost mai eficienți așa și a apărut Alien Pimp.

EB: Back in the '90s, cum arăta scena muzicii electronice și cum se prezenta publicul acelei vremi ? Cum primeau acest gen de muzică ?

AP: Nu prea arăta. Fiindcă nu prea exista. Toți cei care se ocupau cu asta până în 2000 încăpeau într-un lift de la MNAC. Orice expunere, orice audiență, orice party era o victorie în sine doar prin faptul că exista.

EB: Cu ce alți promotori din acea vreme ai mai colaborat sau interacționat și sunt demni de amintit pentru activitatea lor ?

AP: Am lucrat cu mai toată lumea care a făcut ceva semnificativ în zona în care mă desfășuram. Trebuie amintiți toți cei care au făcut niște oameni să plece de la un party mai zâmbitori decât au venit, dar e complicat de făcut asta aici.

EB: Ai urmat apoi o carieră solo. Prin ce genuri ai trecut, cum ai evoluat și ce stil de muzică electronică te caracterizează cel mai bine ?

AP: Atașamentul ăsta față de un gen sau altul a aparținut publicului, care l-a proiectat asupra mea. Nu am fost niciodată dj de dnb, de dubstep, de house sau downtempo sau cum am mai fi fost perceput. Nu mă caracterizează stiluri, genuri și alte etichete. Mă caracterizează, poate, vibe-uri și atitudini. Așa încât am făcut piese și seturi în mai toate genurile de electronică cunoscute omului (și nu numai).

EB: Ca și dj ce linie urmează seturile tale și unde ți-a plăcut cel mai mult să mixezi ? Care a fost momentul de vârf al carierei tale ?

AP: Au fost multe highlight-uri, au fost 15 ani intenși și nu am un nr. one. Momentul de vârf al carierei mele cred că încă n-a venit, până acum doar am pus baze. A durat mult pentru că am plecat de la zero absolut, în România anilor '90 și am vrut o bază largă și solidă. Ceea ce a și ieșit. Seturile mele urmăresc linia mediană între ce am chef să pun pe moment, ce simt că vrea publicul și ce cere evenimentul. Totul judecat în termeni de vibe și bpm, nu de genuri.

EB: De ceva timp ești stabilit în Spania. În ce mod diferă scena vestică de cea estică ?

AP: Spania nu e chiar o scenă tipică pentru Vest și nici cea mai dezvoltată. Variaza foarte mult și de la zonă la zonă, țara e mare. E mult de lucru aici. Dar, ca să raspund la întrebare, cred că diferența e aceeași în toate domeniile: mentalitate, bani, istorie.

EB: Care e în opinia ta direcția spre care se îndreaptă muzica electronică și clubbingul românesc ?

AP: Spre vest. Din ce în ce mai multă socializare, din ce în ce mai puțină pasiune pentru muzică.

EB: Romania are deja foarte mulți dj cu experiență în spate și mulți alți pionieri, avantgardisti, care au experimentat pe când alții îi priveau ca pe niște ciudați. Crezi că se poate vorbi despre o cultură a muzicii electronice în țara noastră ? Este momentul potrivit

pentru a putea fi scrisă o istorie a acestui gen sau va mai dura ceva timp ?

AP: Avem un început de istorie. A fost destul de interesant și educativ, văzut și din afară și dinăuntru. Până acum ne-am acordat la timpuri. Abia de acum începem să cântăm. România o sa fie respectată pentru muzică din ce în ce mai mult, cu condiția să rămână suficienți artiști care respectă muzica, nu bling-ul.

EB: Spune-ne acum câteva lucruri despre label-urile tale, DubKraft și False Flag Operation. Ce "crezuri" au acestea ?

AP: Trebuie să populăm viața omului cu frumusețe, emoții intense, noutate și semnificanță. Trebuie ca fiecare secundă de atenție pe care o obținem să genereze cel puțin încă două secunde în plus de interes și trei de bucurie că ne-am găsit.

EB: Ce ne pregatești prin acestea în perioada ce va urma ?

AP: Detaliile le pastrez surpriză, dar vom avea și calitate și cantitate, pentru că putem. Nume mari și newcomers foarte promițători, pentru că așa e cel mai interesant. Continuăm micile noastre tradiții, dar o să venim și cu niște idei tupeiste, pentru că avem de unde.

EB: Ce ne pregatești cu proiectul Alien Pimp în viitorul apropiat ? Ce alte proiecte mai vrei să pui în practică ?

AP: O să mai fie un album, curând sper. Muzica e cam gata, nu sunt încă pregătit pentru tot ce înseamnă munca de împachetare și promovare a lui :) . În rest mă voi concentra pe dezvoltarea a ceea ce am început deja.

EB: Cum arată o zi obișnuită de muncă pentru tine, cum reușești să împarți cariera muzicală cu cea jurnalistică și ce influență are ultima dintre ele în muzica ta, în stările tale din momentele de inspirație, de creație.

AP: Jurnalismul nu mai e demult o meserie pentru mine, scriu doar ocazional și rar. Când trăiam din asta, muzica avea mult de suferit. Sub o formă sau alta, mai tot ce fac acum se învâрте în jurul muzicii. Zilele mele de muncă sunt destul de nespectaculoase și lungi, 8-14h zilnic în fața calculatorului, încercând să balansez nevoile administrative și de comunicare ale labelurilor cu nevoile mele de exprimare, dar și de viață personală. Foarte puțin glam,

multă presiune din toate părțile, multă dileală pură. Dar m-am călit.

EB: Îți mulțumesc pentru acordarea acestui interviu și multă baftă în continuare!

AP: Mulțumesc și eu pentru că ajuți artiștii să se întâlnească cu publicul lor, e foarte important!

Dan și Cristina Handrabur

Dan Handrabur este un artist cu o educație muzicală formată în direcția muzicii clasice. A studiat vioara și pianul, după care s-a orientat spre muzica electronică, în special ambientală.

A început "jucându-se" cu un radio pe short wave, apoi muzica electronică a trezit o pasiune în sufletul său cu ocazia unui concert pentru sintetizator și orchestră la școala de muzică George Enescu. Piese le crea în preajma anului 1983 cu patru piste Tascam, pe casetă, apoi în anul 1991 utiliza Teac Dat și Mackie 24-8 Macintosh Logic. Peste ani s-a găsit în studio lucrând cu analoage, drum machines, Atari 1040ST, Soundcraft, Lexicon, Korg sau Kurzweil. În prezent nu și-a schimbat foarte mult tehnicile de realizare a pieselor, a rămas apropiat de analog, de organic, de clasic, mai adăugându-se în tehnică VST-uri și RME.

Astfel, o experiență vastă în spate, o mulțime de pseudonime (Dreamdoktor, Dreamlogic, HAN, Vuemorph) și colaborări, dintre care aș aminti: Crystalline (cu Cristina Handrabur), DB Implant (cu Dragoș Bădoi), Floatpoint (cu Phillip Western), Front Line Assembly (Bill Leeb, Chris Petersen, Jed Simon, Jeremy Inkel, Jared Slingerland, Jason Bazinet), Landhip (cu Phillip Western), Mere Mortals (cu Cristina Handrabur), Nemos, Off & Gone (cu Phillip Western), Shukar Collective, X Drone (cu Adham Shaikh), Weed (cu Cristina Handrabur).

Mirifica voce prezentă în foarte multe dintre producțiile sale este Cristina Handrabur, soția artistului, priceput artist plastic de asemenea, talent pus în valoare și în muzică, în special în cadrul proiectului Weed. Astfel, prin prisma acestui concept numit Weed, cei doi au reușit să îndeplinească muzica și arta, o terapie "electromantică", în albume de "nouveau-pop songs" numite "Hard To Kill " (1999) și "Visionary Sessions" (2009).

În 1997 lansează sub aliasul Mere Mortals albumul "Ethnic Dub Simmphony In Ten Parts", la casa de discuri Map Music. Acesta este un extraordinar de valoros album de muzică ambientală, nu doar datorită spațiului temporal în care a fost lansat și pustietății scenei muzicale la acea vreme, ci datorită în special bagajului cultural cu care este înzestrat, puternicelor influențe din folclorul românesc. Dan și Cristina au mai reluat această temă a folclorului și în alte compoziții precum "Endless Nights", "Kaja" sau "Perpetuum X".

DB Implant este un proiect foarte interesant, înfăptuit de respectabilul Dan Handrabur alături de Dragoș Bădoi (Phoenix, Direcția 5), în urma căruia s-a concretizat acum doi ani (2009) un album numit "Empirya". Acest material a fost lansat "acasă", prin intermediul studioului Outersanctum. Acesta a fost înființat în anul 1992 și a fost locul unde Dan a lansat producțiile sale solo, sau rezultate din diversele featuringuri.

În dreptul superlativelor ce revin numelui Handrabur, mai stă o piesă apărută în 4 filme realizate la Hollywood în anul 2001 ("Weed - If Only You Could See") și realizarea muzicii pentru jocuri pentru computer precum Quake 3 (cu Front Line Assembly) și Hockey 2006.

EBRo: Domnule Handrabur, sunteți printre primii artiști români preocupați de muzica electronică, un profil cu origini în muzica clasică, înconjurat de instrumente acustice, convenționale, care mai târziu a descoperit banda magnetică și sintetizatoarele. Ce v-a determinat să realizați această trecere radicală și ce este restant din acele timpuri în muzica dumneavoastră, în prezent ?

Dan Handrabur: La liceul de artă George Enescu, unde am avut norocul să studiez, era o cameră de doi pe doi, unde erau două filtre, două mayakuri pe bandă, microfoane, cabluri etc, destul cât să mă pună pe gânduri, să doresc o viață de cântat într-o orchestră sau cu mâna pe butoane din astea. La un moment dat am realizat că cele mai interesante sonorități apar atunci când instrumente acustice sunt înregistrate și procesate în fel și chip în domeniul digital. Din școală mi-a rămas abilitatea de a asculta, de a tinde spre perfecțiune și de a trece mai ușor peste momentele de muncă asiduă, spre cele de pură plăcere.

EBRo: Muzica ambientală este una profundă, plină de trăiri, de sentimente. Cum a evoluat sound-ul dumneavoastră în timp și care au fost motivele artistice principale în aceasta ?

Dan Handrabur: Ideile au fost susținute de echipament, adică atunci când am reunit câteva synthuri analogice de renume am făcut ambient trance, ambient și dub. Apoi a venit digitalul din urmă, mai performant în ceea ce privește înregistrarea și procesarea, mai dinamic, mai expresiv. Combinat cu analogul iau naștere noi sunete.

EBRo: Ați fost plecat mult timp peste ocean. Cum a fost experiența de acolo, care este diferența față de scena muzicală autohtonă și cum a schimbat la nivel tehnic și stilistic muzica dumneavoastră ?

Dan Handrabur: Tot de placere era și atunci, la fel e și acum. Scenele sunt cam la fel, relativ mici, dar în creștere. Tehnic sper că am progresat și pot oferi un sunet optim și excitant. Stilistic, sigur, au fost schimbări mari pe care le-am și căutat revenind în România. Vezi Shukar Collective.

EBRo: Doamna Handrabur, vocea dumneavoastră se integrează perfect în acest spațiu ambiental, cosmic, creat de muzica domnului Dan. De când ați început să lucrați împreună și ce proiecte ați desfășurat de-a lungul timpului ?

Cristina Handrabur: Vă mulțumesc mult pentru apreciere. Am început să lucrez cu soțul meu, Dan, în anul 1993, la Vancouver/Canada, unde locuiam de câțiva ani, participând cu voci ocazionale pentru albumul Outersanctum, apoi a urmat Vuemorph, Floatpoint, Off and Gone, Mere Mortals, iar în proiectul Weed m-am implicat ca solistă și textier.

EBRo: Implicarea dumneavoastră nu se rezumă doar la voce, sunteți de asemenea un artist plastic. Cum ați reușit să îmbinați aceste două lumi diferite și care a fost primirea publicului și a criticilor de gen ?

CH: Pentru arta plastică am avut o chemare cu mult timp înainte de a îl cunoaște pe Dan. Încă din școală, unde am fost încurajată de profesor, am urmat câteva cursuri unde am învățat să pictez pe sticlă și de asemenea am pictat un mural ajutată de profesorul meu. Cele două sfere diferite, muzica și arta plastică, le-am îmbinat deocamdată doar pentru a crea unele coperti de discuri Outersanctum și am contribuit cu imagini scanate de pe lucrările mele pentru Vuemorph, Mere Mortals, Off and Gone și Weed. Publicul nostru apreciază muzica noastră, public internațional, cât și din România. Reacția publicului pentru

tablourile mele de asemenea este una pozitivă, iar de când ne-am întors în România îmi expun lucrările în galerii virtuale.

EBRo: Domnule handratur, ați fost mereu deschis experimentelor. Care sunt granițele pe care le-ați depășit, ce stiluri și ce influențe ați abordat de-a lungul vremii ?

Dan Handratur: Am depășit frica de overdrive... stiluri, înca nu destule...

EBRo: Un proiect plin de culoare și originalitate a fost Nemos. Cum a fost primit de public și critici ? Plănuți să îl reînviați vreodată ?

Dan Handratur: Chiar acum avem două singleuri noi și ne pregătim de un album, de un turneu. Ceea ce am realizat în 2001 și 2003 cu Nemos nu a prea fost pe la critici ci direct la public, vibrația fiind mereu pozitivă. De fapt ce să vrem de la un proiect underground decât sinceritate.

EBRo: Ați cochetat prin intermediul acestuia și cu media românească, contribuind la coloana sonoră a unor spoturi publicitare. Mai desfășurați în prezent activități în această sferă ?

Dan Handratur: Nu, câteva piese au fost preluate de spoturi dar nu am compus nimic pentru un spot anume, nici nu mă interesează domeniul, mult prea aglomerat, plin de profesioniști, eu caut altceva.

EBRo: Un alt proiect interesant care s-a bucurat de foarte mult succes mai ales în străinătate este Shukar Collective. A suferit mai multe transformări de la apariție. La ce formulă de bază ați ajuns, dacă doriți să ajungeți la una anume, sau va fi întotdeauna deschisă colaborarilor ?

Dan Handratur: Acum, decembrie 2011, cântăm cu Sorin și Marius fii-su la voci, DJ Rolf, DJ Vasile și subsemnatul. Dorim să nu ajungem nicicând la formula cea mai bună, ea fiind și cea finală. Deschis pe vecie colaborarilor muzicale.

EBRo: Cât de însemnat a fost efortul de a reuși să îmbinați două contraste atât de puternice, muzica țiganească și cea electronică, care implică și atât de mulți factori socio-culturali.

Dan Handrabur: Deloc, s-a produs pur și simplu.

EBRo: Însă, intervine și un al treilea factor, publicul. Ce fel de public ați strâns și care este preferința lui în ce privește raportul dintre aceste două genuri diferite ?

Dan Handrabur: Ca de obicei, nu-i poți mulțumi pe toți. În ultimul an avem fani foarte tineri la concerte. Dacă sună bine e bine, orice ai pune, unii iubesc, alții urăsc muzica țiganilor. La fel și cu electronica.

EBRo: Care sunt planurile de viitor cu Shukar Collective. Vom vedea noi materiale și concerte ?

Dan Handrabur: Album nou în martie 2012, concerte puține dar spectaculoase, continuă povestea.

EBRo: Dar din partea duo-ului Handrabur, la ce se pot aștepta iubitorii de muzică electronică în viitorul apropiat ?

CH: Urmează Dreamlogik. În perioada următoare ne pregătim pentru cea mai complexă fuziune pe care am realizat-o până în prezent, atât în studio cât și în concert.

EBRo: Doamna Handrabur, vă implicați mai mult în muzică decât pe partea vocală și grafică ? Ce alte preocupări și planuri de viitor aveți ?

CH: În trecut m-am mai ocupat de 'sound design', acum însă mă implic mai mult sufletește. Compun unele melodii pe lângă cele compuse de Dan, experimentez cu vocea, scriu texte. Preocupările noastre sunt destul de variate de când ne-am mutat la țară, lângă Valenii de Munte, ne ocupăm cu grădinăritul, culesul strugurilor și obținerea vinului, drumeții pe plaiurile mioritice. Doresc să continui să creez muzică de calitate alături de soțul meu și să îmbin arta plastică, cu muzica, pentru concertele noastre. Doresc să colaborez cu arhitecți, pentru design, să evoluez ca artist.

EBRo: Vă mulțumesc!

CH: Vă mulțumesc din suflet pentru promovarea noastră cât și a tuturor artiștilor. Baftă cu acest proiect mareț!

DJ Professor (Radu George Săpunărescu)

DJ Professor și-a început cariera de dj încă din anul 1990, la radiouri legendare precum Nova 22 și Fun Radio. În cluburi a fost prezent pentru prima dată în spatele consolei de mixaj în anul 1992, promovând muzica house în special.

A început să producă muzică în anul 2000 și s-a remarcat pe clasicele compilații "Mouse In House", cu piese precum "Lost Love" (2001), "Desert In Fire" (2003).

DJ Vasile (Lucian Stan)

Ploieșteanul Lucian Stan este unul dintre cei mai populari dj autohtoni ai prezentului. A debutat ca realizator radio, în ianuarie 1990, fiind redactorul primei emisiuni ce promova muzica alternativă, la Radio România Tineret, numită "19 Pentru Totdeauna". Aceasta era realizată alături de Gabi Andrieș "Pipai" și cu sprijinul lui Titus Andrei. Atunci a fost momentul când și-a dobândit pseudonimul DJ Vasile. Lucian și Pipai au plecat după un timp de la postul național și au continuat colaborarea cu același profil muzical începând cu anul 1991, la Radio Nova 22, primul dintre posturile private românești.

Tot aproximativ în această perioadă, 1992, Lucian Stan pune bazele proiectului Matze, alături de Cristian Stanciu, cel care îi era coleg la Nova 22, loc în care aceștia au lucrat la primele piese. Stilul abordat de acest duo se integra în sfera muzicii industriale. Vasile se desprinde însă în 1993 de vechiul său colaborator și prieten, rămânând sub acest pseudonim doar Cri, pe care acesta și-l pastrează și în prezent. Rămân însă buni prieteni și colaboratori în alte proiecte. Dintre acestea, tot în cadrul radioului, amintesc emisiunea "Zona Liberă", una dintre singurele emisiuni veritabile de muzică underground și electronică rămasă în FM-ul românesc.

În anii ce au urmat Lucian a participat la înființarea Fundației Corrupted Morals, alături de Cristian Tripa și alți colaboratori. Aceasta avea scopul să promoveze muzica underground, a susținut turnee prin țară cu trupe invitate din afara țării, precum UK, Germania și Franța.

Despre muzica electronică se poate vorbi în orientarea sa artistică abia din anul 1993, când începe să mixeze techno și drum and bass prin cluburi precum Studio Martin

(Assos Music, Raveolution), Club A sau Web Club (Undergroove, Laborator cu DJ Sleek). Acestea au fost locurile în care s-a implicat mult în promovarea acestui stil, Martin fiind locul în care a scris istorie. Este unul dintre pionierii dnb-ului în România, alături de Future Groove, Seba 1394, DJ Snow și Racha.

În anul 1995 colaborează pentru scurt timp cu una dintre cele mai vechi și respectate trupe românești de muzică electronică ale momentului, Șuie Paparude, cu care lansează primul lor album, intitulat "Șuie Paparude" (Vivo).

Din '96, Vasile alături de Alien Pimp și cu mai vechiul său colaborator, Cristi Stanciu, formează poate cel mai clasic grup românesc, NSK (Natural Soft Killers).

Pe plan solo, în anul 1998, lansează albumul care îi va fi emblemă, "Drumu' Basului", la United Artists, egidă care activa sub coordonarea lui și a celui din spatele Assos Music, George Petre.

Începând cu anul 2000 pune bazele alături de Dan Handrabur și numerosi alți colaboratori, unui foarte exotic și apreciat pe plan internațional grup, Shukar Collective, unul din cele mai valoroase proiecte muzicale fondate în România. Prin intermediul acestui grup, în 2009, a încercat relansarea pe scenă a marelui artist Mircea Florian, printr-o serie de sesiuni live extrem de clasice, abordând o combinație dintre folk-ul anilor '80 și muzica electronică de astăzi, asociată de visualurile lui VJ Tom (Tom Brânduș).

În anul 2001 mixează alături de DJ Mike două casete, "DecaDance Mix" (Sub Records) și "Ibiza Summer Groove" (MediaPro). Prima dintre ele simbolizează o continuare a evenimentelor "Ciuc Undergroove". Este de asemenea autorul unor "obscure" mixtape-uri precum "Head Made" (1995, Martin FCM) și "2" (1996, East & Art).

Various - DecaDance Mix (2000, Sub Records)

NSK - Trebuie Să Dansam

Exotic - Dansează Iar Cu Mine (Central BPM Tension Mix)

Class - Asturias

NSK - Totul Vine De La Sine

Central BPM Feat. Barbara Jackson - Coast To Coast

Grooveholics - Music Take Control

DJ Raoul - Tribal (Mix Fat Boy)
DJ Philip - Haide
Hypersonic - Cheamă-mă
Dream Logic - Swan Lake
Ex-Trem - Cameleon
Kpital - Bine
Training People - Curubeu
Electric Brother - Save The Children

Various - Ibiza Summer Groove (2001, MediaPro Music)

Central BPM & Barbara Jackson - Rejoice
Loredana - Buna Seara, Iubite (Electric Brother Remix)
Class - Spune-mi Ce Simti
Robby G - It's My House
Michi - Intregul Desfasurat
Vama Veche - Vara Asta (Matze Remix)
Nemos - Mir
Central BPM - Comet
Alien Pimp - Rock The Body
Sexxy - Nu Te Mai Vreau (Central BPM Remix)
NSK - We Don't Like Dub

Dintre producțiile solo ale lui DJ Vasile aş tine să menționez "Nu Vrei", o capodoperă minimal realizată atunci când la noi nu se producea și nu se știa despre acest gen. Piesa a beneficiat și de un videoclip, realizat de Adrian Budrițan.

De-a lungul timpului a activat și în televiziune, fiind realizatorul emisiunii "Total Electro", pe postul MCM.

Alte proiecte în care a fost prezent ca și colaborator au fost Ciot, Glidq, Jazz E-scape, Nemos.

Electric Brother (Cristian Ștefănescu)

Cristian Ștefănescu este unul dintre clasicii muzicii electronice românești, un artist foarte "organic", care stăpânește foarte bine chitara și alte instrumente acustice, deopotrivă cu mixerele și alte "minuni" ale tehnologiei moderne. De asemenea, este un veritabil compozitor, producător de muzică, sound designer și dj.

Printre primele proiecte la care a luat parte este Party Poopers, trupă înființată în anul 1994 alături de Bujor Stoicovici și alți colaboratori, dar despre acest grup o să vă dezvălui mai multe în subcapitolul "Proiecte".

Începând cu anul 1999, Cristian s-a axat pe activitatea solo, sub numele Electric Brother, ce aborda inițial trip-hop, downtempo și chill-out. A realizat două albume de-a lungul timpului. Primul dintre ele s-a numit chiar "Electric Brother" și a fost lansat în anul 2003 la casa de discuri La Strada Music, iar un an mai târziu a fost realizată și o ediție specială pentru acesta, niponă, la Ward Records. Un album exceptional, ambiental, chill out, downtempo, cu bogate influențe folclorice, o combinație inedită. Diverse colaborări pe acesta, cu nume mari precum Brigada Artistică Urbană, DJ Sleek, Marta Hristea, Sorin Romanescu, Vlaicu Golcea.

Al doilea dintre ele este mai recent, numit "Pe Pamânt" (2011), lansat prin forțe proprii, de data aceasta fără niciun amestec al vreunei case de discuri. După cum sugerează titlul, este un album foarte "colorat", exotic, divers, matur, presărat de ritmuri africane, indiene, europene, dar și autohtone, totul pe un fond liniștitor, relaxant, downtempo. Pe acesta apar două colaborări foarte interesante, cu Boubou Sylla din Guinea-Bissau și vocalista britanică Lizzy Parks.

Pe DJ Vasile și Matze i-a cunoscut în vremea când era producător la Yama Studios. Alături de acesta a fost membru NSK, cu care a câștigat în anul 2000 primul loc la concursul RFI Nouvelles Decouvertes, organizat de Radio France Internationale, iar cu proiectul său solo a ocupat tot în același an locul doi. În 2002 s-a calificat din nou pe locul doi, în cadrul aceluiași concurs.

Activează și în postura de dj, Electric Brother debutând în Amsterdam Cafe, mixând nu-jazz, soul, latino și funk. Face echipă cu Casa Gontz, cu care a câștigat în anul 2004 prima ediție Heineken Best Dj/Vj Competition. Alături de acesta a realizat proiectul "Live

from the Archive”, un concept în care reconstruiau audio-video perioada comunistă și cu care au avut reprezentații chiar și în Berlin, Praga, Londra și Varșovia.

Face parte și el din istoria electrică a clubului Web, unde a realizat sesiuni live alături de DJ Mike la platane și el la chitară, concerte cu Party Poopers, NSK și Aievea.

Actualmente activează alături de un foarte apreciat grup, Khidja, în care nucleul de baza este Andrei Rusu și Florentin Tudor la electronice, care au extins mai apoi formula cu Mihai Iordache (saxofon), Tavi Scurtu (percuție), Alexandru Anastasiu (vibrafon) și Norzeatic (voce), sub numele Khidja Cluds Society. În anul 2010 a participat la producerea albumului "Norzeatic și Khidja - Aici Acum" (Facem Records), alături de Norzeatic, Andrei Rusu, Florentin Tudor și Mihai Iordache.

În decursul timpului a colaborat cu numeroase grupuri nu-jazz sau fusion, precum Aievea, Bucharest AV, East Village, Glidq, Jazz E-scape și Rhapsody Chamber Orchestra. A realizat înregistrarea și masterizarea discului "Pe Vale" (2002, La Strada Music) produs de Vlaicu Golcea, Sorin Romanescu și Maria Râducanu, apoi "Colinda Noastră" (2003, Green Hours) produs de Vlaicu Golcea și Marta Hristea. În 2003 a participat în studiourile Yama Studios, al carui fondator era alături de Matze și mulți alții, la realizarea albumului Fără Zahar, numit "Episodu' Unu - Amenințarea Faitonului". A mai colaborat cu trupa Kumm, la o piesă de pe albumul "Far From Telescopes" (2009). În 2011 este producatorul albumului "Electromagnetica" al formației de rock alternativ The Amsterdams.

Produce și muzică de film, piese semnate de el fiind cooptate pe coloana sonoră a filmului "Marfa și Banii" (2000, nominalizat în același an la Cannes), apoi compune alături de Vlaicu Golcea soundtrack-ul filmului "Furia" (2002). De asemenea este sound designer și editor de sunet pentru toate filmele regizorului Radu Muntean: "Hârtia Va Fi Albastră" (regizat în anul 2006, premiul Gopo pentru cel mai bun sunet de film), "Boogie" (2008), "Marți, După Crăciun" (2010). În cv-ul lui Cristian Ștefănescu sunt prezente și alte nenumărate filme de lung și scurt metraj ale altor regizori români și străini, precum "What Means Motley?" (2006, în regia John Riley și John Ketchum), "Africa Straight On Ice" (2007, Razvan Muraru) și altele.

Începând cu anul 2008 este gazda emisiunii "Retroelectro", difuzată la Radio Guerrilla în fiecare joi, de la ora 23.

În continuare vă ofer spre citire un amplu interviu realizat alături de Cristian

Ștefănescu, pentru ElectroBlog Ro.

ElectroBlog Ro: Salutări Cristian! Haide să realizăm împreună o incursiune prin activitatea ta muzicală. Începe te rog cu momentul zero și spune-ne când și de ce te-ai hotărât să faci pasul de la ascultator la emițător ?

EB: Dacă îmi aduc bine aminte, cred că de când am început să îmi aleg singur caseta pe care vroiam să o ascult, cam de atunci am început să îmi doresc serios să și particip la ce se auzea acolo.

EBRo: Ai început destul de "organic", acustic, în '94 cu Party Poopers, cu care ați avut și câteva înregistrări, concretizate într-o tentativă de album. Cum ai adunat oamenii din trupă în jurul tău, cum ați creat piesele și dacă exista într-o anumită măsură o componentă electronică în soundul vostru în acele timpurii vremuri ?

EB: Cu Party Poopers am început între prieteni, așa cum se întâmpla cu toate formațiile pe vremea aia. În primul rând cu Bujor Stoicovici (Butterflies in My Stomach, Baba Novac, etc), cu Andrei Stăncescu (zis și Forest) de la Zob, apoi împreună cu Ati de Chile, cu Cezar Stănciulescu la voce (Junkyard, Șuie Paparude, ROA), apoi cu Dan Tibacu la pian și Dan Nedelcu la saxofon (Dax). Bujor, Cezar și Tibacu erau colegi de liceu, cu Andrei am copilărit pe aceeași stradă, cu Ati m-am cunoscut la o petrecere dată de niște francezi după revoluție într-o casă ce avea să devină barul La Grande Maguy. Piesele erau idei de-ale mele și de-ale lui Bujor, lucrate cu toată lumea. Nu aveam niciun fel de algoritm, pur și simplu aduceam propuneri, idei și le lucram împreună. Faptul că am fost invitați să cântăm în cel mai mișto club care a existat vreodată în București, clubul Web, ne-au constrâns să închegăm un repertoriu și să îl pregătim suficient de bine pentru un live și apoi am încercat să îl și înregistrăm. Chiar acum vreo lună - două am găsit casetele TDK metal :) pe care pusesem așa zisele master-e. Le-am digitizat ca să nu se piardă. Sunt amintiri senzaționale. Singura componentă electronică în sound-ul nostru de atunci era pe înregistrări. Live nu am reușit pe vremea aia să îi conving că ar fi foarte tare să folosim și un sampler, sau alte aparate.

EBRo: Ce sound ați adoptat și ce aduceați nou în muzica românească ?

EB: Eu eram fascinat de acid-jazz. Căutam tot ce era legat de label-ul britanic cu același nume (Acid Jazz Records) și Talkin' Loud și de mișcarea asta în general de fapt. Mi se părea că este tot ce mi-am dorit, tot ce am visat vreodată în materie de muzică. Cineva o făcuse deja și era perfect! De la muzică până la atitudine, instrumente, chiar și hainele erau așa cum aș fi vrut. Norocul meu a fost că Bujie, Ati și Junkyard au sărit imediat pe felie. Așa că am început să facem muzică în direcția asta, timid și cu mijloace simple, dar care ne-au dat un sunet mai special cel puțin în contextul românesc. Eu aveam de exemplu doar o chitară clasică cu corzi de nylon, pe care cântam printr-o pedală wah. Nu mai văzusem nicăieri asta, dar oricum nu aveam încotro. Alte scule nu aveam atunci. Dan avea o clapa Casio ceva mai măricică, împrumutată de Cezar de la un prieten.

EBRo: Cum erati primiți de către public ?

EB: Publicul era foarte mișto, foarte deschis. Iar ce le ofeream noi atunci, bun/prost era cu siguranță special și unic în contextul bucureștean.

EBRo: Mai târziu s-a născut Electric Brother și a venit succesul cu NSK la concursurile organizate de Radio France International. Povestește experiența RFI, a concertelor din Paris și Lisabona, atmosfera adusă de aceste "experimente" franceze pe tarâmul românesc.

EB: RFI era atunci un post de radio ce difuza muzică pe criterii de valoare, nu de lărgit audiența, nu de vândut mai multă publicitate. Mihai Dinu era atunci directorul muzical al RFI, actualmente la Radio Guerrilla și el a fost cel care ne-a "plăcut", ne-a difuzat și ne-a încurajat. Tot el a fost cel care a trimis discul NSK "Trebuie Să Dansăm!" la concursul RFI Nouvelles Decouvertes în Franța, fără să ne spună nimic. Concursul era un mecanism destul de impresionant al RFI de a descoperi artiști noi din Europa de est. Și într-o după-amiază am primit un telefon de la Mihai Dinu, care ne anunța că NSK a ieșit pe primul loc, premiul fiind un concert la Paris și distribuția unui disc în Franța. De distribuție nu a mai putut fi vorba pentru că Media Pro Music, unde noi aveam discul proaspăt editat în România, a zis că nu este interesată! Dar am avut un concert la Paris în clubul Queen's care a ieșit atât de bine încât la final organizatorii de la RFI ne-au zis că luna următoare vom repeta figura la Lisabona. Acolo am fost pe scenă alături de Alex Gopher. Astea două concerte ne-au deschis ochii, cel puțin mie. Am înțeles în sfârșit cum se face treaba cu adevărat, ce e aia o

scenă, tehnică, oameni, sunetiști care lucrează pentru tine nu împotriva ta și așa mai departe.

EBRo: Cum i-ai cunoscut pe DJ Vasile și Matze ? Aici, facem loc unui zâmbet și te întreb care e cea mai nebună întâmplare din concerte sau momentele de studio, alături de acești doi nonconformiști artiști ?

EB: Când am intrat la facultate am fost recomandat de un prieten la studioul Yama. Aici l-am cunoscut pe Matze și echipa. Am început să lucrez și să stau acolo noaptea. Iar noaptea Matze și cu DJ Vasile lucrau la diverse experimente, mixuri, remixuri, piese. Încet, încet m-am băgat în seamă și am început să facem piese toți trei. Pentru mine a fost un noroc chior cred. Pe Vasile îl vedeam în fiecare an la Balul Bobocilor de la Arhitectură mixând cea mai nouă și cea mai tare muzică din București, pe Matze îl ascultam la Radio Nova 22 făcând niște emisiuni cu adevărat nonconformiste și dintr-o dată m-am trezit lucrând cu ei! Cea mai nebună întâmplare ? Nu cred că pot găsi una. Sunt mereu surprinzători amândoi. A fost o perioadă absolut nebună când aveam turnee în mai toate orașele din țară, cu întâmplări la tot pasul :) .

EBRo: Acum, o frământare interioară, care nu cred că mă macină doar pe mine. Vom mai vedea vreodată NSK reuniți ?

EB: Probabil că da, dar nu vrem să forțăm nimic. Așa cum zicea și Mara în cântecul nostru: "Totul vine de la sine".

EBRo: Descrie epoca Yama Studios, cel a cărui poveste de succes va dăinui întotdeauna, fiind unul dintre cele mai profesioniste. Ce artiști s-au perindat și ce albume sau compilații au văzut lumina zilei aici ?

EB: Yama a fost un moment absolut special în viața mea și a multor artiști români. Pe lângă Matze, DJ Vasile, Nuxe, NSK și Electric Brother, aici s-au înregistrat primele discuri cu Paraziții "Suta", cu Getto-Dacii, Methadon 3000, Deceneu și mulți alții. Pe lângă asta mai făceam și înregistrări pentru Loredana, Direcția 5, ba chiar și prima piesă hit a lui Costi Ioniță și Mihai Traistariu (formația lor se numea Valahia). L-am tras și pe Băsescu pentru un spot electoral din prima campanie la primărie! Apoi l-am chemat și pe Junkyard, care a

venit să tragă câteva piese și a rămas angajat. Ceva mai târziu au venit The Grooveholics cu o casetă demo, care ne-a plăcut și i-am angajat și pe ei. Apoi Sorin Romanescu, unul din cei mai mari chitariști de jazz români, Ieronim Pogorilovschi. Tot aici am înregistrat discul "Pe Vale" al lui Vlaicu Golcea, Maria Răducanu și Sorin Romanescu. După un concert la Iași cu Aievea, Matze l-a cunoscut pe Ionuț Titu (Silent Strike) și l-a invitat la București să lucreze la Yama. Vlaicu Golcea și Marta Hristea colaborau cu noi, deci echipa era absolut "dream team", la fel și atmosfera și cred că asta se vede în toate producțiile care au ieșit de acolo.

EBRo: Nu doar muzica de publicitate a fost preocuparea ta, ci și soundtrack-urile pentru filme. Ce tehnici folosești pentru a compune coloana sonoră a unui film, cum reușești să îmbini aceste două lumi, audio-vizualul și ce ne pregătești pe viitor în acest domeniu ?

EB: Am scris împreună cu Vlaicu Golcea muzica pentru filmul lui Radu Muntean, "Furia". De atunci au urmat toate filmele lui Radu Muntean, dar pe partea de post-producție de sunet, pentru că muzica nu mai e folosită așa mult. Am mai scris muzica pentru câteva scurt metraje și filme documentare. Nu e vorba de o tehnică anume. Important e punctul de plecare, felul în care te inspiră imaginile sau scenariul, direcția pe care o stabilești prin discuții și negocieri cu regizorul. Eu sunt fascinat de munca asta, îmi place foarte mult.

EBRo: Cu siguranță cel mai de succes și mai aproape de sufletul tău proiect este Aievea. Două albume lansate, numeroase premii, un sound inedit pe scena muzicală românească. Care au fost momentele cele mai plăcute trăite alături de acest grup și ce urmează în viitor ?

EB: Aievea e într-adevăr cel mai aproape de suflet, pentru că am reușit să îl ducem cel mai departe. E în sfârșit muzica mult visată de noi toți la un loc, pusă în scenă așa cum ne-am dorit, până în cel mai mic detaliu. Nicio constrângere de la vreo casă de discuri, producător sau alte personaje. Au fost foarte puține momente neplăcute dacă e să mă gândesc. Cele plăcute s-au ținut lanț. Unul din cele mai mișto de care o să îmi aduc aminte mereu sper, este momentul în care am pus pe un cd schițe făcute de mine pentru câteva piese, fără niciun scop, nu mă gândeam la Aievea sau la Electric Brother și schițe făcute de Vlaicu, la fel, fără un scop anume. Le-am ordonat în ordine alfabetică și l-am invitat să dăm o tură cu mașina să le ascultăm. Ne-am dat seama atunci că așa trebuie să sune albumul "Cinema".

Diferite dar totuși perfect legate între ele. Cu ajutorul unui baterist și muzician extraordinar, pe numele lui Tavi Scurtu și cu ingineria de sunet a lui Uțu Pascu, am reușit să producem al doilea disc Aievea, "Cinema" și să îl facem să sune exact așa cum trebuie.

EBRo: Marta Hristea este o voce de aur care se integrează perfect în aproape orice stil muzical, poate aborda orice fel de public. Care a fost primirea ascultătorilor români față de o astfel de muzică și dacă a prins ideea celui "stick" ?

EB: Ideea cu stick-ul la lansare a fost foarte interesantă zic eu. Nouă ne-a plăcut să dăm mâna și să cunoaștem oamenii care vor muzica noastră. Oricum, a fost o seară memorabilă. Totul a început pe o vreme plăcută, eu ma gândeam dacă să mă duc cu bicicleta la concert și până să terminăm afară erau nămeți de zapadă, iar publicul nu mai reușea să găsească taxi-uri, totul blocat feeric în prima ninsoare din acel an. Marta a fost extraordinară și cred că publicul a simțit fiecare vers și fiecare piesă. În ceea ce privește primirea ascultătorilor, noi nu ne facem niciodată griji și niciodată nu facem ceva în sensul ăsta. Pornim pur și simplu de la ideea că asta e muzica pe care vrem să o facem, sinceri până la capăt și dacă îi place cuiva, bine. Dacă nu, are de unde alege, sunt zeci de formații în România, nu e nicio supărare. Nu avem timp să convingem pe nimeni de nimic. Dacă vibrăm la fel e minunat.

EBRo: O gamă largă de abordări, multe influențe, cultură muzicală și îndemânare în ale aparaturilor și instrumentelor. Cum a evoluat "soul"-ul tău în timp, sound-ul tău, orientările tale, crezurile tale, muzele ?

EB: Așa cum spuneam mai sus. Nicio constrângere, nicio concesie sau rabat. Totul se întâmplă exact așa cum îmi vine, așa cum simt și așa cum cred că e mai bine. Cred că pe măsură ce aflu lucruri noi, cunosc oameni noi, văd locuri nemaivăzute și sunetul și ideile mele muzicale se schimbă.

EBRo: În anul 2011 ai confirmat atingerea unui punct de maturitate muzicală, lansând albumul "Pe Pământ". Povește câteva cuvinte despre cum a fost realizat acest album ?

EB: "Pe Pământ" nu a fost programat în niciun fel. Nu mi-am propus să fac un disc. De câțiva ani înregistrez sunete cu un field recorder pe oriunde merg prin țară și prin lume. Sunete de oameni, de orașe, de mașinării, de animale, din natură, de sub apă, de orice fel.

Unele mă inspiră să compun piese, altele se potrivesc și dau sens unor idei deja existente. La un moment dat mi-am dat seama că am o serie de piese ce au același numitor comun, aceste înregistrări. Așa că le-am definitivat, am mai înregistrat și compus ce mai trebuia și le-am pus cap la cap să formeze acest disc. Din momentul în care mi-a venit ideea, nu cred că a durat mai mult de o lună până când a fost gata.

EBRo: De la jazz, fusion, folclor românesc, momente sociale "mioritice", ai făcut un foarte mare pas spre exotic, ritmuri africane, sau indiene. De ce această orientare și cum ai ajuns să colaborezi cu Bouba Sylla din Guinea-Bissau și vocalista britanică Lizzy Parks ?

EB: Cu Lizzy Parks am ajuns să colaborez cunoscând-o și invitând-o să concerteze la celebrul club Embryo acum câțiva ani. Atunci i-am dat un disc cu o piesă și am rugat-o să îmi spună cum i se pare. Spre surprinderea mea nu numai că i-a plăcut, dar mi-a trimis și partea de voci făcute, cu versuri, backing vocals și tot ce trebuie. Cu Bouba m-am cunoscut în Guinea iarna trecută. Aveam același field recorder la mine și după ce ne-am împrietenit și am cântat puțin împreună, l-am rugat să asculte o piesă la care lucram. I-a plăcut, așa că ne-am pus pe înregistrat. După ce am terminat cu piesa mea, i-am înregistrat și lui un album solo cu piesele lui.

EBRo: La ce ne putem aștepta pe viitor de la Electric Brother ?

EB: Pe 1 ianuarie am lansat o nouă piesă cu Junkyard. A fost prima piesă difuzată de Radio Guerrilla la ora 00.00. Piesa se numește 2.0.1.2. Urmează un disc nou Electric Brother, dar nu știu exact când. Deocamdată adun material, compun, cânt, repet, fac schițe. Ce e destul de clar acum este că va fi foarte diferit de ce am scos până acum. Nu știu însă când va fi gata și nici nu mă stresez în vreun fel.

EBRo: Ai participat de-a lungul timpului la numeroase proiecte care au fost întotdeauna cu un pas în fața la tot ce exista în acel moment pe scena autohtonă, însă în România a fost întotdeauna acel impediment legat de deschiderea publicului și a caselor de discuri. Ce regrete ai, ce piedici ai întâlnit, ce doreai să realizezi și nu s-a realizat din acest motiv, cum stau lucrurile în prezent și cum crezi că va fi în viitor ?

EB: Am foarte multe regrete legate de faptul că oameni în poziții cheie nu au înțeles și nu

au pus umărul când trebuia la eforturile muzicienilor români ieșiți din tipare. Frica de a încerca ceva nou și dorința de a face bani rapid, prostind audiența cu muzică lipsită de valoare au fost și cred că încă mai sunt trăsăturile lor definitorii. Însa uite, încet încet lucrurile se schimbă, internetul lasă loc distribuției fără să mai fie nevoie de case de discuri sau de oameni ca cei mai sus menționați. Așa că să nu mai vorbim de regrete că oricum nu mai putem face nimic. Publicul e foarte mișto în România. Câtă vreme nu vrei să umpli Sala Palatului patru seri consecutive în fiecare decembrie, poți face muzică așa cum îți dorești și să ai spectatori așa cum ți-i dorești. E loc pentru toată lumea.

EBRo: Îți mulțumesc mult pentru amabilitatea acordării acestui interviu și îți urez mult succes în continuare!

EB: Mulțumesc foarte mult. Mă bucur că cineva s-a gândit să își asume rolul de cronicar al acestei perioade din muzica românească. Succes și ție!

Junkyard (Cezar Stănciulescu)

Junkyard te uimește prin gesturi, voce și ușurinta cu care "zice". Este cu siguranță unul dintre cei mai buni MC români. Activează aproximativ de prin anul 1994, genul abordat inițial fiind cu origini în hip hop și trip hop.

Junkyard a fost la început o trupă, care s-a format prin anul 1995 și în care, printre alți colaboratori, se număra Laurențiu Boeriu aka Lalo. Pe la jumătatea anilor 2000 aceștia au reînceput colaborarea, de data aceasta ca dj sub numele Junkyard & Lalo, pentru câțiva ani. Alături de acesta, Cezar a mai colaborat în studioul de creație video Voolkan Communications.

În perioada ianuarie 2003- decembrie 2008 a activat alături de legendara trupă Șuie Paparude, alături de care a lansat albumele "Atac La Persoane" (2003, Cat Music), "Scandalos" (2004, Cat Music) și "A Fost Odată" (2007, Cat Music).

În anul 2009 a fondat propriul studio de muzică, numit Audio Squad, unde a lansat primul album solo, intitulat "Arpegaut". Beneficia deja de o experiență vastă în spate ca și producător muzical, având piese create de el încă din 1995. De-a lungul timpului a mai lucrat în diverse studiouri cu implicare în producția de spoturi publicitare, precum Yama

Studios (1997) și Trust Productions (2005). Producțiile lui solo au fost apreciate în cadrul concursului de descoperire a talentelor organizat de RFI, piesa "O Națiune De Emsii" fiind inclusă pe una dintre compilațiile lansate de aceștia.

De curând "ne place" noul proiect în care este implicat alături de Bogdan Popoiag, numit ROA (Rise Of Artificial), care a prins foarte bine la public. Au lansat împreună albumul "Artificial" în anul 2011, la casa de discuri Cat Music. Spre deosebire de profilul său destul de underground de până la implicarea lui în acest duo, Junkyard a atacat puternic segmentul comercial cu ROA.

Alte proiecte în care a mai fost implicat de-a lungul vremii: Full Pulse Commers, Party Poopers și alte colaborări cu Matze, Electric Brother, Unu', Blanos și mulți alții.

Matze (Cristian Stanciu)

Primele piese Matze s-au născut în anul 1992, perioada în care Cristi Stanciu era coleg la Radio Nova 22 cu Lucian Stan, celălalt important promotor al muzicii electronice românești prezent în acest proiect. "Respiră Adânc" este chiar prima dintre ele, realizată în stilul caracteristic vremii, cu foarfeca și banda de magnetofon în mână. Au mai compus împreună câteva piese precum "Nu Mai Simt Nimic", "Cerșetorii", "Tăceți! Bă!" și "Nu Mai Pot M-am Săturat", apoi Lucian a urmat o carieră solo.

Cum Vasile a fost doar pentru puțin timp implicat, până în '93, Matze a devenit pe deplin o etichetă undergroundistă a lui Cri, unul dintre cei mai experimentalști producători români, cu o paletă largă de stiluri muzicale a cărui influențe provin chiar din muzica folclorică, toate reflectând într-un mod foarte original socialul și politicul diferitelor perioade în care au fost compuse piesele. A combinat cam orice "scâncet" autentic românesc în muzica lui, cu toate subgenurile posibile ale muzicii electronice, specialitatea lui fiind cele mai "hard". Industrialul și hardcore-ul sunt printre cele mai reprezentative stiluri pentru Cristian Stanciu.

Producțiile lui au rămas foarte bine ascunse în arhivele colecționarilor, neexistând niciun album oficial, doar câteva cd-uri demo precum "Ultima Găină A Europei" (1997), "Găina Nu Face Pipi" (1997), "Vocile Din Capul Meu" (1999) sau "Prima Gaină Cosmonaut" (2002). Piesa "E Foame" de pe primul dintre ele a fost una dintre cele mai de

succes piese ale sale, o ironie adresată politicului de atunci.

Tot în perioada Nova 22 s-a prefigurat formarea celui mai important studio audio-video din domeniul media și publicitate, Yama Studios. Bazele acestuia au fost puse de Cristi alături de Nucu Radulescu aka Nuxe, George Culda și alți colaboratori. Înainte de Yama, Cri a mai colaborat alături de cei doi în echipa Profi Productions, ce realiza toată promovarea audio a postului ProTv. Începând cu anul 1998 a fost cooptat la Yama și Electric Brother, iar de-a lungul timpului au mai venit Alien Pimp, Ali Nasser, Junkyard, Roli Breaker, Seba 1394, Silent Strike și mulți alții. Yama a "trăit" până în anul 2006, timp în care i-a trecut pragul, printre alții, artiști precum Blancoz (proiect la care Matze a contribuit în perioada 2003), Fără Zahăr (Matze și Electric Brother au participat la realizarea albumului acestora din 2003, "Episodu' Unu - Amenințarea Faitonului"), Methadon 3000, NSK (grup format tot aici la acest studio din Matze, DJ Vasile, Alien Pimp/Electric Brother), Shukar Collective, Sunday People și trioul Vlaicu Golcea, Sorin Romanescu și Maria Răducanu.

În perioada 1998-1999, Matze a fost organizatorul unor petreceri în clubul Web, numite "Undergroove Summer Nights". La Yama a fost lansată și două compilații foarte interesante, "Undergroove" Vol. 1 / Vol. 2 (1998), care cuprinde nume precum DJ Vasile, Junkyard / Full Pulse Comers, Matze, Nuxe, NSK, Party Poopers.

Various - Undergroove Vol. 1 (1998, Yama Studios)

DJ Vasile - Ma Duc

Matze - I-auzi Una!

Nuxe - Peak-a-dilly

Party Poopers - Party Poopers

NSK - Siamezele

Junkyard - Nations To Nations

DJ Vasile - Rpd

Party Poopers - Common People Gather

NSK - Nu Va Recunosc

Matze & Junkyard - O Noua Baterie

Nuxe - Bhnmahue

Junkyard - Habits

Various - Undergroove Vol. 2 (1998, Yama Studios)

Matze - 1 Mai

DJ Vasile - Pe Situatie

Electric Brother - 100 Vibes / Second

NSK - Dragaica

Full Pulse Comers - Summer Session

Nuxe - Speed

Electric Brother - Flautul Fermecat

DJ Vasile - Fm 1

NSK - Fata

Full Pulse Comers - Full Pulse Comers

Matze - Am Luat-o

NSK - Nu Va Recunosc

Matze - E Foame... (Oct. 1996)

Electric Brother - The Future

După dispariția Yama Studios, în anul 2002 Matze a înființat "Studio 88", în care realizează alături de Lucian Stan una dintre cele mai underground emisiuni radio, "Zona Liberă". Aceasta a fost găzduită la început de Vasile la Pro Fm, unde a fost difuzată între octombrie 1999 și februarie 2001. În prezent este difuzată săptămânal la Radio Guerrilla, marți seara de la ora 23. În prezent Cristi se ocupă de producție, iar Lucian este vocea. De-a lungul timpului Matze a mai fost implicat în radiodifuziune la Europa Liberă, după ce postul Radio Nova 22 se desființase.

Aievea, Blancoz, NSK și Shukar Collective sunt câteva dintre proiectele la care a mai colaborat. Empty Recycle Bin este un alt proiect solo sub care a mai produs Cristi Stanciu, ce merită amintit.

În prezent Cristian Stanciu este implicat în proiectul Pericol, un proiect audio-video

pus la cale cu DJ Rolf, ce surprinde momente din socialul românesc, dar de această dată fuzionat cu imagini din televiziunea atât de intoxicantă, "aparatul numărul unu de spălat creierele".

Niki4 (Nichifor Marian)

Nichi este un important dj român pentru perioada de pionierat. A fost rezident în legendarul club Studio Martin, atunci când acesta s-a deschis, din anul 1993 și până în 2004.

În perioada anilor 1997-1999, Niki4 oficiat o mai veche colaborare alături de băieții de la Șuie Paparude și a lansat cu ei maxi-singleul "Musca" (1998, Nova Music) și "Ajutor" (1999).

Începând cu anul 1998 s-a implicat și în producția muzicală alături de Csnake (Silviu) și Criss de Cuba (Cristi), în cadrul proiectului Xray. Au realizat trei single-uri împreună: "Salt Mortal", "Poison" și "Raiul". Al doilea dintre ele a beneficiat și de un videoclip, regizat de Adrian Budrișan, care s-a clasat de asemenea pe locul cinci în Top 20 MTV. De asemenea, Xray a apărut pe clasicele compilații "Mouse In House", cu piesa "White Shark" (ediția a patra).

Nuxe (Nucu Rădulescu)

Nucu este un foarte important om de radio și producție muzicală, care a început în spatele consolei de mixaj în anul 1987, la Radio București. A mai activat de-a lungul timpului la alte posturi de radio precum legendarul Radio Nova 22, Radio România Tineret, Europa Liberă, Pro Fm și Europa Fm. La ProFm a adus ceva inovator nou pentru radiodifuziunea autohtonă, promo-urile de radio cu tăieturi din filme românești, care au fost utilizate mai târziu și la Radio Guerrilla.

A făcut parte din echipa Profi Productions, care a realizat, printre altele, toată promovarea audio a lansării postului de televiziune ProTv. Din Profi Productions mai făceau parte Adrian Sarbu, Gabriel Dobroiu, Cristian Stanciu și George Cuda. Alături de ultimii doi dintre ei a pus bazele în anul 1997 celui mai important studio audio din

domeniul media și publicitate, Yama Studios.

În anul 2001 a plecat în Canada, unde a lucrat în producție audio pentru Canadian Broadcasting Corporation, la Emi Studios, din Montreal. A realizat rubrica intitulată "Cronicar Cultural", în cadrul emisiunii în limba română de la postul tv local CH Montreal, alături de Viorel Gaiță. De-a lungul activității a creat coloana sonoră pentru câteva documentare în Canada și România.

Nucu Rădulescu s-a întors pe meleagurile noastre în anul 2007 și s-a alăturat echipei Trust Productions, unde mai activau Cezar Stănciulescu, frații Nasser și mulți alții. În anul 2009 a înființat propriul său studio de producție audio, Artform Productions.

A mai lucrat ca și inginer de sunet la posturile tv Antena 1 și Antena 3, temporar, în perioada 2005-2006.

S-a implicat și în producția de muzică electronică, sub aliasul Nuxe. A bifat o apariție discografică pe compilația "Couleurs De Bucharest" (2000, Radio France Internationale), cu piesa "Tudorică", precum și alte câteva piese pe compilația "Undergroove Nights". De asemenea a masterizat albumul celor de la NSK, "Proiectul Verde", lansat în anul 1998 prin Fundația Culturală Phoenix.

În prezent este producător audio la Artform Productions, realizează în principal producție audio pentru Discovery Networks Romania și lucrează în paralel la noi piese din sfera muzicii chillout.

Șuie Paparude

Șuie Paparude a debutat în anul 1993, în legendarul Club A. Genul abordat a fost la început încadrat în muzica alternativ, new wave, într-o formulă live de cinci membri, cu Mihai Câmpineanu aka Michi la clape, Mihai Dobre aka Haute Culture (Drobeta-Turnu Severin) la bass, Cătălin Mateescu la tobe, Victor Ghica și Mădălin. Această formulă a durat până în anul 1994.

Un peisaj foarte diferit, mult rock în jur, Michi activând de altfel într-o trupă heavy metal, înainte de Șuie. În contrast, a studiat pianul, una dintre lucrările lui fiind imprimată în piesa "Vrei Mesaj".

După scindare a rămas duo-ul clasic, cu Michi, care se ocupă de la înființarea trupei

de toată partea tehnică în studioul personal de acasă (compoziție, producție, mixaj, înregistrare) și Dobre, care compune versurile și contribuie cu vocea.

La vremea aceea abordau industrialul și participau frecvent în concerte alături de legendara trupă Timpuri Noi. Acestea două erau cele mai inovative grupuri la vremea respectivă, iar concertele din Studio Martin au rămas scrise în istorie. Tot în această perioadă se filmează primul videoclip Șuie Paparude, pentru piesa "Coloniale", care a rămas însă nedifuzat.

În anul 1995 Michi și Dobrică au început o colaborare pentru scurt timp cu DJ Vasile, alături de care au lansat primul lor album, intitulat chiar "Șuie Paparude" (Vivo).

După despărțirea de Lucian Stan, în perioada '97-'99 au colaborat cu Niki4, semnând împreună "Musca" (1998, Nova Music) și "Ajutor" (1999). În acest timp apare și primul videoclip oficial Șuie Paparude, pentru piesa "Iarba Verde De Acasă" (1998, credit Tudor Giurgiu). Un an mai târziu au produs un nou clip, pentru piesa "Ajutor", în regia lui Cătălin Pătru, care a rulat mult timp pe legendarul post de muzică Atomic Tv. Piesa a fost inclusă de asemenea în coloana sonoră a filmului "Inahbited", realizat la Hollywood. Tot în 1998, Șuie au fost prezenți la prima ediție TmBase.

Cei doi veterani de la Șuie Paparude s-au ocupat în perioada Atomic Tv de playlistul postului, Dobre contribuind la cel al emisiunilor "Klub Bizzare" și "In Za House", iar Michi pentru restul grilei de programe.

Apoi Șuie Paparude au început să coopteze în trupă vocaliști. Primul dintre ei a fost MC-ul Junkyard, pe care Michi l-a întâlnit în clubul Web și l-a convins să cânte alături de ei. Cezar stat la Șuie timp de șase ani, între anii 2003 și sfârșitul anului 2008. Au lansat împreună trei materiale la casa de discuri Cat Music: "Atac la Persoane" (2003), "Scandalos" (2004) și "A Fost Odată" (2007).

Acum, alături de cei doi Mihai cântă MC Bean (Alexe Marius Andrei), cu care au produs în anul 2010 materialul "E Suflet În Aparat", liber spre download, un lucru de apreciat din partea celei mai vechi trupe de muzică electronică din România.

Michi are în discografie un superb album solo, ambiental, numit "Dub Free Romania" (2002). Piesa "Stele" de pe acest material a beneficiat de un videoclip în regia lui Bogdan Cucu. A colaborat și cu formații cum sunt Paraziții și Omul cu Șobolani, pentru care a realizat remixuri la piesele "În Focuri", respectiv "Dezorientat". A cochetat și cu

muzica de film, realizaând coloana sonoră pentru "Popcorn Story", în regia lui Tudor Giurgiu. Câmpineanu a mai fost implicat pentru scurt timp în proiectul Hypno a lui Răzvan Chican, iar recent a mai colaborat cu Subcarpați, trupa lui Bean.

În ce privește cariera solo a lui Mihai Dobre, una dintre cele mai de succes piese ale sale este remixul făcut pentru Alternosfera, "Wamintirile", realizat alături de D-laid. Producția s-a făcut remarcată și la nivel internațional. Anul 2011 a adus pentru Dobre un EP solo, numit "Chordial", lansat la respectabilul label autohton Local Records. Haute Culture a mai colaborat alături de Alex Pop în proiectul Pink Lenins, cu care a produs soundtrackere pentru filme de scurt mesaj, participând la festivaluri de acest gen precum Tiff. Au bifat și o prezență discografică, cu un remix pentru piesa celor de la The Amsterdams, numită "Chased By The Housewives".

Vladone

Rezident al clubului Studio Martin în perioada anilor '90 și primul care a făcut trecerea de la banda magnetică și a pus muzică de pe discuri.

Vlaicu Golcea

Vlaicu Golcea este unul dintre cei mai buni instrumentiști jazz din România, absolvent al Academiei de Muzică din București, contrabasist de excepție, compozitor și membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. În anul 2009 a primit premiul Uniter pentru muzica de teatru.

Este sau a fost implicat în numeroase proiecte de muzică jazz, atât în forma lui pură cât și fuzionat cu muzica electronică, caracteristica lui fiind deschiderea spre inedit, spre nou, spre a experimenta cu diverse grupuri de instrumentiști precum Aievea, Allegria, Bucharest AV, Ciot, East Village, Glidq (DJ Vasile, Electric Brother, Vlaicu Golcea, Sorin Romanescu, Tavi Scurtu, Victor Stoian, Luiza Zan), Iordache, Jazz E-scape, Jazz Unit (cu Lucian Ban, Edi Neumann, Eugen Nichițeanu, Ferdi Schukking, alături de care a înregistrat primul album de jazz live din România, numit "Changes - Live at Green Hours"), Midi Overdose, NoBo (Vlaicu Golcea, Rudy Teianu, Ion Baci Jr., Vlad Popescu, VJ Casa

Gontz), Rhapsody Chamber Orchestra, Shukar Collective, Sunday People, The Rebop Factory, The Underground Acid.

Îmbină chiar și elemente din folclorul românesc, Marta Hristea, artista care apare în numeroase grupuri din cele enumerate mai sus, fiind o excepțională interpretă a unor cântece adânc înrădăcinate în trecutul muzical al poporului, cântece culese parcă de la poarta săteanului român. Hristea a mai prelucrat cântece de factură folclorică pe albumul "Villacross Passage" (1998, Electrecord), realizat cu Mircea Tiberian, Cristian Soleanu, Emil Bâzgă și Horst Nonnenmacher, sau în cadrul colaborării cu Interzone Jazzorchestra, pe materialul "Transylvanian Grace" (2002, Not Two Records). Marta și Golcea au mai înregistrat împreună un album cu colinde în anul 2003, intitulat "Colinda Noastră", distribuit prin Green Records.

“Am cântat prima oară împreună cu Vlaicu Golcea <via> Mircea Tiberian, prin '98 (?). Pe vremea aceea Vlaicu era <contrabasist de jazz>, cu toate că mai avea încă plete și haine de rocker. Îmi amintesc de acel concert, destul de slab, la Filarmonica din Piatra Neamț, după care păream amândoi destul de stânjeniți după o oră de cântat <jazz standards>. Nu a fost să fie.

Cred că primul proiect de-adevăratelea a fost cel cu <East Village>, care a început ca un trio, cu Sorin Romanescu. A urmat cel cu <Aievea> cu Sorin, Matze, Electric Brother și Raul Kusak, în 2002. Cu toate că înregistrările ambelor au fost, de fapt, o improvizație, îmi place să le reascult. Sunt sincere și proaspete, cu toate imperfecțiunile inerente.

O paranteză: mai târziu, studentă fiind la conservatorul din Rotterdam am avut coleg un pianist german care și-a petrecut un an în România înainte de studii. Când a aflat că sunt din România m-a întrebat dacă știu de <Aievea> - își cumpărase și CDul (cel din 2002). Eu aproape că uitasem că <a fost odată aievea> (ha-ha) așa că am fost foarte impresionată, că n-a trecut timpul peste noi în zadar și cineva, undeva, ne ascultă.

Formula <Aievea> s-a schimbat mult de-a lungul anilor urmând ca în 2009 să scoatem <Cinema>, un album bine încheiat, bine lucrat, în care mă regăsesc 100%. În formula Vlaicu, eu, Cristi (Electric Brother), Tavi Scurtu și Uțu Pascu. Este de departe proiectul de care sunt cel mai mulțumită, în afara, probabil, de ceea ce pregătim acum!!! Sunt sigură că cei care vor vizita Spitalul Amourului se vor interna voluntar pe dată! A fost

ideea lui Vlaicu (din nou) să lucrăm cântece culese de Anton Pann. Mă simt mult mai confortabil să cânt în limba română și cred că aveam nevoie de așa ceva după ani buni de stat în afara țării, unde vorbesc (prost) o limbă străină.

Mi-am dorit întotdeauna să cânt muzică românească, am și încercat cu Vlaicu în discul de <Colinde> și pe albumul <Lina>. Eu sunt din București, din familie de orășeni și cumva îmi este peste mână să cânt folclor original. Însă muzica de mahala sau lautăria fac parte din copilăria mea într-un cartier nu chiar select al Bucureștiului. Culegerea de cântece a lui Anton Pann rezonează oarecum, de departe, în istoria orașului meu și poate doar citând <Ciocoi vechi și noi> să am habar de atmosfera din București de pe la 1850. E greu de știut cum sunau și cum se cântau aceste melodii - am consultat o culegere apărută recent și ceva interpretări ale unor grupuri de muzică veche care probabil au studiat versiunea în notație psaltică. Rezultatul va fi ceva între ce am ascultat și citit și închipuirea mea. Asta numai despre voce - ce pregătesc ceilalți: Vlaicu, Raul Kusak și Dan Ivascu (vezi www.spitalulamorului.ro și www.greenhours.ro) se poate vedea la Green Hours, pe data de 4 iunie.” (Marta Hristea)

Dar nu numai acest duo emblematic a încercat să insufle ascultătorilor acest îndemn de întoarcere spre origini, de elogiare a datinilor, cântecelor, ci toți cei implicați alături de cei doi.

Matze a combinat în stilul caracteristic, industrial, electro, cuplat sau nu pe hardcore, teme folclorice în piese precum "Jalnika", alături de un anume Moș Ghe, sau "Viorica", "Homan" cu Irina Loghin, "Drag Îmi E Bădiță Cu Tractorul" de Dorina Drăghici și multe altele.

"Cocoșei Negri" este interpretarea lui Electric Brother de pe primul album cu același titlu al acestuia, pe care se mai găsește piesa "Didadada" cu Hristea și "Glas" alături de Vlaicu Golcea.

Mere Mortals a dedicat un album întreg acestei teme ancestrale, semnând în anul 1997 "Ethnic Dub Simmphony In Ten Parts", dar și alte single-uri precum "Endless Nights", "Kaja" sau "Luna Tahina".

NSK a reînviat tradiția drăgaicelor pe "Proiectul Verde", iar pe "Paris - Lisbon" reiau tema "Jalnika", într-o manieră Natural Soft Killers.

Grooveoholics au remixat piesa regretatului Ion Dolanescu, "Mandro Când Oi Muri Eu", redenumind-o "The Traveller".

Astfel, undergroundul muzical românesc încă rămâne conectat la trecut, încă re trăiește perioada cântecelor vechi, populare, sau partea mai distractivă, comică a comunismului, combinând socialul cu muzicalul, rămânând foarte aproape de ascultatori și de cotidian.

Solo, Vlaicu Golcea a lansat în anul 2004 două frumoase albume de muzică ambientală, la casa de discuri autohtonă La Strada Music: "Qualia - Ambiental Dub" și "Ambiental Swiss - Music For Dreaming".

Acum trec la descrierea în câteva cuvinte a proiectelor de muzică jazz, nu jazz, world music sau de fusion, la care Vlaicu Golcea a colaborat de-a lungul timpului.

Allegria reunește artiști precum Daniel Ivașcu, Eugen Bobeico, Oana Mariș (inițiatoarea proiectului), Oana Ropotan, Ștefania Amarinei și Vlaicu Golcea. Acest grup este o combinație între muzica jazz, pop și rock, în manieră clasică, totul îmbracat în electro. A fost dedicat în mare parte sărbătorilor de iarnă, interpretând colindele într-un mod original.

Ciot este un proiect constituit din Golcea și Marta Hristea, duo care au reușit să înregistreze un album cu bogate motive folclorice, care din nefericire nu a fost lansat. Dintre piesele cu rezonanță în folk se numără "Busuioc", "Ioane, Ioane", "Șapte Văi" și "Auuuuu" (cu DJ Vasile). Totuși, au bifat împreună o prezență discografică, prin piesele "Nori" și "Leliță Floare", pe compilația "Bucharest Chills & Thrills" (2004, La Strada Music). Ca și invitați în prestațiile live i-au avut pe Cristi Soleanu, DJ Vasile și Raul Kusak.

Jazz e-Scape este un proiect de fuziune care unește trei lumi aparent diferite: lumea instrumentelor acustice, muzica electronică și arta video. Un ingredient important este impovizația. Din acest grup fac parte: Daniel Ivașcu (percuție), DJ Vasile (electronice), Electric Brother (chitară), Marta Hristea (voce), Mihaela Badican (violoncel), Oana Mariș (oboi), Vlaicu Golcea (electronice) .

Midi Overdose este o fuziune între muzica electronică, progresivă și jazz, proiect constituit din de Tavi Scurtu, Ușu Pascu și Vlaicu Golcea.

Următorul descris este Rhapsody Chamber Orchestra, un proiect electro-simfonic neconvențional, dirijat de Marius Sireteanu și constituit din Claudia Mihalache/Iulia

Pavelescu, Daniel Ivașcu, Dragoș Șerbănescu, Electric Brother, Oana Mariș, Oana Ropotan/Victor Maria, Sorin Neacșu, Ștefania Amarinei, Valentin Barzu, Vlaicu Golcea. Acest concept a fost menit pentru evenimentul Campari Red Passion.

The Rebob Factory este numele pe care îl poartă proiectul realizat de Vlaicu Golcea și Maria Răducanu. Aceștia doi au mai lansat împreună în anul 2002 superbul album "Pe Vale", realizat alături de Sorin Romanescu. Tot cei trei și tot în același an au produs materialul "Colinde" (La Strada Music). Maria este o altă grandioasă interpretă, cu o voce și o capacitate de interpretare care te uimește, familiarizată și ea cu folclorul autentic, captând în cântecele sale motive laice, dar care a depășit chiar și barierele românești, interpretând cântece rusești sau spaniole. Maria a mai colaborat cu Jan Roder pe albumul "Cântece din Răsărit", în anul 2005, imprimat prin sprijinul Institut Français de Bucarest. De asemenea mai pot fi enumerate colaborările cu Krister Jonsson (albumul "Pure Music", 2008, The End Film), Marc Ribot și Nicolai Adi Chiru ("Ziori", 2010, Tzadik), Margento (pe un album cu același nume, 2005, Soft), Maxim Belciug ("Troika Chansons Russes" și "La Tarara Chansons Espagnoles", 2005, Arbore Sonore), Mircea Tiberian ("Lumini", 2003, La Strada și "Viața Lumii", 2003).

3.2.1. Proiecte

Aievea

Aievea este o formație de muzică jazz/nu-jazz, în a cărei componență se găsesc artiști dintr-o paletă largă de genuri precum muzica electronică, jazz, folk, drum and bass și așa mai departe, oameni cu o largă cultură muzicală și instrumentiști desăvârșiți.

Formula este una destul de variată, cu un nucleu central și numeroși alți colaboratori, dintre care îi amintesc pe Cristian Soleanu (saxofon), Electric Brother (chitară), Marta Hristea (voce), Matze (sampler), Raul Kusak (clape) Sorin Romanescu (chitară), Tavi Scurtu (percuție), Uțu Pascu (sound designer), Vlaicu Golcea (contrabas). Alături de aceștia este prezent în spectacole și Casa Gontz, responsabilul de vizual, astfel încât este întregită ideea de grup multimedia, multicultural.

O mulțime de premii câștigate de aceștia: premiul pentru excelență în muzică

acordat de revista Cuvântul în 2003, Trofeul Radio București în 2003, premiul pentru cel mai bun grup de jazz al anului 2002 acordat de revista Societatea Națională de Radiodifuziune.

Discografia valorosului grup Aieva cuprinde două albume. Primul dintre acestea a fost lansat în anul 2003 și s-a numit "Scared Of Jazz", imprimat la casa de discuri La Strada Music. Acesta a fost produs de către Matze, Electric Brother, Vlaicu Golcea, Sorin Romanescu, Marta Hristea, Raul Kusak, Cristian Soleanu. Cel de-al doilea dintre ele a fost "Cinema", self-released în anul 2009, la a cărei producție au contribuit Electric Brother, Vlaicu Golcea, Marta Hristea, Tavi Scurtu și Uțu Pascu. Acesta a fost lansat într-un mod foarte original. Lumea care dorea să îl procure era invitată cu un stick, pentru a îl copia direct de la artiști, care conștienți fiind de pirateria existentă pe piață s-au gândit: "dacă tot vrei să copiezi muzica noastră, copiaz-o măcar de la noi". De asemenea a fost o ocazie de a te apropia de artiști, de a strânge mâna și a schimba două vorbe, de a felicita acel om care a muncit extrem de mult ca să ai acasă în liniștea dormitorului un album care să îți încânte urechile. Astfel, o inițiativă demnă de laude.

Spre deosebire de celelalte compoziții în care a cântat, Marta Hristea a adus o alură mai modernă acestor materiale, o perspectivă mai "nu", mai originală, diferită de orientările sale puternice față de folclor de până atunci. Multe piese cântate în engleză, o sound modern, chill, relaxant, perfect pentru o călătorie la drum lung, o vacanță însorită sau pur și simplu o seară în care să stai pe fotoliul tău în penumbră. Cu siguranță una dintre cele mai valoroase grupuri de muzică românească.

Ali Nasser, Grooveholics, Sunday People și Blanoz

Ali, Hasan și Sultan Nasser sunt trei libanezi cu origini române care au venit pe plaiurile mioritice încă din fragede timpuri și au pus umărul la ascensiunea curentului muzical electro. Compun muzică din anul 1996 și de-a lungul timpului și-au creat propriile proiecte muzicale, sau au desfășurat diverse colaborări cu artiști locali. Ali Nasser, este implicat într-o sferă mai apropiată de mainstream, adoptând genul house/deep. Hasan și Sultan alcătuiesc împreună proiectul funky/house Grooveholics, mai apropiat de underground, precum și Sunday People, axat pe muzica nu-jazz.

Frații Nasser au fost pioni importanți în evoluția muzicii electronice românești, fiind prezenți în locuri precum Web Club, TMBase, Yama Studios. Au fost reperați chiar și de cei de la RFI, în cadrul concursului de descoperire a talentelor desfășurat în România.

Ali Nasser a început să se ocupe de muzică aproximativ din anul 1996, când a experimentat primele sale producții muzicale, iar doi ani mai târziu a debutat în cariera sa de dj, în legendarul club Web. Stilul său diferă puțin față de cel al fraților săi, cei din spatele proiectelor Grooveholics și Sunday People, fiind orientat în special spre deep house, tech house, funky sau minimal.

Începând cu anul 2003, Ali a lucrat alături de aceștia în cadrul studioului de producție Yama Studios, specializat pe producția audio și publicitate.

De-a lungul timpului Ali Nasser a lansat numeroase materiale la case de discuri precum Be Chosen, Supernature, Soweso, Connaissance, Mitu, DoEasy, Derivat. “Get Away”, “Ra” și “Omul” sunt câteva EP-uri care au văzut lumina zilei începând cu anul 2007. Este cunoscut de asemenea și ca un bun remixer, lucrând pentru artiști precum Chevy & Lemos, Nick Curly, Mirco Violi, Audiofly, Bearweasel și mulți alții.

Creative Sens este pseudonimul sub care Ali a lansat ultima dată la Mitu Recordings, ep-ul “Rainbow Harmony” (2011).

Sunday People este axat în special spre atmosfere ambientale. Au realizat împreună cu Dana Sandu două albume, primul intitulat “Telepathically In Love” (2004, Phazzadelic) și al doilea imprimat în 2003 la Sofa Music, numit “Untold Stories”. Ambient, chill out, downtempo, nu-jazz, totul combinat în două extrem de frumoase materiale, cu un sound foarte bine așezat, liniștitor, cu o voce superbă, cea a Danei.

Frații Nasser au mai colaborat prin intermediul proiectelor Grooveholics și Sunday People alături de Madison Park, adică James și DeAnna Cool.

În ce-l privește pe Hasan, acesta a colaborat în anul 2007 cu DJ Rolf în proiectul Luminal, axat în special pe muzica house. În ultimul timp lucrează la proiectul său solo, Akim.

Sultan s-a găsit în preajma anului 2003 ca fondator, alături de Ati De Chile și Matze, al proiectului Blancoz Distrusoz, în care MC-ii Vexxatu' Vexx sau Dru Klein (Andrew Klein), apăreau ca invitați și creau un live jam exceptional. Au înregistrat împreună în același an un album la Yama Studios, needitat însă.

Mai tarziu Cri a urmat calea grupului Shukar Collective, iar grupului i s-a alăturat Bean (2005) și Kox, iar numele proiectului s-a schimbat în Blancoz, sub care activează și astăzi. Au înregistrat și un videoclip pentru piesa "Jumătate Tu, Jumătate Nu", realizat de Bogdan Moldoveanu.

Sultan Nasser a lipsit o perioadă de trei ani din Blancoz. De-a lungul timpului au mai colaborat Melak, MC Agent, MC Tina, Pacha Man (Călin Nicorici), Raku, Gani, Sorin Erhan, The Luky Guy, Jacob J, Czerkesz Jimmy.

ElectroBlog Ro: Salutări Hasan!

Hasan Nasser: Ahoy there.

EBRo: Haide sa începem cu momentul zero și să ne spui cum ai ajuns în România și cum ai intrat în contact cu lumea muzicală de aici ?

Nasser: Păi, după cum cred că știe foarte multă lume deja, suntem jumătate români și până la vârsta de 11 ani veneam în fiecare vară în vacanță aici. Din '91... suntem în vacanță. În '96, ne-am cumpărat primele scule, ne-am făcut boxe și am început. Primul contact cu scena de muzică electronică de aici a fost în 2000, pe mai multe fire: DJ Vasile, Web, Martin.

EBRo: Ali, Hasan și Sultan. Toți trei frați sunteți implicați în muzică. Cum diferă concepțiile voastre muzicale și ce orientări are fiecare dintre voi ?

Nasser: Ne place muzica electronică și totuși ascultăm un spectru larg de stiluri care depășesc frontiera muzicii electronice, însă fiecare a fost atras, din punct de vedere al producției, de o latură anume, de un sound anume, sau de un ritm anume. Niciunul nu și-a ales nici stilul nici publicul. Pur și simplu ne place să facem asta. De aceea nu avem concepții diferite. Doar ce aude fiecare în cap.

EBRo: Ați fost un pion important în pionieratul acestui gen la noi în țară. Care au fost

primele petreceri la care ați participat din spatele pupitrului și cum era atmosfera în anii '90 ?

Nasser: Primul nostru concert live a fost în martie 2000, la Web Club, cu Grooveoholics. După aia TMBase și altele. Ce sa zic ? Atmosfera, oamenii, publicul, ca și acum de altfel. Împărțiți în grupe. Unii ies să își asculte dj-ul sau producătorul preferat, alții la party, la băutură și la socializat. Însă există un lucru în comun și anume dorința de a vedea și a asculta ceva nou.

EBRo: În București ați lucrat alături de cei de la Yama Studios. Ce ați realizat acolo și cum era colectivul ?

Nasser: Am fost angajați acolo imediat după primul nostru gig cu Grooveoholics, adică așa cum am spus mai sus, în 2000 și am lucrat acolo până în 2005. A fost o perioadă foarte importantă din viața mea și a lui Sultan. Acolo am produs multe piese Grooveoholics care erau la stadiu de bedroom studio production. Tot acolo am făcut albumele Sunday People, "Untold Stories" și "Telepathically in Love", pe care, acesta din urmă, l-am scos la Phazzadelic în 2004. Iar colectivul, adică Matze, Electric Brother și Junkyard, au contribuit și ei la această creștere, fiecare cu aportul lui. Ne-am stimulat reciproc și fiecare din noi e vinovat într-o oarecare măsură de ce știu ceilalți.

EBRo: Dacă ar fi să trasăm o paralelă, cum era diferențiată scena bucureșteană de cea timișoreană și cum vezi situația în prezent ?

Nasser: Sincer să fiu eu nu văd lucrurile la nivel de oraș. București vs Timișoara. Pentru mine amandouă sunt locuri unde se întâmplă muzica. Amandouă sunt la fel de active și fiecare contribuie cu ceva pentru creșterea fenomenului muzical la nivel global. Dj și producători buni sunt și în București și în Timișoara și nu numai. Așa a fost, așa este și așa va fi.

EBRo: Ați intrat în vizorul chiar și celor de la RFI. Cum se desfășurau acele clasice concursuri de descoperire a talentelor și ce alți pasionați de muzică electronică se mai perindau pe acolo ?

Nasser: Nu prea mai țin minte cum se desfășura concursul. Făceai un cd demo, trimiteai o

biografie, o poză și na, erai înscris. Asta a fost de mult și sincer nici nume nu prea mai țin minte, în afară de NSK, Alien Pimp, Fire in Water. Dar, erau mulți participanți din Ro.

EBRo: Ce se mai întâmplă cu Sunday People și Grooveoholics ? Ce ne pregătiți pentru viitorul apropiat cu aceste proiecte ?

Nasser: Grooveoholics nu va mai fi pentru că nici eu nici Sultan nu ne mai simțim atrași să săpăm în direcția house music. Adică cel puțin pentru mine, sunt multe alte sunete și ritmuri care mă framantă, mă fac să îmi pun întrebări și să găsesc raspunsuri. Iar cu Sunday People momentan și eu și Sultan suntem fiecare pe filmul lui ca să zic așa. El s-a întors la Blanos, iar eu cu Akim al meu. Bineînțeles e doar o pauză. Deja ne gândim la al 4-lea album.

EBRo: Ce alte proiecte și planuri aveți în cele ce urmează ?

Nasser: Păi, Sultan cu Blanos, deja lucrează la album, care conține single-ul "In the Rain", o colaborare cu Luiza Zan și "No Regrets", cu Ana Ularu, iar eu în februarie plec cu Akim într-un mic turneu, prin Europa, organizat de Blame it Groups, cu Ghostpoet, Killa Kella, Golden Bug și Them & Us. După asta, mă apuc să îmi finalizez albumul. Mai sunt și alte gânduri și idei, dar la momentul potrivit le postez pe pagina Akim de pe Facebook.

EBRo: Mulțumesc pentru timpul acordat și baftă multă vă urez!

Nasser: Multumim și noi!

Bucharest AV

Bucharest AV este un proiect audio-video, multimedia, un grup extrem de complex, o fuziune între "classic vs electro music on live visuals". În componență întâlnim numeroși artiști valoroși, care gravitează în jurul aceluiași om deschis inovărilor, Vlaicu Golcea (electronics, contrabas), precum și mulți alți colaboratori ca Alexandru Anastasiu (vibrafon), Cristian Soleanu (saxofon), Daniel Ivașcu (percuție), Electric Brother (turntables, chitară), Ioana Peteu (violoncel), Luiza Iorga (violă), Marta Hristea (voce), Oana Mariș (oboe), Sempre Quartet (Georgiana Maria - vioară I, Irina Soleanu - vioară II, Marie-Jeanne Mai-Antal - violă, Mariana Amarinei-Oteleanu - violoncel), Ștefan Barbu

(vioară), Uțu Pascu (sound design), Vlad Popescu (percuție). La aceștia se adaugă bineînțeles și responsabilul de vizual, Casa Gontz.

În 2008 Bucharest AV a lansat albumul "Szymanowski Re:loaded" (X Design Services, produs de Vlaicu Golcea, Daniel Ivașcu, Oana Mariș), o înregistrare a concertului de la Teatrul Act și o interpretare după creațiile compozitorului Karol Szymanowski.

"Am avut onoarea și plăcerea de a cânta în această formație de mai multe ori, în diverse conjuncturi. Pe scurt, mă bucur foarte tare că am avut ocazia să-i cunosc, atât pe Vlaicu cât și pe Cristi! Experiențele avute alături de ei sunt minunate și abia aștept să mai colaborăm! Sunt artiști adevărați, originali, plini de talent, dar și modești, iar rezultatul acțiunilor lor spune totul despre valoarea acestor artiști. Sper din toată inima să devină cât mai cunoscuți și apreciați, astfel încât tot mai mulți să beneficieze de ceea ce exprimă prin stilul lor. (Ștefan Barbu)

East Village

Grupul a luat naștere în anul 2002 și reunea muzicieni precum Marta Hristea (voce), Sorin Romanescu (chitară) și Vlaicu Golcea (contrabas). Apoi au apărut în formulă și alți instrumentiști pe post de invitați: Electric Brother (chitară), Mihai Iordache (saxofon), Mircea Tiberian (pian), Raul Kusak (clape), Tavi Scurtu (percuție), Tom Smith (trombon), Vlad Popescu (percuție). Stilul abordat este unul clasic, electric, psihedelic, cu influențe contemporane drum'n bass și funk.

East Village au înregistrat împreună două excelente albume live la Green Hours, primul numit "Non Entropy" (produs de triou-ul fondator), iar cel de-al doilea, în 2005, intitulat "11 – Live la Green Hours" (produs de Electric Brother, Mihai Iordache, Mircea Tiberian, Raul Kusak, Tavi Scurtu, Tom Smith, Vlad Popescu). Toate compozițiile de pe cele două albume au fost improvizate, o caracteristică de bază a acestui grup. Pe aceste două materiale sunt reluate teme folclorice, atât de potrivite stilului vocii, talentului și trăirii artistei Marta Hristea. East Village, alături de Aievea și Bucharest AV, reprezintă unele dintre cele mai valoroase grupuri jazz/nu-jazz, dar nu numai, ale ultimilor ani.

"Eu practic nu am pus bazele niciunui proiect. Singurul proiect pe care l-am pornit împreună și care se poate realiza doar cu noi este proiectul Soleanu Golcea Popescu, care inițial a pornit ca un trio de jazz, dar care ulterior s-a transformat într-un proiect electro oarecum. Un fel de fuziune a jazzului cu muzica electro. Compoziții proprii dezvoltate în timp real, suprapuse unor paterne ritmice prestabilite." (Vlad Popescu)

Nemos

Un proiect foarte interesant, care din păcate nu s-a bucurat de foarte multă atenție din partea caselor de discuri, este Nemos, alcătuit din Dan Handrabur (fondator) și colaboratori precum DJ Vasile și Marius Mateșan aka The Freak. Un important aport sonor l-a avut și Mara, cu care s-au realizat numeroase piese, dintre care amintesc superba "Flying Soul". A existat un album numit "Nautilia", editat "acasă" la Handrabur, la Outersanctum Music în anul 2002.

Au semnat numeroase piese pe coloană sonoră a filmului "Milionari De Weekend" (2005, în regia lui Cătălin Saizescu): "Sytaria", "New Transflu", "One 2 One", "Oktober".

Una dintre cele mai cunoscute piese ale lor a fost utilizată ca și soundtrack pentru o reclamă difuzată pe posturile de televiziune, "Do It Again", pentru un important brand din segmentul băuturilor răcoritoare.

Nemos a apărut de asemenea pe sticlă cu trei videoclipuri, pentru piesele "Do It Again", "Oktober" și "Flying Soul" (feat Mara).

NSK

NSK, sau Natural Soft Killers, este unul dintre cele mai clasice grupuri din muzica electronică românească, ce reunește trei mari giganți ai genului, trei pionieri. Trupa și-a făcut apariția pentru prima dată în anul 1996, când DJ Vasile (ritmuri, samples, viniluri, mixuri) alături de Alien Pimp și colegul lor de la Radio Nova 22, Cristi Stanciu (sunete, canale, frecvente), își reunesc ideile șlefuite de-a lungul timpului în peisajul undergroundului autohton. La un an de la înființare apar pentru prima dată pe scenă, cu ocazia evenimentului Assos Music Jungle Explosion.

Silviu părăsește grupul după puțin timp și se alătură Electric Brother (chitară), formula ci care se scrie istoria grupului, lansând albume de excepție și câștigând în anul 2000 primul loc la concursul RFI Nouvelles Decouvertes, destinat descoperirii de noi talent. Ca urmare a acestei performanțe, NSK au concertat în Paris, respectiv Lisabona și au lansat albumul "NSK: Paris – Lisbon", ce conține înregistrările live ale celor două concerte. În afara granițelor țării, băieții de la NSK au mai concertat în țări precum Spania și Serbia. A existat și o formula extinsă, prin cooptarea în concerte a Marei la microfon și a lui Ati de Chile la percuție. Mara este o mai veche colaboratoare a acestora, atât în proiectele lor solo, cât și în celelalte grupuri formate de ei. Această minunată voce a înregistrat cu Vasile, Cri și fratele electric clasică piesă "Totul Vine De La Sine", de pe albumul "Trebuie Să Dansăm" (2002, La Strada Music).

În cursul activității NSK au înregistrat și alte materiale precum "A Fost Odată" (1998, United Artists) și "Green Project" (1998, Fundația Culturală Phoenix).

Stil clasic, oldskool house, prestații live de calitate, un succes foarte mare, sper că vom mai trăi ziua în care să-i vedem reuniți în această formulă pe cei trei mari oameni în fața cărora plec capul cu respect.

Party Poopers

Party Poopers este printre primele trupe de muzică la care Electric Brother a luat parte, înființată în anul 1994, alături de Bujor Stoicovici la bass. De-a lungul timpului aceștia au cooptat și alți colaboratori, precum Andrei Stăncescu (percuție) și Laurențiu Moise (trompetă), formulă în care au susținut numeroase concerte live.

"M-am cunoscut cu Cristi și Bujor, copii fiind, frecventând aceeași școală generală și locuind cam în același cartier. Eu repetam cu Zob în podul casei lui Bujor și trebuind să luăm ceva pauză pentru că Vlad fusese luat în armată, am început treaba cu Party Poopers." (Andrei Stăncescu)

Mai apoi a fost adus și Cezar Stânciulescu aka Junkyard (voce, turntables), cu care s-au înregistrat primele piese. Componenta s-a schimbat din nou, în locul lui Andrei și

Laurențiu venind Ati de Chile (percuție), Dan Nedelcu aka Dax (saxofon) și Dan Tibacu (clape), cu care au susținut noi concerte.

"În a VI-a m-am înscris în formația de mandoline a școlii mele. [...] Când am ajuns în a VIII-a, a apărut în formația de mandoline și Cristian Ștefănescu, care era mai mic cu doi ani. El cânta la chitară. Ulterior s-a rebrenduit în Electric Brother. [...] După doi ani, m-am trezit în liceu și cu Cristian Ștefănescu. Și Cezar aka Junkyard a fost cu noi. Și Tibacu. Liceu serios :) ." (Bujor Stoicovici)

Stilul abordat era unul nou pentru scena muzicală românească, new beats combinat cu classic swing improvisation, acid jazz în mare parte. Au reușit să înregistreze un album în anul 1998, care din păcate nu a fost lansat. Totuși, Party Poopers a rămas consemnată în discografia colecționarilor undergroundiști prin prisma compilației "Undergroove Vol. 1", editată de Yama Studios, cu două piese: "Party Poopers" și "Common People Gather".

"N-a fost primit decât cu o oarecare înțelegere amicală din partea prietenilor. Nimeni nu înțelegea muzica PP la acea vreme. Poate nici noi prea bine, pentru că aveam puține surse de inspirație. Erau anii 1995-1998. Nu era net, nu era nimic. A fost o îndrăzneală a tinereții noastre de a ne conecta direct cu pulsul Londrei și cum este de înțeles acum, am eșuat." (Bujor Stoicovici)

Shukar Collective

Începând cu anul 2000, DJ Vasile pune bazele alături de Dan Handrabur și numeroși alți colaboratori, unui foarte exotic și apreciat pe plan internațional grup, Shukar Collective, unul din cele mai apreciate proiecte muzicale românești. Acesta aduna pe lângă fondatorii Vasile și Dan, tradiționalul grup de țigani ursari Shukar Band, format din Tamango (Radu Vasile), Napoleon (Napoleon Constantin) și Clasic (Petre Panciu). S-a realizat astfel un fusion, o paralelă între două lumi, cea a dj-ilor moderni din muzica electronică românească și lumea plină de muzică și dans a țiganilor.

Grupul a fost deschis însă colaborărilor și o dată cu construirea pieselor au adus contribuția la sound-ul unic Shukar Collective, numeroși instrumentiști, ingineri de sunet și artiști ai muzicii jazz și electronice românești precum Marius Mateșan, Matze, Mihai Sorohan (trompetă), Mitos Micleusanu (aka Diafragma, Pneumaton sau Ermetic de la Planeta Moldova), Sorin Shukarú (voce), Tavi Scurtu (percuție) și Vlaicu Golcea (contrabas).

niciun remix jalnic la vreo manea, totul construit de la zero, acordat cu muzica țigănească autentică din graiul ursarilor de la Shukar Band, originari din Teleorman, cu ritmuri bătute din linguri și butoaie, puse în contrast cu beaturile și efectele create de sintetizatoare, cu muzica electronică modernă. Astfel, muzica lor depășește bariere, se evidențiază, intră profund în culturalitate, punând în antiteză două civilizații diferite, stiluri de viață diferite, limbi și culturi muzicale diferite, dar reunite atât de natural sub un sound foarte bine îmbinat. Ideea a fost foarte apreciată peste granițe, pe unde s-au perindat dealtfel în numeroase concerte. Shukar Collective a fost și subiectul unui documentar, dat în eter tocmai de HBO Music (realizat de Matei Alexandru Mocanu), respectiv un spot emis pe National Geographic.

Au produs împreună două albume care nu trebuie să lipsească din colecții. Primul dintre acestea se numește "Urban Gypsy" și a fost produs în anul 2005 (Riverboat), de către Dan Handrabur, DJ Vasile, Marius Matesanu, Matze, Mitos Micleusanu, Shukar Band și Vlaicu Golcea. Cel de-al doilea este intitulat "Rromatek", realizat în 2007 (Eastblok), la care au contribuit Dan Handrabur, DJ Vasile, Matze, Mihai Sorohan, Shukar Band, Sorin Shukaru, Tavi Scurtu și același Vlaicu Golcea. La anunț cel de-al treilea, într-o formulă schimbată, mereu în dinamică.

O piesa semnată de cei de la Shukar Collective se studiază la Antropologie, la Universitatea din Hiroshima, este vorba despre "Dalladida". Shukarii au realizat de asemenea trei videoclipuri pentru trei dintre piesele lor: "Malademna" (realizat de Radu Munteanu și Tudor Lucaciu), "Oh, Girl" (realizat de Matei-Alexandru Mocanu, Bogdan Orcula și David Lee), respectiv "Taraf" (realizator Paul Tanicui).

The Underground Acid

The Underground Acid a fost un grup destul de inedit, format din artiști ai muzicii jazz precum Cătălin Milea, Electric Brother, Mihai Iordache, Sorin Romanescu și Vlad Popescu, la care s-au alăturat MC într-o atmosferă cu adevărat "acidă": Junkyard, Mara sau Dru Klein.

"Underground Acid a fost unul din primele proiecte la care am participat ca invitat. Atunci Vlaicu era printre pușinii care îndrăzneau să urmeze o direcție proprie. Pentru mine a fost șansa să cânt alături de un grup al cărui coeficient de inteligență muzicală și creativitate era foarte ridicat, iar lucrul alături de ei mi-a deschis o nouă perspectivă și atitudine. Deși percepția mea în acel moment a fost într-un fel constrânsă de anumite aspecte pe care n-am sens să le enumăr acum, experiența mea cu acest grup a avut poate un ecou în muzica pe care o fac astăzi, în proiectele mele care includ elemente sonore electro-acustice. Cred că drumul parcurs de un Edgar Varese, Schaeffer, Stochausen, sau alții, e o poveste fără sfârșit, dar cu mai multe începuturi. Pentru mine un astfel de început a fost colaborarea cu Vlaicu Golcea." (Cătălin Milea)

3.3. The Hoia

DJ Carlos

Carlos a început să pună muzică în anul 1994. De-a lungul timpului a fost rezident în importante cluburi clujene și a participat la petreceri sau festivaluri precum DJ's Gathering, Student Parade, Delahoya.

Începând cu anul 2008 a început colaborarea cu Jasc în domeniul radio, la posturi precum Radio Impuls Cluj Napoca și Vibe Fm, unde desfășoară seriile "Deep Sounds".

În anul 2009 a debutat ca și producător muzical, semnând piesa "You Make Me Feel" pe o compilație lansată la labelul românesc Magnetik Grooves.

DJ Claus

Incursiunea lui prin cluburile din țară în postura de dj a început în anul 1996, ca un important promotor al curentului house. A participat la cele mai importante festivaluri și petreceri clujene, dar și din restul țării. A fost prezent de-a lungul timpului ca realizator radio în cadrul Radio 21.

Horace Dan D (Horațiu Dan Dumitraș)

Este un extrem de important promotor al muzicii electronice în Transilvania, dar și la nivel național. A fost întotdeauna atras și fermecat de legendele acestui gen din acele vremuri, înă a deprins cu adevărat gustul muzicii electronice în perioada când locuia în Germania, în anii '90. A fost influențat în formarea gusturilor sale muzicale de nume mari precum Jeff Mills, Sven Väth, Laurent Garnier, Carl Cox, Prodigy sau Underworld. Nu a stat foarte mult pe gânduri, iar din anul 1993 a debutat ca dj și producător, cu un grup muzical numit 4 Me Double, în care mai activau Pytone și Mihai Sorohan.

“Aveam o trupă de metal care s-a destrămat și <pe rol> era un dosar de sponsorizări la Fundația Soros. După ce s-a destrămat formația, Dan (aka Horace Dan D) și Portik Istvan (aka Pytone), care aveau un proiect deja, m-au întrebat dacă vreau să particip. Eu eram <ăla cu școala de muzică> :).

M-am "băgat" în proiect pentru că ceea ce făceau ei era ceva original și nu prea se făcea la noi. Le-am zis de dosar, am căzut de acord să folosim dosarul pentru proiectul lor, au mai pus ei documente și am luat sponsorizarea. Ne-am dus la studioul Taurus unde lucra Sandi Deac (care la scurt timp a plecat și și-a făcut propriul studio, Digital Dark Vision) și Laco Jimi (din Nightlosers). Am tras un demo de 3 piese și le-am pus la radio (Radio Uni+... ce vremuri). După ceva vreme aveam vreo 11 piese și Dan a rezolvat să le tragem la Glas Transilvan. Nu a ieșit cum vroiam dar a fost un început.

Mai târziu ei au pus de Skills Records și au organizat party-urile DeLaHoya. Eu între timp am luat-o pe jazz, rock, m-am angajat la Filarmonică în Targu Mureș și nu prea am mai putut ține legătura.” (Mihai Sorohan)

În ce privește tehnica folosită, instrumentele hardware împreună cu programele Buzz și Reason au fost primele tool-uri cu care a lucrat, iar în prezent Cubase, Logic și MAC-ul sunt indispensabile.

“Încă din '89 mi-a plăcut să ascult muzica lui Jean Michel Jarre, iar începând cu 1990, locuind în Germania, am avut un contact tot mai mare cu muzica electronică. M-au fermecat posibilitățile infinite de creare a acestei muzici, faptul că pe muzică electronică nu ești constrâns de niște versuri, de multe ori infantile și poți să-ți dai frâu liber imaginației. De asemenea, combinația muzică-visual te transpune într-o altă lume. Și dacă tot dădeam exemplu cu muzică, aș putea face o analogie cu un roman. Atunci când citești o carte, îți faci scenariul și regia ta prin ceea ce-ți imaginezi. Atunci când vizionezi un film, vizionezi ceea ce și-au imaginat scenaristul și regizorul. Așa e și cu muzica electronică și cea comercială, sau cu multe versuri.” (Horace Dan D)

A avut un aport uriaș pentru pionieratul muzicii electronice românești. A realizat prima emisiune radio de acest gen din Ardeal, numită "Techno Vibe", în anul 1995, la Radio Sonic Cluj. Mai departe a continuat colaborările cu lumea radiodifuziunii, fiind prezent între anii 1997-1998 la Unipuls Radio Cluj, unde a realizat emisiunea "Rave Vision". Mai departe, până în 2001 a emis în cadrul Impuls Radio Cluj emisiunea "Club Ibiza", unde a realizat pentru prima dată în România un mix live pe turntables. În anii ce au urmat s-a mai găsit ca realizator al emisiunii „The Grooves”, împreună cu DJ Phaedra, la CD Radio Cluj-Napoca în perioada 2003-2004 .

A contribuit tot în anul 1995 la prima petrecere oficială din Transilvania, "Rave Time", care a avut loc în Student Club, party-uri care au continuat până în anul 1998. Clubul clujean Student a fost locul în care a debutat defapt în cariera sa de dj și în care a rămas rezident până în anul 1996.

Este fondatorul Cluj Raving Society în anul 1996, cea mai importanta asociație transilvăneană, care reunește numeroși dj și producători din această regiune. Prin intermediul acesteia a organizat festival precum CRS Mega Rave (din anul 1999 devine Transilvanian Summit), Ravers Unite (1996-1998, în clubul Bianco e Nero), DJ's Gathering

(2001-2002, în Bianco e Nero, apoi între 2002-2005 la Flash), Free Zone House Party, X-Plosive Nights.

CRS Mega Rave (We're Just Born) a fost prima petrecere organizată de Cluj Raving Society, în clubul Hully Gully.

În anul 1997 a fost organizat evenimentul Rave Family Open Air, care din a treia ediție s-a transformat în Delahoya, care este în prezent cel mai vechi festival de muzică electronică din România. Denumirea este inspirată de numele pădurii de la marginea Clujului, Hoia, unde se desfășurau primele ediții.

Horațiu a fost martor la numeroase alte petreceri de pionierat pentru Cluj și Ardeal, precum Rave Night (1997, Hully Gully / Bianco & Nero), Hard Times Techno Party (1998, Melody Club), Mythos Techno Party (1998), Millenium Sound Rave Party (2000, primul party organizat de CRS în afara județului Cluj, în discoteca Galaxy din Deva).

Astfel, Horace Dan D este pionierul muzicii electronice și în special a techno-ului în Transilvania, gen care l-a promovat puternic organizând numeroase petreceri și festivalе "rave".

“În general, chiar dacă-mi plac multe ramuri ale muzicii electronice, am fost și voi rămâne dedicat muzicii techno prin multiplele sale subtiluri. Muzica techno a fost și este cea care-mi pune sângele în mișcare” (Horace Dan D)

S-a implicat și în mod direct în producția muzicală prin casa de discuri Skills Records, pe care a fondat-o în anul 1997 și unde au fost lansate o serie de compilații aniversare ale festivalului Delahoya.

Toată această mare familie gravitândă în jurul CRS, Delahoya și Skills cuprinde foarte mulți artiști autohtoni valoroși precum ALCA, Allexandru DM, Alex Maresh, Alien Pimp, Atma, B-Noise, Das Komitee, DJ Bela, DJ Darius, D-Fact, D-Laid, Dualtrx, Egal 3, Emil Lassaria, Filipash, Haute Culture, Hoyaa, Horace Dan D, ICS, Jasc, Jay Bliss, Junkyard, Lektronikumuz / Jaguar, Mesmer, Mihai Popoviciu, Pytone / Minimus, OK Corral, Robbie Jay, R-tur, Toxica, Vania & Midy și mulți alții.

Egal 3 au fost prezenți pe compilația aniversară a anului 2010 din cadrul festivalului

Delahoya. Iată ce spune Sorin Răstoacă despre această experiență, cel cărui îi revine această titlatură după despărțirea trio-ului:

“A fost un lucru frumos, o piesă simplă, dar cu un feeling specific stilului pe care îl abordez. Mă bucură faptul că am avut ocazia de a lucra cu Skills Records, ei fiind prima casă de discuri care au scos muzica mea pe piața muzicală. Am beneficiat pe baza acestor piese și compilații de un feedback foarte bun de la mulți artiști, dar în special de la Richie Hawtin. Richie a pus piesa la închiderea clubului Kristal acum 2-3 ani și a avut-o în top 15 pentru 1 an întreg. A fost o experiență unică și pot spune că m-a ajutat să vreau mai mult din muzică în anii care au urmat. Am început să scot mai puțină muzică sub format digital și mai multă pe placă, fiind o piesă de rezistență pentru un artist. Urmez să scot în acest an 3 plăci noi la labeluri străine cum ar fi Brouqade și We are Records (Germany)” (Sorin Răstoacă)

La Skills au mai fost lansate de asemenea în perioada 1999 două compilații rămase clasice, numite "Rave Family - The Sound Of Nature". Pe acestea, pe lângă DJ Aura au fost prezentate în special proiectele lui Horațiu și vechiul său colaborator, Istvan: Cybernetica, D & J Underground, Horace Dan D, Pytone, Rave Family Society. Un an mai târziu a fost lansată și seria "Technodome", pe care au semnat Cybernetica, DJ Noname, DJs Revolution, Horace Dan D, Prana Bindu, Pytone, Qweeza, Sonic Tonic, Todd Jordaxx.

„Am fost rugat să scriu și eu un paragraf despre muzică și sincer nu am avut nici un habar de unde să încep. Asta pentru că muzica în sine e un fenomen foarte complex și extrem de simplu în același timp, un fenomen pe care poți să încerci să îl pictezi zile în sir sau pe care îl poți descrie în același timp printr-un singur cuvânt, iar muzica electronică cu siguranță te duce de la o extremitate la alta...

Ca să încep cu începutul, călătoria mea în muzică a început pe când eram foarte tânăr, ajungând pe meleagurile muzicii electronice undeva prin 2007. Pe Horace îl stiam de multă vreme, el fiind cel care m-a ajutat să fac primii pași în industrie. Cu ajutorul lui mi-am achiziționat prima pereche de turntable-uri, urmate bineînțeles de o suită de plăci – iar de acolo practic a început totul pentru mine. De atunci am avut ocazia să fac parte din mai

multe proiecte, unele mai mari și altele mai mici, incluzând aici de exemplu colaborările cu CRS, Skills Records, Raum Club sau mai recent colaborarea cu Boiler Club.

Însă ceea ce vreau să spun, e că dincolo de asta, dincolo de tot, rămâne întotdeauna muzica. Ea e cea cu adevărat importantă, ea e cea care ne umple sufletele și ne înfrumusețează viața, fără ea am fi pierduți. Muzica bună, cea care ne mișcă, cea care ne ridică, cea care ne ține acolo toată noaptea. Muzica de calitate, muzica adevărată... Doar ea este cu adevărat nemuritoare.” (Just D’light)

Horațiu Dan Dumitraș a pus bazele unor proiecte precum Tech On (1998, cu Portik Istvan) și D & J Underground (1999, cu Todd Jordax). Prana Bindu, Minddigger și Technical Issue sunt alte trei pseudonime sub care poate fi găsit în formula solo. Alți artiști cu care a mai colaborat de-a lungul vremii sunt Jordaxx, Mihai Popoviciu și Roman Kramer.

Alături de vechiul său colaborator, Pytone, a bifat o prezență discografică și pe clasicele compilații "Mouse in House" (NRG!A), cu piesa intitulată "Passing Thoughts", pe ediția cu numărul cinci din anul 2002.

De numele lui este legat și primul turneu desfășurat în afara granițelor țării de către un dj român. A fost invitat în să mixeze în Germania, între 7-14 iunie 2003, în cadrul evenimentelor Machinenmusik Pure Techno, Prison Club Landau, Illegal Bunker Party. De asemenea și în Polonia, tot în același an, 14-16 august, cu ocazia evenimentului Acid Rain Tour Festiwal. Acest turneu a inclus și o prezență inedită, live, în emisiunea marelui Chris Liebing.

Una dintre cele mai mari performanțe ale sale în postura de dj este participarea la Mayday Budapest, în fața a 12000 oameni și la cele două ediții Street Parade Zurich, unde au participat aproximativ un milion de oameni.

La toate superlativele și contribuțiile enumerate mai sus se adaugă funcția de conducere în cadrul editurii clujene Digital Data, ceea ce face din Horațiu Dan Dumitraș un excelent manager, cu studii în acest domeniu (masterand și doctor), cadru universitar, toate acestea reflectându-se în strălucita carieră pe plan muzical. Tot în domeniul publicistic a mai colaborat ca redactor pentru revista Popcorn.

Astfel, Horațiu va rămâne unul dintre pionierii muzicii electronice în România, care

prin seriozitate, profesionalism, perseverență și multă muncă a reușit să cladească o scenă solidă în Transilvania.

“Sunt foarte mulți artiști valoroși în țară, dar n-am să-i menționez pe cei care sunt pe val acum, ci câțiva care sunt mai discreți dar care sunt valoroși: Lektronikumuz, Voy Larkin, Andy More House, iar într-un val doi ar fi Sebo, ALCA, Filipash, Darius.

Toți cei menționați au pus umărul la crearea scenei românești de acum, au pus umărul când era greu să faci un party, când era greu să-ți procuri vinyluri, când mixai sau făceai muzică doar din pasiune. E o diferență considerabilă față de ceea ce este acum. Artiști valoroși și căutați avem, stăm bine la capitolul acesta.

La capitolul cluburi specializate situația e aproape tragică. Sincer, în afara de Midi, Kristal, Martin, La Mania și XS, nu prea m-aș înghesui să mixez în alt club din țară. Sper să nu omit vreun club care merită amintit. Au existat mai multe cluburi specializate în mai multe orașe din țară însă acestea fie s-au desființat, fie s-au reprofilat pe muzică comercială sau semi-comercială. Oricum, mulți patroni de cluburi au fost și unii dintre ei sunt și în prezent niște diletanți. Cluburile care le-am menționat beneficiază de un management profesionist și au tot respectul meu.

Și dacă tot am pus degetul pe rană, să mai pun pe una. În ceea ce privește valurile noi de djs e trist că în ziua de azi orice copil ce-și cumpără un laptop și hackuiește sau își cumpără Traktor, se ține dj. Mulți dintre ei nu știu nici să facă un beatmatch folosind dj sync-ul. Aceștia ar putea să nici nu-și mai caute un pseudonim ci să-și spună direct fiecare dj sync! Iar muzical, sincer, sunt dezamăgit de trendul actual. Se produce muzică la kilogram, multe piese fiind fie extraordinar de plictisitoare, fie sunt create prin lipirea loop-urilor găsite pe net. Există multă impostură și în această muzică!” (Horace Dan D)

Mai departe aș dori să continui și pe alte subiecte discutate alături de Horațiu Dan Dumitraș în cadrul unui interviu realizat cu acesta pentru ElectroBlog Ro.

ElectroBlog Ro: Salutăți Horațiu!

Horace Dan D: Salut!

EBRo: De mai bine de 18 ani ți steagul sus în Ardeal, fiind un promotor important al muzicii electronice românești înca de la începuturile ei. Haide să ne întoarcem în timp și să ne povestești cum a început totul. Când și în ce împrejurări ai descoperit muzica electronică, în postura de ascultător ?

HDD: Muzica electronică clasică am descoperit-o prin Jean Michel Jarre și Kraftwerk prin '89. A fost ceva interesant, altceva decât muzica ușoară care era ascultată atunci. Apoi, odată cu șederea mea în Germania ('89-'90) am descoperit și muzica electronică de dans prin Westbam și echipa Love Parade din Berlin.

EBRo: În ce moment ai trecut de la receptor la emițător și te-ai gândit că trebuie să faci asta, că vrei să faci o carieră din muzică ?

HDD: Era în 1993, când am înființat cu câțiva prieteni o formație (4 Me Double), cu care am lansat 2 single-uri și apoi un album. Tot atunci am început să mixez la private party-uri pentru că nu mai suportam muzica pusă în discoteci și la chefuri (cum se numeau party-urile atunci). Am observat că, practic cântam în fața unui public neformat pe muzica electronică, ceea ce a făcut ca în anul 1995 să-mi zic că cineva trebuie să organizeze party-uri specializate în cluburi și de asemenea să mixeze muzica respectivă în cadrul acestora. Nefiind altcineva dispus să fie dj și fiindcă eu aveam deja colecția cea mai consistentă de muzică electronică, plus party-urile private ca experiență, am ajuns în postura de dj la party-urile Rave Time din Student Club. Apoi, cu timpul mi-am dat seama că pot ajunge chiar departe în acest domeniu.

EBRo: Ce alți oameni mai existau în Ardeal sau dincolo de munți care să încerce primele "zvacniri" ?

HDD: Eram desigur mai puțini și totuși nu chiar foarte puțini. Erau mulți care urmăreau postul Viva sau care aveau rude/prieteni în Germania și astfel aveau un oarecare contact cu muzica electronică. Acești oameni erau foarte entuziaști, foarte avizi de muzică electronică și chiar fanatici în promovarea ei. Desigur că restul populației ne privea ca pe ceva ciudat fără sens, ca pe o modă extravagantă. Fie nu știau că există o astfel de muzică, fie erau agasați de o altă armonie muzicală cu sunete care le răsturnau orice percepție muzicală la acel moment. În încercările de promovare a muzicii electronice am fost sprijinit foarte mult

de colegii de formație Istvan Portik (Pytone) și Mihai Sorohan, de toți membrii ASC Cluj Raving Society, de iubitorii de muzică electronică și de câteva persoane din afara fenomenului, dar care au fost persoane deschise la minte și ne-au sprijinit cum au putut.

EBRo: Cu cine ai mai colaborat în încercările tale de promovare a muzicii electronice și în cum a fost această experiență ?

HDD: Cum spuneam, cu colegii de formație, cu membrii Cluj Raving Society, cu câțiva djs care au apărut aproximativ în aceeași perioadă sau cu puțin după ce am început party-urile, precum: Seba 1394, Du Base, mai apoi Snow, Ranza, etc. Pe lângă Rave Time-ul din Student Club au existat emisiunile radio care le-am realizat, apoi festivalurile CRS Mega Rave (care ulterior a devenit Transylvanian Summit), Rave Family Open Air (devenit ulterior Delahoya), seria de evenimente DJs Gathering, etc. Au fost desigur foarte mulți ani de party-uri săptămânale (raveoteci și technoteci cum le ziceau mulți atunci), înființarea Skills Rec, apariția altor djs talentați, etc.

EBRo: Ai adus prima emisiune radio de gen din Ardeal. Care era atmosfera din spatele acestui post, ce oameni se aflau în echipa de emisie și cum era primită de ascultatori "Techno Vibe" ?

HDD: A fost o "nebunie" din partea tuturor (echipa Sonic Radio în frunte cu Marius Aciu în calitate de director de programe și Cătălin Berindean), să încredințeze unui băiat fără experiență radio o emisiune pe o astfel de nișă muzicală. Însă suportul lor a fost răsplătit. În mai puțin de un an de existență a acesteia, ne-am clasat cu emisiunea Techno Vibe pe locul 4 în topul preferințelor ascultătorilor Radio Sonic, într-un top care conținea inclusiv emisiuni de talk show, politice, muzică, etc, adică emisiuni cu audiență consistentă. Primeam săptămânal zeci de scrisori, eram căutați de fani la sediul Radio Sonic, ne urmau la party-urile la care mixam. Era foarte mult entuziasm, interes, fanatism la toți iubitorii muzicii electronice din acea perioadă. E o stare care lipsește în ziua de azi la generațiile noi.

EBRo: După Radio Sonic au urmat Uniplus și Impuls și ai dobândit o experiență largă în acest domeniu. Ce însemnau eforturile emiterii unor astfel de emisiuni într-o media destul de saracă și reticentă față de fenomenul electro ?

HDD: N-a fost ușor pentru că succesul atrage desigur și invidia, mai ales din partea unor colegi de radio care aveau impresia că dacă ne luau intervalul nostru orar de emisie, ne iau și audiența. N-au înțeles că ori de câte ori mutau emisiunea, se mutau și ascultătorii, deși au fost și intervale orare date în batjocură. Cert e că acei colegi au rămas anonimi și azi, iar noi am realizat ceva până în prezent. Din punctul de vedere al realizării emisiunilor, a fost un efort destul de mare, pentru că trebuia să procur muzica din străinătate (Germania, UK și Ungaria), emisiunea nefiind una în care lași un set de o oră și vorbești doar la început și sfârșit, ci una cu prezentare de artiști (scurte biografii), de evenimente, piese noi, top, etc (practic o emisiune educativă). Trebuia pregătită dinainte și era vorba și de o investiție personală. Dar când există pasiune, eforturile și banii nu mai contează.

EBRo: Ai fost inițiatorul și organizatorul a numeroase petreceri și festival clujene de pionierat în Ardeal, dar și la nivel național. Care a fost atmosfera de la primele petreceri și cum a evoluat de-a lungul anilor primirea publicului ?

HDD: În primul rând a fost greu să creăm ceva de la zero într-un mediu reticent (ca să nu zic parțial ostil), dar cred că fanatismul susținerii cauzei ne-a ajutat să ducem la bun sfârșit toate proiectele. Atmosfera primilor ani de festival și party-uri nu cred că va mai fi egalată cândva. Era un entuziasm incredibil! O bucurie enormă a tuturor față de muzica care o puneau djii indiferent de locație, de sonorizare, de cât de perfect sau nu mixau dj-ii. Nu erau mofturile și criticile de azi. Astăzi sunt unii care în loc să iasă să se distreze parcă ies doar să critice, crezând astfel că-și dovedesc superioritatea neremarcată până atunci.

Evenimentele au crescut brusc și s-au stabilizat undeva unde era maximul posibil la anul respectiv. Acestea fiind evenimente care au promovat cu adevărat muzica electronică underground, era evident că nu se vor adresa publicului larg, care ori nu e capabil să o înțeleagă, ori se teme de aceasta, ori de fapt percep muzica drept un accesoriu al clubului, ei fiind de fapt prezenți cu alte scopuri în locația respectivă. Poate că apariția unor noi concepte de evenimente și a unor noi derivate muzicale mai dinamice, ar putea revigora puțin atmosfera de acum. Nu spun că nu exista party-uri reușite, însă acestea sunt de obicei cele la care mixează câțiva djs care chiar știu cum să arunce în aer un public.

EBRo: Descrie te rog activitățile tale extramuzicale.

HDD: Este vorba de Editura și Tipografia Digital Data, înființată de tatăl meu, care din păcate ne-a părăsit acum un an și jumătate. Trebuie să spun că tata m-a sprijinit permanent în activitatea mea muzicală și organizatorică, fiind chiar prezent la fiecare ediție Delahoya! A fost unul dintre oamenii care în ciuda vârstei avea mintea deschisă spre nou și frumos). Firma o conduc atât în partea editorială cât și cea tipografică. Practic edităm, publicăm și tipărim cărți, albume, etc și tipărim tot ce poate fi tipărit în limita formatului nostru. În ceea ce privește activitatea universitară, după absolvirea Facultății de Telecomunicații din cadrul Universității Tehnice Cluj-Napoca, am absolvit Școala Academică Postuniversitară, profilul management, iar recent am obținut Doctoratul în management. Probabil că sunt printre puținii doctori care au ca pasiune dj-ingul, sau dacă e s-o privim invers: dintre puținii djs care sunt și doctori. :D

EBRo: Ești strâns legat de vest, unde ai fost plecat o perioadă și unde te-ai bucurat de multă apreciere. Ce ai găsit diferit acolo față de România, ce ai încercat să implementezi de acolo aici și care au fost rezultatele ?

HDD: Da, de fapt în timpul șederii mele în Germania m-a prins definitiv muzica electronică. Apoi, începând din 2003 am început să fiu invitat la party-uri din multe țări europene, câteva evenimente rămânând ca repere importante în cariera mea muzicală (Street Parade Zurich 2004 & 2006, Mayday 2005, live-mixul din emisiunea lui Chris Liebing & Pauli Steinbach, etc) și dacă la început am fost primit cu reticență, venind dintr-o țară ca România, după ce m-au ascultat și-au schimbat atitudinea. Desigur că aceste prezențe live au fost urmate de multe altele, majoritatea dintre ele constintuidu-se în amintiri foarte frumoase. Pot să spun că în vest lumea e mai puțin încrâncenată, mai politicoasă, mai prietenoasă (chiar dacă unii sunt prietenoși din politețe), mai deschisă. Ceea ce am încercat să transpun aici a fost idea de profesionalism atât ca dj cât și ca organizator sau label manager. Nu a fost ușor pentru că nu aveam nici eu nici colaboratorii mei vreun background în acest sens. Pot să spun că dj-ii care au lucrat cu mine/noi sunt toți foarte buni profesional și serioși, iar din punct de vedere organizatoric am reușit să ridicăm calitatea evenimentelor la nivelul celor de afară.

EBRo: Cluj Raving Society, Delahoya și Skills Records sunt doar câteva dintre brandurile

conectate de numele tău. Ce planuri de viitor ai cu acestea ?

HDD: CRS e în continuare unul dintre organizatorii Delahoya și va rămâne un simbol al existenței muzicii electronice în Transilvania și în special în Cluj. Împreună cu mai tinerii mei colegi vom încerca să punem pe picioare câteva proiecte culturale noi. Voi reveni cu amănunte când vor începe să se cristalizeze. Delahoya va continua colaborarea cu Club Midi, va continua cea cu Peninsula și e foarte posibil că va începe o altă colaborare cu Sunrise/Sunwaves. În concluzie, Delahoya se va dezvolta, chiar dacă abia am ieșit din criză și lumea are mari dificultăți financiare. Skills Records și-a îmbunătățit de scurt timp masteringul (deci și calitatea pieselor), va beneficia în foarte scurt timp de un site portal incluzând noul Skills Podcast și pregătește o serie de release-uri pe vinyl, pe lângă cele în format digital.

EBRo: Dar pe plan muzical, ca dj și producător, ce ne pregătești ?

HDD: Ca dj trebuie să recunosc că am devenit mai selectiv în ultimii ani. Nu mai mixez decât în locații în care merită să fiu prezent. Poate e și vorba de lipsă de timp dar și de faptul că party-urile săptămânale din cluburile mai mici trebuie să le țină acum dj-ii din generațiile mai noi. Pe de altă parte îmi place destul de mult să mixez în afara țării. Văd orașe și țări noi, cunosc lume nouă, am ocazia de a avea experiențe noi. Ca producător lucrez în prezent la câteva piese. Una va fi lansată la Skills, altele e posibil să fie lansate la alte labeluri în Germania.

EBRo: Cum a evoluat stilul abordat de tine de-a lungul vremii și dacă ne putem aștepta la o schimbare ?

HDD: Evoluând de atât de mulți ani pe scena muzicii electronice, stilul meu s-a updatat permanent, având totuși o coloană vertebrală, care o putem numi “techno”. Acesta a cunoscut influențe și s-a prezentat de-a lungul anilor sub diferite forme, de la techno-ul clasic la cel minimalist sau dub, însă a păstrat permanent esența de bază a techno-ului. Întotdeauna veți auzi ceva nou în seturile mele și întotdeauna veți găsi și influențe mai vechi, chiar dacă într-o altă formă decât cea originală. Puteți fi siguri și de încă un lucru: nu voi mixa niciodată muzică să ne plictisim împreună. Seturile mele au mereu o încărcătură, cu sunete care să le simțiți nu doar să le auziți, va fi mereu ceva ce vă va face să vă mișcați.

La un party din Germania la care am mixat am primit un t-shirt de la organizatori cu textul: Pure Techno Inside! Mi se potrivește perfect!

EBRo: Cum stai cu timpul liber și ce hobby-uri ai ?

HDD: Stau foarte prost cu timpul liber. Aproape că nu am deloc. Dar când am îmi place să fac sport, să merg la un film, să ies într-un club (de obicei în Midi sau ocazional Boiler), să înot, iar iarna să merg la snowboarding.

EBRo: Trasând o linie și concluzionand, este de lăudat contribuția ta în cadrul muzicii electronice românești. Care este principiul după care te-ai ghidat în viață și rețeta succesului ?

HDD: Încă de mic mi-am zis că vreau să fac ceva ce să rămână în urma mea. Ce anume, nu știam atunci. Am zis că nu pot doar să exist pe Pământ. Am făcut ceva până în prezent și sper să mai pot face multe în viitor și nu doar pentru muzica electronică. E foarte important să faci ceea ce faci cu pasiune și implicare. În momentul în care mă implic într-un proiect știu că mă voi implica până la capăt, iar dacă ceea ce faci, faci cu profesionalism și perseverență, nu cred că nu poți să ai parte de succes. Pe scurt, rețeta ar fi: profesionalism, pasiune, seriozitate, perseverență și optimism.

EBRo: Care a fost momentul cel mai plăcut din cariera ta ?

HDD: Au fost desigur mai multe. Dintre acestea aș considera ca puncte culminante: ca dj au fost aprecierile de care m-am bucurat la Street Parade, Mayday și în multe cluburi din Europa, iar ca organizator Diploma de Excelență din cadrul galei “Premiile Media de Excelență” din Transilvania, primită pentru cei 15 ani de organizare a festivalului Delahoya.

EBRo: Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să răspunzi și îți urez toate cele bune!

HDD: Cu plăcere și mult succes în continuare cu ElectroBlog Ro, o inițiativă de calitate!

Pytone (Portik Istvan)

Portik Istvan s-a născut pe data de 21 septembrie 1973, în Transilvania. Este implicat în muzica electronică începând cu anul 1995, atunci când a format cu Horace Dan D, vechiul lui prieten și colaborator, alături de Mihai Sorohan, trioul numit 4 Me Double.

A contribuit la pionieratul acestui gen în Transilvania, participând ca DJ, producător și organizator la primele petreceri și festivaluri din această regiune prin intermediul Cluj Raving Society, al cărui membru este.

A fost editor și manager digital la casele de discuri X-Tone Records (1996-2002), Skills Records (1996-2010) și Magnetik Grooves (2008-2010). A creat majoritatea artwork cover-urilor de la Skills Records.

Solo s-a regăsit sub diverse pseudonime, precum Pytone, IX, GD 17, Cyber 21, Minimus sau Overtaxer. A mai fost implicat în proiecte precum Cybernetica, cu Todd Jordax și Rave Family Society. Stilul său muzical este încadrat în genuri cum sunt minimal, electro, house și tech-house.

A fost prezent pe majoritatea compilațiilor lansate la casa de discuri Skills Records, cu piese precum "Modulation", "Roadman", "Cluj Raving Society", "Down 2", "Soda", "Purple", "The Runner", "Stuff", "Secret Night", "Something Is Moving".

Seba 1394 (Sebastian Medinschi Niculescu)

Seba este un respectabil artist de muzică electronică, cunoscut pentru faptul că mixează drum and bass exclusiv pe vinyl, încă din anul 1997. A contribuit alături de DJ Vasile, Dudu, Future Groove și alții la lansarea acestui gen în România. Seba i-a susținut pe alți doi mari promotori ai dnb-ului pe meleagurile noastre, DJ Snow și Ranza.

În Cluj Napoca a realizat începând cu '97 emisiunea "Welcome to the Club!", la Radio Sonic, alături de Dubase, Sever Mureșanu și Hajdu Tamas. Aici promova atât dnb, fiind printre primii care emiteau în eter acest stil de muzică, precum și o gamă largă de alte genuri.

La Cluj a făcut parte din Cluj Raving Society și a fost apropiat de scena techno de aici, dar a "emigrat" apoi la AnonimTM. În Timișoara, alături de Tina, a realizat muzica

spectacolului "Absolventul", la Teatrul Național Timișoara, o premieră pentru dj-ingul românesc.

3.4. Techno Area

Atma (Andrei Oliver)

Este unul dintre cei mai buni producători români de muzică electronică, un pionier, care activează încă din anul 1991, când a experimentat primele sale piese. Acestea erau orientate în special spre techno, dar mai apoi Andrei s-a orientat și s-a afirmat ca dj și producător în sfera muzicii trance sau goa. În anul 1995 organizează primele petreceri de acest gen din orașul natal, fiind cunoscut pentru prestațiile sale live pline de energie.

A fost implicat de-a lungul timpului în diverse proiecte precum Atma & R-tur, un vechi colaborator de al său, Ravana, Lunatic Asylum, Raving Minds, Andy Hype, Atma & Styx. S-a mai ocupat de producția unor artiști din sfera muzicii comerciale.

Discografia sa cuprinde trei albume: "Beyond Good & Evil" (2006, Geomagnetic.TV), "The Secrets Of Meditation" (2009, Y.S.E / Millennium) și "Music Revolution" (2011, BMSS).

Activitatea sa artistică se întinde chiar și până la grafică, muzică de film și teatru. În prezent este stabilit în Austria, fiind foarte apreciat la nivel internațional.

Lygos (Sebastian Negomireanu)

Sebastian Negomireanu este unul dintre pionierii muzicii electronice sibiene. A mixat în mare parte techno, trance și goa, încă din preajma anului 1997. În acele vremuri a început prin organizarea primelor petreceri de acest gen, la pationoarul orașului, alături de astăzi-numitul Jay Bliss (Iulian Cazan).

De-a lungul timpului a participat la petreceri importante pentru regiune, dar și în afara granițelor, precum Transylvania Calling, Iarmaroc Festival, Rebirth Air Festival, Funny Moon Festival, Fan Fest Romania, Atmosphere Slovakia, Child of Flowers Slovakia.

În prezent scena muzicală sibiană s-a schimbat, mulți s-au reprofilat sau au evoluat spre alte stiruri, însă Lygos a rămas fidel muzicii trance.

“Rave party-urile au început înainte să le organizez eu împreună cu Jay Bliss. Există un mic "club" în Sibiu unde se organizau rave-uri (bineînțeles de pe casete audio :)). Spre sfârșitul lui '96 localul și-a schimbat profilul (sau s-a închis, nu mai rețin exact), cert e că rave-urile s-au terminat. Au mai existat câteva party-uri mici, dar cam atât.

Prin aceeași perioadă eram în strans contact cu Iulian Cazan (care ulterior va deveni Bass-K și apoi Jay Bliss), amândoi fiind pasionați de muzica electronică. Prin vara lui '97 un vecin de-al nostru, prieten bun al lui Iulian, care lucra în acea perioadă ca DJ în clubul patinoarului din Sibiu se hotărâște să își dea demisia și ne contactează pe noi în ideea de a organiza ceva acolo. Practic acesta a fost momentul când am început să organizăm rave party-uri.

Bineînțeles, la început nu știam prea multe și la primele ediții a fost puțină lume, după care am început să avem constant cel puțin 100 de oameni. Muzica pe care o mixam era de toate genurile, de la techno, electro, la happy hardcore, hardcore și trance. Party-urile le organizam de două ori pe săptămână, vinerea și duminica, și au ținut aproape doi ani.

Am avut mai mulți colaboratori de-a lungul timpului și s-a creat o comunitate destul de mare. Multi dintre artiștii sibieni de acum erau parte din grupul respectiv. Prin 1999, vreo trei colaboratori de-ai noștri au început să facă în paralel în alt club (Hard Rock), evenimente similare. Era un club mult mai ok decât patinoarul, sonorizare mai bună etc, iar toată lumea a migrat acolo. Am avut o pauză de câteva săptămâni, timp în care am pregătit un ultim eveniment.

Evenimentul a fost un succes total. Am avut tot patinoarul, scările și curtea din față pline :) , în total câteva sute de oameni, veniți din toată țara pentru asta. Erau chiar și din Iași și Oradea. Nici acum nu știu cum s-a aflat, fiindcă nu aveam net și singura promovare făcută a fost prin câteva afișe alb-negru copiate la xerox și lipite cu scotch în câteva locuri din oraș.

Zilele următoare am mers în Hard Rock și am discutat cu patronul. O săptămână mai târziu organizam evenimentele acolo. În Hard Rock s-a produs și o modificare în genurile muzicale pe care le abordam. Eu am mers mai înspre partea trance, începusem să

mixez tot mai mult goa trance, iar Bass-K a trecut prin câteva stiluri, stabilindu-se mai mult pe zona techno. Pe la mijlocul lui 2000 a trebuit să mă opresc din motive mai mult sau mai puțin personale din activitate, dar Jay Bliss (ex Bass-K) a continuat activitatea până prin 2001, când dacă nu mă înșel s-a mutat în Chill Out.

Comunitatea goa/psy s-a dezvoltat cumva în paralel. La un moment dat am reușit să creăm un grup pe yahoo, care număra vreo 30 de membri, împrăștiați prin toată țara. Era mult diferit de prezent. Ne știam toți între noi, mulți ne știam personal, era o adevărată comunitate. A mai existat un grup de greci din câte am auzit prin București, care au creat comunitatea de acolo.

Prin 2001 am fost chemat de Atma și R-tur să mixez la primul party goa, tot în patinoar. Era pentru prima oară când se realiza un eveniment dedicat și a fost neașteptat de multă lume, venită din toată țara, evident. Ulterior au mai fost câteva evenimente similare, apoi primul Transylvania Calling la Râșnov și așa a început să se dezvolte comunitatea din prezent.

Era destul de diferită atitudinea față de goa, față de cum e acum. Nu prea știam noi de psihedelize, dar cumva aveam o filosofie comună, legată de muzica pe care o ascultam. De multe ori pe grup se discutau chestii legate mai mult de spiritualitate, de influența muzicii asupra ei, etc. Oricum a fost o perioadă interesantă și am fost surprins să văd cât de mult a crescut comunitatea și scena goa/psy în general, doar în câțiva ani.” (Lygos)

R-tur (Artur Mihai Grila)

Înainte de a face muzică electronică, R-tur a studiat flautul și chitara. A început cariera sa de dj în anul 1997, atunci când s-a implicat în scena rave locală. Patru ani mai târziu a început să producă muzică, axată în special pe genurile psy-trance și ambient. A colaborat strâns alături de Atma, sub numele simplu Atma & R-tur, sau în cadrul proiectului numit Ravana. Cu Andrei a mai activat la diferite petreceri de pionierat pentru Sibiu.

Începând cu anul 2005 se desprinde de mai vechiul său prieten și colaborator, iar doi ani mai târziu a lansat primul său ep solo, numit "Microscopic Point of View", la casa de discuri Mind Tweakers Records. În varietatea de stiluri abordate de R-tur s-a orientat și spre zona psychedelică, sub monikerul Project Ganymede. În urmă cu ceva timp a lansat

albumul său de debut, numit "Infinite Dreams".

Voy Larkin (Wolfgang Kober)

Voy Larkin, sau Wolfgang Kober pe numele său adevărat, s-a născut în România, a fost pentru o perioadă stabilit în Germania, apoi a revenit și a realizat lucruri extrem de frumoase și importante pentru muzica electronică autohtonă și pentru pionieratul acestui gen.

Muzica electronică a descoperit-o în preajma anului 1991, frecventând petrecerile care aveau loc în Sibiu, orașul unde locuiește, și prin intermediul radioului, ascultând puținele emisiuni de gen. Însă abia peste trei ani s-a declarat îndrăgostit de acest curent muzical, cu ocazia unei vizite în Anglia. Acolo și-a procurat prima placă și s-a produs transformarea, un impuls care l-a determinat să treacă la fapte, să înceapă să colecționeze vinyluri și să își clădească o carieră din meseria de dj.

"Întotdeauna îmi cumpăram muzica pe care o ascultam și o mixam". (Voy Larkin)

În anul 1995 Wolfgang a emigrat în Germania, "capitala" muzicii electronice europene, cu o cultură foarte bine formată în acest domeniu, țară care i-a oferit șansa primului gig în postura de dj profesionist.

Însă nu a stat departe de România și se întorcea ocazional aici pentru a susține diferite party-uri și a contribui la pionieratul genului pe tărâmul românesc. La Sibiu, în Centrul Vechi, a organizat în anul 1996 primul eveniment underground, numit "Union Rave", la care au fost invitați alți promotori importanți din Ardeal, precum Horace Dan D, Pytone, Seba 1394, Ranza și alții. Voy Larkin a colaborat strâns cu Horațiu Dan Dumitraș și ceilalți de la Cluj Raving Society, alături de care a alcătuit un puternic nucleu de promovare a muzicii techno și a ideii de "rave", foarte gustată în întreaga Transilvanie. Astfel, în medie, Larkin participa la aproximativ două petreceri pe an în România și se întorcea întotdeauna cu mare drag.

"La Union Rave atmosfera a fost incendiară. Era arhiplin, s-au condensat plăcile de

la aburii ce s-au creat în club. Stăteam a doua zi cu ele la uscat. :) " (Voy Larkin)

Peste granițe a început să se bucure de tot mai mult succes. În anul 1996 a participat la celebrul festival Love Parade și a fost invitat să mixeze tot mai des în țări precum Germania, Austria sau Elveția.

A făcut "naveta" periodic între România și Germania, a intrat în circuitul unui turneu oficial sprijinit de un important producător de țigarete, care a cuprins orașele Timișoara, Oradea și Constanța. A susținut de asemenea numeroase petreceri tematice sub marca "Techno Experience", care aveau menirea să promoveze tinerele talente autohtone.

Apoi, în anul 2001 a înfăptuit o nouă premieră pentru scena muzicii electronice românești, prima paradă dedicată muzicii electronice, în România. Aceasta a avut loc la Sibiu și s-a numit "Central Parade". Au luat parte artiști locali precum Andy More House, DJ Snow, The Gemini Bros, Horace Dan D, Ranza, Seba 1394 și alții. La eveniment au participat mii de oameni, iar finalizarea a avut loc în clubul sibian Cotton, ocupat și acesta în totalitate. A fost un "model" german pus cu succes în practică într-o țară destul de reticentă încă, cu o scenă în formare, totul din pură pasiune, fără mari beneficii materiale. Dealtfel, motivele financiare au fost și cauza pentru care paradele stradale din Sibiu nu au continuat dincolo de a doua ediție din următorul an, deoarece costurile organizatorice erau ridicate.

"Nu erau sponsori, nu puteai să percepi o taxă în aer liber și nu exista un spațiu suficient de mare unde să continue noaptea. Am renunțat din motive financiare." (Voy Larkin)

Însă lucrurile se mișcau într-o direcție bună. În anul 2002, Wolfgang a pus bazele clubului sibian Chill Out, unul cu o mare importanță pentru anii 2000. A fost locul unde s-au afirmat nume noi precum Jay Bliss și Mihai Popoiviciu, reprezentanți ai valului doi din muzica electronică românească.

"Comparativ cu Germania, oamenii mergeau la petreceri pentru muzică, erau acolo ca să fie împreună, ceea ce nu se mai întâmpla în Germania. Interacționam foarte mult cu

oamenii." (Voy Larkin)

S-a restabilit în România și continuat să promoveze acest curent, dar s-a extins și pe partea tehnică, orientându-se pe distribuția de sisteme audio pentru organizarea de evenimente. Existau resurse puține în acest sens și puțini oameni care să furnizeze echipamente profesionale.

Pe partea de producție muzicală nu s-a implicat foarte mult de-a lungul timpului. A semnat două piese la ZoneX, Germania și a colaborat alături de cei de la Venga Boys.

Actualmente Wolfgang Kober s-a retras de pe scena muzicală, își petrece timpul alături de familie, însă și-a reorganizat colecția de plăci ce cuprinde un impresionant număr de 2000 de unități și planuiește să revină în spatele pupitrului.

Astfel, Larkin rămâne un important pionier al muzicii electronice autohtone, un adevărat profesionist a cărui nume se va asocia întotdeauna cu primele petreceri underground și prima paradă stradală din România.

"În prezent suntem doar o piață bună de desfacere. Trendul acesta de a stoarce maxim din muzică este un pericol. Am ajuns la un nivel organizatoric foarte dezvoltat, însă nu mai este atmosfera care ne-a făcut pe noi să vrem să fim. O să fie în viitor cum s-a întâmplat în Vest: efectul superstar. O să rămână câteva evenimente mari, dar o să crească din nou petrecerile underground. Însă începem să fim cunoscuți. România a ajuns să producă sofisticat, iar producătorii români sunt mult mai motivați să arate că pot." (Voy Larkin)

3.5. Timișoara Base

3.5.1. TMBase

Alien Kru

În spatele grupului timișorean Alien Kru, unul emblematic pentru pionieratul local dar și național, era un duo format din Alex Samant, sau simplu Alex S și George Cămpan, care avea să fie cunoscut mai târziu sub pseudonimul Sensorship.

Am sa încep cu primul dintre ei, Alex S, cel care m-a uimit cu piesa "Future Front Airwaves" produsă alături de MC Black Bishop. Un sound foarte chill, downtempo, deep, care amintește de Faithless, o piesă extrem de reușită aparută în anul 2002 pe compilația "Setup 001". Piesa în cauză a fost reprodusă și cu cei de la Toxica, grup în care mai activa alături de Florin Unguraș aka Ufo. De asemenea a fost imprimată și aceasta, pe una dintre compilațiile "Mouse In House" (ediția 5, 2002, NRG!A).

Cei doi din grupul Alien Kru a început să colaboreze în anul 1998, mai întâi sub denumirea Missing in Action, proiect orientat în mare spre genurile house și techno. În același an devin Alien Kru, schimbă atât stilul abordat, trecând la dnb/jungle, precum și componența, alăturându-i pe Drăgan Nicolin aka Distort și Claudiu Fărcaș aka Uncut. În această formulă bifează două prezențe discografice, cu piesele "Duminică După Amiaza" (2000, TMBase 99) și "Deep Tone Ff" (2001, TMBase 00, MediaPro). George, alături de Alex Samant și Ufo au organizat seria de petreceri Heavyweight Sessions în clubul Evolution.

La sfârșitul anului 2000 trupa se desparte, Alex S nemaifiind implicat în muzică, George producând în continuare sub aliasul Sensorship (breakbeat), iar Drăgan și Claudiu formează PNal.

George a oferit cursuri multimedia în cadrul Edukube, echipă în care se mai găseau Vlad Trif și mulți alții. Sensorship a lansat solo piese precum "In And Out" (2002, Setup 00), "Higher Tones" (2002, TMBase 01), "Silence Shifter (Toxica Remix)" (2003, TMBase 02, Roton), "Rice Wafers" (2002, TMBase 04, Roton).

Brigada Artistică Urbană

Istoria trupei Brigada Artistică Urbană a început să fie scrisă în anul 1995, atunci când cei care aveau să formeze nucleul de bază al acestui grup, Alin Mărgărit (chitară, sintetizator), Tavi Scurtu (percuție), Uțu Pascu (bass) și Vlad Trif (clape), au format trupa de muzică acid-jazz numită Zobo G and The Funky Bees, alături de Dan Mitrofan aka Bozo (MC, chitară) și George Palade (MC). Formula aceasta a activat până în anul 1996, atunci când s-a format Brigada Artistică Urbană, fără Dan Mitrofan, care urmase calea proiectului Radical Din Cal / Val.

"Numele Brigada Artistică Urbană a fost o glumă anticomunistă, dar și un <tribute> pentru Urban Experience, al căror live electronic la Casa Studenților ne-a impresionat. Erau lucruri nemaivăzute într-o mare de concerte heavy metal-blues rock." (Tavi Scurtu)

BAU a fost un grup deschis colaborărilor, bazat pe improvizație și spontaneitate, neavând niciodată aceeași componență, aceleași cântece, același show. Sunetul lui rezona la dansul publicului, pe care îl modela și de care era modelat. Ei "dansează muzica înainte ca ea să se audă", pentru că ea este live, ea este vie. Au mai colaborat de-a lungul timpului cu numeroși artiști, precum Dru Klein, Dan Griober, Eddie Neumann, Leizaboy, Toni Kuhn, Ufo.

În discografia lor este cuprins un album realizat în anul 2002, numit "Dispersia", re-editat un an mai târziu cu noi colaborări: Dru Klein ("314", "Action Must Be Taken", "Bullet Penetration"), Injektah ("Groovin' "), Roli Breaker ("The New Message"), Leizaboy ("King Riddim"), Dudu ("East Beats"). Brigada Artistică Urbană este o trupă care pune mult suflet în muzica lor, cu concerte care emană multă energie, astfel, deși albumul nu a reușit să capteze la fel de fidel acel vibe, rămâne unul de referință pentru muzica drum and bass autohtonă.

O parte din membri, Vlad Trif și Tavi Scurtu, activau în anii '90 și în proiectul Ufo & Ummo a lui Florin Unguraș, care a colaborat și el cu BAU după anul 1997. Pseudonimul Ummo a fost inspirat de farsa menită de a demonstra că paranoia e mai răspândită decât se crede, care susținea că o civilizație extraterestră, ummites, ar fi intrat în contact cu o

comunitate spaniolă în anii '50. Sub denumirea aceasta a mai participat în proiect Alin, Uțu și Thrina (Cristina Dan).

“Întâlnirea cu Ufo a fost benefică, el dându-ne acces la o tehnologie care altminteri nu ne-ar fi fost accesibilă și la noutăți muzicale. Fiind realizator radio avea o colecție respectabilă de muzică și cunoștințe, de asemenea, având conexiuni, ne-a <prezentat> celor din mica scenă underground timișoreana. Prin el am apărut la primele festivaluri <Underground>, <Student Fest>, <TMBase>. O perioadă, sora lui, Adina, a fost cântăreață în grupul nostru. Dealtfel noi, și când zic noi mă gândesc la Uțu, Alin, Vlad și cu mine, <nucleul> B.A.U., am fost și membrii fondatori ai organizației TMBase, alături de Ufo, participând la organizarea primelor partyuri și a primelor ediții ale festivalului. Cel puțin la început Ufo & Umno și B.A.U. erau două nume sub care apărea output-ul aceluiași grup de oameni.” (Tavi Scurtu)

Atât Brigada Artistică Urbană cât și Ufo & Umno adoptau în general drum and bass-ul. Ufo & Umno a avut o singură apariție discografică, piesa "Acva P(h)unk" fiind prezentă pe compilația aniversară a festivalului TMBase '99, aparută un an mai târziu prin Rocka Rolla. Au mai rămas needitate și alte minunate piese de pionierat, cum sunt "American Ninja Dub", "Ceva Invizibil", "Dub City Limits" și "Metropola 2001 (Alex S Remix)".

Dan Mitrofan, colaborator pentru o perioadă alături de Brigada Artistică Urbană, a fost implicat de-a lungul timpului în diverse proiecte experimentale, de fuziune între muzica rock sau jazz, precum Radical Din Cal / Val, Arc Gotic, Vals Hedone, Mike Altrin, Infectator Com, Nu & Apa Neagră, Ponton Unit (cu Tavi Scurtu, Eddie Neumann și Michi Moldoveanu), Eduard Jak Neumann Quartet (Edi Neumann, Tavi Scurtu, Csaba Santa) și altele. A format de asemenea propriile grupuri, Dan Mitrofan Quartet, alături de artiști precum Tavi Scurtu, Sebastian Spanache și Michael Acker, respectiv Dan Mitrofan Trio cu Lucian Nagy și Johnny Bota.

George Palade a început să cânte alături de Tavi și Utu de la 13 ani, la chitară. Cei trei i-au cunoscut mai apoi pe Vlad și Alin, astfel s-au pus bazele trupei BAU, cu care George a cântat pe la baluri, sau petreceri precum Htonian, Periam, Subway și în multe alte

locuri. Mereu au fost atrași de alternativ, de original, de diferit, dar în esență au rămas apropiați de muzica rock pură. Cu timpul George a fost atras de butoane, computere și muzica electronică. Însă de la aproximativ 22 de ani a renunțat la cariera muzicală.

Tavi Scurtu este unul dintre cei mai buni percuționiști români ai momentului, fiind prezent de-a lungul timpului în numeroase proiecte, cum ar fi Aievea, East Village, Eduard Jak Neumann Quartet, Glidq, Iordache, Midi Overdose, Mind Change (Leizaboy, Uțu Pascu, Petrică Ionuțescu, Bozo, Arthur Balogh, Sasha Bota, Sebastian Spanache), Khidja Cloud Society și multe altele. A contribuit la prezentarea celui mai bun album raggaie produs în România, alături de BAU, "Pacha Man - Drumul Către Rastafari", lansat în 2003 la Nova Music. A participat la câteva concerte și a realizat un remix pentru versiunea vinil a single-ului "Același Sânge".

Uțu Pascu a mai activat de-a lungul vremii ca inginer de sunet, producător muzical sau basist în trupe precum Jais, Iordache, Blazzaj și Kumm, însă numărul acestora este cu mult mai mare.

Dump 52

În spatele numelui Adapt, cel mai comun dintre ele, precum și o mulțime de alte pseudonime (Dust, Kevin Grant, Hardwax, Mikrloop, Mr. Pinhead, Nagz, Pascal Nazon, Pherplexer, Petalpusher, Purusa Prakrti), stă Bogdan Roșu. Pe cât de multe monikeruri, pe atât de multe stiluri abordate, dar așa scoate în evidență în special trance/goa, fiind printre primii producători de acest gen de la noi.

Bogdan produce muzică încă din anul 1995. Un an mai târziu a intrat în contact cu norvegianul Nexus, alături de care a participat la punerea bazelor a casei de discuri Cloud Nine, Acolo Bogdan a lansat sub pseudonimul Pherplexer, piese precum "Bass Toys", "Astral Motion", "Warm Pulses" sau "Space Rodeo".

Dintre celelalte producții semnate de el de-a lungul timpului se remarcă ep-ul lansat în cadrul proiectului RIDMA, numit "Pixelparket" și care a fost lansat în anul 2001, la Electro Beats. RIDMA a fost un proiect realizat alături de Makunouchi Bento, prin care se dorea crearea unei scene a genului idm la nivel local. Tot alături de MaBento a lansat un material la casa de discuri Ogredung: "Adapt - Children Of Moog" Makunouchi Bento

Remix și "Makunouchi Bento & Nagz - Morninfizik".

Au fost și alte piese lansate de Bogdan Roșu pe compilațiile TMBase, în urma participării la aceste festivale, la a cărei baze a contribuit și el: "A 3 Lost In A Northend", "Gated", remix pentru "Toxica - Glow" și pentru piesa "PNal - Atent".

În prezent Bogdan nu mai activează pe scena muzicală, axându-și cariera pe web design, însă plănuiește să reînvie proiectul Adapt.

Proiectul Dump 52 a fost latura minimal/techno/funk a lui Bogdan Roșu, alături de care a mai colaborat pentru o scurtă perioadă Mark Foundler aka Charlie D (Cătălin Mihuț). Cei doi au mai pus bazele împreună și unui netlabel, numit Subsonic Records. Bogdan se mai ocupa de alte trei netlabeluri de acest gen, numite Dump 52, Sol Monotone și Rohformat, precum și de revista online Setup, brand care mai include și un club în prezent.

Dump 52 a fost proiectul cu care Roșu a apărut prima dată pe scenă la TMBase, singur, pentru că Mihuț renunțase la muzică înainte cu puțin timp de acest eveniment. A semnat o piesă numită "Simple Surgery", prezentă pe compilațiile festivalului amintit.

Mark Foundler (Cătălin Mihuț)

Cătălin a început să producă muzică aproximativ prin anul 1994, Mark Foundler fiind un pseudonim cu care aborda latura techno a muzicii electronice, iar Charlie D pentru ritmurile mai "melodioase".

"Locuiam în același bloc cu Bogdan Roșu și eram foarte buni prieteni. Nu prea mai îmi amintesc pe când a început totul, însă e clar că eu am fost atras în toată această chestie prin Bogdan. Cred că se întâmpla undeva prin '94-'95 și a avut loc odată cu achiziționarea unui extraordinar calculator 486, pe care atunci ai mei au dat 1000 de mărci germane. La acea vreme nu aveam conexiune internet, Bogdan era cel ce avea un modem și un cont la fundația Soros. Aveau un soi de linie internet ce o ofereau parcă gratuit prin diall-up. Înainte de 486 aveam un XT IBM cu monitor CGA și pe el nu prea puteam face altceva decât ANSI graphics.

După ce am cumpărat acel 486 m-am apucat de <făcut muzică>. Îmi amintesc cu plăcere că fiind elevi, amândoi toată ziua stăteam în Fast Tracker și cum compuneam ceva

cum fugeam la Bogdan și ne prezentam fiecare realizarea din acele zile. Cam tot ce compuneam foloseam samples din alte module .XM încercând să credităm autorii acelor samples. În afară de Fast Tracker și ceva drum machines gen TR-909 virtuale nu am atins.” (Cătălin Mihuț)

În anul 1999 Cătălin a participat la BMP Compo, un concurs anual renumit, organizat de Blacktron Music Productions, unde s-a clasat pe locul doi cu proiectul Charlie D. Piesa cu care a participat s-a numit “Wir Haben Das Technokarriere”.

"A fost o perioadă de câțiva ani buni în care făceam muzică și care în ce mă privește a cam luat sfârșit cu ceva vreme înainte de primul TMBase. Dacă îmi amintesc bine parcă tot așa cu ceva vreme înainte de TMBase am zis să tragem noi un chef minimal techno și împreună cu Bogdan am făcut niște afișe. Petrecerea se numea <Point Blank>. A fost ținută la restaurantul Vaporul în Timișoara și am început să lipim afișe A4 prin oraș cu borcanul de aracet în ghiozdan :) . Nu cred că știa nimeni de ce petrecere este vorba că doar nu știa lumea din Timișoara de Mark Fandler și Hardwax :) . La petrecere stiu ca la sonorizare am fost ajutați de un prieten Cristi Paulisan care venise cu un subwoofer de masina si ceva boxe. Oricum, așa-zisa petrecere a fost un fiasco. Noi visam că punem minimal și că rupem targul. Am ajuns să punem Prodigy parcă :) . Minimalu nostru nu prea avea succes. Erau oricum cred că vreo 20 persoane, deci nu prea era petrecere. (Cătălin Mihuț)

Cu nu mult înainte să se dea startul festivalului TMBase Cătălin a ieșit din muzică, experimentând doar pentru propria lui plăcere.

"De atunci încă mai mă joc cu programele de muzică din când în când, dar asta doar de amuzament și probabil pentru a satisface o nostalgie. Chiar și în clipa de față am instalat un tracker, Renoise, urmaș al celebrului Fast Tracker :) . Momentan mă ocup de web design și poate, întâmplător sau nu, lucrez pentru aceeași firmă ca și Bogdan. Am fost și suntem foarte buni prieteni.” (Cătălin Mihuț)

MFDN

MFDN aka Muzică Facută De Noi, este un grup timișorean care a luat ființă în anul 1995. Era format din Florin Unguraș aka Ufo, Cosmin Constantinescu (A.lie.ns aka Sneila), Marius Vladescu aka Slave și Liviu Ignat aka Utza.

Aceasta a fost printre primele trupe de muzică electronică din România, care a avut curajul să se aventureze în lumea electro-industrial și dream-trance. Totuși abordarea lor era destul de îndreptată spre muzica rock, industrială. Muzica o realizau cu un rudimentar pc 386, care nu scotea sunete, folosindu-l doar pe post de sampler.

Au lansat două piese pe o compilație locală în anul 1996 și au reușit să finalizeze un album în studioul Red Moon Mobile. A fost produs pe clasicele trackere, cu ajutorul programului Fast Tracker, proces la care a contribuit și Alex Perin.

Din păcate nu au reușit să convingă casele de discuri de potențialul major pe care îl avea. Totuși una dintre piesele de pe acest material, "Planet Silence", a fost difuzată la postul Radio 21.

În anul 1997 cei patru au ales căi diferite, iar după despărțire Ufo a ales Brigada Artistică Urbană și Ufo & Umno, iar Cosmin a continuat solo cu proiectul A.lie.ns.

Mr. Pit (Adrian Ivan)

Este puțin cunoscut în țara noastră, însă se bucură de un succes foarte mare în afara granițelor. Mr. Pit este unul dintre cei mai apreciați artiști de EDM, electronic dance music, din România.

Deși produce muzică încă din anul 1996, a debutat atât discografic cât și în postura de dj cu ocazia ediției festivalului TMBase din anul 2003. Ca urmare a acestei prezențe, un an mai târziu a fost inclus pe compilația aniversară a acestui eveniment, cu peisa "Ycstreme".

De-a lungul timpului a mai produs muzică sub pseudonime precum Adiva, Adrian Ivan, Loopainter (hard trance), MPT Project sau SOT. Piese sale au ajuns în show-urile unor nume mari din lumea trance precum Armin Van Buuren și Markus Schulz.

Din anul 2007 este deținătorul labelului timișorean Well Mixed Records, unul dintre

puținele cu acest profil din România. Aici a lansat materiale proprii precum "Before Sunset" (2007), "Aroma" (2009).

Dar, mai multe detalii despre activitatea artistică a acestui prolific producător și dj român aflăm dintr-un interviu realizat cu acesta pentru ElectroBlog Ro.

ElectroBlog Ro: Salutări Adrian!

Mr. Pit: Salut!

EBRo: Ești unul dintre cei mai buni producători români de EDM. Când, cum și cu ce tehnică ai început să produci muzică ?

Mr. Pit: Mulțumesc pentru apreciere. Mă consider un producător care transmite dragostea pentru muzică și pasiunea pentru producția muzicală în același timp. Nu aș putea spune că dețin un istoric muzical în familie, nici că am studiat instrument intensiv ori că am avut o revelație peste noapte când m-am apucat de muzică. Nu s-a întâmplat așa ceva în cazul meu. Dintodeauna am abordat jocul cu muzica drept o provocare și o dorință de a reuși să mă exprim în acest mod. Probabil că ni se întâmplă tuturor să ne închipuim că suntem interpreți pe o mare scenă, ori poate că fredonăm în gând o piesă orchestrată de imaginația noastră, dar punerea în practică este cea care reprezintă concretizarea ideilor. În 1996 am realizat că un ajutor pe care îl poate primi un producător muzical aspirant este reprezentat de un PC, astfel ca am început să descopăr pas cu pas micile secrete ale lucrului cu un program pentru produs muzică. Existau câteva variante software, programe tip tracker la care adaptam ideile, deci ca hobby acela este anul în care am început. Am avut prima producție semnată pe compilația TM04Base în anul 2004 la Roton Music. Cu toate acestea, cred că momentul remarcării mele pe scena muzicală internațională a venit în 2007, o dată cu cooptarea mea ca artist exclusiv la Armada Music pentru sublabelul deținut de Markus Schulz, Coldharbour Recordings. Acest lucru m-a ajutat foarte mult încă de la începutul de carieră în special că eram primul proiect românesc semnat cu una dintre cele mai importante companii muzicale în EDM.

EBRo: Timișoara este o oază de urbanism și undergroundism. Care au fost primele petreceri la care ai participat ca și spectator ?

Mr. Pit: Am participat ca spectator mai mult în perioada post adolescență, dacă mă întrebi acum ce petreceri din trecut mi-au plăcut în mod deosebit, sunt cele cu Voodoo & Serano și Quicksilver. În adolescența mea erau prea puține evenimente de muzică electronică în oraș, fie nu aveam cunoștință despre ele. Eu provin din categoria producătorilor care au ales acest drum din pură pasiune și încredere că pot arăta consistență în scena muzicală internațională. Petrecerile pentru mine înseamnă în primul rând o susținere pentru artiștii care performau. Am apărut prima dată pe o scenă fiind invitat în 2003 să particip cu o prestație în cadrul festivalului TMBase, nu îi cunoșteam pe băieți, dar știam despre acțiunile pe care le realizau la acea vreme pentru a promova muzica electronică, așa că le-am trimis demo prin poștă. Pare puțin ciudat să trimiți prin poștă un demo pe CD, în același oraș, dar eram entuziasmat de idee și m-am conformat criteriilor de aplicare a demo-urilor. Îmi amintesc că am fost anunțat prin email despre faptul că le place demo-ul și că vor fi încântați să mă aibe ca participant la eveniment, materialul meu fiind unul dintre demo-urile care se încadrau în cerințele lor, iar prima mea apariție în fața unei audiențe urma să se concretizeze, ce succes! În materie de dj-ing am început să facem petreceri restrânse în oraș, în 2007 în club Bounce și Maximus împreună cu DJ Finggaz și Dash, fiind și ei unii dintre puținii dj de trance din România la acea vreme. Tot în acel an am fost invitat și în afară să pun muzică.

EBRo: De ce Mr. Pit ? De unde acest alias ?

Mr. Pit: Este un derivat dintr-o poreclă mai veche la care am adăugat "Mr."

EBRo: Cum ai fost primit de către public ?

Mr. Pit: În ceea ce mă privește, publicul este exuberant în majoritatea locurilor în care sunt invitat. Modul de manifestare poate fi diferit, dar reacția generală este aceeași, una pozitivă și plină de entuziasm. Asta probabil că se datorează și stilurilor muzicale pe care le abordez în seturi și care oscilează între pasaje optimiste, ritmuri "dark" și elemente de percuție nonconformiste bine încorporate în groove-ul pieselor.

EBRo: Cum a evoluat în timp lumea de noapte și cum este ea față de cea vestică ?

Mr. Pit: Publicul din vest, pe lângă faptul că e mai deschis către underground, pot spune că

este și mai cunosător din punct de vedere muzical. Cei aproximativ 50 de ani de mentalitate obturată în România încă își fac simțită prezența. Totuși, există semnale pozitive și sunt optimist în ceea ce privește deschiderea din ce în ce mai mult a publicului românesc către muzica electronică de dans. Noi avem nevoie de el și el de noi.

EBRo: Există în prezent în opinia ta o "mișcare" stabilă, matură, o scenă trance în adevăratul sens al cuvântului în România ?

Mr. Pit: Din punctul meu de vedere, o mișcare muzicală stabilă dar mai ales matură, presupune ca aceasta să cuprindă atât artiști care dovedesc consistență, continuitate și recunoaștere internațională, evenimente bine organizate care au ca scop punerea lor în valoare, dar nu în ultimul rând și un public susținător pe măsură, lucru care nu se întâmplă în România. Sunt bune ghilimelele tale și lăsând gluma la o parte, cred că este mult loc de îmbunătățire.

EBRo: Ce alți artiști autohtoni apreciezi din această sferă muzicală ?

Mr. Pit: În opinia mea, România are foarte multe talente, producători trance cu real potențial. În ultimii doi ani au apărut cei mai mulți artiști români în trance. Câteodată entuziasmul îi poate conduce către o autoapreciere excesivă. Cele mai multe bloguri, reviste online și site-uri de specialitate sunt surse concrete de declarații exagerate, deformarea sau omiterea realității, menite să inducă în eroare publicul cititor, lucru dăunător atât laturii artistice dar și credibilității informației. Sunt de părere că trebuie să dovedești că meriți să fii apreciat celor care pot proba acest lucru ci nu ție însuși ori prietenilor și nu doar prin creativitate sau originalitate, dar și prin realizări notabile, atitudine artistică, perseverență, consistență. Conform acestor câtorva criterii importante, deocamdată nu aș putea menționa vreun nume care se distinge.

EBRo: Cu cine ai colaborat de-a lungul vremii ?

Mr. Pit: La început tendința mea a fost aceea de a încerca să semnez piese cu cât mai multe label-uri și de a colabora cu cât mai mulți artiști, lucru care s-a și întâmplat, dar despre care am realizat că nu este benefic, datorită faptului că există riscul pierderii identității artistice. Ulterior m-am axat pe colaborarea strictă cu unele labeluri. În general îmi place să lucrez

îndeaproape cu un cerc restrâns de persoane, fapt ce încheagă relațiile pe termen lung. Cea mai importantă colaborare nu este doar una strict muzicală, ci și una tehnică. Colaborez la diverse idei cu Markus Schulz, unul dintre artiștii de vârf din EDM. Lucrăm împreună de 5 ani, iar pentru mine este onorant să beneficiaz de atenția unor personalități artistice care sunt idoli pentru mulți iubitori de muzică electronică, dar și să colaborez cu aceștia direct în diverse proiecte muzicale. Un alt exemplu este finalizarea împreună cu M.I.K.E aka Push, o legendă în muzica trance, a piesei "Mighty World", o colaborare sub pseudonimul M&A, pe care împreună am lansat-o la High Contrast Recordings din Olanda. De asemenea, am făcut câteva colaborări cu Jochen Miller în anii trecuți. Alte proiecte pe care le-am derulat de-a lungul timpului au fost cu soliste precum Vicky Fee, Madelin Zero și Marcie.

EBRo: Cum ești primit în afară și cum arată agenda ta ?

Mr. Pit: Modul în care îți face primirea publicul este strâns legat de acela în care tu reușești să comunici cu acesta. Întotdeauna când mă bucur de statutul de invitat al unui eveniment, o fac din perspectiva realizărilor mele artistice ci nu datorită altor criterii. Astfel că răspunsul la prima parte a Întrebării tale nu poate fi decât acela că întotdeauna am beneficiat de reacții pozitive. Legat de solicitări, deși pot spune că sunt în plină ascensiune, ca dj încă mă consider la început de carieră, deși am mixat pe plan internațional încă din 2007. De curând m-am întors din UK, unde am mixat la OTR în Sheffield și la Godskitchen în Birmingham. De Crăciun am mixat la București, anul acesta voi debuta la Winter Music Conference în Miami în cadrul Coldharbour Night, Mai avem pregătite și alte surprize de proporții pentru fanii trance-ului pe care le vom anunța la momentul potrivit.

EBRo: Care au fost locurile prin care te-ai perindat și care a fost cea mai mare realizare, cel mai plăcut moment din carieră ?

Mr. Pit: În țară am mixat în câteva locații, probabil 10-15 pe tot cuprinsul țării, în orașele principale. Pe plan extern am mixat în Canada, UK, Indonezia, Rusia, Ungaria, Polonia, Bulgaria, iar printre evenimentele și locurile cele mai importante aş mentiona Global Gathering, Sunrise Festival, Cacao Beach sau Club Circus din Montreal. Cred că cea mai mare realizare nu doar a mea, dar și a oricărui artist este aceea de a își putea găsi calea către zona muzicală care îl reprezintă. Eu mi-am găsit propriul drum. Momentele plăcute sunt

foarte dese, mi-ar fi greu să aleg unul ca fiind pe primul loc.

EBRo: Cum a evoluat de-a lungul timpului sound-ul tău ?

Mr. Pit: Stilul meu s-a conturat treptat, la început produceam piese experimentale, iar în prezent mă îndrept către muzica cu tință specifică zonei EDM, care este foarte apreciată nu doar de mine ca producător, dar și de publicul din afară, lucru care mă mulțumește în mod deosebit. Am încercat întodeauna să inovez atât în sound ca tehnică, dar și să descopăr noi abordări în partea melodică. Probabil că evoluția soundului este diferită față de cea pe care aș fi văzut-o acum 5-6 ani. Mi-a plăcut dintotdeauna să creez piese contrastante, stilul meu de producție este unul flexibil, îmi place să creez atât piese cu calități melodice ridicate cât și piese bazate pe ritm, dar care se prezintă excelent pe un sistem de sunet de zeci de mii de Watts.

EBRo: Ai pus bazele Well Mixed Records. Ce stiluri țintește, ce s-a lansat și ce planuri de viitor ai cu acesta ?

Mr. Pit: Well Mixed Records este un proiect pe care l-am început în 2006. Este primul label cu profil trance înființat în România. Primul release l-am lansat în 2007, au urmat lansări de piese ale unor artiști talentați de pe întreg mapamondul. Până în momentul de față, catalogul însumează peste 60 de releaseuri lansate atât la WMR cât și la Well Mixed CHOONS!

EBRo: Ce ne pregătești pe viitor ca și producător muzical și ce alte proiecte mai ai ?

Mr. Pit: Piesa începutului de an pentru proiectul Mr. Pit este "Mosni", titlu care va fi lansat la Coldharbour pe 6 februarie. Semnalele venite din partea fanilor cât și faptul că piesa a fost prezentată în evenimente de anvergură precum Transmission, Escape from Wonderland, ori în World Tour-urile din Washington și Sydney ale lui Markus Schulz, nu pot decât să mă bucure și să mă motiveze pentru viitor. De asemenea, vor fi două noi piese care vor apărea la Armada Music. Nu în ultimul rând, lucrez la primul meu album artistic și deși nu pot presupune când va fi gata, sperăm ca lansarea să bucure publicul de muzică electronică din România.

EBRo: Îți mulțumesc și îți urez mult succes în continuare!

Mr. Pit: Mulțumesc și eu! Multă baftă în continuare!

PNal

Trupa PNal s-a format în anul 2000, atunci când Drăgan Nicolin aka Distort și Claudiu Fărcaș aka Uncut au părăsit trupa Alien Kru, în care au activat timp de doi ani. Drăgan Nicolin cânta la chitară, bass și voce, iar Claudiu la clape și pe lângă aceștia s-au mai alăturat de-a lungul timpului Dan Damian (chitară, a mai colaborat cu Makunouchi Bento), Horia Hațeg aka Bibanu (bass, venit de la trupa nu-metal Coroziv) și Dan Crișan aka Dr Dan (samples). Genul abordat de aceștia este drum and bass, breakbeat, alternative rock. Trupa a trecut prin diferite schimbări, Claudiu părăsind după un timp grupul.

Aceștia au reușit să închege împreună în anul 2007 un ep, numit "Play Now, Argue Later", aluzie la inițialele PNal. Alte apariții discografice ale băieților: "Forme și Fonduri" (2000, TMBase 99), "Atent" (2001, TMBase 00, MediaPro), "Under Construction" (2002, Setup 001), "Atent (Adapt Remix)" (2002, Setup 001), "Carnaval" (2002, TMBase 01), "My Remains" (2003, TMBase 02, Roton), "Nemișcat" (2004, TMBase 04, Roton). Ultima dintre acestea a beneficiat și de un videoclip.

PNal a avut câteva prestații live de excepție, fiind considerată una dintre cele mai bune trupe dnb din România, dar și din estul Europei.

După o perioadă în care și-au încetat activitatea, proiectul a luat din nou viață în anul 2012.

Dr. Dan este familiarizat de mult timp cu djingul, fiind membru al asociației TMBase încă din anul 2003. A susținut numeroase petreceri în clubul timișorean Hush și a câștigat aprecierea din partea scenei locale, precum și din partea unor nume internaționale.

În tot acest timp Horia, ajutat de Dr. Dan, a urmat în paralel o carieră de dj, familiarizându-se cu arta mixării și a început să "construiască", ajutat de vechea iubire, chitara bass, precum și instrumente ca MIDI keyboard, Launchpad și un laptop cu Ableton instalat, uneori chiar și Reason ca ReWire. Astfel, Bibanu' sub noul alias, Horia exersează și astăzi în continuare și învață ritmuri, synthuri, parametrii, filtre și așa mai departe.

"Încă din liceu, prin 2003, m-am hotărât că îmi place bassul, pe atunci în forma lui

instrumentală. Au urmat în jur de 2, aproape 3 ani de cântat cu o trupă de pop rock, mai coveruri și încet, încet, piese proprii. Nu am intrat bine la facultate și fiecare a cam mers în direcții opuse muzicale, cât și profesionale. Au mai urmat câteva proiecte mici și într-un final stabilirea ca bassist la Coroziv, trupă nu-metal timișoreană. Partyurile de dnb și festivalul TMBase devenea un fenomen tot mai îndrăgit printre melomani și chiar și mie îmi plăcea tot mai mult. Nu aveam nici cea mai mică intenție să devin dj sau producător, eram consumat de pasiunea mea petru bass și nu vroiam nici în ruptul capului să dau la o parte basul.

Așa am hotărât că numai printr-un concept de band cu instrumente pot să pătrund în minunata lume a muzicii electronice și mai bine de atât, cei de la PNal au cedat repede la insistențele mele de a ne întâlni la o sală de repetiții, să vedem dacă nu ar merge un bass mai analogic pe ceea ce fac ei. De acolo a fost foarte simplu, o bucată mai rock, una mai procesată, filtrată, Drăgan și Uncut știau ce și cum să învârtă la butoane, eu în continuare îmi permiteam să fiu leneș și să mă concentrez doar asupra basului. Piese noi, hai să lucram să vedem, nu prea înțelegeam eu ce fac ei, eu fiind familiarizat doar cu Wavelab și puțin Cubase, cât să înregistrez anumite pasaje pe care nu vroiam să le uit.

A început goana după aur :) . Reason a fost cel mai ușor pentru mine ca plug & play, Daw care îmi era familiar puțin, având aceeași structură ca și la bass, stații, cabluri, butoane, dacă bagi cablul greșit unde nu trebuie sună aiurea, chestii de genul, dar la scurt timp am văzut că e foarte limitat. Nu e adevărat, dar pe mine mă limita și devenea prea tehnic la un moment dat, așa că am căutat mai departe, am găsit soluția care funcționează încă pentru mine, Ableton, e destul de intuitiv și versatil.

Nevoia de a produce sau a mă implica mai mult nu a venit decât pe la jumătatea lui 2009, când am luat o pauză care încă e activă. Joburi, familii, greu ajungem să ne mai întâlnim, să mai cântăm împreună și momentan nici nu avem un plan prea concret. Tot în 2009 după un concert de Valentines Day in Setup, a propus Ufo ca eu și Drăgan să încercăm să facem afterpartyul. Mi-a plăcut experiența și încet, încet am mai tot cerut sfaturi de la cine puteam, Dr Dan m-a ajutat mult punând la comun platane, mixer, pentru a putea și eu să repet, să mă perfecționez. Prima jumătate a lui 2010 a fost un moment de reculegere și pentru mine, iar pe la finalul anului m-am hotărât că trebuie să continui muzical îmbrățișând ideea de dj, dar și produsul merge în paralel. Multe elemente noi de

învățat, nu mai îmi este de ajuns structura unui bass, mai trebuiesc gândite ritmuri de tobe, synthuri, plus parametrii, filtre, totul devine din ce în ce mai complex, noroc că se găsesc o sumedenie de informații pe internet, numai timp de documentat și exersat mai lipsește. Chitara bass își joacă în continuare un rol foarte important, fiind mult mai inspirat să compun o linie melodică sau o frază muzicală, chit că și claviatura midi câștigă teren în procesul artistic." (Horia Hațeg)

Reloop (Remus Rujinski)

Remus este un foarte important om pentru pionieratul timișorean și cel românesc. A absolvit Facultatea de Muzică din Timișoara și a evoluat ca producător muzical și inginer audio.

A început să facă muzică în anul 1995, prin conceptul de re-interpretare a hit-urilor într-un stil underground. Dintre artiștii remixați se numără Csilla, DJ Sneak, Louis K, Phisique, Ruffneck & Javahn Move, Todd Terry. A participat la clasicele party-uri în depozit din Timișoara, numite "Warehouse", precum și la festivalul TMBase.

În anul 1998 a fost prezent pe "Dance Mission Volume 1" (Media Pro), prima compilație de muzică house și club din România.

În același an a terminat albumul "The Silent Noise", sub moniker-ul Aural Envelope, un proiect realizat împreună cu un alt important pionier local, Adrian Budrițan. Materialul a rămas nelansat însă.

Doi ani mai târziu bifează încă o apariție discografică pe prima compilație aniversară TM99Base, cu piesa "Deepzone & Reloop - It's Gona Be Allright!". Aceasta a venit în urma participării la prima ediție a acestui festival.

Tot în materie de producător muzical, în anul 2002 a colaborat cu trupa Sistem pe albumul acestora, numit "Intră în Sistem" (Roton).

Anul 2003 l-a găsit lucrând la primul său album de muzică jazz, care nu a fost însă imprimat. De-a lungul timpului a lucrat ca inginer audio în cadrul studioului Bilutza Records. În perioada anilor 2002-2006 a colaborat cu regizorul și producătorul Florin Iepan, în domeniul muzicii de film. A realizat coloana sonoră pentru filme precum "Călător în Țara Eclipsei" (1999) și "The Fallen Vampire" (2007).

În prezent este stabilit în UK, unde desfășoară un proiect axat pe muzica house și club, alături de DaLuke.

Sneila

Sneila, sau A.lie.ns, este unul și același, Cosmin Constantinescu, monikeruri pe care și l-a adoptat după despărțirea de MFDN. Pe lângă faptul că cele două nume sunt imaginea în oglindă a celuilalt, A.lie.ns are mai multe semnificații: aliens (este subînțeles de unde își are originea, aceste ideologii fiind frecvent întâlnite în acele vremuri, care sunt potrivite pentru a sugera ipostaza acestora pe scena muzicală a acelor ani), apoi a lie (o minciună), iar ns (nu avea nicio semnificație) și în cele din urmă alliance (alianță). Una peste alta ideea era o alianță cu extratereștii, acoperită de o minciună, cum o descrie Cosmin.

Proiectul adopta muzica trance și goa, fiind printre primii artiști care îndrăzneau să se orienteze spre acest stil muzical la vremea respectivă.

A produs două albume de-a lungul timpului, self-released, libere la download: "Implosion" (2000) și "Species" (2001). Proiectul a fost activ până în anul 2002, an după care Cosmin s-a retras de pe scena muzicală.

În cele ce urmează vă invit să citiți un interviu realizat cu Sneila.

ElectroBlog Ro: Salutare Cosmin!

Sneila: Salut.

EBRo: Hai să începem cu câteva date biografice. Prezintă-te te rog celor care nu știu despre Sneila și despre cel aflat în spatele monikerului.

Sneila: Cosmin Constantinescu, 35 ani, Timișoara. Nu pot să spun că mă aflu în spatele Sneila, din moment ce nu mai este un proiect activ. Cred că mai corect ar fi fost să spun, Cosmin C, 26 ani :) .

EBRo: Ai început prin '95 alături de MFDN, printre primele grupuri de muzică electronică din România, cu Ufo, Marius Vladescu și Liviu Ignat. Cum i-ai cunoscut pe băieți și cum ați hotărât să porniți acel proiect ?

Sneila: Marius și Liviu lucrau la un magazine de muzică pe vremea aceea (Rocka Rolla) și împărțeam aceleași gusturi muzicale, industrial (KmfDM, sursa de inspirație pentru numele trupei MFDN, deși însemna altceva, “muzică făcută de noi”, Ministry, etc). Pe Ufo l-am cunoscut mai încolo prin intermediul lor, la fel, împărțând aceleași gusturi muzicale.

EBRo: Ce surse de inspirație aveți în vremurile acelea și ce aducea fiecare dintre voi în proiect ?

Sneila: Muzica electronică, dar nu cea dance. Nu prea aveam tangențe cu multe stiluri la acel moment. Trupele care ne-au influențat sunt: KMFDM, Ministry, Die Krupps, Boese Onkels. Nu erau trupe 100% industrial, dar aducea un iz inspirațional poate prin lirică, poate prin atitudine. Nu știu.

EBRo: Ce aparatură foloseați și cum decurgea o sesiune de creare a unei piese ?

Sneila: Mda.. :) . Pe vremea aceea, o tastatură midi și un calculator “performant” era suficient pentru a crea un “hit” (nu noi, dar alții creau hit-uri). Am început cred cu un 386, pe care aveam o placă de sunet de la Creative Labs pe 16biți, stereo (lol, era important să fie stereo) care a costat cât tot calculatorul și o clapă midi. Nu scotea sunete, dar foloseam calculatorul pe post de sampler. Primul soft de muzică era un tracker și se numea Fast Tracker (surprinzător, site-ul mai este live :) <http://www.gwinternet.com/music/ft2> și http://en.wikipedia.org/wiki/fasttracker_2). Albumul MFDN, care nu a ajuns niciodată pe piață, a fost făcut tot pe Fast Tracker.

EBRo: Eternul dezinteres al caselor de discuri românești pentru inovatori a dus la destrămarea grupului MFDN după doar doi ani. Care e cel mai mare regret și care a fost cel mai frumos moment alături de MFDN ?

Sneila: O să încep cu cel mai frumos moment. A fost când ne-am strâns să facem albumul, album ce era în mare parte făcut de mine, dar pe tracker, apoi trebuia masterizat. L-am angajat pe Alex Perin să ne masterizeze piesele. Ceea ce trebuia să fie un task ușor, record, balance, compress, save, a devenit moment de neuitat alături de baieți și de Alex, care chiar dacă nu părea că își dă interesul, a făcut magie cu sunetul (ținând cont că redam de pe un tracker cu sample-uri vai și amar și cu placa de sunet nu tocmai profi). Iar momentul

regretului este că nu am reușit să îl plasăm pe piață. S-au investit ceva bani, care s-au pierdut. Asta e.

EBRo: Cum erai primit de puținii ascultători ai acestui gen și cum arătau petrecerile de atunci, oamenii din cluburi ?

Sneila: Sincer, nu mai țin minte. Clar era ceva prea diferit pentru mulți și nici petrecerile nu erau multe ca să fim "prezenți". Primele petreceri erau "Chef în Depozit" care ulterior s-au transformat în TMBase. La acel moment cred că deja nu mai era MFDN și nici A.lie.ns, având deja proiectul Sneila activ. Sneila a apărut la începuturi pe scenă destul de frecvent pe la "petreceri" gen TMBase, sau DelaHoya (organizate de CRS, Cluj Raving Society), ocazional câteva chef-uri trance/goa. Nu prea se omorau oamenii după goa/trance, era prea abstract pentru mulți.

EBRo: Timișoara a dat întotdeauna lucruri noi pentru România. Ai participat la înființarea celui mai mare festival underground din România, TMBase. Ce a schimbat această mișcare pe scena muzicii electronice din România și care sunt marile merite ?

Sneila: Împreună cu mai mulți prieteni am înființat TMBase, da, dar marele merit este a lui Ufo. El a fost nucleul nostru. La început, ca toate începuturile, era mai mult "for fun".

Reușeam să strângem ceva sponsorizări/prieteni care să ne ajute, să închiriem un spațiu, să punem ceva sonorizare și să facem un chef cinstit. Au fost și destule eșecuri, deși poate ele nu s-au văzut "cu ochiul liber", dar au fost și dezamăgiri. Cât despre scena muzicii, eram prea departe de București pentru ca să fi fost băgați în seamă. Mai mult era o mișcare locală decât națională. Încet, încet devenea națională, dar cred că după ani buni de sânguință.

EBRo: Cum crezi că a evoluat muzica electronică românească în scurta istorie a sa, care este ritmul și direcția ?

Sneila: Eu zic că a evoluat bine. Cine a avut nervi sau "pile" a rezistat și a evoluat. Nu cred că pot spune de un artist care a perseverat, să nu fi evoluat. Cunoscut încă mulți care pe vremea aceea făceau muzică, mai fac și astăzi și clar că există evoluție. Tot timpul va exista underground și mainstream, cine a devenit mainstream, că a vrut, că a avut șansa, că a avut exposure, probabil continuă în mainstream. Dar cred că mulți au rămas încă în

underground. Din păcate dacă nu ești în București e destul de greu să “avansezi” și să te știe lumea. Cu internetul, cu facebook, cu toate mediile astea de socializare e mai ușor să te faci auzit, dar să devi o “vedetă” (nu în sensul rău, ci să te știe lumea) e greu fără ajutorul caselor de discuri.

EBRo: Să vorbim și despre proiectul tău solo. Ce ai reușit să realizezi cu acesta ca dj și producător în toți acești ani, o perioadă glorioasă de 14 ani deja.

Sneila: Iară o să încep cu sfârșitul. Sneila a fost activ numai vreo 6-8 ani (nici eu nu mai știu exact), dar din câte îmi amintesc ultima piesă “oficială” am produs-o în 2002. Ca și realizări nu știu ce să zic, unele piese au fost la mare căutare și au ajuns pe compilații internaționale, altele au rămas poate neuzite chiar și azi. Ca și dj, nu am fost niciodată dj, deși la unele chef-uri puneam muzică, dar niciodată ca un adevărat dj. Efectiv selectam ordinea, mai făceam un crossfade și cam atât. Niciodată nu mi-a plăcut să “pun” muzică. Nu am făcut/produs niciodată muzică pentru ca să mă îmbogățesc sau ca să mă cunoscă lumea. Nu doream atenție (deși la un moment dat îmi plăcea :). Îmi plăcea doar să mă exprim prin muzică. Unii înțelegeau, mulți nu. Una dintre realizări, o chestie fantastică și în ziua de azi, sunt încă destui care mă contactează să vin să “bag muzică” pe la festivalre restrânse, sau chiar mă “găsesc” și mă mai întreabă ce am mai făcut, ce am mai scos. E fantastic că după atâția ani să primești încă atenție.

EBRo: Trance-ul la nivel internațional are mai puțini adepți în opinia mea față de acum zece ani, dar foarte fideli. Cum a evoluat în opinia ta acest stil de muzică în ultimii ani și spre ce țințești ?

Sneila: Nu cred că e adevărat, din contră, are foarte mulți adepți. Anumite stiluri eventual și-au mai pierdut din adepți, da, dar trance-ul ca stil este încă predominant în mainstreamul muzical. Genuri ca "goa trance" au apus, au fost înlocuite cu "psy trance", dar trance-ul mainstream e pe val și nu va apune prea repede. Cât despre unde țințesc, în gol :) așa cum am zis, nu am mai produs de mult și nici nu cred că o să mă mai apuc prea recent.

EBRo: Cum e primit trance-ul în România în opinia ta ?

Sneila: Sincer nu știu. Nu mai sunt activ implicat, deci am început tot mai puțin să știu

despre asta. În schimb aş putea să dau un exemplu pozitiv, Adrian Ivan (aka Mr. Pit), un producător activ de trance din Timișoara, care este foarte foarte cunoscut și apreciat internațional de mari producători ca Markus Schultz și alții (face muzică trance, mainstream).

EBRo: Îți mulțumesc mult pentru interviu și baftă multă în continuare!

Sneila: Mulțumesc și eu și salutări fanilor activi. Vă respect că încă mai susțineți arhivele muzicii românești :) . Și cum se zicea pe vremuri: PLUR! (Peace, Love, Unity, Respect)!

Toxica

În anul 1999 Ufo încheie colaborarea cu cei din trupa Brigada Artistică Urbană și formează Toxica, alături de Alex Samant ca membrii de bază, iar apoi au mai colaborat Bogdan Roșu și Cristina Dan aka Thrina.

Acest grup aducea ceva nou pe scena timișoreană și cea românească în general, deoarece adopta un stil destul de diferit față de linia pe care au urmat-o cei implicați, dar diferită în același timp și pentru marea de drum and bass și trance din jur. Era o trupă orientată spre muzica house, dar și influențe deep, un sound foarte modern, vestit, diferit de tot ce era în comun la vremea respectivă. Au fost printre primele trupe de acest gen, acest stil consacrându-se abia din această perioadă.

Au semnat numeroase producții pe compilațiile Mouse In House: "Glow", "Future Front Airwaves" feat MC Black Bishop, "Dirty Jersey" Funkspread Remix feat Cliff Hamilton, remix pentru "Sistem - Senzații", "Kosmic Diffusion", "Comfort Part 1".

De asemenea au fost prezenți pe cele de "acasă", compilațiile aniversare TMBase: "Nu-i Loc", "Glow" Adapt Remix, "Comfort Part 2", remix pentru "Sensorship - Silence Shifter".

Nu în ultimul rând i-au convins și pe cei de la Delahoya de calitatea sound-ului lor, prin piesa "Drumlanguag" (Heavyweight Remix).

Ufo (Florin Unguraș)

Florin Unguraș este unul dintre cei mai importanți timișoreni care au contribuit la pionieratul muzicii electronice în această regiune, dar și în țara întreagă.

Totul a început aproximativ din anul 1995, atunci când se găsea ca om de radio în cadrul postului Alternativa Vest, unde realiza două emisiuni care aduceau noutăți în FM-ul vremii: "Alternativa Vest 887" și "Hard Rock Café". Prima dintre ele era una dedicată muzicii electronice, alternative și indie, realizată alături de Zoltan Varga. Cea de-a doua se apropia mai mult de genul de muzică ascultată de Ufo în acele timpuri, rock-ul. Asculta mult acest stil la radiourile sârbești încă din anul 1982. Din anul '98 a trecut în barca celor de la Radio Analog Timișoara.

De asemenea Florin a contribuit la realizarea primelor petreceri din Timișoara. În perioada anilor 1995-1996, Ufo a organizat alături de Remus primele party-uri în "Depozit" (Warehouse), devenite legendare în orașul vestul. Acestea aveau loc într-un cadru improvizat, ilegale ce e drept, underground, poate cele mai underground vreodată. Responsabil cu muzica era chiar Ufo, majoritatea seturilor cuprinzând în special techno, acid și dnb, de pe CD sau chiar casete. Vestea a mers mai departe și s-au alăturat apoi dj locali precum Dudu, Future Groove, Urban Experience și A.lie.ns.

Succesul acestor prime petreceri l-a încurajat și l-a determinat să pună bazele în 1998 alături de alți timișoreni pasionați de acest nou gen de muzică, asociației TMBase, care a devenit în timp cel mai mare festival de muzică electronică și printre primele organizate în România. Alex Samant, Alien Kru, Bogdan Roșu, Dudu, Qewza, PNal, Roli Breaker, Sneila și Urban Experience erau alți împătimiți implicați în organizare și care făceau parte din crew-ul TMBase. Evenimentele erau organizate cu sprijin din partea OSUT (Organizației Studenților din Universitatea Timișoara), care mai sprijinea Student Fest.

La prima ediție au fost prezenți DJ Clau (Roli Breaker), Future Groove, NSK, Reloop, Șuie Paparude, Ufo & Ummo, Urban Experience și Xplore. Festivalul TM98Base a avut loc în sala Lira, iar apoi a urmat tradiția petrecerilor Warehouse, fiind amplasat în vechi hale industriale părăsite. La festival au participat de-a lungul timpului numeroase nume mari autohtone, dar a dat șansa și multor tinere talente, fiind o oază de undergroundism. Evenimentul a lansat anual câte o compilație aniversară, pe care semnav

artiștii prezenți la precedentele ediții.

De-a lungul vremii Ufo a fost implicat în numeroase proiecte muzicale, precum MFDN, Brigada Artistică Urbană, Ufo & Umno și Toxica.

Urban Experience și Makunouchi Bento

Uex cum mai era "alintat" proiectul timișorean deschizător de drumuri, s-a format în anul 1995 cu Felix Petrescu aka Waka X (computer, compoziție) și Cristian Savii aka G-man (voce, compoziție) ca nucleu de bază, apoi s-au mai alăturat Adrian Chifu aka Hydraulic Fan Baron (clape și compoziție), respectiv Octavian Chiș aka TBD (technical stuff).

Felix Petrescu este numele de care se leagă unul dintre cele mai importante festivaluri de muzică electronică din țară, TMBase. Este fondatorul asociației cu același nume care stă în spatele evenimentului, alături de Ufo și mulți alți pasionați de muzică electronică din Timișoara.

Prin acea perioadă proiectul Urban Experience avea deja aproximativ trei ani de activitate, fiind prima trupă de muzică electronică din acest oraș și printre primele din țară. Era un grup orientat la început spre muzica trance și happy-hardcore. Cu această abordare au reușit să închege un album în anul 1995, înregistrat la Studio Recording. Apoi, Uex a trecut la ambient, trip-hop, breakbeat, dub și jungle, încetul cu încetul materializând un al doilea album numit "Urban Experience", în 1997, la Claxon Sound București. Au bifat de asemenea apariții discografice pe compilații lansate în Croația la Dream Records, casă de discuri care le-a oferit multă apreciere.

În oricare dintre formule, băieții au adus întotdeauna ceva nou pe scena muzicală românească, cu prestații live de excepție, care i-au impresionat pe mulți tinerii producători de muzică ai vremii, servind ca adevărate modele pentru ei.

În anul 2001 Uex s-a scindat, iar Felix și G-man au mai apărut doar ocazional în formula Urban Experience DJs, abordând genuri precum jazzy house, drum & bass, hip-hop, glitch-hop.

Chifu este de asemenea un cunoscut artist plastic și regizor, iar în prezent desfășoară proiectul solo Lux Aeterna, axat pe muzica dark ambient, gothic. Octavian este specializat

în IT, fiind deținătorul site-ului plugins.ro.

WakaX a urmat calea Makunouchi Bento, proiect format alături de Valentin Toma aka Qewza. Au început să colaboreze împreună în urma unui remix realizat de Vali pentru piesa "Remember All Happy Moments" a lui Waka X. Astfel, s-a născut unul dintre cele mai însemnate nume ale IDM-ului românesc, cu un sound unic pentru scena experimentală autohtonă, ambient, electro-acoustic, cinematic. Numele este inspirat de cutiuțele tradiționale japoneze.

Există o mulțime de release-uri lansate de cei doi, majoritatea gratuit. MaBento a mai făcut parte din proiectul Jebel Chamber Orchestra, alături de John Fisher aka Ricemutt, Patrick Sheng și Justin Lazarus din USA.

Alături de Bogdan Roșu au fost implicați în proiectul RIDMA (Romanian Intelligent Dance Music Alliance), care avea în plan crearea și susținerea unei scene IDM în România. Sub această cea trei au lăsat în anul 2001 ep-ul "Pixelparket" (Electro Beats). În același an au realizat prima petrecere dedicată acestui gen de muzică din țara noastră, numită "RIDMA Fused Party".

În anul 2004 MaBento au lansat la Ogredung un mix înregistrat live la TmBase 2004, într-o formulă extinsă. Aceasta i-a mai cuprins pe Dan Damian de la PNal (chitară) și Raluca Todea (clape). Dan a mai colaborat cu ei pe ep-ul "Bouche Du Metro" (2002, Miasmah).

Felix Petrescu se remarcă de asemenea și ca un priceput computerist. A creat de-a lungul timpului numeroase plug in-uri, pe care le-a folosit în muzica Makunouchi Bento, dar pe care le-a și împărtășit, oferindu-le gratis spre download în diverse rânduri. Poezia este o altă vocație a sa.

Vali a început să facă muzică din anul 1997 și a apărut prima dată în postura pe scenă la ediția TmBase din 2000. De atunci a devenit și el colaborator în asociația cu același nume.

Qewza este cunoscut solo în special pentru seria de mixuri "1 Mai", care cuprind artiști din absolut toate sferile muzicale autohtone, cele mai mari nume ale muzicii românești din toate timpurile. Am un mare respect pentru acest producător, inspirându-mă cu aceste mix-uri "mioritice", cu un aer foarte underground, pe care le apreciez foarte mult deoarece urmăresc același "țel" ca și el. Să regăsesc frumosul în fiecare gen muzical.

ElectrBlog Ro: Salutări Vali și mulțumesc pentru amabilitatea acordării acestui interviu!

Qewza: Salut. Eh amabilitate... Mersi de promovare!

EBRo: Haide să îl cunoaștem mai întâi pe omul din spatele Qewza și MaBento, o scurta prezentare biografică mai mult sau mai puțin convențională.

Qewza: Omul din spate e un om. Cine se împiedică de el și face troc de energie pozitivă îl cunoaste. Zic despre proiecte mai bine. Am început solo sub numele Qewza (citit forțat Cuza, o glumă de moment, pseudonim sub care întâmplător s-a nimerit să mă cunoască lumea din scenă la momentul respectiv). M-am învățat haotic prin genurile muzicii electronice, aproape orice, de la drum'n'bass la breakbeat, techno, ambient, electro, trip-hop și te mai miri ce, pentru ca apoi să mă stabilesc comod în zona „experimental”, acolo unde m-am simțit cel mai în largul meu. Iar mixurile „de 1 mai”, motivul pentru care a auzit majoritatea lumii de Qewza, aș zice că au fost un fel de excepție. Eu nu sunt DJ, să se înțeleagă, doar am profitat de o „colecție” rezonabilă de piese interesante și magia cut and paste. Despre biografia Makunouchi Bento, detalii cât cuprinde pe Facebook-ul nostru.

EBRo: Când ai început să experimentezi cu muzica electronică și datorită cărui fapt ?

Qewza: Primul care m-a bătut la cap a fost Elvis Presley, pe la gradiniță. Îi știam fonetic versurile înainte să aflu ce limbă e aia. Prin '93-'95, James Hetfield, Eric Adams sau Max Cavallera se băteau pentru mine cu Ray Slijngaard, René Baumann sau Alban Uzoma Nwapa, știi cum zic? Păstrând respectul pentru primii, am săpat pe lângă vocea celor din urmă cu mai mult interes, fiind fascinat de diversitatea tonurilor de synth, în comparație cu relativa monotonie a ansamblului chitară / bas / tobe acustice. Neavând vreun mentor sau îndrumător muzical, a trebuit să descopăr singur că se poate mai mult decât euro-dance și am trecut prin happy hardcore spre house, acid, trance, goa, breakbeat, jungle și celelalte. În primăvara '96, când am pus mâna pe primul meu PC, deja eram de mult hotărât că nu va mormăi Captain Hollywood pe muzica ce-o voi face (no disrespect căpitane, dacă citești). Am pus mâna pe primul program de muzică la scurt timp, de la un coleg ce era văr cu G-Man de la Urban Experience. FastTracker, un program de DOS, folosit de o scenă alternativă muzicii electronice din industria muzicală, o scenă a computeriștilor, bazată pe

distribuirea muzicii gratuit, și foarte important, open-source. Perfect pentru oamenii pasionați de muzică și calculatoare, dar fără formare muzicală neapărat, să experimenteze înainte să treacă la un sound mai pro. Prin '99 am pus mâna pe un tracker mult mai avansat, ce îngloba sinteza, efecte, plugins și am început să fac o muzică ce suna ușurel mai serios.

EBRo: Cu ce alți "curioși" mai interacționezi și cum arată peisajul autohton al muzicii electronice românești la acea vreme ?

Qewza: Internetul era pe vremea aceea mai puțin accesibil, vorbesc de perioada în care încă nu existau nici netcafe-uri, dar eu eram elev la liceul de informatică. Printre cei mai vechi (și relativ puținii) „internauți” timișoreni au fost Waka X și G-Man de la Urban Experience, părinții canalului de IRC #timișoara, cu care m-am împrietenit ușor, comunitatea acelui canal fiind undeva în jurul a 50 de persoane. De la ei am aflat de festivalul TM98Base (prima ediție, organizată de Ufo și OSUT), unde am descoperit mare parte din ceilalți producători români de electronică. După ediția din 1999, la inițiativa lui Ufo și cu ajutorul lui Waka (care era în contact cu mai multă lume, și pe mine el m-a introdus), s-a format grupul TMBase, cu toți producătorii de electronică din Timișoara: Ufo & Umno, Urban Experience, PNaI, Alien Kru, Adapt (în etapa Dump 52 la formarea grupului), Sneila (pe atunci A.lie.ns), plus eu sub numele Qewza. Budrițan nu mai era timișorean atunci și Reloop se cam lăsase, dacă te întrebi de ce nu au fost și ei. Fiind un grup mai bine organizat și promovat de cei cu inițiativă (și ceva relații), am ajuns mai „înfipti” în scena românească și am cunoscut și mare parte din restul celor care activau în domeniu. Pe vremea aceea erau 1-2 site-uri dedicate muzicii electronice românești, și puținele releasuri (ce nu ieșeau pe CD sau casetă), apăreau pe cele 2 site-uri esențiale: MP3.com și Besonic.com.

EBRo: Ai pus astfel umărul la înființarea TMBase. Care era atmosfera primelor ediții și cum a fost primit festivalul de către publicul timișorean ?

Qewza: Era un hobby pentru cam toată lumea. Tineri, entuziaști, toți erau cu un mare chef de muzică. Eram puțini pe atunci care aveam treabă cu asta și întâlnirile erau momente foarte mișto. Evenimentele și ele rare și de neratat, strângeau cam toată lumea interesată de „alternativ” (la mainstream), de la drum'n'bass la trance și house (care nu erau încă populare) sau chiar punk, rock sau jazz. Festivalul a început să crească de la a doua ediție

('99, când publicul s-a înmulțit sesizabil). Ediția din 2000 (prima de când există TMBase ca și crew, și prima la care am fost pe scenă), deja avea dacă țin bine minte undeva pe la 1000 de oameni în public. Și da, puneam umărul mult atunci, noi mai și măturam hala, mai acopeream cu folie geamurile sparte.

EBRo: Ți-ai dovedit cultura muzicală prin clasicele mixuri "1 Mai". Cum arată colecția ta în cifre, artiști și arii muzicale ?

Qewza: Nu dau cifre, nu are niciun sens și nici nu le cunosc. Genurile și subgenurile muzicale sunt nenumărate, nu discriminez. Colecția mea de muzică românească, dacă la aia te referi, am început-o într-o vreme în care era mai ușor de pus mâna pe aproape tot ce există. Între timp, scena muzicală (globală) s-a schimbat mult, și e absurd să mai încerc așa ceva, chiar și la nivel de România. Mai strâng doar ce ajunge la mine și mă atrage cu adevărat, pentru că e foarte multă muzică. Noțiunea de „colecție” și-a cam schimbat sensul.

EBRo: În anul 2001 a început aventura cinematică MaBento. Cum l-ai întâlnit pe Felix și cum ați hotărât să puneți bazele acestui proiect ?

Qewza: Despre „întâlnire” am vorbit la o întrebare anterioară. Deși fizic, îmi amintesc că m-am văzut cu el prima oară prin '97, la primul internet cafe deschis în oraș. Proiectul l-am făcut undeva pe la începutul lui 2001 cred, nu mai știu foarte exact. În primă fază, eu remixasem o melodie veche de-a lui Waka, un fel de „baladă”, posibil făcută pentru vreo femeie. Cred că printre primele lui încercări muzicale, de pe vremea când lucra pe Amiga și nu pe PC. El nici n-o mai avea, am găsit-o eu întâmplător pe undeva. Eram foarte pasionat pe vremea aceea de soundul Aphex Twin, Squarepusher, Autechre, Plaid și am făcut un remix IDM. Asta era pe la sfârșitul lui 2000. Cândva ulterior, pentru că lui i-a plăcut mult ideea, am transformat numele din Waka X – Remember All Happy Moments (Qewza Remix) în Makunouchi Bento – Clipe Fericite (e pe primul nostru album, Himette). Și am decis să mai facem și altele. Numele Makunouchi Bento îi aparține lui Waka, era o descoperire de moment, atunci când am decis să facem trupa. Și probabil dacă nu îl notam eu undeva, am fi ales altul, că el îl uitase la vreo săptămână după.

EBRo: Ce contribuție aduce fiecare în acest duo și ce tehnici de creare a pieselor folosiți ?

Qewza: Amândoi facem muzica. El mai făcea și artwork pentru releasurile mai vechi. Aș putea zice că lui îi place mai mult să schițeze idei, teme muzicale și mici experimente cântate live (e foarte implicat ca betatester în scena de audio software), în vreme ce eu am mai multă atenție la detalii, și răbdare să dezvolt ideile lui în aranjamente mai complexe. Dar nu e obligatoriu să procedăm așa, amândoi facem de toate. De lucrat, lucrăm fiecare în intimitatea propriului dormitor, și ne pasăm bucăți de la unul la celălalt, până e gata piesa.

ElectroBlog Ro: Computer sau analog ?

Qewza: Prefer computerul clar, softwareul oferă posibilități mult mai vaste și ușoare de prelucrare a sunetului.

ElectroBlog Ro: Conservator sau mereu în schimbare ?

Qewza: În schimbare, în muzică imi place mult să experimentez.

EBRo: Cum este primit idm-ul / experimentalul în România și dacă există în opinia ta o "scenă" formată ?

Qewza: Nu cred că a fost vreodată o scenă de IDM sau experimental în adevăratul sens în România. Sunt și au fost oameni ce au apreciat, dar nu cred că exclusiv sau preponderent, cât să formeze cu adevărat o comunitate. Inclusiv ca producție, au fost sounduri destul de diferite. În ziua de azi, e cu atât mai greu să definești ce mai înseamnă experimental. Personal, proiectul Makunouchi Bento nu l-aș prea putea încadra în același gen, sau scena dacă vrei, cu alte trupe autohtone. Mai am o amintire interesantă, cred că eu împreună cu Waka și Adapt (RIDMA), sub organizarea TMBase desigur, am ținut primul party strict IDM din țară (în sensul că eu nu știu de altele înainte de iunie 2001). A venit lume curioasă atunci, și a fost o piesă pe care s-a și dansat: Come to Daddy a lui Aphex Twin, probabil cel mai mare hit al genului, a cărei clip rula și pe TV.

EBRo: Ce alți producători autohtoni de idm, sau alte genuri din sfera electro, apreciezi din România ?

Qewza: Apreciez destui, și sunt și prieten cu mulți din ei. Nu prea are sens să dau nume, ar fi urât să uit să menționez pe cineva, și ar fi cam degeaba să îi înșirui pe toți. Genuri, ascult

cam orice, și nu doar din sfera electro. De mult sap și în jazz, hip-hop, rock, reggae, folclor, etc.

EBRo: Ați avut colaborări și lansări chiar și în afara granițelor. Cum ați fost primiți acolo și cum diferă publicul ascultător față de cel de acasă ?

Qewza: Din punctul meu de vedere muzica e universală, mai ales cea electronică (fără un mesaj exprimat în cuvintele unei limbi), deci nu-i foarte relevantă nația sau cetățenia celor cu care am colaborat. Labelurile la care am scos, cu atât mai puțin. Cântări în afară am avut în Germania, Ungaria, Spania și Slovacia. Una în fiecare, și nu aș generaliza să spun despre publicul de acolo, care a cam depins de genul de eveniment și cum era organizat el. Cel mai bun feedback cred că l-am primit în Germania. Au venit destul de mulți oameni la noi după concert să ne zică o vorbă două de bine, ceea ce la noi se întâmplă mai rar. Nu aș aprecia însă nici extrema cealaltă (vezi hip-hopul autohton în special), unde se formează efectiv coadă la autografe și poze. Las-o-n mă-sa. :)

EBRo: Stilul vostru este foarte original, care mai degrabă este o călătorie, ce exprimă diferite trăiri. Descrie puțin paleta de genuri în care se încadrează și asociază-l pe fiecare cu câte o stare, un feeling, un mesaj, ce alcătuiește soul-ul Makunouchi Bento.

Qewza: Nu prea există o paletă de genuri. Îi spunem experimental, pentru că în general căutăm mai multe sunete și idei noi. Îi spunem cinematic, pentru că piesele noastre sunt ca niște povești spuse prin sunet (deloc repetitive, cu linii melodice ce trezesc diverse stări, și pline de detalii și field recordings). Îi mai spunem ambiental în ultimul timp, pentru că nu am mai prea avut beat și pasaje foarte alerte, e clar o muzică de ascultat și nu de dansat. Stările și feelingurile le percepe și trăiește fiecare ascultător, după propria imaginație, nu are sens să le descriem noi pe ale noastre.

EBRo: Se încearcă o evoluție spre organic în muzică, în general, fusion între acustic și electronic. Ați luat în calcul o asemenea combinație ?

Qewza: Dacă ascuți muzica noastră din ultimii ani, vei vedea că am luat-o de ceva vreme bună. Chiar dacă nu vezi un om cu chitara rece, flaut sau țambal pe scenă, am încorporat foarte multe elemente acustice (procesate și ele de obicei). Posibilitățile sunt nelimitate în

ziua de azi. De fapt ce vorbesc? Waka mai suflă la un fluier de jucărie și un kazoo pe scenă în timpul liveurilor.

EBRo: Ce vrea să transmită Qewza ? În ce stil te încadrezi solo ?

Qewza: Nu mă mai încadrez în niciun stil solo, pentru că nu mai există Qewza solo. Nu am mai produs sub numele ăsta de prin 2003 cred. Și dacă o să mai fac ceva ce nu se potrivește pentru un proiect împreună cu Waka, voi folosi alt nume.

EBRo: Ce ne pregătiți în următoarea perioadă și în ce direcție doriți să duceți proiectul Makunouchi Bento ?

Qewza: Urmează un nou EP („Rinbo”) la labelul Les Enregistrements Variables (www.varia.ca), al celui care se ocupă și de netlabelul Camomille. Va ieși pe CD hand-made, ediție limitată, și la vânzare (cel puțin în prima fază) în format digital, probabil prin ianuarie 2012, cu toate că e gata din toamna asta. Ne „roade” un pic că deși e gata, încă nu îl poate auzi lumea, așa că vom scoate niște „teasere” cât de curând. Pentru că românii, și în special scena de hip-hop, au căpătat o obsesie un pic aberantă pentru teasere sub forma a mici clipuri video care nu oferă practic nimic interesant sau concret, ne ferim să facem același lucru, și o să oferim ceva consistent. Respectiv remixuri, înainte de lansarea originalelor. Stați cu ochiul pe Facebook. A, și după, probabil că ne apucăm de un nou album, ușor diferit, pentru că am cam ignorat în ultimul timp noțiunile de tempo, ritm, percuție.

EBRo: Îți mulțumesc și vă urez mult succes!

Qewza: Asemenea!

3.5.2. AnonimTM

Dudu Radoslav

Dudu și-a început cariera muzicală în anul 1991, în postura de chitarist în trupa Subcontrol, prima formație de crossover și alternativă din România. Acest nume amintește de firma în cadrul căreia Dudu profesează ca arhitect, în proiectarea halelor industriale.

Pe vremea studenției s-a implicat puternic în promovarea muzicii underground, alternative și electronice în Timișoara, fiind unul dintre pionierii genului drum and bass. S-a implicat în organizarea alături de legendarele petreceri "Warehouse", cu Ufo și alți colaboratori. Dudu a adus în "Depozit" Balul Arhitecturii, al cărui student era, cu sprijin din partea OSUT și Dacian Vâlcu (Infectator Com).

Ca și producător muzical, Dudu a semnat colaborarea pentru piesa "East Beats" a celor de la Brigada Artistică Urbană, pe albumul "Dispersia" (2003).

Un an mai târziu de la înființarea TMBase, Dudu fondează alături de Roli Breaker, Sergiu Pascu (fost basist în formația Subcontrol) și Emil Zoicaș, asociația AnonimTM. Aceasta alături de TMBase reprezintă modele de conviețuire și colaborare pentru asociațiile muzicale și festivalurile din România. Un colectiv puternic, care a legat strânse prietenii care durează de mai bine de 15 ani.

În scurt timp AnonimTM s-a transformat într-un dj crew, care-i mai cuprindea pe Leizaboy și Klin, important duo, iar apoi Seba 1394 ("emigrat" de la Cluj Raving Society). Mai târziu se alătură MC Tina, Newgotti, Pristvi și Mr H. MC Tina a fost cooptată în urma concursului de descoperire a talentelor "Se Caută O Voce", organizat în anul 2004 de DJ SUV în Evolution, primul club Timișorean dedicat fenomenului electro.

O dată cu apariția acestei asociații s-a promovat clubbingul, genurile breakbeat și big beat. Este organizatorul renumitului festival "48H", care durează două zile non-stop și care se petrece anual din anul 2001.

AnonimTM beneficiază de asemenea de un post de radio cu același nume, care emite timp de trei ore în fiecare marți de la 18, live din cafeneaua Van Graph, începând cu anul 2004. Tot alături de aceștia, au fost lansate în ultimii trei ani compilații anuale aniversare, pe care au fost promovați artiști locali din toate genurile muzicale underground, precum Arc Gotic, BanXs, Barbarian Truce Digits, Bio, Blazzaj, Brigada Artistică Urbană, Dan Mitrofan, Daniel Dorobanțu / Moebius Strip / Thy Veils, Deevision, Delision, DJ Limun, DJ Suv, Don E, Fratziman, Implant Pentru Refuz, Injektah, K-lu, Leizaboy, Lucky Luciano, Makunouchi Bento, Mighty Boogie, Mofo, Nazo, Persona, Petrică Ionuțescu, Ponton Unit, Raw Nuts, Romantic Jürgen, Shull, Vlad Sturdza, Zefzeed.

AnonimTM a fost de asemenea organizatorul "Chew The Fat!", unul dintre cele mai mari branduri de petreceri breakbeat din Europa.

Roli Breaker (Claudiu Popescu)

Roli Breaker, sau DJ Clau cum a mai fost cunoscut la începuturi, a debutat cu ocazia unei petreceri în clubul MV din Timișoara, alături de vechiul său prieten și colaborator, Dudu. Cu acesta a pus umărul la înființarea asociației AnonimTM.

“Tot parcursul din scenă l-am petrecut alături de brandul AnonimTM, pe care l-am înființat cu Dudu. AnonimTM defapt s-a înființat o dată ce am confecționat niște boxe împreună cu doi buni prieteni și le-am pus la bătaie în diverse locații. De la început am fost atras de toată paleta muzicii, de la dnb la 2 step, breakbeat și garage.” (Roli Breaker)

În ce privește tehnica folosită nu este una foarte sofisticată, mai clasic, cu două Technics MK 2010 și un mixer. A pus muzică pe tot cuprinsul țării la toate festivalurile importante precum TMBase, Peninsula, Delta și altele, însă cel mai bine s-a simțit "acasă".

"Mi-a plăcut să văd evoluția scenei timișorene unde am crescut." (Roli Breaker)

Ca și producător muzical nu s-a implicat foarte mult. A semnat o singură piesă pe variantă refăcută a albumului "Dispersia" a celor de la Brigada Artistică Urbană, în anul 2003.

În prezent nu mai activează pe scena muzicală, trăiește peste ocean, în Canada.

"Scena muzicală electronică s-a schimbat radical după apariția suportului digital și mi se pare că denumirea de dj s-a schimbat radical și nu mă mai regăsesc." (Roli Breaker)

3.5.3. Htonian

Infectator Com (Dacian Vâlcu)

Infectator Com este un proiect de muzică industrială pornit în anul 2000 și care îl are în centru pe Dacian Vâlcu. Alături de acesta au mai colaborat Cosmin Iancu (voce) și

Darko, cu care a lansat două albume: "Untitled" (2002, Htonian) și "Corrupt" (2006, FIR).

Dacian a avut un foarte important rol pe scena alternativă, industrială, noise timișoreana, organizând petrecerile "Htonian" în anul 1992. Acest nume a inclus și o casă de discuri, care a lansat o compilație numită "Underground Timisoara Festival 4" (2000), care a fost o ediție aniversară a festivalului cu același nume, ale cărui prime trei ediții au fost organizate de Vâlcu. Pe aceasta au semnat nume precum Arc Gotic, Guranii, Haos, Koma, La Ghica Hainu, Mircea Nemes, Rabla, Radical Din Val, Umbre Zidite.

La Ghica Hainu a fost un alt proiect industrial/experimental în care Dacian s-a găsit în perioada 1998-2000, format alături de Adi Crăciun. Tot în această perioadă a avut o contribuție considerabilă prin prisma OSUT la legendarele petreceri Warehouse organizate de Ufo, Future Groove și Dudu.

Vâlcu a mai colaborat cu Romantic Jurgen, trupă electro/new wave înființată alături de Sandra Vâlcu, Alexandru Das și Anca Chirita în anul 2007. Aceștia au semnat împreună un an mai târziu materialul "Dead Bunny Invasion", ieșit pe porțile Roadrunner Music. La aceeași casă de discuri și cu piesa omonimă au mai fost reprezentați pe compilația "The Next Dog Island Selection" (2009). Au concertat pe scena Exit Festival din NoviSad, alături de francezii Sexy Sushi. De asemenea au susținut un turneu cu Human Toys din Franța în București, Cluj și Sibiu. Alexandru Das activează și în Vals Hedone, alături de importanți oameni ai industrialului/experimentalului, precum Dan Mitrofan, Emilian Matlak aka Fulmineos, Adrian Ghercea și Bogdan Zărnescu.

Infectator s-a bucurat și de apreciere internațională, susținând un turneu în Germania și Franța, în perioada anului 2000. Pentru acest eveniment componența a fost una extinsă, cu Dan Mitrofan și Sașa Liviu Stoianovici.

Dacian activează în prezent ca dj sub numele de Cobretti'86.

4. Invazia țării, televizată

În anul 1999 s-a produs o explozie mediatică a muzicii electronice, fiind promovată destul de curajos pe toate căile.

Televiziunea beneficia pentru prima dată de un post specializat doar pe muzică, numit Atomic Tv, care cuprindea în grilă o serie de emisiuni care promovau muzica electronică: "Klub Bizzare", "In Za House" și "Vibrații".

În ce privește radio-ul, deși dispăreau rând pe rând emisiunile specializate de muzică electronică din grila de programe, Radio Delta RFI a fost unul dintre cele mai importante posturi care au susținut acest curent în perioada de după anul 1999. Radu Pieptea realiza emisiunea "Organiq" în perioada 1999-2003, apoi l-a urmat Marius Lefterache cu "Oscilații", dar exista și o emisiune în cadrul căreia erau invitate diverse trupe din undergroundul românesc să concerteze live. Însă cel mai important aport pentru fenomenul electro l-au avut concursurile de descoperire a talentelor organizate de colegii francezi, numite "Radio France Internationale Nouvelles Decouvertes".

Atomic Tv a susținut și el la rândul lui astfel de concursuri, în cadrul emisiunilor Klub Bizzare și In Za House.

De asemenea, cluburi precum Studio Martin au organizat prin Assos Music "Assos New Talent Festival". Lumea de noapte se organiza încetul cu încetul și se crea o scenă stabilă, se grupau diferite crew-uri cu dj tineri, din "al doilea val", se reușea "cucerirea" întregii țări și începeau să se organizeze evenimente importante în aproape toate orașele din țară.

Deși casele de discuri au fost mereu reticente și nu au vrut să investească încredere și bani în muzica electronică, totuși în această perioadă a existat o deschidere destul de mare pentru acest gen. MediaPro compila primele materiale de muzică house și club din România, iar Roton/NRG!A urma trendul descoperirii de talente prin clasică serie "Mouse In House".

Astfel, totul a rezultat cu apariția în sfera "comercială" a o mulțime de proiecte și dj care adoptau genuri precum house, club sau techno, mai ușor abordabile pentru mase. Acestea au adus o culoare aparte în peisaj muzical autohton, au fost curajoase, îndrăznețe, însă scena încă era una imatură, instabilă, reticentă, fapt pentru care multe dintre ele au

disparut.

În ce privește tehnica folosită, computerul a câștigat enorm, fiind foarte des folosit, cu celebrele trackere, iar CD-urile înlocuiau încet casetele. Internetul câștiga și el teren. Se dezvoltau internet cafe-urile, IRC-ul, socializarea devenea tot mai facilă. Un dezavantaj al prezentului este că aproape oricine cu un pc în față se crede dj, dar, bineînțeles, calitatea este cea care face diferența. se poate face muzică de foarte bună calitate și cu ajutorul lui. De asemenea un alt "fenomen" observat în "socializarea" de astăzi este lipsa aproape totală a toleranței. Unde sunt mai mulți români la un loc cu discuții în contradictoriu nu există să nu degenereze spre înjurături și vechile subiecte despre țigani.

Așadar aș trece mai departe la structurarea capitolului în concordanță cu aceste segmente prin intermediul cărora s-a produs prima zvâcnire a muzicii electronice pe piața muzicală din România:

4.1. Concursuri de descoperire a talentelor:

- Cluburi (Assos Music): Cyberbeat, DJ Philip, DJ Sleek, George Petre, Industria / Mesmer
- Televiziune (Atomic Tv - Klub Bizzare, In Za House): Ansel, A Rh+, Central BPM, Cindy Cat, Comitetul Central (Aria Urbană), Different Reality, Endless Zone, Fire In Water, Firedrill, Hands'n'feet, Marika, Nonel, Paranoia / Mamelino, Planeta Moldova, Sensor, Spiral, Unu'
- Radio (Delta RFI): Himerik
- Case de discuri (MediaPro, Mouse In House): Adios, DJ Phantom, Fluo, Hypersonic, Raoul Russu, Serdan, The Freak, Xray

4.2. Comercializarea muzicii electronice

4.3. Al doilea val de DJ. Crews:

- Arad: DJ Kool
- Baia Mare: ALCA
- Bistrița (Electro Community Bistrița): DJ Darius
- Brașov: The DJs Techno Conference (DJ Bela, Lektronikumuz), Anhken, Maresh

- București: Darkeast Crew (Dropdread, Freqax), Foo Events (Cypher, Dualtrx, nSmart), Infamous Massive (Cosmin TRG, Seb), Synthplants (Dharana, Krypta, VRT), D-laid, Setilla
- Cluj Napoca (Unusual Suspects): DJ Down, DJ Snow, MC Agent
- Constanța: Octopus Corporation (E-mantra, Sonicvibe, Julian M), The Gemini Bros, Urban Fear
- Craiova: Easy Concept (Rancha), Dan Andrei
- Deva (Skunk Predatorz): Hazee
- Galați (Koalition): Phoneme
- Iași (Urban Komitet): Techline
- Oradea (Industry): D-fact
- Pitești: Xplore
- Satu Mare (Party DJ Team): DJ Big Junior, Robbie Jay
- Sibiu: Inside (Adi Dumitra, Jay Wave), Prâslea
- Târgu Mureș: Bamse Kru (Addo, Dan Bazix), LBC Kru (Rapala), Dual Shaman
- Timișoara: Babalonia & Guerilla Outernational (DuBase, Injektah, K-lu, Leizaboy)

4.1.1. Assos Music

Cyberbeat (Mihai Cvasnievski)

“Am început să fac muzică <pe calculator> prin 1993 folosind Scream Tracker (ST), un programel făcut pentru DOS, care se folosea de o placă de sunet pentru a oferi un fel de sequencer de sample-uri. La vremea respectivă nu exista încă internet în România și singurul mod de a pune mâna pe ceva melodii făcute în ST era prin intermediul rețelei de BBS-uri, folosind modemuri pe linia telefonică. Melodiile făcute în ST erau o sursă foarte bună de sample-uri, având în vedere că pe vremea respectivă încă nu existau editoare audio care să permită extragerea de astfel de <instrumente>, nici CD-uri cu sample-uri și singura <sculă> muzicală de care dispuneam era un sintetizator produs de <frații> ruși, numit Junos (un fel de copie după un Roland Juno). Așa că eu unul am început cu ST, sample-uri din melodiile altora și un sintetizator.” (Mihai Cvasnievski)

Așa începe povestea lui Mihai Cvasnievschi, un muzician care a pornit la drum în anul 1993. La început se ocupa de partea instrumentală a unei trupe hip hop numită Attak.

"În 1993 încă nu începusem proiectul CyberBeat, ci inițial am ajutat un prieten care vroia să facă un proiect de hip hop. Proiectul l-am denumit Attak și intenția noastră era de a nu exprima tot felul de înjurături sau ură, ci mai degrabă de a accentua situația social-politică din România. Proiectul s-a bucurat de ceva succes, underground și am avut câteva concerte <anonyme>, inclusiv pe la postul de televiziune Super Nova (sau cam așa se numea). Cu toate astea, în perioada respectivă eu ascultam foarte mult Jean Michel Jarre și îmi doaream să fac ceva mai mult decât un simplu beat și 2 instrumente de fundal." (Mihai Cvasnievschi)

Însă pe Cvasnievschi îl pasiona mai mult muzica electronică și dorea o orientare mai profundă în acest sens. Începând cu anul 1994 a pus bazele proiectului Cyberbeat. A fost inspirat de Prodigy, în mare vogă la vremea aceea și încurajat de alți prieteni cu aceleași gusturi muzicale, precum Flavius Aioanei, Mihai Ogășanu și Sonic Blaze, a trecut la fapte.

"Prin concertele pe care le-am dat am făcut cunoștință cu Flavius Aioanei, el lucra la firma Vifor și se ocupa de sonorizări pe la diverse spectacole. M-am împrietenit cu el și mi-a propus să impresarieze proiectul Attak. În timp i-am tot povestit cum că eu unul aș vrea să fac ceva mai electronic decât ce făceam cu Attak, ceva mai în stilul Prodigy. După cum probabil cunoști, Prodigy a lansat albumul <Music for the Jilted Generation> în vara anului 1994. Atunci mi-am dat seama că imi doream o abordare similară. Între timp se formase o mică comunitate de <artiști> underground, așa m-am împrietenit de altfel și cu Mihai Ogășanu, care avea un proiect jungle, cei de la Industria, o altă trupă de breakbeat. Eram prieten din copilărie și cartier cu cei care făcuseră Sonic Blaze, ei fiind adepții stilului rave. Așa că am fost motivat să încep și eu ceva mai <dur>. Numele de CyberBeat l-am ales împreună cu Flavius, încercând să exprim ideea de <beat> procesat pe calculator. Practic CyberBeat a început în toamna anului 1994." (Mihai Cvasnievschi)

Astfel, au început concerte în Studio Martin și colaborări cu Cristinel Brebenel (Papa Junior) sau Tavi (Two For Dance).

"Majoritatea concertelor pe care le-am avut cu CyberBeat au avut loc în Studio Martin, pe la diverse baluri de boboci. Încă nu pot să uit cât de ad-hoc era organizarea și cum urcam rapid <sculele> într-un taxi pentru a ajunge la <concert>. Între timp m-am împrietenit și am produs muzică pentru Cristinel Brebenel, care venise împreună cu un prieten de-al lui și vroiau să faca un proiect Mafia Juniors. L-am convins să renunțe la ideea aceea și să cânte și el ceva mai <romantic> și așa a apărut Papa Junior. Atunci când aveam un concert Cristi era MC-ul și într-un fel vocalul proiectului. Între timp m-am cunoscut cu cei de la Two For Dance cred că se numea proiectul, iar unul dintre membrii, Tavi, mi s-a alăturat." (Mihai Cvasnievski)

Apoi, în anul 1996 a intrat în atenția celor de la Cat Music, care l-au inclus pe prima compilație de muzică techno din România pe CD, numită "The Romanian Techno" (1997), a cărei copertă a creat-o de asemenea Mihai. Melodia cu care a apărut pe acel material se numea "30 Hours of Pain" și era un breakbeat destul de dur în care folosea ca și versuri câteva replici din filmul "The Crow".

A renunțat la colaborări și a continuat solo, concentrat pe achiziția de echipamente și softuri precum Windows 95, CoolPro, Cakewalk, plăci de sunet MIDI, ReBirth, NI Reaktor și altele.

În anul 1998 a participat la Assos New Talent Festival, un concurs de descoperire a talentelor. Cyberbeat s-a ales în urma acestei participări la festival cu un premiu special pentru prezența scenică.

"În 1998 s-a organizat Assos Music - New Talent Festival, o serie de concerte dedicate trupelor de muzică underground. Festivalul a debutat în Studio Martin, unde de altfel a fost concerte timp de câteva săptămâni. Finala a avut loc la Arenele Romane și a avut două părți: hiphop și breakbeat/electro/jungle. La acel concert au cântat proiecte precum Matze, Șuie Paparude, Industria, Snake Charmers, DJ Philip și bineînțeles CyberBeat. Invitați speciali au fost cei de la Girl Eat Boy, un proiect drum-n-bass / dub din

UK. Pe partea de hiphop primul loc a fost ocupat de către Pirats Klan, iar pe partea de electro de cei de la Industria. CyberBeat s-a ales cu un premiu special, unul din motive fiind prezența scenică.

La acel concert m-am împrietenit cu George, cu cei de la Girl Eat Boy. Să zicem că am fost foarte sociabil și mi-am făcut mulți prieteni. În timpul concertului cei de la sunet nu au dat drumul microfonului așa că am început să țip versurile fără microfon, moment în care cei de la Girl Eat Boy mi-au sărit în ajutor și mi-au făcut cadou un Megafon (pentru copii) folosit de ei în timpul spectacolului și într-un fel am reușit să animez publicul.”
(Mihai Cvasnievski)

Aici, întâmplător, a urcat pe scenă alături de el George Petre, cel care se afla în spatele Assos Music și așa a început să colaboreze mai departe cu el și United Artists. Mihai colabora alături de George și în cadrul Ideas Inc, firma de publicitate a acestuia, în domeniul IT.

"Era în partea de început a spectacolului și făceam un jam session cu el folosind un Roland MC-303 și sample-uri pornite de pe calculator. Jam sessionul a avut loc la începutul spectacolului, în timp ce încă venea lumea. Cu The CyberBeat am cântat pe la 3 noapte, după multe ore. La momentul respectiv nu colaboram muzical cu George ci a fost doar o întâmplare." (Mihai Cvasnievski)

După o perioadă în care proiectul s-a bucurat doar de câteva difuzări la radio, a fost oprit.

DJ Philip (Alexandru Fülöp)

“Eram în clasa a X-a de liceu, în anul 1996, când mă împrietenisem cu Ștefan, cel care urma să rămână un prieten de nădejde. Tatăl său era un geniu al electronicii și cum, în acea perioadă plăcile de sunet erau un vis, tatăl lui a creat pentru mine un DAC (digital to analog convertor) care se atașa la portul LPT al unui computer. Acest dispozitiv îmi permitea să “aud” ceea ce compuneam pe computer. Practic, pe un calculator cu procesor

i386 rulam un sequencer (Impulse Tracker), iar output-ul (muzica) era redat folosind acest DAC către difuzoare. Ștefan locuia în același bloc cu Mihai Ogășanu (fiul celebrului actor) și fiindcă petreceam destul de mult timp împreună, după orele de la liceu mergeam la Mihai în studio. El compunea muzică pe calculator având un background solid în acest sens. Ne-am împrietenit și amabil fiind, mi-a furnizat și explicat tot ceea ce aveam nevoie să știu pentru a mă apuca de făcut muzică electronică.

La început nu puteam vorbi de melodii și cu atât mai puțin de un stil anume, dar treptat am reușit să deslușesc tainele muzicii, chiar dacă nu am luat nicio lecție de muzică în viața mea. De mic am fost fascinat de calculatoare și de ceea ce poți face cu ele. Tatăl meu, inginer electronist de profesie, m-a îndrumat în lumea electronicii și a calculatoarelor, iar mama mea era înțelegătoare când îi foloseam calculatorul de la muncă pentru proiectele mele muzicale. Astfel, cred că am trecut prin toate etapele în materie de computere de la acea vreme, respectiv de la HC85 (unde va prin școala generală) la i286, i386, i486, Pentium ș.a.m.d.” (Alexandru Fulop)

Acesta a fost începutul pentru Alexandru Fulop. Câțiva ani mai târziu a început să frecventeze clubul Studio Martin și s-a împrietenit cu dj-ii rezidenți, Toro și Niki4. Aici a mixat pentru prima oară două melodii pe vinyl și a început să mixeze profitând de fiecare ocazie care se ivește, încercând să își promoveze totodată și propriile piese. Pentru un timp a devenit rezidentul clubului DV8.

“Lumea muzicală din România din acea vreme era cumva împărțită între techno și hip-hop. Pe unde mergeam simțeam entuziasm și mult potențial, care din păcate nu știu cât de mult a fost exploatat. Era perioada în care în România lumea făcea pogo pe melodiile celor de la Prodigy, se auzea de Faithless, iar breakbeat-ul adevărat era în floare. Ca artiști îmi aduc aminte cu mare plăcere de Miky și Dobrică, DJ Vasile, NSK, iar ca deejay de Toro și Niki4. În acea perioadă am cunoscut pasionați de muzică, cum ar fi Mihai Ogășanu, Mihai Cvasnievski, Andrei Voica, Codin Anghel. Codin a fost coleg cu mine de liceu și prieten bun. El cânta la chitară (solo, bass și acustică) având pe parcursul anilor mai multe formații de rock alternativ printre care și <Idle>. Împreună am compus o piesă ambientală. Codin, Teo (de la café Deko) și cu mine mergeam împreună la un studio de muzică

populară, unde încercam să scoatem un sound nou. Codin și Teo cântau la chitară, iar eu mă distram la clape și contrabass.” (Alexandru Fulop)

S-a remarcat pentru prima dată cu adevărat în cadrul concursului de descoperire a talentelor organizat de cei de la Assos Music și Ideas Inc, în anul 1998.

“În iunie 1998 prietenul meu Răzvan Ghinescu (Industria) mă sfătuiește să particip la Assos New Talent festival, un concurs ce urmărea promovarea de noi talente în muzica electronică. Evenimentul era organizat de Ideas inc, firma condusă de George Petre, un român plecat în State care ulterior avea să mă ajute foarte mult în activitatea muzicală. Pe 27 Iunie 1998 are loc concursul Assos New Talent Festival, la Arenele Romane din București, unde m-am numărat printre câștigători. La concurs îl cunosc pe Mihai Cvasnievski, fondatorul trupei Cyberbeat, cu care mă împrietenesc și care ulterior contribuie la dezvoltarea mea muzicală, ajutându-mă cu sfaturi în materie, dar și cu diverse tool-uri și sample-uri.” (Alexandru Fulop)

După această experiență începe să îi fie promovate piesele. ProFm a difuzat una dintre primele lui materiale în cadrul unei emisiuni de gen. George Petre l-a sprijinit oferindu-i acces la un studio performant, unde a realizat o serie de piese noi.

În anul 2000 a semnat două piese pe prima compilație Mouse In House (Roton): “Haide!” și “Niubit”. Stilul său era încadrat în aria house, cu influențe disco/progressive, techno și trance. A semnat un contract alături de cei de la această casă de discuri, însă lucrurile nu au evoluat așa cum și-a dorit, astfel încât, dezamăgit, se orientează spre diferite proiecte solo.

În prezent produce sub aliasul DJ Pelipe, mixează doar pe turntables și lucrează la noi piese.

“De muzica nu m-am lăsat niciodată, dar am făcut o <pauză> de compus muzică electronică o bună perioadă, până în anul 2008. În ultimii trei ani am reușit să-mi fac ordine în gânduri și m-am apucat din nou de compus, dar și de mixat. Astăzi îmi găsesc din ce în ce mai greu timp să lucrez la câte o piesă sau să mai fac câte un set din vinilurile preferate.

În privința compozițiilor mele, sunetul s-a schimbat mult și vreau să cred că odată cu mine a evoluat și muzica pe care o creez. Cochetez cu stilul trance și progressive house/trance dar nu mă Îngrădesc Înt-unul anume. Muzica vine din interior și ulterior se încadrează sau nu într-un stil. Mă influențează artiști cum ar fi: Gareth Emery, Ferry Corsten, Basto, Markus Schulz, Tiesto, Spencer & Hill, Sander Van Doorn, Marco V, șamd. În 2010, am reușit să-mi cumpăr o pianină de care sunt foarte mândru și care are un sunet sublim. Îmi place să stau serile să mă pierd cântând la ea, iar uneori o mai acordez. În rest îmi doresc să reușesc să termin una dintre piesele la care lucrez și undeva în sufletul meu am speranța că într-o zi o să mai ies pe scenă undeva. Din păcate, cu vârsta am devenit din ce în ce mai pretențios și cred că acesta este și motivul pentru care nu am mai scos nicio piesă în ultimii ani. Mulțumirea vine din ce în ce mai greu.” (Alexandru Fulop)

DJ Sleek (Bogdan Smecleev)

În spatele numelui de scenă DJ Sleek, Gypsy Bogdan sau Tata Urs, se află Bogdan Smecleev, cel care realiza în anul 1991 alături de Daddy Love și Abdul Shabbazz, prima emisiune radio dedicată hip hop-ului, numită "Hip-Hop Radio Show", la Radio Nova 22. Alături de aceștia a organizat de asemenea primul concert de rap din România, la Sala Polivalentă, pe 14 mai 1993. I-au avut ca invitați pe Alliance Ethnik, Sleo, Democrates D, Ragga Sonic și alții.

Prin Assos Music a participat la organizarea concursului Assos New Talent Festival și a produs emisiunea Deep Beats la Pro FM, pentru mai bine de cinci ani.

A mai fost prezent în cadrul Atomic Tv, unde a realizat emisiunea Aria 52.

Din 2001 s-a stabilit în New York, unde lucrează alături de cei de la Turntable Lab, magazin de discuri, muzică, echipament audio și graphic design.

Pe plan muzical a activat în legendarele trupe Delikt și Methadon 3000.

George Petre

George Petre a fost un important om de la United Artists și Assos Music, care a adus prin firma lui de publicitate, Ideas Inc, alături de DJ Sleek, numeroși artiști

internazionali în concerte în țara noastră. Datorită lor au concertat în România nume mari precum Prodigy, Faithless și Moby.

De asemenea, a organizat în Studio Martin concursul Asoos New Talent Festival, un concept de descoperire a talentelor în urma căruia s-au remarcat nume autohtone valoroase. Evenimentul a avut loc în anul 1998, la care au participat nume precum Alien Pimp, Cyberbeat, DJ Philip, Fire In Water, Hypno, Industria, NSK, Pirats Klan, Sens Unic, Snake Charmers, Șuie Paparude, Zum, precum și britanicii Girl Eat Boy ca invitați. Secțiunea hip hop a fost câștigată de “piraiți”, iar cea electro de Industria.

George a fost prezent în cadrul festivalului nu doar în culise ca organizator ci și pe scenă, întâmplător, alături de Mihai Cvasnievski, care avea proiectul Cyberbeat.

United Artists a fost o casă de discuri condusă tot de George Petre alături de DJ Vasile și unde au fost lansate numeroase albume, dintre care cele semnate de DJ Vasile ("Drumu' Basului", 1998) și NSK ("A Fost Odată", 1998).

“Assos Music și-a lăsat amprenta asupra anilor '90. A fost, probabil, cel mai coerent proiect de music marketing al momentului, coordonat de o agenție independentă locală, Ideas Inc.

Pe 25 noiembrie 1995, Assos Music i-a prezentat pentru prima dată în România pe cei de la The Prodigy. În fața a 8.000 de fani, la Polivalenta din București a avut loc premiera mondială a hit-ului Firestarter, într-un concert avanpremieră al celui de-al doilea album al trupei. La scurt timp după ce câștigaseră MTV Dance Awards, The Prodigy avea să revină în primăvara lui 1997, prezentând extrase de pe “The Fat of the Land” în fața unui public dezlănțuit de cei 100.000 W de sound techno. Cel de-al treilea album avea parte de o lansare locală în același an printr-un party în colaborare cu casa de discuri Roton.

De-a lungul acelor ani, Assos Music a prezentat publicului român alte nume grele, în premieră în România: Moby (29 noiembrie 1996) și Faithless (16 mai 1998), sau sounduri experimentale de influență UK: The Shamen (28 iunie 1996), Environmental Science (30 mai 1997), Girl Eats Boy (1998), Slacker, Ganja Kru, Weird Beats Collective, DJ Matt Silver, JHQ, DJ Zak and Spatts și mulți alții. Aeon Music și Assos Music prezentau publicului mai multe albume, cel mai cunoscut fiind "Bagă Urechea" (1998).

Evenimentele produse de Ideas Inc au reprezentat însă și o oportunitate pentru

artiștii români de a cânta în deschiderea unor trupe sau DJ consacrați de afară. Urcau pe scenă Șuie Paparude, Micky, DJ Vasile, Matze, Electric Brother, NSK, ZUM sau Cindy Cat. Anii 1998-1999 marcau și o inițiativă în premieră, Assos New Talent Festival. Girați de data aceasta de numele locale, deja afirmate în sound-ul electronic, se afirmau acum: Hypno, Cyber Beat, Shake Charmers, DJ Philip, Fire'n'Water sau Alien Pimp.

Assos Music a fost o șansa pentru publicul roman de a vedea nume mari ale momentului, dar s-a constituit și într-un reper evolutiv al artiștilor locali, într-un moment în care underground-ul devenea comercial, atunci când genurile rave, jungle și techno făceau tranziția către trance și house.” (A.M.D., ex fan Assos Music)

Industria / Mesmer (Andrei Vladimir Voica)

Andrei Vladimir Voica este cu siguranță unul dintre reprezentanții de marcă a muzicii electronice românești. Bifează o prezență autohtonă într-o sferă mai deosebită, fiind pionierul breakbeat-ului și breaks-ului în România.

A început să se ocupe de muzică în anul 1996, când avea doar 16 ani, în grupul numit Industria. Alături de Andrei se mai afla Răzvan Ghinescu, cu care a participat și a fost premiat în anul 1998 la concursul Assos New Talent Festival. Răzvan a parasit duo-ul în anul 2000 și locul lui a fost luat de Toma Grosu.

"Din punctul meu de vedere Industria era Andrei, iar Razvan și ulterior eu eram doar oamenii care îi dădeau curaj să se urce pe scenă. Pe vremea aia era foarte timid (nu știu să se fi schimbat acum). El făcea muzică și tot el o promova. De câte ori mă duceam la el acasă avea deschis calculatorul și îmi tot punea ce <lucre> în momentul ăla. Era clar că asta trăiește el și asta vrea să facă și mai departe, asta într-o perioadă în care băieții de vârsta lui considerau că e <cool> să faci muzică, fără să aibă vreo înclinație spre așa ceva. Îmi plăcea că nu se lăsa influențat de <moda de la radio>, ci făcea ceea ce simțea. Cred că ăsta a fost și motivul pentru care a avut o evoluție <retrasă>.

Muzica lui mereu mirosea a vacanță și a nopți nedormite. Am <cântat> cu el pe la câte un bal al bobocilor sau vreun festival obscur, însă nu simțeam niciun fel de presiune pentru mai mult, pentru mai sus, pentru bani. Țin minte că mă urcam cu el pe scenă fără să

cunosc neapărat melodiile, ceea ce cred că dădea un iz de inedit reprezentației și mai mult era o mândrie pe care o simțeam față de ceea ce poate să facă, mândrie ce speram că o arătam sincer publicului (mai mult sau mai puțin calificat în contextul dat) și poate chiar reușeam să o induc prin microfon." (Toma Grosu)

Începând cu anul 2001 Andrei începe să producă piese solo, 2003 reprezentând debutul său discografic pe compilația aniversară TMBase, cu piesa "Mesmerize", semnată sub noul pseudonim, Mesmer.

Din 2009 a lansat propria lui casă de discuri, numită Scarcity Records, axată pe vechiul gen iubit de Mesmer, breaks-ul. Aceasta a fost desemnată în anul 2011 Best New Label în cadrul competiției Breakspool.

4.1.2. Atomic Tv

În anul 1999 se naștea prima televiziune de muzică din România, Atomic Tv. Dacă "revoluția radio" a venit din Franța, cea televizată a venit din Anglia, patronii fiind veniți din această țară. Acest post a fost o pistă de lansare pentru mulți artiști autohtoni mai vechi în acest domeniu, dar totodată au apărut o mulțime de proiecte interesante, orientate în special în sfera house, club și techno, genuri mai ușor de digerat de către publicul larg. Practic în această perioadă s-a definitivat pionieratul genului house în România, prin artiști precum Andy More House, DJ Professor, DJ Raoul și DJ Rhadoo.

Principalele emisiuni de acest gen erau "Klub Bizzare" (underground, prezentată de Mircea Turcan), "In Za House" (house, realizată de Mihai Dobre) și "Vibrații" (dance, house și techno, același Mircea Turcan).

Mihai Dobre și Mihai Câmpineanu erau puternic implicați în realizarea a numeroase emisiuni din cadrul acestei televiziuni. De asemenea, nume importante precum DJ Sleek ("Aria 52), Florin Marica ("Metropolis" și "Rockada") și Marin Dinescu colaborau și lucrau aici.

În cadrul emisiunilor Klub Bizzare și In Za House au fost lansate concursuri de descoperire a tinerilor producători de muzică electronică autohtoni. La prima dintre ele s-au remarcat artiști precum Comitetul Central (astăzi Aria Urbană), Fire In Water, Firedrill,

Nonel, iar la cea de-a doua Activ și Unu'.

Astfel am contemplat "Atomic Days", iar dintre cei vechi și noi care au apărut pe micile ecrane au fost: Ansel ("Metamorfoza"), Brazda Lui Novac ("2D + 4"), Cindy Cat ("La Sovata", "Lumea Vazută Din Zgârie-Nori"), Comitetul Central ("Funky"), Different Reality ("Nu Uita"), DJ Raoul ("Unde Ești" feat Alin), DJ Rhadoo ("Wicked"), DJ Vasile ("Nu Vrei"), DJ Wave ("În Valuri"), Endless Zone ("Pleacă" feat Central BPM), Fire In Water ("E Minunat"), Firedrill ("Q Cumber"), Future Groove ("Vortex"), Hypno ("Gânduri"), Mamelino ("Scoate Limba"), Michi ("Stele"), N-eatgroove ("Scream" feat Rocca), Nonel ("Qtopia"), Paranoia ("Vino Cu Mine"), PNal ("Nemișcat"), Sensor ("5 Minute" feat George Vintilă, „Help Yourself”), Spiral ("Treburile Fără Șireturi"), Șuie Paparude ("Ajutor", "Învățăture", "Hard Dub"), Unu' ("Cântec Pentru Sănătatea Ierbii" feat George Nicolescu, "Lumea Visează" feat Alexandra Ungureanu), Xplore ("House Nation"), Xray ("Raiul"), Zum ("Don Juan").

Mai departe am să trec la scrierea biografiilor artiștilor și trupelor celor care s-au făcut remarcă în cadrul concursurilor de talente precum Comitetul Central, Fire In Water, Firedrill, Nonel, Unu', respectiv a unei părți din cei care au mai fost prezenți cu videoclipuri, precum Ansel, Central BPM, Cindy Cat, Different Reality, Endless Zone, Mamelino, Paranoia, Sensor, Spiral și bineînțeles A Rh+, proiectul prezentatorului Mircea Turcan.

Ansel

Grupul s-a înființat în anul 1994, la Constanța, având următoarea formulă: Ciprian Căpitan (percuție), Claudiu Lupașcu (voce), Dan Ioniță (bass), Dumi Padure (chitară), Remus Moise (chitară). Trupa își interpreta piesele în manieră exclusiv "unplugged", cucerită de curentul Seattle Sound din acea perioadă. Stilul grunge adoptat inițial a marcat întreaga existență a trupei, îndeosebi în prima etapă de evoluție, cuprinsă între anii 1994-1998.

După realizarea în anul 1997 a unui prim material la 3M Production, Ansel își schimbă radical modul de interpretare a pieselor, adoptând totodată și sonorități ale rockului electronic, industrial.

Un an mai târziu trupa intră în studio într-o componență schimbată, cu Claudiu Lupașcu (voce), Dan Ioniță (bass), Dumu Padure (chitară), iar dintre noi membrii se numărau Robert Gergely aka Robby G (clape) și Silviu Ganea (percuție). Robby se mai ocupa și de partea de programming, înregistrări și mastering. La finele anului 1998 se lansează un album cu cinci piese la Intercont Music, numit "380 V". Piesa "Metamorfoza" a fost una dintre cele mai remarcate. Aceasta a beneficiat și de un videoclip, difuzat la vremea respectivă pe legendarul post Atomic Tv. În aceasta se simt cel mai puternic influențele muzicii electronice, de club, de asemenea ușoare influențe și din muzica trance. Cu sprijinul televiziunii române trupa a filmat alte două clipuri, pentru "Auslander", piesa care deschide albumul, respectiv "A.D.N. - Cyborg", piesa ce trebuia să facă parte din urmatorul lor L.P. Materialul "380 V" mai cuprindea piesele "Și Măine e o Zi", "Vis" și "Prea Târziu". La nu mult timp după aceste înregistrări, trupa s-a destrămat.

În anul 2010 Claudiu a reînviat proiectul, cu un nume nou, Ansel Kraft, alături de vechiul colaborator Dan Ioniță la bass, precum și membri noi ca Adi Stavian (clape), Elvis Burlan (chitară), Ionuț Micu (percuție). Orientarea lor este acum cuprinsă în sfera neo-progressive, electro, soft rock.

A Rh+

Mircea Turcan (Blaj) a fost prezentatorul emisiunilor Klub Bizzare și Vibrații, dar și producător muzical. A experimentat muzica pe computer și sintetizator singur sau împreună cu un coleg de la departamentul de producție, Cătălin Marin aka MCV. A fost prezent pe scena TmBase în anul 1999 alături de acesta, cu proiectul lor numit A Rh+. Stilurile muzicale în care se încadrau erau trance și ambient. În prezent Mircea este plecat peste ocean, în Mexic. Este un foarte bun cronicar muzical de altfel, redactând un excelent articol despre începuturile muzicii electronice românești. Mircea bifează alte activități și în sfera web designingului și graficii.

Central BPM (Mihai Ogășanu)

Bucureșteanul Mihai Ogășanu a început să se "joace" cu muzica și să experimenteze

la mijlocul anilor '90, mai exact în anul 1996, pe clasicele trackere pentru pc, gen Impulse Tracker sau Scean Tracker. Era în vremea liceului, scena muzicală era încă “fragedă”, dacă se poate vorbi despre o scenă, însă ambiția era mare și mai presus de toate, pasiune.

Prima lui trupă de muzică s-a numit Isteria, din care mai făceau parte trei fete, Ana-Maria Goaga, Ileana Mihalache și Oana Stoianovici. Alături de acestea a ocupat mai mult de jumătate din caseta “Radio Contact Presents The Romanian Jungle” (1996, Cat Music), cu piese precum “Te Iubesc”, “Obsession”, “Mai Stai”, “Ro-Mania”, “Isteria” și “Jungle Navigator”. În mare, stilul muzical al acestui proiect se încadra în jungle. Pe această compilație au mai fost prezenți cei de la MB & C.

Apoi, un an an mai târziu s-a regăsit într-un proiect drum and bass/house, numit Shman, alături de Silvia Matei și Teodora Dobra. O nouă prezență discografică, tot prin casa de discuri Cat Music, pe compilația “The Romanian Techno”, cu piesa “Numără Tare”. Multe zâmbete și amintiri plăcute în jurul acestei trupe “shmen”, un gen de muzică pe care nu mulți se încumetau să îl abordeze la vremea respectivă. A beneficiat și de un videoclip, care s-a văzut și pe sticlă.

Înaintând în timp ajungem la Central BPM, care însemna Mihai Ogașanu, alături de colaboratoare precum Camelia Marinescu, Ioana Sihota sau Alina Marin. Stilul era unul orientat mai orientat spre comercial, cu o deschidere mai mare spre public, încadrându-se în sfera dance, pop, club. Primul lor single s-a numit “Crede” și a apărut pe o compilație Radio Contact și Cat Music, numită “15 Hits/Hour”, în anul 1999. Astfel, în decurs de doar 2-3 ani Mihai a reușit să pună bazele uneia dintre cele mai cunoscute lui trupe, una care rămâne în amintirile tuturor în special datorită piesei “Pleacă”, realizată în colaborare cu cei de la Endless Zone. Featuringul a avut loc în preajma anului 1999, de cealaltă parte regăsindu-se John Mitzalis, Adi Barbor și Cătălin Neagu. Mai apoi, Camelia a ales să continue alături de aceștia.

Mai departe, Mihai a colaborat cu nume mari ale scenei muzicale românești, dar și internaționale, precum Barbara Jackson, cântăreață alături de care în 2001 a semnat la Sub Records materialul “Coast 2 Coast”. Au urmat și alte voci importante, precum Anda Adam, Cătălina, Cream, Loredana Groza, Morandi, Sexxy. Cu Anca Elena Petcu a activat în cadrul proiectului Cats Love Dogs, cu care a lansat piesa “Zupper”. Din 2008 și până în prezent colaborează de asemenea cu Dina Vass

O vreme a fost plecat peste granițe, în UK, unde a pus bazele în anul 2002 unui studio propriu numit Central BPM Productions și unde a lucrat cu nume mari a scenei internaționale precum Penny Ford sau Justin Timberlake.

De-a lungul timpului a îmbrățișat și cariera de actor la Teatrul Național București, în perioada 2004 – 2006. De asemenea a activat și în televiziune, pe partea tehnică de producție, la postul de televiziune U Tv (2008 – 2009).

S-a bucurat de apreciere din partea criticii, fiind premiat în cadrul National Radio 1 Romania Music Awards 2004 (albumul anului, Loredana Groza), MTV Video Music Awards 2006 (cea mai bună voce feminină, Loredana Groza), mențiune în cadrul International Songwriting Competition USA 2007 la categoria hip hop/RNB (Central BPM feat. Jo Black) și multe altele.

Astfel, fără doar și poate, Mihai Ogășanu este unul dintre cei mai buni compozitori români.

Cindy Cat

Grupul Cindy Cat s-a format în anul 1995, la București și cuprindea doi muzicieni: Radu Drăgănescu și Bogdan Albu. S-au făcut remarcăți prin piesa și videoclipul "La Sovata", apărut cândva în preajma anului 1997, deși proiectul nu mai era activ la vremea respectivă. Versuri simple, nimic sofisticat, dar cu un sound foarte bine așezat, cu elemente house și techno, foarte de club, care a prins mult la public. Videoclipul a fost realizat de Bogdan, Victor Prunaru și Zomir Dimovici, și a fost filmat la Sovata și Sighisoara. Piesa Sovatei va rămâne cu singuranță una dintre clasicele muzicii electronice românești.

Cindy Cat a beneficiat și de un al doilea videoclip, pentru piesa numită "Lumea Vazută Din Zgârie-Nori" (1994), filmat și montat de Bogdan în Chicago.

Din anul 1996 Radu a format trupa Zum, iar Bogdan s-a axat mai mult pe vizual. Zum este un grup fusion între world music și electro funk, în care formula a fost mereu deschisă colaborarilor. Au făcut parte membri care astăzi cântă în formațiile Butterflies In My Stomach, Sensor sau Sistem, dintre care-i amintesc pe Bujor Stoicovici, Ciprian Moiescu, Mara, Anca Petcu, Florin Romascu, Harvis Cuni Padron, Mandela, Robert Magheti și Traian Olinici. Un sound extrem de energic, cântece pline de viață și optimism.

Comitetul Central / Aria Urbană

Această trupă brașoveană își are începuturile în anul 1999, când Radu Mihai aka Dermon a pornit singur la drum sub numele Floodgate. De-a lungul timpului numele și componența s-a schimbat, astfel încât în preajma anilor 1999-2001 s-a alăturat lui Dermon și Adrian Mihai aka Amo, activând ca și Comitetul Central, nume păstrat până în anul 2002 și după adăugarea din 2001 a membrilor Daniel Rusu, Toni Samson și Adina Răducanu. Amo a fost responsabilul dfe celebrele petreceri Dracula PC Party.

Apoi, după plecarea lui Amo a avut loc o schimbare de nume în Smoker's Delight, care a durat până în 2003. De atunci și până în prezent activează cei pe care îi cunoaștem sub numele de Aria Urbană, adică Dermon (percuție), Dani (bass), Toni (voce), la care s-a mai adăugat din 2007 chitaristul Marius Muntean aka Sikorsky. De-a lungul timpului a mai fost prezent ca și colaborator DJ Nemo (2004 - 2006).

Comitetul Central a obținut locul trei în cadrul concursului emisiunii Klub Bizzare, organizat de Atomic Tv, cu piesa "A Chat With Satan", precum și premiul pentru cea mai bună piesă drum & bass. A bifat și o prezență discografică, piesa "Funky Way" fiind cooptată în anul 2000 pe compilația "Couleurs De Bucharest" (2001). Aceasta a beneficiat de asemenea și de un videoclip.

Smoker's Delight au fost selectați în 2003 pe compilația lansată în urma concursului de descoperire a talentelor organizat de Radio France International, cu piesa "Ignorance Is Bliss". Tot în această perioadă Amo a organizat câțiva ani la rând, în Brașov, festivalul Dracula PC Party.

Originile aceste trupe drum and bass sunt foarte complexe, din muzica rock și hip hop. Dani a cântat rock până în anul 1999, iar Marius a activat de asemenea în formații metal precum Code Rode sau live electronics în Round Sound (alături de DJ Nemo și D'Ani). Toni a contribuit la latura hip hop a Ariei Urbane, abordând acest gen încă din 1996. Dermon a lansat un material solo numit "Against" (2005), iar în același an a realizat un remix pentru piesa "India" a celor de la Omul cu Șobolani.

Astfel, stilul lor nu are cum sa fie decât unul unic, pe lângă drum & bass fuzionând și contopind genuri precum breakbeat, trip-hop sau dub, fiind așadar unii dintre cei mai buni în acest segment de pe scena locală, cu un live-act de excepție.

Discografic au lansat în anul 2008 albumul "Urbanofonica" la Fabrica De Muzica, la a cărei realizare a pus umărul și Alexandru Dan (tobe), Vali Ungureanu (tablă), DJ Nemo, DJ Wiz (scratching) și Jay de la Shy Beatz (voce).

Different Reality

Următorul proiect descris este Different Reality, grup bucureștean în spatele căruia se aflau pe partea tehnică Victor Gunta și Radu Hărsulescu, iar pe partea vocală Nicoleta. În mare parte aborda stilul trance, dar acoperea o paletă destul de largă, dintre care amintesc dance, sau chiar drum and bass și happy hardcore.

În anul 1999 au fost prezenți pe volumele trei și patru a compilațiilor "Techno Dance Party - Made In Romania", cu piesele "Jack Și Vrejul De Fasole", respectiv "I Love You Baby". Different Reality au reușit să lanseze și un album foarte divers, bine încheiat, numit "Green House", ieșit de pe porțile Zone Records în anul 2001. Piesa "Nu Uita" de pe acesta a beneficiat de un videoclip care s-a putut vedea pe Atomic Tv.

Actualmente Victor și Radu activează alături de Happy Gutenberg în trupa The Union, un grup de muzică electronică, future disco-pop și indie.

Endless Zone

Endless Zone este trupa care a furnizat muzicii românești una dintre cele mai apreciate autohtone produse vreodată, numită "Pleacă", realizată în colaborare cu Central BPM. Aceasta a beneficiat și de un videoclip, la fel de reușit, cum rar se putea vedea la vremea respectivă în țara noastră.

În spatele acestui grup se afla John Mitzalis, un om de afaceri străin, foarte pasionat de muzică, care cânta de altfel la chitară, bass și voce și se implica în partea tehnică a creării pieselor. Acesta i-a cooptat în preajma anului 1999 pe Adrian Barbor (clape, computer, mai târziu în Paranoia și Mamelino) și Cătălin Neagu (percuție, de asemenea în Timpuri Noi, Zebre).

Primul material semnat de aceștia a fost lansat în anul 1999 și s-a numit "The Endless Zone" (Inn Music), o casetă cu șase piese la a cărei producție au mai colaborat

Angela Vulpesu (bass), Codruț Bendovski (chitară, de asemenea în Terminal White) și Gabi Andrieș (mixaj). De pe acest album Atomic Tv a remarcat piesa "Make Way", foarte mediatizată la acea vreme.

Doi ani mai târziu au bifat o altă apariție discografică, pe o compilație foarte interesantă numită "The Endless Zone And Beyond" (2001), pe care au fost prezentate piese precum "Pleacă", "Schimbare" (feat Camelia Marinescu), "Blast Off", "Te Simt" (feat Alina Giurgiu) și "Make Way". Pe lângă John și Cătălin apar două nume noi, solistele Camelia și Alina. Pe aceste material au mai semnat nume cum sunt Blazzaj, Deep Quest, Dreamdokter, Electric Brother, Empty Recycle Bin / Matze, Hard B, Junkyard, Nemos, RA, Sonic Tonic, T.E.N..

Various - The Endless Zone And Beyond (2001)

Endless Zone & Camelia - Schimbare
Nemos - Let's Do It Again
RA - Nu Privi Acum
Hard B - Bring The House
Endless Zone - Blast Off
Deep Quest - The 'Nam Issue
Electric Brother - Cosmic Sleep
Junkyard - Aparentele
Endless Zone & Camelia - Pleaca
Dreamdokter & Cristina - Atlas
Sonic Tonic - I Of The Storm
Endless Zone & Alina Giurgiu - Te Simt
Empty Recycle Bin - Elanul
Blazzaj & Mara - Un Lucru
T.E.N. - Nutzy Pasa
Endless Zone - Make Way
Various - DATA

De-a lungul timpului au mai colaborat în grupul muzical Endless Zone și alți instrumentiști precum Adrian Dobrin (bass), Alexandru Ioniță (bass, masterizare, mixaj), Alexandru Simu (clarinet, saxofon, clape), Berți Barbera (percuție), Cristian Prihotca (percuție), Florin Barbu (bass), Ionuț Geambașu (clape, mixaj, programare, a mai colaborat cu Blancoz), Le Blay Yann (saxofon).

“Colaborarea mea cu John a început printr-un vechi prieten, Adrian Dobrin, care evolua la bas și se ocupa de sunet în proiectul Endless Zone. Pur și simplu m-a întrebat dacă vreau să mă implic într-un proiect electro. Am acceptat să văd despre ce este vorba. Am fost plăcut surprins ascultând piesele, mi-au plăcut. Ne-am strâns mai mulți instrumentiști pentru o formulă de live și am început să lucrăm la piese pentru a le putea cânta. Trebuia să păstrăm soundul electro, drept pentru care la final ajunsesem să fim 2 toboșari, un lucru experimental, după mine foarte bun. Oricum s-a perindat multă lume prin proiect, nu numai instrumentiști, dar și alți oameni care au fost impresionați de muzică, și care au vrut să se implice în acest proiect, care chiar promitea. Cred că una din cauzele pentru care acest proiect a eșuat a fost pentru că s-a pierdut mult prea mult timp.” (Cristian Prihotca)

Endless Zone, în clasică formulă Barbor, Camelia, Cătălin și John, au mai realizat împreună cei mai sus amintiți în anul 2005 un al doilea album cu 14 piese, numit "Trancefusion" (EZ Scop). La producția piesei "Ce Vrei ?" a participat de asemenea și Bogdan Popoiag, iar un alt mare muzician, Dan Handrabur, a contribuit la crearea compozițiilor "Vertigo", "Uitare" și "Pleacă".

"Cea mai depărtată amintire legată de Endless Zone este momentul în care am auzit piesa <Pleacă> la radio în drum spre Vama Veche cea de altă dată. Îmi aduc aminte că mi-a plăcut foarte tare. M-a cucerit definitiv cu finalul piesei în care se aude un riff de chitară genial tras de John.

Nu știu dacă un an sau doi mai târziu John Mitzalis mi-a propus ca împreună cu Ionuț Geambașu să terminăm albumul <Trancefusion> la care ei lucrau de multă vreme deja. Pentru mine a fost că și când Massive Attack mi-ar propune să merg în turneu cu ei. Erau multe trackuri trase de mulți muzicieni pe care îi admiram deja sau de care încă nu

auzisem. În perioada în care am început să lucrăm la album erau și repetiții. După câteva jammsessions m-au cooptat ca basist în trupă. Am retras basul la <Pleacă> și la câteva trackuri care aveau nevoie de bass și am început finalizarea albumului.

Acum gândește-te că pe vremea aia nu exista nici o muzica bună românească la radio. Din categoria muzică electronică se promovau trupe ca <Genius>, iar în anii care au urmat a fost și <sezonul manelelor>. Deci muzica electronică românească era îngropată foarte adânc în studiourile din subsolurile și mansardele producătorilor. Lansarea albumului Trancefusion a fost ca un marker pus pe timeline-ul muzicii cool făcută în România. După lansare... multă liniște. Deșertul muzical românesc din perioada aia a fost lipsit de o oază pentru mult timp.

Colaboararea mea cu trupa a fost importantă pentru mine ca inginer de sunet, dar mai mult ca producător de muzică electronică. În calitate de producător al trupei L'orchestre de Roche spun relaxat că Endless Zone a fost o referință solidă pentru muzica pe care o fac acum. (Alexandru Ioniță)

În continuare, Alexandru Ioniță a înregistrat un session cu "Brazilian Girls" din New York. Apoi a mai fost implicat în Blancoz (chitarist și basist), cu care a înregistrat o variantă a piesei "Jumătate tu, jumătate nu" în său propriu, Zion Records. A participat la producția albumului trupei El Negro, numit "Fuga în Jamaica", de asemenea piesa "Ploaia" și alte câteva piese de pe albumul "Antiponica". Mai departe a remixat piesa "Have no fear" a trupei Les Elephants Bizzares și a mixat backtrack-ul trupei The Amsterdams pe care aceștia îl folosesc în live-acts. Alte proiecte personale: Nigels, Les Oiseaux Michiteaux, Brutus, Anton Power, Sex with Angels, Baroque Hooligans, Konductors, Andruid.

"S-a întâmplat de mult colaborarea mea cu Endless Zone, sunt mai bine de 10 ani de atunci, dar a fost una foarte fericită.

Aș începe prin a spune că a fost fără probabilitate o trupă vizionară pentru scena României și cu mult înaintea timpului ei, ca publicul general românesc să fie gata să înțeleagă muzica.

Omul responsabil de acest concept a fost John Mitzalis, ghitarist și compozitor de origine greacă, care a trăit multă vreme în SUA și pentru o perioadă a fost stabilit în

România. El, cu o cultură vastă în muzica electronică, a adus acest suflu nou la București în final de ani '90.

Eu am început colaborarea cu EZ în jur de 2000, când am început mai întâi să înregistrez câteva solouri de saxofon. Pornind de acolo colaborarea mea cu John s-a dezvoltat și am ajuns să și modelez o parte din muzică aducând influențele proprii de muzică jazz. Ce îmi amintesc este că am lucrat pe parcursul a 2 ani la aproximativ 10 piese care erau fantastice și aproape gata să fie scoase pe piață, dar în lipsa unei case de producții cu o ofertă serioasă sau vreun producător care să cristalizeze albumul, muzica a rămas în aer și nelansată. Piese continuau o îmbinare perfectă între muzica electronică și reminiscențe din rock, jazz, drum & bass și subtilă muzică folk greacă.

Pentru mine personal experiența cu EZ și John Mitzalis a fost una extrem de benefică și mi-a lărgit orizontul muzical către noi direcții.

Prin session-urile lungi în dupăamieze explorând arta <delay>-urilor, ideii minimale, ore în șir de căutat sunete în bănci sample industriale sau distorsionate, toate mi-au conferit mai târziu o extra conexiune și o deschidere către un alt univers muzical.

Eu în 2003 am început studiile în Olanda și de atunci am pierdut contactul cu John și EZ." (Alex Simu)

Berți Barbera este un vocalist și percuționist, care cântă în proiecte muzicale alături de Nicu Patoș, Răzvan Suma, Nicu Alifantis și care a colaborat în trecut cu Proconsul, Timpuri Noi, Phoenix, precum și cu muzicieni importanți de jazz cum ar fi Mircea Tiberian, Marius Popp, Anca Parghel și mulți alții. A format propriile proiecte, precum Blue's Convention (împreună cu Florin Ochescu), Stringasong (împreună cu Nicu Patoș). Promovează valori artistice prin emisiuni de radio sau tv și articole în publicații de specialitate.

“John Mitzalis, cânta la chitară și la voce. Investise foarte mulți bani într-un studio performant și îi plăcea să fie înconjurat de alți muzicieni. Așa am ajuns eu cu Cătălin Neagu la el la studio. Ne făcusem un obicei să mergem acolo în fiecare dupămasă și să ne lăsăm în vraja vibe-urilor de trance.

Primul meu contact cu muzica electronică a fost trupa Brigada Artistică Urbană

(B.A.U.) din Timișoara. Îi urmăream îndeaproape, în special pentru că aveau o secție ritmică grozavă, cum nu se mai văzuse în România la vremea respectivă (Uțu Pascu bass și Tavi Scurtu tobe). Am avut plăcerea să fiu și invitatul lor la una din edițiile TMBase.

Fiind bassist, pentru mine întotdeauna a fost o prioritate să dau un groove bun, să fac lumea să miște. Din acest motiv mi-a plăcut întotdeauna muzica electronică. Acolo dansul era baza :) . Tot acolo am descoperit o nouă formă de artă, arta sunetului, arta de a <modela> sunete noi, vibrații noi.

În anul 2000, odată cu venirea mea în București, am intrat în legătură cu gașca de la studioul Yama, invitat fiind să înregistrez bass pe o piesă Electric Brother feat Mara - <Save the Children>. Erau sub același acoperiș DJ Vasile, Matze, Electric Brother (împreună NSK), Sunday People (frații Sultan și Hassan), Junkyard și alții. A fost o inspirație pentru mine să stau în preajma lor și să văd și să înțeleg felul în care abordează și gândesc muzica, accentuând sunetul și groove-ul. Erau foarte talentați și creativi. Și așa cum se întâmpla de multe ori cu valorile noastre, erau apreciați mult mai mult în alte țări decât în România. Câștigaseră premii peste premii, cântau pe stadioane în Portugalia, Spania, etc și nimeni nu zicea o vorbă în România.” (Florin Barbu)

A mai colaborat Janin Pasniciuc, prezent în studio ca și inginer de sunet, este chitarist de profesie și s-a mai găsit de-a lungul timpului în trupe precum Partizan, AB 4, Dekadens sau Zebre.

De asemenea a mai existat o formulă live cu mulți alți colaboratori, pe care ne-o descrie foarte frumos Alexe Alexandru, unul dintre cei care au fost prezenți pe scenă alături de Endless Zone:

"Trupa a avut în 2006 dacă nu mă înșel o formulă completă pentru live. Ea era compusă din Cristi Prihoarcă (tobe acustice), Alexe Alexandru (tobe electronice), John Mitzalis (chitară), Alexandru Tibulca (chitară), Ionuț Geambașu (clape), Le Blay Yann (saxofon), Camelia Marinescu (voce). Nu mai țin minte cine era la bass pentru că am colaborat cu mai multe persoane...

Am cântat cu cei de la Vița de vie în Giurgiu, în cadrul unui eveniment numit "Inimi pentru inimi". Tot în cadrul aceluiași eveniment am cântat și în Parcul Herăstrau și în

același an am ajuns și la Stufstock.

Cred că acest proiect muzical numit Endless Zone a reușit să formeze un nou val de muzicieni. Personal, experiența acumulată în acest proiect muzical a fost una deosebită atât pe plan muzical cât și pe plan spiritual, a fost o plăcere să întâlnesc toți acești oameni deosebiți și să pot colabora cu ei. Am învățat foarte multe în anii aceia și mă bucur că am avut această ocazie. Pe scenă trupa intra cu emoții, dar odată ce începeau "unde să vibreze" intram toți în transă și fuzionam creând un sunet compact și omogen." (Alexe Alexandru)

Un amalgam de genuri, care jonglează între granițe, între jazz și trance, o trupă de excepție care oferea o alternativă publicului. Aceasta, alături de colaboratorii de la Central BPM, aduceau un aer occidental muzicii românești. Un alt lucru de remarcă și apreciat este faptul că ambele albume au fost distribuite în mii de copii gratuit în cluburile bucureștene.

Fire In Water (Cristian Păduraru)

În centrul proiectului Fire In Water, sau PCu cum mai era numit, stă Cristian Păduraru. Acesta a început să facă muzică în anii '90, atunci când și-a procurat prima clapă. Numele a fost inspirat, după cum spune Cristi însuși: "the breakbeat rhythms are hot (like fire) and progressive melodies are deep (waters)".

"I remember back in the 90s buying my first electronic keyboard. So excited to make hours of live acts for my neighbors. I took a piece of paper and list the attributes that defined the music made and distinguished two rows, one for rhythm and the other for melodies. The words that fit the most were Fire and Water because the breakbeat rhythms are hot (like fire) and progressive melodies are deep (waters). Sometimes the tracks or live acts we're presented as F'n'W or PCu (my name initials). Over the years I teamed up with a few others in this creative project, especially to make special live acts". (Cristian Păduraru)

Fire In Water reunea și alți colaboratori precum Goanță Mihai (1995, toboșar),

Gubanu Bogdan (1996, a activat o perioadă și alături de Rhadoo după anul 2000), Florin Marika (1998), Robert Precup de la Livio & Roby (1999), Serdan (2000) și Rhadoo (2001). Era unul dintre puținii care realizau live-acturi în vremea aceea, renumit pentru petrecerile din Studio Martin.

"Goanță cânta la tobe și am produs zeci de piese breakbeat împreună, pe care le am și acum și sunt unreleased. Goanță s-a făcut dansator și nu mai știu nimic de el din anul 2002. Gubanu era bun pe PR și marketing, am lucrat ceva sound design și software la el în studio (acasă). Mai tarziu a devenit DJ și îl vezi cu Rhadoo după anii 2000." (Cristian Păduraru)

Postul Atomic Tv a promovat intens videoclipul pentru piesa "E Minunat", un track orientat spre minimal techno, gen destul de inedit pentru acei ani și un videoclip la fel de interesant. Această piesă a fost realizată alături de Marika și a rămas în arhivele colecționarilor și probabil va rămâne mult timp de acum încolo. În aceasta formulă, poate cea mai de succes și emblematică, Fire In Water a primi aprecieri din partea postului tv amintit, care i-a premiat în cadrul concursului Klub Bizzare (1999). De asemenea le-a fost răsplătită munca și ingeniozitatea la Assos New Talent Festival, în anul 1998. Există peste 100 de piese, majoritatea live act recordings, care poate într-o zi vor fi scoase la lumină.

Alte colaborări realizate de către Cristian Păduraru de-a lungul anului în afara proiectului Fire In Water, au fost cu Răzvan Chican prin anul 1997, tot pe scenă, live, de asemenea cu George Petre de la Assos Music și după anul 2000 cu Rolf Onoicenko aka DJ Rolf în proiectul Agro.

Unul din cele mai valoroase materiale semnate de Cristian Paduraru este cel lansat la labelul propriu, Christian Records, numit "Serving Friends - Material Breaks" (1996). Christian Records este o subramură a casei de discuri The Remix Label.

Astfel, Fire In Water va rămâne un simbol al clubui Studio Martin, din perioada anilor 1996-2000.

"Eram bun prieten cu cei care frecventau Studio Martin. În spate la Studio Martin era Vladone, Niki4 și mai mulți însă despre asta se știe destul de multe. Eu sunt tare

recunoscător pentru că Vladone mi-a dat intrare liberă acolo din 1995 până în 2002 (când am fost ultima oară). În spatele Assos era George Petre, care a folosit firma lui de publicitate Ideas Inc să aducă artiști ca Faithless, Prodigy, etc și să facă concerte. Cu George am lucrat și cu el în studio câteva piese, prin 1999." (Cristian Păduraru)

Firedrill (Alex Tokay)

Firedrill este un arădean pe nume Tokay Alex, care a lansat în perioada Atomicului un video foarte interesant pentru o piesă creată în anul 1997, numită "Q Cumber". S-a remarcat în cadrul concursului de descoperire a talentelor organizat de emisiunea postului amintit, Klub Bizzare, iar videoclipul a fost premiul obținut în urma clasării pe locul întâi. Stilul adoptat de acesta este în mare parte orientat spre drum and bass, dus într-o zonă mai ambientală.

A început să experimenteze acest gen încă de prin preajma anului 1995, atunci când a început să se "joace" alături de fratele său, Zumi aka Xoom, pe clasicele programe, trackerele.

"Totul a început cu fratele meu care a dus din America un program de muzică, Screen Tracker 3.2 Freeware din 1989, pe 12 dischete, dintre care pe una era programul și pe restul sample-uri. Am început să-l folosesc pentru a produce muzică în 1995, împreună cu fratele meu, Xoom (Zumi), care a jucat un mare rol în a-mi forma gusturile muzicale timpurii. Programul rula pe un IBM DX4, 100 mhz (486) cu 8 mega de rami. Piesa câștigătoare a concursului Klub Bizzare, Q-cumber (1997) a fost scrisă pe acest program. Screen Tracker a devenit la un moment dat Impulse Tracker, la care se putea folosi mouse-ul. Pe vremea aceea ascultam cu precădere Underworld, Daft Punk, Photek, Gus Gus, Josh Wink, Ken Ishi. În urma concursului am ajuns la București, unde l-am cunoscut și pe Marika (Fire In Water), tot locul întâi la același concurs Klub Bizzar, de la care fratele meu a achiziționat un Roland MC-303, primul hardware." (Firedrill)

Cei doi s-au implicat puternic în scena muzicală aradeană. Au pus bazele în anul 2000 primului club de muzică electronică underground din acest oraș, numit Testing

Underground Beats.

“TUB-ul mi-a permis să experimentez cu muzica și m-a ajutat să intru în profunzimile structurii muzicii electronice. Clubul a avut o viață scurtă, de doar trei ani. La inaugurare, în 17 noiembrie 2000, i-am chemat pe Șuie Paparude, iar în deschidere am pus pentru prima oară muzică în fața unui public <necunoscut>.

Am achiziționat și o claviatură midi, cu ajutorul căreia armoniile au fost mult mai ușor de realizat. A urmat Reason și cu el „nebunia”, din cauza conceptului hardware. Reason imita un rack în care poți lega virtual tot felul de generatoare de sunet, sampler-uri, drum machine, efecte la un mixer. Datorită acestui program am început să cumpăr tot felul de hardware și am plonjat adânc în lumea midi, unde înot și azi cu ajutorul Ableton-ului. Mi-am amenajat un studio în pivniță, realizat cu grijă (ma refer la acustica încăperii). Din păcate acesta este și motivul care mă încetinește la finalizarea sutelor de piese începute, mă refer la posibilitățile <nelimitate> pe care le-am dobândit cu ajutorul studioului. Cu alte cuvinte sunt pierdut! Experiența și cunoștințele le-am dobândit singur în acest domeniu. Nu am găsit pe nimeni să fie atât de entuziasmat de lumea midi/hardware (mai ales în Arad).”
(Firedrill)

Acum Firedrill activează alături de proiectul The Much Betters, cu Guți aka Goodies și Vitzi, ce abordează de asemenea dnb, într-o manieră live.

“Totul a început prin 1993, în prima zi de liceu, când am avut un plan să întreb colegii de clasă, dacă are cine consolă Sega, deoarece eram mare fan Nintendo NES și SNES (era foarte greu de găsit așa ceva pe acele vremuri). Un tip a răspuns că are, am propus să facem schimb ca un prieten de-al meu are Nintendo și vrem să încercăm și concurența. Am fost invitat la el acasă în acea zi după școală. Așa l-am cunoscut pe Alex și de atunci suntem cei mai buni preteni.

În scurt timp l-am cunoscut și pe Zumi, fratele mai mare lui Alex. Noi eram prea mici pentru a fi la același nivel cu Zumi, el fiind din altă generație, dar este important să îl menționez și pe el deoarece este fondatorul The Much Betters, inclusiv numele a fost ideea lui.

Au trecut vreo 2 ani, timp în care eu am fost influențat de acești 2 băieți din punct de vedere muzical în acele vremuri. Nu uit nici odată că Alex avea 63 de CD-uri originale pe atunci, nici nu am prins vreun CD în mână la acea vreme. Erau CD-uri cu Depeche Mode, U2, NIN, Nighezz Ebb, Kraftwerk, The Cult, REM, Etc.

Am început să punem muzică prin baruri, rețeta veche, de pe DECK-uri cu casete, CD-player, normal, cu un singur CD. Totul s-a întâmplat pe o terasă în Arad la renumitul Strand Neptun. Doi sârbi au deschis terasa și cumva ne-am cunoscut cu ei, au văzut că hobbyul nostru e muzică și ne-au lăsat să punem muzicile noastre pe terasă. Lumea a început să tot vină și să vină. După care Alex a vorbit cu Tihi, unul dintre patroni și a propus să cumpere un mixer cu 2 canale Gemini, ceea ce s-a și întâmplat. Asta prin '96-'97 aproximativ. Un mixer cu 2 canale, 2 deckuri cu casete și un CD player. Vremuri bune au fost, atunci am început fără să ne dăm seama să dezvoltăm ceva în Arad, am promovat muzici de calitate foarte bună, de pe casete contra făcute, CD-uri originale și tot ce s-a putut.

La scurt timp a ieșit piesa Popclap, prima piesă mai reușită. După scurt timp Alex a conceput piesa Firedril - Q Cumber. Eu între timp am ajuns în armată, asta a fost în 24 Februarie 1999 la Timisoara. Știam că va fi difuzat videoclipul lui Alex la Atomic, am rugat un soldat de acolo care avea chei în biroul capitanului unde era televizor și color, lux. Într-o seară când nu era capitanul acolo, dormea acasă, am intrat și am savurat emisiunea Klub Bizarre și videoclipul difuzat, ce să zici, a fost o insulă a fericirii pentru 1 oră." (Vitzi)

Aceștia au realizat în anul 2009 un album cu șapte piese, pe care s-a putut găsi o colaborare cu Mara. Ca și colaboratori s-au mai găsit Fly, Bobo, Bogdan și Ron.

"Zumi și Guți au realizat multe piese geniale împreună (ex. 3 zile 4 nopți) într-o bucătărie de bloc unde era instalat un PC. Multe dintre acestea am ajuns să le prelucrăm împreună în studio cu ajutorul lui Vitzi, care încearcă, spre bucuria mea, să înțeleagă nebunia din acea încăpere (mă refer la legături, probleme software/hardware). Și așa am ajuns să cântăm live la Open Fest pe 30.07.2010, cu ajutorul celor de la Hab-AR (B-Ton), Mara și Bean. Muzica pe care o compunem o facem din plăcere (hobby), nu încercăm să ajungem în <topuri>. Dacă sunt oameni cărora le place, cu atât mai mare e satisfacția

noastră.” (Firedrill)

Hands’n’feet

Totul a început în anul 1997, când patru studenți clujeni de la Academia de Muzică s-au hotărât să pună bazele unei trupe de percuționiști. Astfel, Sergiu Stoiadin, Zoli Toth, Rareș Hoțescu și Emil Simion au format grupul Hands'n'feat, o trupă de "body music" inedită pentru scena muzicală din România.

"Era ceva super nou, foarte revoluționar, unii încurajau ideile, alții râdeau de noi, care căram butoaie de 20 kg, de la fier vechi. Acum îmi dau seama că am fost un trend-setter atunci, pentru că am inventat un business care rezistă și azi pe piață, de 15 ani. A fost ceva unic. Publicul a fost extrem de primitiv peste tot, fie că eram în aer liber, la emisiuni tv sau în sală." (Sergiu Stoiadin)

Apoi aceștia, alături de alți șase membri au format Sensor. Aceasta se divide în anul 1999, Sergiu a părăsit și el grupul și a încercat o resuscitare pentru scurtă vreme a proiectului Hands'n'feet, alături de Robert Magheti, Florin Romascu și Ciprian Rogojan. În anul 2001, Sergiu Stoiadin și Zoli Toth alături de cei mai sus amintiți din Hands'n'feet au format trupa Sistem, axată mai mult spre comercial, Sensor rămânând pe latura mai underground.

"Aș zice că Sensor a atacat partea mai <culturală>, iar Sistem s-a orientat, după primii ani, către business, deci partea comercială. A apărut o <voce>, era altceva și mai ales colaborarea cu Roton care a schimbat total treaba, s-a scos primul album, videoclip, etc. Însă ambele <abordări> au fost speciale și foarte bine structurate, de aceea Sensor nu a fost niciodată commercial, iar Sistem a produs în 2002 peste 7 miliarde lei vechi din vânzări de discuri și concerte." (Sergiu Stoiadin)

Sergiu a încheiat în 2004 colaborarea cu Sistem, dar a continuat activitatea în lumea muzicală alături de un proiect foarte interesant și autentic, Dubașii din Brănești (județul

Timiș), cu care a lucrat alături de Phoenix în perioada anului 2003. Această experiență s-a concretizat în câteva concerte în capitală și un turneu european. Din anul 2004 a colaborat cu cei de la Direcția 5, ca și percuționist pentru albumul "Promisiuni", dar și pe partea de management. O altă trupă cu care colaborează tot ca și manager, începând cu 2005, este Mandinga. În prezent desfășoară proiectul cultural numit Jazz Avem.

În continuare vă ofer să citiți un interviu realizat pentru ElectroBlog Ro cu Rareș Hoțescu, fost membru al trupelor Hands'n'feet și Sensor.

ElectroBlog Ro: Salutări Rareș!

Rareș Hoțescu: Salut și mulțumesc pentru invitație.

ElectroBlog Ro: Oferă-ne pentru început te rog câteva date biografice extramuzicale.

Rareș Hoțescu: 36 ani, căsătorit.

ElectroBlog Ro: Când și în ce circumstanțe ai început să te ocupi cu muzica ?

Rareș Hoțescu: Pe la 8 ani am intrat în contact cu muzica, iar pe la 10 ani cu percuția la Liceul de Artă „George Enescu ” din București, ulterior devenit „Dinu Lipatti”. Am terminat liceul aici iar facultatea am făcut-o la „Gheorghe Dima” în Cluj, unde m-am și cunoscut cu colegii de trupă.

ElectroBlog Ro: Povestește-ne te rog despre trupa Hands'n'feet. Care era formula de start și cum v-ați cunoscut ?

Rareș Hoțescu: Trupa a luat ființă la inițiativa mea și a lui Zoli Toth în anul 1999, moment în care i-am chemat să ne fie alături în ecuație pe colegii noștri, Sergiu Stoiadin și Emil Simion. Până când trupa a intrat pe făgașul pe care l-a urmat câțiva ani, au mai fost câteva tatonări ale terenului în ceea ce privește repertoriul abordat, noi începând cu un repertoriu clasic-modern cântat pe instrumente convenționale. Când deja eram hotărâți pe ce drum să o apucăm, am început cu câteva piese de body music cu care am apărut la TV în câteva videoclipuri, iar după aceea... nu-mi aduc aminte momentul, am început să adăugăm tot felul de instrumente. Mi-aduc aminte că primele butoaie pe care le-am avut la trupă le-am cumpărat de la un depozit de fier vechi de la marginea Clujului. Erau atât de grele că o să le

țin minte toată viața (erau cele mai grele :)).

ElectroBlog Ro: Ce reprezenta body music-ul ?

Rareș Hoțescu: Cu toate că stilul „neconvențional” de abordare al percuției nu era ceva nou în literatura de specialitate, totuși pentru noi era un „spațiu” în care nu mai stătusem până atunci și care până atunci era foarte puțin exploatat, sau aproape deloc, cel puțin în România. Totodată ne-am dat seama că pe lângă faptul că ni se potrivea, dat fiind faptul că toți aveam pregătirea necesară asigurată din punct de vedere percuționistic, ne și simțeam bine. Era cel puțin o formă de exprimare a ceea ce știam să facem noi cel mai bine.

ElectroBlog Ro: În ce consta o reprezentație scenică de a voastră, ce se întâmpla sus pe scenă ?

Rareș Hoțescu: Aveam piese pe care le cântam, făceam ritmuri cu picioarele, cu palmele, pocneam din degete, fluieram, scoteam diferite onomatopee, silabe sau expresii inteligibile, practic ne foloseam de toate părțile corpului pentru a scoate sunete într-o manieră coerentă, toate acestea fiind corelate cu o coregrafie minimalistă dar de efect. Cu timpul body music-ul a început să fie doar parte dintr-un spectacol mai mare, iar pe scenă au început să apară diferite instrumente cu care făceam ritmuri cum ar fi: pet-uri, mașini de scris, ștampile, brichete, bretele, pungi, scaune și altele.

ElectroBlog Ro: Cum erați primiți de către public?

Rareș Hoțescu: Publicul ne primea foarte bine. Cât timp am avut un spectacol minimalist am dat spectacole în săli cu public mai puțin numeros, dar în marea majoritate a cazurilor eram atracția evenimentului. De multe ori încheiam serile de prezentare de carte, o expoziție de pictură, ori un eveniment cultural comemorativ, deci publicul era, am putea spune, elitist și de multe ori s-a întâmplat să fim chemați să cântăm pentru aproximativ același public, lucru care confirma că aplauzele pe care le primeam nu erau de complezență. :)

ElectroBlog Ro: Puțini știu că acest grup a stat la bazele Sensor, respectiv Sistem. Cât timp ai colaborat cu Sensor și ce "aventuri" ai trăit alături de ei?

Rareș Hoțescu: La un moment dat în „Hans'n'feet”, cum de fapt se întâmpla cu orice are o evoluție pozitivă și totodată o cerere mai mare, a apărut nevoia de „extindere”. Extinderea a constat în mărirea inventarului și de asemenea în mărirea efectivului de participanți pe scenă. Depărtându-ne de ideea strâns legată doar de body music, numele de Hans'n'feet devenise parcă puțin impropriu, dar în afară de asta era un nume foarte greu pentru cei care trebuiau să-l învețe... nu-l scriau bine pe afișe, nu-l pronunțau bine, șamd. Așadar, după ce ne transformasem într-o trupă cu butoaie și aveam mult mai mulți membri față de formula inițială, în urma unui brain storming am ales numele de Sensor. Aventurile au fost multe pe parcursul celor trei ani cât am fost cu Sensor. Și bune și (g)rele... Cu această trupă am activat până în februarie 2002, când m-am mutat în Spania și mi-am făcut o nouă trupă.

ElectroBlog Ro: Pe unde ai cutreierat cu ei prin concerte și unde ați fost cel mai bine primiți ?

Rareș Hoțescu: Nu eram solicitați foarte mult, nu aveam o agendă încărcată. La Bistrița, Cluj și București erau orașele unde cântam cel mai mult dintre toate orașele din țară, iar bine primiți, am fost peste tot. Apoi ne-am mutat în București, unde am intrat în stagiune la Bulandra. Însă nu s-au înmulțit concertele noastre. Aveam cam un concert - două pe lună în afara de celui de la teatru.

ElectroBlog Ro: Ce părere aveau vecinii voștri despre repetițiile voastre ? :D

Rareș Hoțescu: În ceea ce privește vecinii nu prea au fost probleme, pentru că sala noastră de repetiție era într-o sinagogă din Cluj, iar vecinii erau la o distanță care mai îmblânzea efectul sunetelor scoase de noi. Când ne-am mutat în București am repetat în diferite locații cum ar fi teatre, case de cultură, Palatul copiilor. Toate acestea ținând decibelii departe de cei care ar fi putut fi deranjați.

ElectroBlog Ro: Ce ritmuri, influențe ați adoptat și cum ați evoluat stilistic și tehnic ?

Rareș Hoțescu: Evoluția a fost cât se poate de evidentă. Am plecat de la o muzică de percuție minimalistă, realizată numai cu elementele corpului uman și am ajuns să cântăm cu butoaie, jante, flexuri și tot felul de instrumente neconvenționale, muzică electronică acompaniată de un sintetizator.

ElectroBlog Ro: Cum erați priviți de media romaneasca, industria muzicală și cum arăta agenda voastră ?

Rareș Hoțescu: Eram priviți bine. Media românească scria frumos despre noi, pentru că era ceva nou pentru România. De către industria muzicală eram însă nebăgați în seamă.

ElectroBlog Ro: Adu-ți aminte și povește-ne din concertele voastre un moment amuzant și unul mai puțin amuzant, de dezamăgire dacă vrei să-i spui așa.

Rareș Hoțescu: Momentele amuzante au fost multe. S-a căzut de pe scenă când erau luminile de spectacol stinse :), ni s-au furat flexurile de la locul unde se desfașura spectacolul și multe altele de care nu-mi aduc aminte, au trecut deja mai mult de zece ani de atunci :) . În ce privește un moment dezamăgitor, a fost de exemplu când am cântat pentru prima dată la Satu Mare la zilele orașului. Cântau multe trupe în ziua aceea, iar noi am fost programați înaintea celor de la „Semnal M”, care erau cunoscuți de toată țara, un fel de Michael Jackson al României. Inginerii de sunet făceau în așa fel încât trupele cunoscute să se audă foarte bine, iar trupelor începătoare le era rezervată o sonorizare mai modestă, în acest fel publicul de cele mai multe ori atribuind acest fenomen necunoscut de el, calității interpreților. În acea zi, în timp ce cântam pe scenă, puteam auzi destul de bine muzica de la tarabele din apropiere....

ElectroBlog Ro: Ce activități muzicale ai mai întreprins după încetarea colaborării cu aceștia ?

Rareș Hoțescu: În februarie 2002 am plecat în Spania cu ideea clară de a face o trupă. A fost foarte greu! E greu ca într-o țară unde nu cunoști pe nimeni și nici nu știi limba, să determini câteva persoane în urma unui casting să vină la repetiții la oră fixă de trei ori sau de cinci ori pe săptămână și să-i pui să-și platească sala de repetiție cu speranța că într-o zi se va întâmpla bla-bla-bla și bla-bla-bla. Și așa s-a format trupa TOOM-PAK, cu care am dat sute și sute de concerte în Spania și în Europa. În fine, aici ar fi foarte mult de vorbit... s-ar umple pagini, dar a fost cea mai plăcută perioadă din viața mea, petrecută cu un colectiv care m-a ajutat foarte mult să mă simt bine din punct de vedere psihic, într-o țară străină. A fost una din puținele perioade pe care aș vrea să le retrăiesc. În acest timp al

șederii mele în Spania, am colaborat cu diferite trupe și orchestre simfonice, în unele dintre aceste orchestre întâlnind chiar colegi din facultate sau din liceu.

ElectroBlog Ro: Ce ocupații muzicale desfășori în prezent ?

Rareș Hoțescu: În prezent sunt profesor de percuție la Liceul de Arte „Bălașa Doamna” din Târgoviște, având elevi de toate vârstele.

ElectroBlog Ro: Planuri de viitor ?

Rareș Hoțescu: Sunt tată și unul dintre cele mai importante planuri de viitor este educația fiicei mele și de asemenea pregătirea intensă a elevilor mei pentru participarea la diferite concursuri.

ElectroBlog Ro: Mulțumesc mult pentru timpul acordat!

Rareș Hoțescu: Si eu vă mulțumesc!

Marika (Florin Marika)

Florin este un foarte important artist, care la începuturile fenomenului electro în țara noastră a promovat intens acest stil. A debutat ca realizator radio în anul 1994, la Fun Radio, unde realiza emisiunea dedicată muzicii electronice și rock alternativ "Blue Lines". Apoi a trecut de-a lungul timpului și pe la alte posturi de radio precum Activ FM, Pro Fm Dance, Vibe Fm și Dance Fm. A activat de asemenea și în televiziune, ca redactor și producător al emisiunilor "Metropolis" și "Rockada" de pe Atomic Tv, prima televiziune de muzică din România.

Pe lângă Fire In Water, Marika a mai colaborat alături de Radu Alexandru în proiectul numit Hypersonic, un alt duo cu live act-uri de excepție din perioada anilor '90.

În anul 1999 a fost rezidentul legendarului club Web și s-a mai găsit în Embryo. În anul 2005 s-a calificat în finala concursului local Heineken Music Thirst.

Actualmente este implicat în agenția de booking Mainevents și activează la radioul Dance FM, unde a adus celebrele ediții Selectro. Acest brand susține o serie de petreceri sub același nume în clubul Expirat și Other Side, începând cu anul 2005. Acest concept,

după cum spune și numele, urmărește construirea și susținerea unei scene de muzică electronică „sănătoase” în București, selectând atent nume autohtone și internaționale din diverse ramuri ale muzicii electronice: Aria Urbană, Cosmin TRG, D-laid, DJ Optick, Livio & Roby, Mesmer, Pagal, R.O.A., Rosario Internullo, Șuie Paparude.

Nonel (Nonel Motățăianu)

Nonel este din Deva și experimentează muzica electronică încă din anul 1991. A început cu un sintetizator Yamaha DX-11 FM, apoi cinci ani mai târziu a avut acces la alte aparaturi mai sofisticate cu prilejul prezenței lui în orchestra teatrală locală.

"Eu am început pe minimal ambient prin anii '90, apoi am schimbat puțin sunetul spre electronic experimental. Am avut un prim act live chiar în Deva, în '97, în deschidere la BUG Mafia. Un open air, a ieșit chiar bine. Apoi am înregistrat <albume> pe care înca le am, a urmat concursul acela Klub Bizzare pentru Atomic Tv, unde am trimis ceva trackuri pe caseta, și așa am avut ocazia să-l cunosc pe Mihai Dobre de la Șuie Paparude, și pe Mircea Turcan, prezentatorul emisiunii Klub Bizzare, cu care m-am și înțeles foarte ok, și cu ajutorul carora am avut prima intrare la festivalul TmBase editia 1999." (Radio Space Pop)

Cu ajutorul aparaturii de la teatrul local a putut realiza primele sale piese, care au fost utilizate în perioada 1997-1998 în documentarele postului de televiziune Pro Tv. Tot în această perioadă a mai compus și produs coloana sonoră a pentru trei filme de scurt și mediu metraj, "Julietta" (premiat în cadrul Simfest), "Ultimul Șaman" și "Vânătorii de Strigoi", care au fost realizate de Nicolae Gheorghiu și difuzate tot de către Pro Tv. Au fost proiectate de asemenea în cadrul festivalului internațional al filmului de scurt metraj Simfest de la Simeria. Muzica abordată de Nonel în aceste soundtrack-uri era preponderent ambientală.

Majoritatea muzicii sale produse în acele timpuri era orientată spre chill out sau ambient. În perioada Atomic a fost prezent și el în playlist-ul televiziunii, cu un montaj video pentru piesa "Qtopia", lovindu-se de impedimentul existenței în fonoteca lui doar a unor piese cu o durată prea mare pentru standardele video ale postului tv.

"Intrasem pe listă în urma participării la un concurs Klub Bizzare, alături de Firedrill și Fire in Water. Dar am trimis piese prea lungi, mai lungi de 8 minute, iar ideea era ca piesele câștigătoare pentru clip să aibă sub 5 minute. Asta e, cred că se renunțase în ultimul moment la facerea unui clip așa lung și oricum nici nu mai era timp. Așa că în final s-a făcut totuși un montaj video interesant, pe una din piesele trimise, ceva alb-negru, un mix video, care a și fost difuzat atunci în cadrul emisiunii Klub Bizzare." (Radio Space Pop)

Tot în perioada anului 1999 a fost prezent pentru prima dată la ediția TMBase a aceluiși an. În 2002 a apărut pe compilațiile aniversare ale acestui festival cu piesele "Xtro" și "Ecoestasia" (Setup 001), sub pseudonimul Nonel, datorită celei de-a doua prezențe la evenimentul din anul precedent.

"Am mai mers apoi și la ediția din 2001 cu un set live mai spre electro-acid. Am păstrat înregistrarea cu versiunea pentru live de 37 de minute, fiind nevoit să tai destul de mult din versiunea originală, care avea 72 de minute și care s-a pierdut la fel, prin împrumuturi de benzi. Am mai participat apoi la mai multe evenimente electro mai în underground, cu seturi live în Deva, Timișoara și Târgu Mures și din 2006 la festivalul anual Summer Break, în paralel cu activitatea de instrumentist în orchestra teatrului local din Deva. În 2008 am început să colaborez cu labelul High Definition Music, unde am scos două LP-uri, al doilea fiind de fapt o colecție de piese înregistrate între 1997 și 2001, acum fiind pe rol un release care cred că vă ieși în toamna asta, tot la HDM." (Radio Space Pop)

În prezent proiectul Nonel a dispărut, iar Moțățăianu activează sub monikerul Radio Space Pop, cu care are două albume lansate la HD Music, "Park" (2008) și "Melodic Airwaves" (2010). Din anul 2006 este "abonat" ca și participant constant pe scena festivalului Summer Break, organizat tot de cei aflați în spatele labelului autohton High Definition Music.

"Există în plan și câteva colaborări, sperăm ca va fi ok. Încerc să mă mobilizez și pe ceva proiecte noi de live-act, și aici trebuie să menționez cu mare drag un echipaj deven

care m-a ajutat de ani buni deja să mai scot și eu sunetul pe scenele diverselor evenimente electro, un proiect cunoscut de multă vreme, avându-i ca promotori pe Tudor aka Burner Greene și Lucian aka Djubei. Proiect bine-definit în ce privește promovarea muzicii electronice, dar care s-a și extins treptat prin <racolarea> de noi membri dedicați mișcării underground, grupare denumită simplu Astronaut Kru, cu care sper să mai colaborez și de acum înainte.” (Radio Space Pop)

Este un mare pasionat de analog, de hardware, fiind înconjurat de o mulțime de astfel de instrumente, însă este deschis și spre experimentarea cu tehnicile mai modern, digitale.

“Am făcut chiar de curând un material pe care am folosit exclusiv soft-ware și pe alocuri câteva intervenții de synth modular, un album pe care l-am denumit "Electrostatic Interferences" și care e posibil să apară în vara asta la HDM (label autohton de producție a muzicii electronice de la noi și nu numai, în spatele căruia se află Cristian Gheorghiu, cunoscut ca DJ și sub numele de scenă Haz33, caruia îi mulțumesc pentru promovarea materialelor mele discografice). Legat de softul de care menționeam mai sus, voi lăsa misterul să curgă lesne, chiar dacă o ureche avizată va recunoaște cu siguranță despre ce e vorba :) . Până la urmă e doar un experiment și nu sunt sigur cu privire la ce naiba a ieșit acolo, dar asta e, pe viitor e clar că nu voi mai recurge doar la genul acesta de soft. Încerc doar să combin diverse tehnici, mai lucrez la sunet, câteva proiecte tot în zona experimental.” (Radio Space Pop)

A participat și el cu o piesă pe compilația “ElectroBlog Ro – 1 Year”, cu “Drunken Electric Sheep”. "Oaia electrică" și turmentată a fost scoasă la lumină în anul 2001, cu ajutorul unui Yamaha Synthesizer W7, Korg MS-10 (adițional), mixer Marantz Superscope MX-62, minidisc recorder Sony. O piesă electronică inspirată de titlul romanului "Do Androids Dream Of Electric Sheep ?", de Philip K. Dick, viziunea lui Nonel a unei petreceri între oi electrice bete, pe o pajiște înverzită.

“În general mă <pornesc> pe butoane când am starea potrivită pentru asta și în

funcție de felul în care simt "drăcușorul de neant" umblând pe la urechea internă. Încerc doar să tranfer difuzorului, mai înainte de toate, ceea ce simt în momentul acela, cu ajutorul aparatelor.” (Radio Space Pop)

Paranoia și Mamelino

Paranoia a fost un proiect înrudit cu unul și mai straniu, Mamelino, un deschizător de drumuri în muzica românească, în special în domeniul trip hop-ului. Au avut însă curajul la vremea respectivă să atace aproape toate sferele muzicii electronice, până chiar și drum and bass. Cred că toată lumea își amintește acel bizar videoclip în care două ființe stranii urmăresc un tren, difuzat pe Atomic Tv prin anul 1999. Videoclipul se numește "Vino Cu Mine" și este al celor de la Paranoia, unul dintre seria de proiecte "ciudate", dar originale pentru acele timpuri, a căror valoare publicul a conștinetizat-o abia târziu din păcate. Acum a rămas unul dintre clasicele muzicii românești, un video simplu, dar nebun.

Mamelino a pornit cu un video la fel de ciudat ca și cel al trupei Paranoia, numit "Scoate Limba", iar cât despre linia versurilor, nu s-au sfiit de la nimic, astfel încât clasicul pătrățel cu "atenție, conținut obscen" stă pe carcasa albumului apărut în anul 2002 la MediaPro.

Ceea ce nu se prea știe este cine au alcătuit cele două proiecte. Astfel am să îi prezint pe cei care stau în spatele ciudatelor fantome care aleargă pe linii ferate sau se oglesc în forme deloc umane. Adrian Barbor (implicat în trecut în Endless Zone) este mastermind-ul care a adunat în jurul lui pe cei implicați în cele două proiecte, responsabil de instrumentație în același timp. Alt membru Paranoia și Mamelino este Vlad Ghilvaciu aka Duțu, vocea din spatele microfoanelor. Apoi Paranoia l-a cooptat pe Silviu Vișan și a devenit Mamelino. Silviu se ocupa de muzică și în mică parte de animație. Un alt om implicat în ambele formații a fost Marin Dinescu aka Videorgy, regizorul videoclipurilor "Vino Cu Mine" și "Scoate Limba". Acesta s-a mai ocupat de emisii tv undergroundiste cu animații și grafică, cum sunt "Metropolis" și "Rockada" de la Atomic Tv , "Transfer" și "Fără Limite" de pe TVR și a participat la producția filmului "East Of Bucharest (A Fost Sau N-a Fost ?)", câștigător la Cannes în anul 2006.

După destrămarea Adi a ales să plece către orizonturi străine, Chicago mai exact,

Duțu a activat în Bumbapa și Silviu este actualmente implicat în visuals. Vișan a fost mai întâi în Dreamrec, în care a mai colaborat alături de Anton Groves și Alin Flaidier, care acum a apus și a devenit Videogram, cu Ion Cotenescu și Florin Iscru, respectiv Studioset, cu același Anton Groves și alți câțiva colaboratori.

Planeta Moldova

Mitoș Micleușanu este un artist complex, atât prin firea lui cât și prin preocupările artistice. S-a născut în Ucraina, a trăit în Republica Moldova, iar în perioada studenției a luat drumul României. Este pasionat de pictură, fotografie, film și muzică electronică. Deține studii în ale Artei, iar în ultimii zece ani le-a îmbinat pe toate patru foarte armonios sub umbrela unor pseudonime precum Pneumaton sau Ermetic. Post industrial, experimental, idm și ambient sunt sferile muzicale prin care s-a plimbat de-a lungul vremii, dar a virat și spre laturi mai „vulgare” precum hip hop sau rock.

„Am început cred că prin 2000, imediat după venirea la București. Încă nu aveam un calculator sănătos, dar am locuit la un prieten programator și am instalat pe calculatorul lui un Acid, am adunat niște sampling-uri și m-am pus pe structurat aberații sonore. A fost pentru mine descoperirea unei dimensiuni noi și eram absorbit în totalitate. De fapt, asta cred că a contat cel mai mult de-a lungul vremii, procesul de lucru, chiar mai important decât rezultatul. Celălalt program de căpătâi a devenit Sound Forge.

Pe parcurs, am cunoscut câteva personalități care m-au ajutat, Doru Ionescu, Adrian Budritzan, DJ Vasile, Cri Stanciu, iar mai târziu Dan Handrabur. La un moment dat Budritzan mi-a sugerat să montez lucrările direct în Sound Forge, fără să mai pierd vremea cu multitracking-ul și asta, deși la început mi-a părut complicat, a rămas ca metodă de bază.

Apoi m-am delectat cu softuri mai serioase, Reason, Absinth și preferatul meu până nu demult: Reaktor.

După ce am renunțat în mare parte la sampling-ul prefabricat, am început să înregistrez propriile fragmente de sunet, folosind vocea, chitara, clapa, diverse obiecte pentru ritmuri sau zgomote. Am avut o perioadă în care am adunat tot soiul de dron-uri obținute din voci pe care le-am înregistrat la microfon și le-am transformat în zgomote

industriale, ambientale, etc. Până la urmă, m-am axat pe experimental, urmărind mai mult sau mai puțin conștient, o evadare din pădurea curenților. Totuși, momentele cheie, pe care le <promovez> în lucrările electronice sunt nostalgia și <alienarea creativa>.” (Mitoș Micleușanu)

Planeta Moldova, Antishow, Debandada și Febră 39, alte proiecte muzicale prin care s-a făcut remarcă. Dintre toate aceste „fațete”, Planeta Moldova este cu siguranță unul dintre cele mai cunoscute, devenind deja o marcă înregistrată a Basarabiei. Comic, ciudat, ironic, dezinvolt, dezinhibat. Cu siguranță băieții au "di tăti", iar când zic băieții mă refer de asemenea la cel de-al doilea direct responsabil pentru zâmbete, Florin Braghiș. Anul 2004 a fost unul de vârf pentru ei, totul culminând cu o emisiune radiofonică la Guerrilla. Anii au trecut, iar Micleușanu încă se află în ograda acestui undergroundist post de radio. Nu mai puțin de 26 de piese stau pe albumul din discografia Planeta Moldova, lansat în anul 2004 la casa de discuri Roton. Bineînțeles, "Alimentara", piesa cu numărul doi, este deja clasică.

„Eu mi-am format câteva direcții, referitor la muzică. Zona electronică este la bază, dar pe parcurs, odată cu lansarea Planetei, m-am simțit atras și de zone alternative, de la grunge la punk sau hip-hop. Probabil ca antiteză la căutările pe tărâmul electronic, am mers pe un soi de punk satiric rudimentar, fără pretenții metafizice. Practic, Planeta Moldova este conexiunea cu socialul, iar Pneumaton sau Ermetic, sunt conexiunile cu metafizicul.

Ar mai fi de spus, că eu am ajuns la muzica electronică după o perioadă serioasă de rockereală. La Cluj, prin 1992-3, împreună cu bunul meu prieten Paul Opriș, am pus la cale o trupă de grindcore, <Coma>. Ne lăudam cu amuzament că <noi băgăm technogrind> și la acea vreme scopul era simplu: să fim cea mai dură formație din România :) . Acum, de fiecare dată când îmi amintesc cum ne <manifestam>, mi se întinde gura până la urechi. Frumoase vremuri, sincere, fără prea multă gândire :) . Concertele n-au fost niciodată pentru mine o atracție. Laboratorul contează!” (Mitoș Micleușanu)

Dan Handrabur este un alt muzician "dezinhibat" în ale muzicii, experimentalist, căutător de nou. Micleușanu s-a identificat cu el și a rezultat un album numit "Cortex", respectiv o colaborare în excentricul și originalul proiect, Shukar Collective. A pus umărul

la două piese de pe primul album lansat de țigani ursori și colectivul de "electroniști", "Taves Bahtalo", Riverboat Records, 2004.

„Experiența Shukar Collective a fost super tare! M-am înțeles și mă înțeleg foarte bine cu toți oamenii implicați în acest proiect, am învățat multe, am evoluat cu toții în anumite planuri și asta e cel mai important. Eu sunt atras de zona lăutărească, o consider arhetipală. Evident, mă refer la muzica nealterată de <kitchozități>. Dar dacă kitchoshenia este paroxistică și provoacă instantaneu hohote, poate pretinde și ea la un sertăraș în dulapul artelor aberante. Partea bună este că zona lăutărească e un domeniu extrem de fertil pentru noi ramificații și combinații sonore, iar Shukar Collective, în special piesele de pe <Taves Bahtalo> demonstrează clar acest lucru.” (Mitoș Micleușanu)

Este preocupat și de proză, titluri precum "Organismecanisme", "Tuba Mirum", "Kasa Poporului" și "Trepanoia" stau în dreptul numelui Mitoș Micleușanu.

În prezent.. „m-am axat pe video, mai am câteva proiecte de sunet la sertar, în rest pe la gospodărie :) . Singura problemă cu care mă confrunt, pe lângă trecerea supersonică a timpului, este gestionarea energiilor creative și continuarea proiectelor cu orice preț :) . (Mitoș Micleușanu)

Sensor

Sensor este un grup clujean neconvențional, original, ce oferă un plus de culoare scenei autohtone, combinând butoaiele, gălețile, gențile de mașini, polizoarele, mașinile de scris, cu sintetizatoarele și scratch-urile, chitările, flautul și vocea. Totodată este un amalgam ce reunește muzica, visuals-urile și coregrafia.

A început ca un grup de tineri "școliți" în diverse instrumente, care, noncondofmiști, au urmat idealul unei trupe nemaivăzute, care să aducă ceva original și să realizeze showuri de excepție. Stilul trupei variază foarte mult, "plimbându-se" printre electro-acoustic, experimental, idm, dnb și breaks.

Astfel a apărut Sensor în anul 1998, într-o formulă care-i cuprindea pe Paul Ilea (compozitor, producător, clape, voce, vioară, chitară), Zoli Toth, Cristian Melak, Emil

Simion, Dan Chișu, Horia Marc, Laura Orian și Marius Gagi. Numele a fost dat de Radu Dobra, prodigious manager, actualmente profesor la Alchemy College London de live sound engineering, sales manager pe Europa de Est Avid-Venue-Pro Tools si colaborator apropiat Kult Studio.

Astfel, clasicelor "instrumente" folosite în Hands'n'feet precum pet-urile, mașinile de scris, ștampilele, brichetele, bretelele, pungile, scaunele și multe altele, li s-au adăugat butoaiele, jențile de automobile și flexurile.

În prezent, în trupa Sensor se găsesc în formula de bază cu Paul și Alexandru "Sasha" Negara (percuție, schratch, clarinet), precum și colaboratorii Mara (voce), Melak (percuție), Sebestyen Joo (bass) și Ioana Marchidan (coregrafie, vj). Paul, Mara și Laura au compus absolute toate piesele Sensor. De-a lungul timpului au mai colaborat numeroși artiști precum Bean, Ovidiu Lipan Țândărică, Iris, Vița De Vie, Inna.

Au lansat două albume importante, primul dintre ele cu caracter de world music, numit "Lands Distant Voices" (2002, A & A), iar cel de-al doilea s-a numit "E-volution" (2004, Emi). Sensor a mai semnat în anul 2008 un mix distribuit de Jolidon în Europa, numit "Sensuous Moods". La celebrarea a zece ani de existență au lansat pentru public un CD aniversar numit "Best, Unreleased".

În playlistul Atomic Tv au fost prezenți cu un video foarte interesant pentru piesa "5 Minute" (produs de Andreea Păduraru și Tudor Lucaciu), realizată alături de George Vintilă. Un alt clip de succes a fost "Help Yourself", realizat în anul 2004 de Tudor Giurgiu, pentru care au fost premiați în cadrul MTV Best Video Award 2005.

De-a lungul timpului au reușit să impresioneze și publicul internațional, concertând în țări precum Belgia, Franța, Slovenia, Spania, Ungaria, UK.

De remarcat este și activitatea lor teatrală. Au avut propriul lor spectacol numit "Sakadat", care a beneficiat de două stagii la teatrul Bulandra (2001 - 2002) și o stagiune la Teatrul Național București (2003). O alta recunoștință pentru munca și originalitatea lor a fost premiul pentru Best Sound în cadrul Romanian Music Awards 2009.

Actualmente au reușit să pună bazele unei case de producții proprii, Kult Studio. Astfe, Sensor rămâne una dintre cele mai "culte" trupe din muzica electronică românească.

Spiral (Sebastian Zsemlye)

Sebastian este din Marghita și a început în anul 1996 să se ocupe de muzică. În același an a lansat cu proiectul Spiral albumul numit "Liquid Noise". Apoi, un an mai târziu, a urmat noi materiale intitulate "Blow" și "Cabrio", lansate prin casa de discuri Cat Music. "Cabrio" este unul dintre primele albume breakbeat din România.

Dacă pe primele două albume genul muzical abordat de Spiral se apropia mai mult de techno și house, cel de-al treilea album, "Cabrio", a reprezentat o schimbare majoră, orientându-se spre big-beat și breakbeat. Cea mai reprezentativă piesă a fost "Treburile Fără Șireturi", care a fost prezentă cu un videoclip foarte energic și dansant pe posturile tv.

Sebastian deține din anul 2004 Raza Studio, alături de Alex Dragomir, specializat în post-producție și muzică de film. Dragomir mai este cunoscut datorită faptului că a lucrat ca și inginer de sunet pentru albumele unor artiști precum Shukar Collective, The Amsterdams și Vița De Vie.

Spiral a pus de asemenea umărul la producția unor albume realizate de Alin Sorescu, Anda Adam, Cain, Chic, Corina, Gia, La Familia, Simplu, Corina, Cream, Morandi, Maria Radu, Dana Nalbaru.

Zsemlye continuă să producă muzică electronică sub numele Pop Division, un proiect cu influențe italo disco și french electro house.

Unu'

Unu' înseamnă defapt doi, Bogdan Popoiag (N-eatgroove) și Dan Griober (Dan Habarnam), din Slobozia. Cei doi au început în anul 1996, sub titulatura Hard B, nume pe care și l-au păstrat timp de șase ani.

În anul 2000 câștigă concursul lansat de postul Atomic Tv și emisiunea "In Za House". S-au făcut remarcați cu un remake după piesa artistului George Nicolescu, piesă numită "Cântec Pentru Sănătatea Ierbii", care a beneficiat și de un foarte bun videoclip. Pe lângă acest premiu, celor de la Unu' le-a fost decernat best new act la MTV Awards 2003.

În anul 2002 a urmat schimbarea numelui, iar cei doi au lansat un album foarte bun, foarte divers în ce privește stilul abordat, numit chiar "Unu' " (MOF Records). Pe acesta au

apărut colaborări cu Alexandra Ungureanu, George Nicolescu, Junkyard, Dru Klein și Dan de la Omul Cu Șobolani. Practic acest material era deja finalizat în perioada Hard B, caruia i-au fost aduse adițional featuringurile enumerate.

Începând cu anul 2004 în componența Unu' rămâne doar Bogdan, Dan urmând o carieră solo sub monikeruri precum Dan Habarnam sau Audionesimțire.

Popoiag a mai colaborat în anul 2006 alături de Rocca de la trupa Firma, cu care a realizat un EP numit "Scream", lansat la propriul label, Mutralina. A existat și un videoclip pentru piesa respectivă, regizat chiar de Bogdan. De-a lungul carierei a activat și ca regizor, realizând numeroase videoclipuri. De asemenea a fost producător muzical pentru numeroase grupuri sau artiști de pe scena muzicii comerciale românești precum Akcent, Anka, Andreea, Anna Lesko, Arsenium, Blondy, Cocktail, Corina, Gia, O-zone, Sistem, TNT, X-it.

În prezent a urmat o cale mai comercială, fiind prezent în proiectul ROA alături de Junkyard și Cristi Negriuc, cu care a lansat albumul "Rise Of Artificial" (2011, Cat Music).

Dan Griober s-a ocupat de partea tehnică a unor albume semnate de numeroși soliști și trupe pop. A mai lucrat la producția, mixarea sau masterizarea unor materiale precum "Superparanoia" (Omul cu Șobolani, 2006), "Seven" (Moebius Strip), "Within the Ludic Ocean" (Thy Veils), "Auditore" (Thy Veils), "Many Waters" (Thy Veils), "Pavilion Marilla" (Arc Gotic, 2008), "Cinema" (Aievea, 2009), "Aici Acum" (Norzeatic și Khidja, 2010).

În anul 2012 Dan Habarnam a lansat un minunat album de debut downtempo, numit "From the Known", la casa de discuri Exit Records.

Dan concluziona despre situația din muzica electronică românească următoarele:

"România, alienată din punct de vedere cultural în cei 50 de ani de comunism unde <arta> era validată de politica de partid. Comparând cu alte țări cu tradiție culturală, România ultimilor 70 de ani nu a fost tocmai mediul propice înfloririi culturale, tocmai de aceea spiritul, inovația și experimentul artistic ies mai greu la suprafață, pentru că în fond, nu avem o tradiție solidă în viața/scena artistică muzicală și în ultimă instanță identitate și experiment artistic, cel puțin când vine vorba de muzică electronică." (Dan Griober)

4.1.3. RFI

Radio Delta RFI a fost unul dintre cele mai activ implicate posturi de radio în promovarea muzicii electronice, la sfârșitul anilor '90. Radu Pieptea a realizat emisiunea specializată pe acest gen, numită "Organiq", în perioada 1999-2003, apoi l-a urmat colegul său din proiectul Himerik, Marius Lefterache, cu "Oscilații". RFI găzduia de asemenea prin preajma anului 2003 și o emisiune în cadrul căreia erau invitate diverse trupe din undergroundul românesc să concerteze live.

Însă cea mai importantă contribuție pentru scena electro autohtonă l-a avut concursurile de descoperire a talentelor organizate de colegii francezi, numite "Radio France Internationale Nouvelles Decouvertes". Acestea au fost organizate în perioada anilor 2000-2002. NSK a câștigat în anul 2000 primul loc la concursul RFI Nouvelles Decouvertes, iar Electric Brother cu proiectul său solo a ocupat tot în același an locul doi. În 2002 Cristian Ștefănescu s-a calificat din nou pe locul doi. Ca urmare a acestei performanțe, NSK au concertat în Paris, respectiv Lisabona și au lansat albumul "NSK: Paris – Lisbon", ce conține înregistrările live ale celor două concerte.

RFI a mai lansat de asemenea trei compilații cu artiștii descoperiți: "Couleurs De Bucharest" (2000), "Delta RFI Descoperiri" (2003) și "Radio Delta Rfi". Pe acestea apar nume precum Aievea, Alin Gayraud, Comitetul Central / Smoker's Delight, Contact, D-laid, Electric Brother, Endless Zone, Grooveholics / Sunday People, Hard B / Unu', Hemerik, Junkyard, Mara, Matze, Mere Mortals / Crystallin, Nemos, NSK, Nuxe, Sarmalele Reci, Sonic Tonic, The Killer Army Unit.

Various - Couleurs De Bucharest (2000, RFI)

NSK - Un Momento Por Favor

Nemos & Mara - Flying Soul

Electric Brother - Echoes On My Skin

Grooveholics - I'm Thinking

D-laid - 313

Matze - Pa Sufizant

Himerik - Lights
Comitetul Central - Funky Way
Hard B - Club 125
Nuxe - Tudorica
Junkyard - O Natiune De Emisii
Endless Zone & Camelia - Schimbare
Sarmalele Reci - La Panarama
Sonic Tonic - Don't Try

Himerik

În spatele proiectului Himerik se aflau Radu Cătălin Pieptea și Marius Lefterache, cunoscut mai târziu sub numele de scenă Kosak.

Radu Pieptea a realizat în perioada anilor 1999-2003 emisiunea “Organiq”, la Radio Delta RFI, care promova muzica electronică underground. Este de asemenea regizor de profesie, având în portofoliul său, pe lângă foarte multe spoturi publicitare și producții video, primul documentar despre muzica electronică românească, numit “X-music” (2002).

Kosak a fost și el realizator radio în cadrul RFI. A gazduit emisiunea intitulată "Oscilații", după anul 2003. A activat de asemenea în domeniul muzicii de film ca sound designer, iar ca și producător muzical mai este cunoscută colaborarea alături de Gojira. De-a lungul timpului a lansat împreună cu Andreescu George numeroase piese și remixuri, dintre care cele mai cunoscute sunt cele pentru trupa Timpuri Noi.

Aceștia doi împreună au produs piesa "Lights", singura lansată sub numele Himerik, care a apărut pe compilația "Couleurs de Bucharest" în urma participării la concursul de descoperire al talentelor organizat de RFI.

Mai departe vă invit să aflați mai multe detalii despre activitatea muzicală a lui Radu dintr-un interviu realizat cu acesta.

ElectroBlog Ro: Salut. Povestește-ne cum ai început în domeniul muzical, înainte de fi realizator radio ?

Radu Pieptea: Începusem de aproximativ cinci ani să promovez muzica electronică prin

diferite locații din București și pe la câteva evenimente din țară. Am început activitatea în rolul de dj la Martin, unde am pus muzică în câteva seri. După Martin țin minte că am pus muzică la diferite seri prin locații unde se organizau petreceri de care știa foarte puțină lume. După aceste gig-uri a urmat o serie de evenimente prin țară și diferite concerte în București sau la mare. În final am început să mixez în calitate de rezident la Web Club, împreună cu DJ Vasile și DJ Sleek (aka Bobo Popescu), un club care la câțiva ani de la inaugurare a devenit clubul de referință pentru muzica electronică underground. Cu toate că și alte cluburi din București își bazau serile de weekend pe muzica electronică, acestea ofereau mixuri bazate pe muzică de club mai “mainstream”, după modelul Ibiza sau al altor cluburi mai comerciale.

EBRo: Cum ai început să colaborezi cu RFI ?

RCP: Am intrat în contact cu directorul muzical de la RFI, Mihai Dinu, care a răspuns afirmativ la propunerea mea de a produce o emisiune de promovare a muzicii electronice underground. Datorită lui și a managerilor de la RFI, emisiunea Organique a putut fi ascultată timp de trei ani pe Radio RFI România.

EBRo: Cum arăta scena muzicii electronice la acea vreme și cu ce alți oameni din muzică, pasionați de electro, ai mai interacționat sau colaborat ?

RCP: Cred că scena arăta exact cum arată orice scenă underground în momentul în care este la început. Erau câțiva dj prin toată țara care promovau muzica electronică la diferite evenimente, cu puțini oameni și în special puțini români. O parte dintre ei mixau muzica electronică mainstream prin puținele cluburi mari, iar cealaltă parte promovam muzică și genuri de muzică electronică mai puțin mainstream. O parte din dj încercau să și compună muzica electronică. Existau și câteva trupe care aveau ca activitate exclusiv producția de muzică electronică. Personal am colaborat cu o trupă de acid jazz, Baba Novac și cu diferiți muzicieni cu care susțineam jam session-uri prin București. Îi pot enumera pe Cri (Matze), Electric Brother, Ati (percuționist), Marius Lefterache, Mara, Hassan Nasser, Norzeatic (Vexatu' Vexx).

EBRo: Cum a fost experiența participării la concursul “Nouvelles Decouvertes” ?

RCP: Inițial am fost invitat în juriul acelei competiții, sau ce o fi fost, însă am refuzat și am ales doar rolul de participant.

EBRo: Ai mai produs și alte piese în afară de "Lights", apărută pe compilația "Couleurs de Bucharest" (RFI) ?

RCP: Am produs și alte piese, însă nu am încercat niciodată să produc de o manieră comercială ceea ce am creat. Nici nu exista o structură serioasă a pieței de muzică electronică așa cum începe să apară de câțiva ani încoace. În ultima emisiune pe care am avut-o pe RFI am susținut un concert live în care am cântat doar piese din producția proprie. Cred că mai am pe undeva înregistrarea acelei emisiuni.

EBRo: Ce instrumente și tehnică foloseai ?

RCP: În afară de SL 1200 MK2, incredibilele pickup-uri de la Technics, foloseam un sampler Roland SP 808, o clapă Roland și un contoler M-Audio pentru a utiliza mai ușor diferitele programe de calculator pe care produceam muzica. Programele preferate erau Reason, Acid, SoundForge. Ulterior am achiziționat un workstation Yamaha RS 7000, pe care l-am luat în urma unui schimb cu samplerul Roland, de la Miki, membrul trupei Șuie Paparude.

EBRo: Ce stiluri de muzică electronică adoptai ?

RCP: Am încercat să promovez toate genurile de muzică electronică. Mă ghidam după public și genul de petreceri la care puneam muzică. Am mixat muzică goa, house, drum and bass, breakbeat, up beat, down beat și tot felul de fusion-uri gen acid jazz, trip hop, etc.

EBRo: Cât timp ți-ai dedicat producției muzicale ? Ce perioadă de ani ?

RCP: Dacă includ și cei trei ani în care am produs emisiunea Organique, cred că în total cam șase ani am produs muzică. Singura piesa care a apărut pe o compilație a fost piesa "Lights", pe care am creat-o împreună cu colegul meu de proiect de la acea vreme, Marius Lefterache. Proiectul se numea Himerik.

EBRo: În prezent mai produci muzică ? Proiecte de viitor ?

RCP: De câțiva ani m-am transformat într-un consumator de muzică. Nu am niciun mare plan în cap, însă nu exclud revenirea la o atitudine mai implicată. Ba chiar pot spune că este un gând care este prezent în mintea mea din ce în ce mai mult.

4.1.4. Mouse In House

După cum spuneam în descrierea capitolului, după anul 1998, dar în special dincolo de anul 2000, casele de discuri au prezentat o oarecare deschidere fără precedent până atunci spre muzica electronică, cu toate că aceasta deja se născuse pe teritoriul țării noastre încă din 1965.

În anul 1998 a avut MediaPro a lansat prima compilație de muzică house și club din România, numită "Dance Mission Vol. 1", sub sigla "Generația Pro". Aceasta cuprinde nume românești precum Future Groove, Reloop și Activ 76. Adrian Budrițan este prezent cu patru piese, dintre care două sunt remixuri pentru piesa Timpuri Noi "Geta-i Sora-mea", în două variante. În același an, tot la MediaPro, este produsă compilația "Ascultă-ți Muzica", orientată de această dată spre multe proiecte underground ale vremii, precum Alien Pimp, DJ Phantom, DJ Vasile, Electric Brother, House Sweepers, Hypno, Matze, NSK, Van Noise și alții.

Various - Ascultă-ți Muzica (1998, MediaPro Music)

DJ Phantom - Star station

Van Noise - Face the death

B.J. - Star station ProFM (Cat Remix)

House Sweepers - Slow times

Alien Pimp - Planet

Electric Brother - Star station ProFM (Funky Cut)

N.S.K. - Pleaca

N.S.K. - Star station ProFM (TK 500 Remix)

Matze feat. DJ Vasile's Clear Tone - Mesaj de bill

Miez Greu - Star station ProFM (Remix Greu)

Hypno - Hypno

Electric Brother - Sucker

Romix - Star station ProFM (Romix)

DJ Vasile - 911 Race

De amintit din aceasta perioadă în ce privește promovarea acestui stil de muzica este și casa de discuri Roton / NRG!A, care a lansat o serie de compilații numite "Mouse In House". Acestea urmau politica vremii de descoperire a noilor talente autohtone. Acestea au ajuns la șapte ediții, în perioada 2000-2003 și au scos la suprafață numeroși producători talentați mai puțin cunoscuți, precum Adios, Apex, Celsius, Creativ, Danutz, DJ Phantom, Eu Contra Mea, Evolution, Ex-trem, Eyecon, Fluo, Hazard & DJ Cactus Jack, Hypersonic, Raoul Russu, Sangre, Serdan, The Freak, Training People, X-Haustiv, Xray. De asemenea au mai semnat nume pe care le-am descris sau le voi descrie în celelalte capitole, artiști precum Akcent, Andrei Pesel, Atma, Class, DJ Big Junior, DJ Charlie, DJ Lex, DJ Philip, DJ Plastik, DJ Professor, DJ Rhadoo, DJ Sky, DJ Tombstone, DJ Wave, Horace Dan D, K-pital, Niro's, Pytone, Rhea Vega, Rosario Internullo, Sistem, SVR 4 / Dee Jay Andi, Șuie Paparude, Tiqon & Xeqtor, Toxica, Vali Bărbulescu.

Adios (Flavius Lombrea)

"Primele contacte cu <producția> de muzică electronică le-am avut cu mult timp în urmă, înainte de 1990. Îmi aduc aminte foarte bine perioada pentru că este legată de albumul <101> de la Depeche. Pe atunci, cred că în 1988, eram deja la liceu și fan Depeche și cum informațiile despre muzica de afară erau puține pe atunci și circulau greu, auzisem de titlul <101> și credeam că va fi o nouă melodie Depeche. Pe atunci aveam un calculator Commodore 64, cu 64 MB de RAM și un Chip românesc, ambele cu casetofon atașat și începusem să mă joc cu niște softuri de pe casetă, cred că unul dintre ele era Soundtracker. În așteptarea acestei melodii, am făcut eu o melodie instrumentală și le-am prezentat-o la prieteni ca fiind noua piesă <101>, pe care eu am făcut-o rost. Rezultatul a fost că <au pus botul>, ca să folosesc o expresie de jargon. Cred că aceea a fost prima melodie completă făcută vreodată de mine." (Flavius Lombrea)

Adios este proiectul solo al timișoreanului Flavius Lombrea, cu care a fost prezent în anul 2002 la festivalul TMBase, fiind cooptat un an mai târziu pe compilația aniversară a acelei ediții, cu piesa "Sunetul Mării". De asemenea, cu acest proiect a lansat prin compilațiile "Mouse In House" piesele "Living In Romania" (în cadrul ediției cu numărul doi al acestei serii, din 2001) și "Spune" (ediția a treia din același an).

"Mai târziu, odată cu apariția PC-urilor (primul meu PC a fost un 286) și a internetului în România, am găsit tot mai multe programe și informații, iar muzica mea a evoluat. Cum piața de muzică electronică în România nu exista, nu am putut să fac nimic serios până în 1990, când am semnat un contract cu Roton Music și am apărut pe compilațiile <Mouse in House> și <TMBase>. În această perioadă am avut și câteva apariții live, pe plan local, dar activitatea mea principală s-a axat pe compoziție muzicală. Nu m-am implicat prea mult în colaborarea cu comunitățile muzicale de profil. Am realizat 2 albume cu Adios - <Electronic Dreams> și <Sub Cerul Înlacrimat> și un album cu Aero-Sol - <Un Loc Ideal> care însă nu au fost publicate, dar probabil o să le pun pe un site, la dispoziția celor interesați." (Flavius Lombrea)

Alte proiecte personale, axate în general pe genul trance, au fost E-motion și Echomode, cu care s-a remarcat în special în afara granițelor, printr-o serie de remixuri realizate după piesele celor de la Depeche Mode "Shake The Disease" (@dios Deep Mix), "Get The Balance Right" (E-motion Metallic Mix), "Precious" (Echomode Mix), etc.

Flavius a mai făcut parte începând cu 2006 din trupa Aero-sol, printre puținele trupe trance-pop care au existat în România și care avea următoarea componență: Flavius Lombrea (voce), olandezul Robert Biersteker (clape) și germanul Roland Meszaros (mixer). Aceștia au avut ca sursă de inspirație legendarul grup amintit mai sus, Depeche Mode. După mai multe apariții live, care au avut loc mai ales în vestul țării, în primavara anului 2007 au demarat înregistrarea primului album, în studioul Satchmo Tonstudio din Germania, care însă nu se mai finalizează pentru că, din motive personale, Robert părăsește grupul în vara aceluiași an și se întoarce în Olanda.

În prezent Flavius activează în mare parte sub pseudonimul Echomode.

DJ Phantom (Edi Schneider)

Edi Schneider s-a născut în România (Sebeș), a crescut în Germania și Franța, iar în anul 1997 s-a reîntors pe plaiuri mioritice. Nu a stat deloc și s-a pus pe fapte, a lansat în același an albumul "Altceva" (Cat Music) și a înființat Schneider Productions, studio dedicat noului val de muzică românească.

A contribuit ca inginer de sunet la realizarea celui mai bun album raggae produs în România, "Pacha Man - Drumul Către Rastafari", lansat la Nova Music (2003). De-a lungul timpului s-a mai implicat în producția muzicală a numeroase trupe autohtone din sfera comercială, precum 3SE, Activ, Andre, Blondy, Bere Gratis, Bitza, BUG Mafia, Cassa Loco, Da Hood Justice, Direcția 5, Genius, Giglio, Heaven, Hi-q, Il-egal, Radu Ille, Impact, K1, La Familia, Nicola, Pacha Man, Rocsana, Ro-mania, Simplu, Ștefan Bănică Jr, T-short, U-nite, X-mann.

Proiectul său propriu, DJ Phantom, era orientat spre o varietate mare de stiluri, dar în mare parte a abordat house și happy hardcore. Înainte de materialul "Altceva" a mai existat un album lansat în anul 1996 la Electrecord, numit "2 Fire, 2 Pa-Yeah", cu puternice influențe din folclor. Pe acest material a readus în actualitate teme clasice precum "Sanie Cu Zurgălăi", "Cine-a Pus Cârciuma-n Drum" și multe altele.

A mai fost prezent pe numeroase compilații "Mouse In House" și a mixat ediția a șaptea din anul 2003.

Începând cu anul 2005, își extinde activitatea spre audio-vizual, fiind producătorul a numeroase filme corporate, spoturi publicitare și videoclipuri, printre care cel al concurenților Eurovision 2010, Paula Seling și Ovi, sau Michelle Williams (ex-Destiny's Child).

Fluo (Modi Levente)

Clujeanul Levente a apărut pentru prima dată pe compilația cu numărul unu "Mouse In House", cu piesa "Escala". Orientarea proiectului este una spre hard-dance/techno. A colaborat îndelung cu Gasparik Zsolt aka DJ Hoyaa, cu care a fost prezent pentru prima dată în fața publicului la festivalul Rave Family Open Air, în anul 2000.

De-a lungul timpului cei doi și-au schimbat diverse denumiri în formula de duo, precum MRG sau Para-Dox. Sub ultimul moniker au avut și o prezență discografică pe compilația Delahoya 2004, cu piesa "Fly Dear Fly". Din 2003, Levente l-a integrat pe Hoyaa în Fluo, oficializând oarecum această veche colaborare.

În anul 2011 a realizat coloana sonoră a primului film 3D românesc, numit "Hensi" (Horia Radu, Gelu Radu), tot alături de mai vechiul său colaborator, Gasparik și Personal.

Hypersonic (Răzvan Alexandru)

Este un alt frumos proiect al începuturilor muzicii electronice, Răzvan Alexandru fiind componentul principal al grupului, care se ocupă în mare parte de producția muzicală. Grupul se numără printre puținele care susțineau live-acturi în anii '90, cu Florin Marika la sampler și Razvan cu un Juno.

"În cele câteva dăți când am prestat live am făcut-o pe bune, el cu un sampler de unde dădea beat-urile și bass-ul, peste care suprapuneam eu dintr-un Juno părțile de lead. Nostim, la unul dintre concertele astea, cei de la Activ au venit la noi și s-au minunat că se poate face și live treaba asta." (Răzvan Alexandru)

Proiectul a semnat cu casa de discuri Roton, dar după o perioadă în care Răzvan s-a ocupat pentru aceștia în scrierea muzicii unor artiști autohtoni din sfera comercială precum Akcent, Amici, K-pital, Papa Junior sau Simplu, proiectul a fost abandonat, nefiind lansat niciun album semnat Hypersonic.

Duo-ul a bifat totuși două prezențe discografice, ambele în anul 2001 pe compilațiile "Mouse In House": "Cheamă-mă" (ediția doi) și "In Love" (ediția a treia).

Apoi Alex a urmat cariera de televiziune, fiind producătorul emisiunii "Vineri 80" de la MCM România în perioada anilor 2000-2002.

Răzvan a fost atras dintotdeauna în special de stilul metal, fiind implicat în prezent în trupa Abigail. Dar încă experimentează muzica electronică prin proiectul Absynthe Moon, orientat spre muzica ambientală, chill, downtempo, cu ușoare influențe rock sau dark pe alocuri.

Raoul Russu

Raoul este unul dintre pionierii muzicii house în România, gen pe care l-a promovat puternic. Vine din Mehedinți, este printre primii dj autohtoni și s-a făcut remarcat ca producător muzical la sfârșitul anilor '90, sub aliasul DJ Raoul.

Prima lui producție s-a numit "Tribal", o piesă inclusă în anul 2000 pe "DecaDance Mix" și un an mai târziu pe a doua ediție a compilației "Mouse In House" (Roton, NRG!A). A continuat să fie prezent pe toate edițiile acestei serii de compilații care au mai fost editate, cu piese precum "Ur-ban" (Mouse In House 3, 2001), "Hatteria" și remix "Hi-Q - Dă Muzica Mai Tare" (ediția cu numărul 4, 2002), "Tubular Split" (ediția 5, 2002), "Need U" (ediția 6, 2003), "Dance With The Big Town" feat Rosario Internullo & Dax (Mouse In House 7, 2003).

Prin piesa "Ur-ban" a pus semnătura sa pe primul vinil de muzică house produs în România, prin Roton/NRG!A, o ediție specială Mouse In House în anul 2002, alături de artiști precum DJ Professor, DJ Raoul și DJ Phantom. Un loc foarte bine meritat, cu un track fenomenal, care alternează momente de liniște profundă, ambientale, deep, cu momente de forță deplină, bassline puternic, beat pătrunzător, chiar și cu unele elemente rock, pe un fond dominat de efecte care jonglează cu simțul tău auditiv. Linia aceasta este urmată în multe dintre creațiile lui din acea vreme, ceea ce fac să rămână unele dintre cele mai distincte și frumoase piese house din muzica electronică românească.

Apoi a trecut spre o latură mai comercială, colaborând cu diverse soliste din România. În anul 2002 a lansat prin casa de discuri NRG!A albumul său de debut, intitulat "DJ Raoul". Pe lângă piese deja cunoscute și amintite precum "Hatteria", "Need U" și "Tribal", materialul a cuprins producții cum sunt "Continuum", "Tubular Split", dar și una dintre cele mai cunoscute piese ale lui din toate timpurile, "Unde Ești?", realizată alături de cântăreața Alina Giurgiu de la trupa Jais. Hit-ul în cauză nu s-a bucurat de succes doar pe plaiuri mioritice, ci a spart granițele cu o versiune în engleză care a fost foarte apreciată în țări precum Italia, Ucraina și alte state din nordul continentului european.

În anul 2005 s-a clasat pe primul loc la faza națională a concursului Heineken Music Thirst, unul dintre cele mai importante de la nivel internațional. Materialul câștigător s-a

numit "Release The Fire", un featuring cu Brad Vee Johnson.

Un an mai târziu a urmat cel de-al doilea album muzical pentru Raoul Russu, numit "Am Atins un Nor", cu un nou videoclip în regia lui Mihnea de Vries și Edi Schneider, pentru piesa omonimă, realizată în colaborare cu Georgiana.

În prezent Raoul Russu deține un studio propriu de producție muzicală, unde pregătește piese noi, dar și lucrează alături de alți artiști ai domeniului.

Serdan

“În anul 2002 am început să studiez cu Cristian Păduraru de la Fire In Water. În acest an mi-am cumparat și prima scula, un Roland MC 303 pe care-l exploatez și în prezent cu drag. La producții folosesc sampling, groovebox-urile (Roland MC 303 și MC 808), MIDI Controller (Evolution), plus softuri ca Ableton Live, Cubase și Reason. Pentru dj-ing lucrez pe Pioneer CDJ 1000MK3 și mixerul Pioneer DJM 400.

Am semnat cu Roton pentru piesa <Beginning> sub numele Ser-Dan (Mouse In House 7, 2003). În anul 2009 am lansat prin Worldwide Exclusive Records piesa <Accepting Each Other> - Serdan & Flo Vocal House Mix, piesa la care am colaborat cu vocalul Florin Olteanu. În 2011 am încercat și ceva comercial în colaborare cu vocalul Cristian Prodan. În ultima perioadă m-am axat mai mult pe dj-ing și remixuri.” (Serdan)

The Freak (Marius Mateșan)

Mateșan este din Sighețu Marmăției și a început să producă și să mixeze muzica prin jurul anului 1997, ca dj în orasul natal. Apoi s-a orientat spre muzica de teatru și regie de videoclipuri.

The Freak este monikerul sub care produce muzică și cu care a fost prezent pe ediția a patra din anul 2002 a seriei de compilații "Mouse In House", cu piesa "The Missing Acid Link". Aceasta a fost folosită și într-un spot apărut pe Atomic Tv, pentru una dintre emisiunile de acest gen care erau găzduite.

Nemos și Shukar Collective sunt proiectele la care Mateșan a mai lucrat. Alături de ultimii dintre ei a participat la producția piesei "Shub" de pe albumul "Urban Gipsy" (2005,

Riverboat Records).

Xray

Acest proiect activa inițial în formula Silviu aka Csnake și Cristi aka Criss de Cuba, iar mai apoi s-au adăugat Robert și Marian Nichifor în anul 1995. Nichi a început în 1993 ca rezident în legendarul Studio Martin.

Au realizat împreună trei single-uri, "Salt Mortal", "Poison" și "Raiul". Ultimul dintre ele a beneficiat și de un videoclip, regizat de Adrian Budrișan.

De asemenea au fost prezenți pe compilațiile "Mouse In House", cu piesa "White Shark" (ediția a patra). A terminat împreună și un album, numit "Unu pe Doi", editat de Vela Music.

4.2. Comercializarea muzicii electronice

Tot în această perioadă au fost fondate numeroase grupuri muzicale, prezente și astăzi pe scena muzicală unele dintre ele, dar care nu mai prea au nimic în comun cu ce abordau atunci, sau chiar au dispărut. În prezent sunt orientate în special spre zări comerciale, însă merită amintite deoarece au adus totuși câteva noutăți la vremea respectivă în domeniul techno, house și club: Activ (formula Oana Nistor, Rudolf Viber și Flaviu Cicirean), Akcent (Adrian Claudiu Sână și Ramona Barta), Animal X (Vierme, Șopârlă, Hienă), Atac (Raluca Sulean, Adrian Păsărică, Treitl Hammond), Class (Vlad Cernea, Florin Cojocaru, Mihaela Cernea, Mihaela Florea), DJ Project (Gino Manzotti, DJ Maxx), Impact (Rareș Timiș, Cristina Haios), K-pital (Alexandru Cernahoschi, Vlad Gheorghiu, Mihaela Marinache), Simplu (Smiley, Cerebel, Piticu, Francezu, Omu Negru), Sistem, Van Noizz (Romeo Vănică Jr, Maria Radu).

În ce privește dj-ingul, a apărut pentru prima dată ideea de mainstream, prin prisma unor oameni precum Adrian Eftimie, DJ Andi, DJ Optick și Vali Bărbulescu.

4.3. Al Doilea Val de DJ. Crews.

De cealaltă parte, apare un al doilea val de dj care reușesc să se grupeze, să alcatuiească "crew"-uri și să stabilizeze o cvasi-scenă, în aproape toată țara. Astfel, s-a produs "cucerirea țării".

O premieră în ce privește stilistica muzicală adoptată în această perioadă de timp a avut loc în anul 2001, atunci când cei de la RIDMA au organizat prima petrecere IDM din România, numită "RIDMA Fused Party".

În Bucureștiul anului 2004 s-a organizat printre primele petreceri trance din această regiune. Constanța a apreciat foarte mult de asemenea trance-ul, dar și experimentalul, sau industrialul.

Majoritatea Transilvaniei a mers în continuare pe ideea de rave, techno-ul fiind cel mai ascultat. Însă în orașe precum Clujul a pătruns puternic pentru prima dată drum and bass-ul, prin prisma organizației Unusual Suspects, înființată în anul 2003. Aradul, la fel ca Timișoara, a "mirosit" din timpurii vremuri în special "izul" vestic de drum and bass.

Mulți dj din "al doilea val" au adoptat stilul progressive, care s-a dezvoltat foarte mult în țara noastră la sfârșitul anilor '90.

Un alt subgen de muzică electronică a pătruns puternic după anul 2000 în special în orașe precum București, Cluj, Deva, Târgu Mureș și Timișoara. Este vorba de "ritmurile sparte", precum breakbeat-ul și breaks-ul.

- Arad: DJ Kool
- Baia Mare: ALCA
- Bistrița (Electro Community Bistrița): DJ Darius
- Brașov: The DJs Techno Conference (DJ Bela, Lektronikumuz), Anhken, Maresh
- București: Darkeast Crew (Dropread, Freqax), Foo Events (Cypher, Dualtrx, nSmart), Infamous Massive (Cosmin TRG, Seb), Synthplants (Dharana, Krypta, VRT), D-laid, Setilla
- Cluj Napoca (Unusual Suspects): DJ Down, DJ Snow, MC Agent
- Constanța: Octopus Corporation (E-mantra, Sonicvibe, Julian M), The Gemini Bros, Urban Fear

- Craiova: Easy Concept (Rancha), Dan Andrei
- Deva (Skunk Predatorz): Hazee
- Galați (Koalition): Phoneme
- Iași (Urban Komitet): Techline
- Oradea (Industry): D-fact
- Pitești: Xplore
- Satu Mare (Party DJ Team): DJ Big Junior, Robbie Jay
- Sibiu: Inside (Adi Dumitra, Jay Wave), Prâslea
- Târgu Mureș: Bamse Kru (Addo, Dan Bazix), LBC Kru (Rapala), Dual Shaman
- Timișoara: Babalonia & Guerilla Outernational (DuBase, Injektah, K-lu, Leizaboy)

4.3.1. Arad

DJ Kool (Robert Antal)

Arădeanul DJ Kool a deprins gustul muzicii electronice datorită contactului apropiat cu țara vecină, Ungaria. A trecut la fapte în anul 1991, când a început să activeze ca promotor și organizator de petreceri la nivel local. De asemenea a inaugurat un club propriu în orașul natal de lângă arad. Șase ani mai târziu s-a găsit în postura de rezident într-un club timișorean, mixând în special progressive și trance. În perioada 2000 2001 a colaborat cu cei de la Cluj Raving Society și s-a implicat în organizarea Transilvanian Summit. Au urmat în următorii ani rezidențe în orașe precum Baia Mare, București, Mamaia (clubul Oxxo, cu Pagal) și multe alte locuri. A mixat de-a lungul vremii în repetate rânduri pe scena vestică a României, alături de respectați dj din Ungaria precum Budai.

Actualmente profilul lui s-a schimbat, produce muzică sub numele de Reubens, și a pus bazele unei case de discuri proprii, numite Mystic N.O.M Records. În ce privește activitatea de dj-ing, este rezident în Kudos din 2007 și apare ca Bad Boys Project sau Cablle Tone.

4.3.2. Baia Mare

ALCA (Laurențiu Mihalca)

Laurențiu din Baia Mare început să se ocupe cu muzica din anul 1997, alături de grupul MYC, din care mai făcea parte Oana Radu. Acesta era orientat spre stilul techno/tech-house. Un adevărat succes, o mulțime de piese lansate cu această trupă.

Un an mai târziu se formează proiectele Welcome To The Beat, iar din anul 2001 proiectului MYC i se mai alătură Agatha Tamshula și devine "No Compromise No Competition... Just Music".

Începând cu 2004 a intrat în familia Cluj Raving Society și Skills Records, participând la festivalurile organizate de aceștia, Delahoya. Cu excepția anilor 2007 și 2010, este prezent pe toate compilațiile aniversare, cu piese precum "One 1", "Hayes", "Minimalische", "No One Will Guide You", "Cobblers", "5th Groove", "Nysa Expression", "Between Lines".

În prezent conduce propriul label de muzică, Fly High Recordings, unde a lansat pe parcursul anului 2008 trei materiale semnate de el: "First Flight EP", "Second Flight (Fly Little Fly) EP" și "3rd Flight" (feat Kid).

4.3.3. Bistrița

DJ Darius (Virtic Darius)

Darius a fost mult timp rezidentul clubului Metropolis din Bistrița și la începutul anului 2005 a creat acolo Electro Community. Din aceasta mai făcea parte Proof și avea menirea organizării de evenimente și petreceri prin care să fie promovată muzica electronică la nivel local. Cele mai importante dintre acestea au fost DJ Battle, Underground Vibes, Electro Session sau Weekend Hi-School Party. DJ Battle este cel mai cu tradiție dintre ele, cu două ediții pe an, de Paști și cu ocazia Crăciunului. De asemenea Darius s-a implicat în organizarea a numeroase petreceri în diferite cluburi bistrițene,

precum Club Metropolis, Club Baby Blue, Club Jaise, Club Just Fine, Club Ambassador, Club Deja Vu. Stilul promovat intens de DJ Darius și ECB este techno-ul, în toate formele sale.

Din anul 2007, Darius s-a alăturat familiei Skills Records și Delahoya, pe a cărei compilații aniversare a fost prezent în diverse rânduri.

În ultima perioadă s-a concentrat pe achiziționarea de aparatură profesională și s-a axat pe producția muzicală.

4.3.4. Brașov

Anhken (Petrișor Dima)

Petrișor Dima este unul din cei mai de remarcat new commeri ai tranceului românesc. A fost descoperit în anul 2007 de un mare nume internațional al genului, John Grant de la Above and Beyond, care l-a inclus pe compilația anuală ASOT, marca Anjunabeats, unul dintre cele mai apreciate labeluri din domeniu.

Primele sale producții semnate oficial au fost piesele "Transport" și "Offset", incluse pe compilația "Anjunabeats Catalogue CD 38", lansată în anul 2008 de labelul mai sus amintit. Prima dintre piese devine "Record Of The Week" și "Web Vote Winner", în cadrul show-ului celor de la Above & Beyond, numit "Trance Around The World". O altă producție de la începuturile carierei lui a fost prima piesă cu vocaluri în limba română, care a fost în playlistul mixurilor lui Tiesto și Matt Darey, remixul pentru piesa "Soare" a celor de la Sistem.

După aceasta a urmat o ascensiune puternică pentru talentatul român, iar următoarele producții au primit un neașteptat suport din partea unor dj importanți din lumea întreagă, precum Armin van Buuren, Tiesto, Ferry Corsten, Paul van Dyk, Pete Tong, Marcus Schultz, Matt Darey.

A urmat apariția pe celebra compilație a baietilor de la Above & Beyond "Anjunabeats Volume 7" cu piesa "Green Line" (2010), care a fost și piesa oficială a festivalului "Electronic Daisy Carnival (EDC)" din LA, din același an.

A fost primul român invitat să mixeze în cadrul show-ului lui Tiesto, "Club Life", la

“15 Minutes Of Fame”. De asemenea, Pete Tong a inclus două piese semnate Anhken, “Guarantee Void” și “One Like Me”, în show-ul sau televizat Fast Trax. Acesta a remarcat și primele piese experimentale produse de Petrișor și le-a lansat la labelul său.

În anul 2011 Armin Van Buuren alege piesa "Always Look Back" pentru compilația oficială "A State of Trance 2011", iar aceeași piesă a fost votată pe locul 526 în "Top 1000 All Time Favorite Trance Classics", fapt care a confirmat contribuția adusă scenei trance globale.

De-a lungul timpului a mai lansat materiale la case de discuri importante precum Armada, Monster Tunes, Enhanced Rec, Toolroom Rec. Dintre evenimentele notabile la care a participat se numără evenimente notabile precum "Tureneul din India", reuniunea "Trance Around The World" din Gdansk (Polonia) și turneele din Ucraina. S-a mai bucurat de apreciere din partea unor nume mari precum Ferry Corsten și Marcus Schulz.

DJ Bela (Benedek Bela)

Este printre cei mai importanți promotori de muzică techno din Brașov, alături de Lektronikumuz, cu care a colaborat în diverse rânduri. A participat la primele petreceri de acest gen și a pus umărul la organizarea ElectrOpen.

Ca și producător muzical a bifat apariții pe compilațiile aniversare Delahoya, festival la care a fost prezent în calitate de dj, cu piese precum "T135" (2004) sau "08" (2008). În anul 2007 a mai fost prezent pe o compilație marca Djs Techno Conference, cu producția numită "Spot Tv". Stilul abordat se încadrează în genurile house, funky, jazzy, tech și bineînțeles techno.

Lektronikumuz (Remus Miron)

Remus este un brașovean foarte pasionat de viniluri, un mare colecționar, care mixează exclusiv pe acestea. Este unul dintre cei mai reprezentativi promotori techno din Ardeal și România. Posedă un vast bagaj cultural, preferințele sale muzicale depășind mult barierele muzicii electronice. Nu a plănuț să facă din muzică o carieră, este un simplu inginer care își urmează pasiunea pentru muzica electronică.

De-a lungul timpului a participat la organizarea a numeroase evenimente în Braşov, petreceri sau festivaluri precum Freaks Reunion Sessions (2001, alături de Dariotto), ElectrOpen Funk (2003, cu DJ Bela în cadrul The DJs Techno Conference), Fire In The Hole! (2006), Romanian Electronic Festival şi altele. Cu siguranţă ultimul dintre acestea este cel mai important, manifestaţie la care a pus bazele în anul 2007 şi care reprezintă actual cel mai mare eveniment techno din România. Acesta durează trei zile şi trei nopţi, cu paradă stradală în oraş.

A lansat numeroase release-uri sub aliasul Lektronikumuz, Jaguar sau alte monikeruri, debutând în anul 2005 la Skills Records. A intrat în marea "familie" clujeană, alături de alţi artiştii ai scenei techno locale precum DJ Darius, Filipash, Horace Dan D, Mihai Popoviciu sau Minimus. Dintre celelalte case de discuri unde s-a afirmat ca producător muzical mai pot fi amintite Total Wipes, Cutz şi Petrol Dollar.

Maresh (Alexandru Mareş)

Maresh este un producător român de muzică electronică, care nu şi-a trădat crezurile stilistice, abordând minimalul încă înainte de "era" acestui gen şi continuând şi astăzi pe această linie. A început să pună mixe în anul 2001 într-un club din oraşul Braşov, iar primele producţii muzicale le-a experimentat patru ani mai târziu.

S-a bucurat de apreciere în scurt timp, câştigând în anul 2005 un dj contest organizat de The Mission, la Ultima Plaja. Drept recompensă a fost premiat cu ocazia de a mixa în deschiderea marelui nume internaţional Timp Maas.

Mareş a pus bazele alături de Vlad Vancia unui brand de petreceri numit Stereo Events, prin care a adus în România artiştii din sfera underground precum Pan Pot, Dario Zenker, Dilo, Violetta, Jorge Savoretti, Sven Lito şi alţii.

Ca producător muzical Alex a lansat în 2008 la Subconce ep-ul "Slow Motion", un minunat ep ce imprimă o atmosferă pe care o descrie cel mai bine titlul uneia dintre piesele incluse, "Iceland". Sound ambiental, atmosferic, cosmic, îngheţat, dar presărat cu superbe efecte ce conferă materialului o caldura aparte. Prezent cu un remix este şi Mihai Popoviciu, pentru "Slow Motion", Maresh "returnându-i" serviciul în acelaşi an cu un remix pentru piesa "Motor Like", lansată de sibian la acelaşi label.

"Forbidden Fruit" este un alt release de-al său, apărut în anul 2008 la Monomental, iar doi ani mai târziu s-a adăugat la discografia sa și EP-ul "Don't Talk" (Skills), destul de trecut cu vederea din păcate.

4.3.5. București

Cosmin TRG (Cosmin Nicolae)

Cosmin este unul dintre cei mai cunoscuți producători români de muzică electronică la nivel internațional, stilul său fiind orientat în mare parte spre techno, experimental. Însă cu greu poate fi integrat într-o anumită matrice, sound-ul său variază mult, trecând prin techno cu influențe Detroit sau Chicago, evoluând mereu, experimentând, jonglând.

A debutat în anul 2002 la festivalul TMBase sub pseudonimul Trigga, cu care a încercat o apropiere mai înspre drum and bass. Cu acest proiect a bifat o prezență discografică pe compilația aniversară a festivalului din 2004, cu o piesă realizată în colaborare cu Alin Flaidar de la D-laid, numită "Unstable". Alături de Seb alcătuiește grupul Infamous Massive, însă pe partea de producție semnează cu același Alin piesa "Posession", pe ediția TM02Base.

Anul 2007 a fost cel în care s-a produs lansarea spre o carieră de succes la nivel internațional, prin intermediul materialului "Put You Down", lansat la Hessle Audio. A fost foarte bine primit, lăudat inclusiv de Mary Anne Hobbs de la BBC Radio 1. În același an s-a înscris listei destul de selecte a românilor care au fost prezenți de-a lungul vremii la prestigiosul Red Bull Music Academy.

TRG a lansat în anul 2011 albumul său de debut numit "Simulat", la labelul 50 Weapons a lui Modeselektor. În acesta se simte o schimbare, techno fiind stilul predominant pe care îl abordează, un material de o maturitate a soundului demnă de laude. Un album trebuie să fie reprezentativ pentru acel artist, iar el trebuie să-l "pregatească", să-l formeze, să-i creeze o personalitate, astfel încât să-i rămână o emblema de-a lungul timpului. Acest fapt nu face altceva decât să-i crească renumele în ochii ascultătorilor, iar viitorul este ca și asigurat pentru el, deoarece numele îi va fi de ajuns ca să stârnească publicul să-i asculte producțiile. Un album trebuie totodată să aibă o anumită ritmicitate, să

fie dinamic, să nu fie monoton sau să plictisească, să se axeze doar pe un anumit stil sau bpm. El trebuie să “curgă” asemeni unui mix ieșit de sub platanele unui foarte priceput dj, iar “Simulat” îndeplinește toate aceste criterii, fiind unul dintre cele mai valoroase albume de muzică electronică din România "modernă".

În afara carierei muzicale Cosmin este și scriitor, având publicate trei cărți de poezii. De asemenea a susținut activitate publicistică în cadrul unor reviste și site-uri de profil din muzica electronică.

Cypher (Andrei Marin)

Andrei Marin este cunoscut încă de mai bine de opt ani sub aliasul Cypher, iar în ultimul timp a adoptat numele Weapons Grade. A pus muzică, breakbeat în special, în o mulțime de orașe din țară dar și de peste granițe, alături de nume mari pe afișe precum Technical Itch, Chase & Status, Concord Dawn, Rennie Pilgrem, Mampi Swift și Bailey. Însă în anul 2009 se întoarce la vechea lui dragoste, drum and bass-ul și experimentează primele sale producții muzicale.

Dharana (Daniela Roca)

Daniela este din Bacău și este printre puținele reprezentante a stilului goa, actualul psy-trance, din România. A participat de-a lungul timpului la importante petreceri și festivaluri precum Delahoya și Synthplants.

D-laid (George Nicolae)

La început, aproximativ prin anul 1998, D-laid a fost un trio numit inițial Lockheed Fighterz, axat pe drum and bass și în care se mai găseau Alex și Cosmin. Apoi au mai fost cooptați Cristian Alin Flaidar (clape) și Ionuț (bass). George se ocupa în această formula în mare parte de metoda sampling. După o perioadă în care a mai fost activ doar duoul Alin și George, a rămas doar cel regăsit și astăzi sub acest nume. Orientarea D-laid s-a îndreptat înspre genurile breaks, dar a rămas o ușoară influență de dnb. Nu este deloc greu de

observat groove-ul foarte bun și bass-ul puternic în linia melodică a producțiilor sale.

George produce muzică încă din anul 1997 și a aparut prima dată solo pe scena locală în anul 1999. Un an mai târziu a participat la ediția TMBase 2000, fiind prima sa realizare pe plan muzical. În anul 2001 a fost cooptat pe compilația aniversară a acestui festival, cu piesa "Changing Ethnic Profile", în urma participării.

Tot în anul 2000 a fost finalist la concursul Radio France International și a fost ales să fie prezent pe compilația "Couleurs De Bucharest", lansată de aceștia, cu piesa "313".

Una dintre cele mai de succes piese ale sale este remixul realizat pentru Alternosfera, "Wamintirile", produs alături de Haute Culture, cu care s-a remarcat și la nivel internațional. George a realizat performanța de a fi prezent cu trei din patru piese în anul 2004 pe compilația TMBase a acelui an, editată pe vinil, cu: "Wamintirile", "2000 Watti" feat. Junkyard, respectiv Unstable feat. Cosmin TRG. Piesa s-a bucurat de asemenea de apreciere în cadrul BBC Radio 1, Proton Radio și Breakspoll.

De-a lungul timpului a fost prezent la festivaluri de mare importanță din țară precum Delahoya (prezent și pe compilațiile aniversare ale acestui festival), Sunwaves, TMBase și Peninsula.

Dropdread (Silvia Minut)

Silvia și-a făcut apariția pe scena bucureșteană în anul 2004, ca promotor și organizator de evenimente în sfera muzicii drum and bass sub numele Dropdread.

Silvia a organizat în anul 2008 primul eveniment de dubstep din București, având-o ca invitată pe Mary Anne Hobbs. În același an, susținută de Anger Management și Freak Recordings, duce mai departe franciza Therapy Sessions în plan local. Înainte de acestea a făcut parte din Darkeast, un crew bucureștean axat tot pe același gen de muzică. Therapy Sessions a adus la noi în țară artiști internaționali precum Audio, Panacea, Robyn Chaos, Machine Code, Dylan, Limewax, CounterStrike, Forbidden Society și mulți alții. Aspectul principal în misiunea de promotor rămâne pentru Dropdread prezentarea în premieră a artiștilor cu adevărat importanți pentru undergroundul internațional și local, artiști precum Dj Hype & MC Daddy Earl, Noisia, JFB, Bailey, Hazard, Jakes, Joker & MC Nomad, Borgore, Clipz, D-Kay, TC, SP:MC, MC Wrec, Psychofreud, Vital Elements, Vengeance,

Dub Elements, The Sect, SPL, Raiden, Reso, Funtcase, Gemini și mulți alții. Silvia Black este pseudonimul pentru latura sa mai housey, soulful. A mai colaborat de-a lungul timpului alături de Adrian Budrițan în cadrul studioului de înregistrări Elektronika.

Dualtrx

Dualtrx este un producător român care a început să producă muzică din anul 1999 și care merită multă atenție. S-a făcut remarcat alături de vechii lui colaboratori, nSmart și Thornado, alături de care a participat la organizarea primei petreceri trance din București, în vara anului 2004, an în care a apărut pentru prima dată pe scenă.

În discografia sa Marian are două albume lansate, primul dintre acestea fiind numit "Nasty Things", lansat în anul 2003. Opt ani mai târziu a lansat un nou material cu un sound foarte interesant, neconvențional, care cuprinde 14 piese foarte variate ca stil. Acesta se numește "Closer" și se încadrează în mare parte genului caracteristic lui, breakbeat. Printre track-urile cuprinse se remarcă și un remix de la respectabilul Gojira.

Freqax

În spatele acestui proiect se află Liviu Spurcaci aka C9H13NO3 (Adrenalina) din Sinaia și Adrian Andrei aka Weirido din București.

C9H13NO3 a început să compună versuri în perioada liceului, pentru o trupă de muzică hip hop. Mai târziu a adăugat compozițiilor sale și ritmuri, sub pseudonimul Lex Lyrics. Schimbările nu au încetat să aibă loc și fiind încântat și atras continuu de drum and bass, ascultând casete de acest gen încă din liceu, a trecut la producția muzicală pe această arie, sub monikerul Digital Beats. Mai târziu a trecut serios la treabă și o dată cu intrarea în Darkeast Crew adoptă numele Adrenalina. În anul 2006 s-a alăturat bulgarilor de la Remuder Crew și astfel s-a materializat primul sa producție muzicală oficială, la Darkland Recordings, prin piesa "Jungle Call".

Darkeast Crew promova drum and bass-ul și susținea diverse petreceri tematice precum Therapy Sessions. Aici Liviu leagă o prietenie strânsă cu Adrian. Din colectiv mai făcea parte Adam Strang, Bully, Core Corp, Cum Vrei, Dropdread, Dudette, KildazY,

Mindreaper, Mono, Proton Kid, Reash, Replicator, Toxic T, Trembla, Ynot, Whoopsky.

Weirdo a început să producă muzică în anul 1996, tot în sfera hip hop, trip hop, dar și dubstep, breaks, downtempo. Spre drum and bass și breakcore s-a orientat abia doi ani mai târziu. Debutul discografic a avut loc în anul 2005 la labelul Sociopath Recordings, cu EP-ul "MaDnBrain".

Din 2008, după mult timp în care așa numiții "Ax Brothers" au mixat împreună în cadrul Darkeast și nu numai, Liviu și Adrian au pus bazele proiectului Freqax, nume derivat din Frequency Axe. Un an mai târziu a avut loc și o primă lansare oficială la Sinuous Recordings, cu piesa "The Man With No Faith". La scurt timp discografia lor s-a îmbogățit cu "The Axe" (Algorythm Recordings) și piesele "World In A Box" și "The Witch", semnate la Prspct Recordings.

Krypta (Dan Oanță)

Dan O a pus bazele festivalului Synthplants în anul 2003, care a realizat pe parcursul a trei ani festivale de succes în locații precum Giurgiu, Sulina și București, cu suport din partea lui VRT și alți numeroși dj locali.

nSmart

nSmart este din Arad și a început să facă muzică în anul 2001. Până în prezent a lansat un EP, numit "Play The Sky", scos pe piață în anul 2010 la Retarded Minds Records. Pe langa piesa omonimă, acesta mai cuprinde trackul "Invented".

A colaborat în diverse rânduri cu Dualtrx și Cypher, cu care a pus bazele Foo Events, din care mai făcea parte Thornado, The Gemini Bros și Freeman. Alături de primii doi dintre ei a realizat printre primele petreceri trance din București, în anul 2004.

Un om mai pitit, mai ascuns, reținut, modest, dar care cu siguranță este unul dintre cei mai buni dj/producători de muzică drum and bass din țara noastră și care a avut un rol important pe scena vestică din România în promovarea acestui gen.

Seb (Sebastian Popovici)

Este printre primii dj care a abordat breakbeat-ul în țara noastră, încă din anul 2001. În anul 2004 a fost invitat la BreaksFM Londra, în cadrul emisiunii lui Jay Cuning - Menu Sessions.

Alături de TRG a format duo-ul Infamous Massive, cu care a colaborat în diverse rânduri pe scenă. A participat la festivaluri importante din Timișoara precum TMBase sau 48H, însă a fost prezent mixând pe tot cuprinsul țării. A pus muzică și peste granițe, dintre care amintesc orașele Praga și Budapesta.

Setilla

Blanilla și MC Posset, un proiect care și-a făcut apariția prin 2011, cu gânduri mari. Blanilla, sau Angel Rusu, este mai vechi în domeniu, activând de prin '99. A rămas fidel drum and bass-ului și ritmurilor sparte încă de atunci și a simțit de câteva ori gustul succesului, mai ales în 2006, atunci când a fost ales ca finalist pentru competiția locală Heineken Music Thirst. Dealtfel de fiecare dată când a participat, 2007 și 2008, s-a clasat în primii trei. A fost norocos să împartă scena de-a lungul timpului cu nume mari precum Groove Armada, 2 many Djs, Neatgroove, Soulwax, Tiesto, James Lavelle, James Zabiela, Sven Vath, John Digweed, Jay Cuning și a dat cu subsemnatul pe la festivaluri importante precum 48 h, Summer Break și Tm Base. Lista colaborărilor mai poate fi extinsă cu artiști precum experimentatul orădean D-fact și cei de la Kult Studios.

Au lansat împreună un frumos album numit "Geamandura", ce conține nu mai puțin de zece piese, foarte dansabile, foarte apropiate de gusturile oricui, digerabile și numai bune de fredonat vara pe plajă. Breakbeat, breaks, broken beat, dubstep, drum and bass, tot ce vrei !

„Călătoresc atât pe meleaguri muzicale mai underground, cât și altele mai mainstream, și oriunde mă aflu, mă simt satisfăcut cu un set de senzații, rămânând loc și pentru furnicături care provin din alte părți, declarându-mă astfel un poligam muzical convins. Așa că, pe când eram MC pe seturi drum'n'bass (2007 - 2009), pe lângă rolul de

panou publicitar liric, îmi doream să-mi apropii mesajul de public și să-mi fructific latura poetică încât să construiesc un program cu piese proprii, dorință care m-a săltat după prima propunere într-o trupă rock alternativ – Relative. Aici am activat aproximativ 2 ani jumate (2009 - 2011), și la un moment dat mă gândeam că e cam reducionista, sau poate chiar deviant, să încerc să m-apropii de un public român adresându-mă exclusiv în limba engleză. Din moment ce nu puteam folosi limba maternă în setul trupei în care activam, am ajuns să bat la alte uși și să pășesc pragul mai multor stiluri muzicale scriind texte pentru instrumentale hip hop (alături de Mahia Beldo), sau chiar și house balcanic (Yallay). Călătoria a-nceput să-mi placă, și cu acest avânt am ajuns să croiesc noi drumuri alături de un vechi prieten, Angel Rusu (DJ Blănilă). Eram amândoi de-acord că există destui DJ în țară, și că ar fi interesant, atât ca și provocare personală, cât și ca și operațiune de îmbogățire a peisajului muzical românesc, să nascocim un proiect pe stil drum'n'bass, breakbeat, și dubstep cu piese proprii și cu versificație 70% în limba română, iar restul în engleză.

Totul a început cu tradiționalul ”hai să facem o piesă”, după care ne-am hotărât să mergem până la capăt, să facem totuși 10 bucăți, și să mpachetăm totul sub numele ”Geamandura”, iar noi ca și producători ne-am autobotezat - Setilla (care rezultă din unificarea jumătăților din numele noastre de scenă).

Materialul a ieșit de două ori mai bine decât ne-am fi imaginat inițial, și se poate descărca direct de pe pagina noastră Facebook. Avem intenții serioase să căutăm ajutoare specializate în ce privește posibilități de difuzare radio/TV, sau asigurarea unui număr considerabil de cântări anuale, însă industria muzicală, de cele mai multe ori, nu e tocmai ca și povestea cu Cenușăreasa, unde vine prințul să se ocupe de bunăstarea ta. Cel mai solid salvator s-a dovedit a fi Zona Liberă – Radio Guerrilla, care a difuzat pe parcursul a mai multor emisiuni toate piesele albumului.

Despre frecvența și reacțiile publicului e încă prematur să vorbim, din moment ce am început să cântăm abia de câteva luni, iar numărul gig-urilor se poate număra încă pe degete. Cu toate acestea, noi urmăm același plan cu același avânt, dorind să urcăm acest proiect cât mai sus posibil.” (MC Posset)

VRT (Andrei Vizireanu)

ElectroBlog Ro: Salutare Adrian!

VRT: Salut!

ElectroBlog Ro: Spune-ne pentru început câteva cuvinte despre tine.

VRT: Numele meu este Adrian Vizireanu, m-am născut și am crescut în București, pe maidan. Am făcut gimnastică vreo 8 ani de zile, îmi place ceaiul, gătesc și de prin liceu am început să aprofundez și muzica electronică.

ElectroBlog Ro: Ce te-a determinat să începi să mixezi ?

VRT: Cred că a venit în mod natural. Începusem alături de câțiva prieteni să facem partyuri prin București și fiind în contact cu atâția dj, într-o zi am luat 2 cd-uri și le-am băgat în cd-playere :) . Au trecut deja 7-8 ani de atunci.

ElectroBlog Ro: Ce artiști te-au influențat la începutul activității tale de dj ?

VRT: Sunt foarte mulți. Ca ascultător am trecut prin mai toate genurile de muzică electronică: ambient, idm, breaks, drum and bass, techno, trance, house chiar și goa sau psy. Nu îmi place gabba sau genurile cu Core în coadă. Câțiva artiști care pe vremea aceea m-au făcut să ridic sprâncenele ar fi: Fluke, Plaid, Mouse on Mars, Talvin Singh, State of Bengal, Global Communication, Orbital, FSOL, Photek, Adam F și lista poate continua. Ca și dj am început cu drum and bass-ul și cea mai mare influență asupra mea au avut-o artiștii de la Good Looking Records sau alte labeluri ce promovau soundul atmosferic sau liquid. În paralel ascultam și breakbeat și chiar mai și mixam din când în când.

ElectroBlog Ro: Ai experimentat de-a lungul timpului diverse stiluri de muzică electronică. Care îți este cel mai caracteristic ție în momentul de față ?

VRT: Am mixat tot ce mi-a plăcut. Am avut o perioadă în care mixam în proporție de 90% numai drum and bass. După aceea am început să mixez și breaks și funk, condimentate cu house, french house, etc. În prezent majoritatea seturilor mele sunt un blend de disco și house cu tot felul de infuzii în funcție de ce direcție ia setul în seara respectivă.

ElectroBlog Ro: Care a fost cel mai plăcut moment și locul preferat în care ai pus muzică ?

VRT: Mi-e greu să nominalizez un singur moment sau un singur loc. Îmi amintesc cu plăcere de setul de la Codlea la Arigato Fest, setul de la Arenele Romane când am mixat cu D Kay, serile de la Baraka sau Otherside când plecam la 7 dimineața. Locuri la fel de frumoase sunt foarte multe: plaja de la Giurgiu, Sulina, Codlea, Sf Gheorghe, Varna, Tabăra Ciric din Iași, etc.

ElectroBlog Ro: Alături de cine ar fi back-to-back-ul tău de vis ?

VRT: Laurent Garnier sau Mr. Scruff.

ElectroBlog Ro Scena muzicii electronice românești este în continuă schimbare. În opinia ta este bună direcția spre care se îndreaptă ?

VRT: Cred ca este o evoluție normală. Avem o mulțime de evenimente, cu muzică electronică pentru toate gusturile. Avem din ce în ce mai mulți producători care deja s-au afirmat pe scenele din afară.

ElectroBlog Ro: Care sunt artiștii autohtoni care în opinia ta sunt "the must be listened" ?

VRT: Minus, Cosmin TRG, Brazda Lui Novac, The Model, OK Corral, Indie Jules cu tot cu aliasurile sale, Alien Pimp, Electric Brother, Mesmer. Lista este mult mai mare dar nu îmi vin toți acum în minte. Sunt și mulți produceri noi ca Zoltan, Montgomery Clunk, Zgomot, Reash sau alții, care probabil o să confirme în cel mai scurt timp dacă nu au și confirmat deja.

ElectroBlog Ro: Încet, încet te-ai orientat și spre activitatea de producător muzical. Ce ai realizat până acum și ce ne pregătești pe viitor ?

VRT: Anul trecut prin toamnă am făcut și acest pas. Am multe de învățat și mai mult ca sigur nu o să mă plictisesc în următorii ani :) . Momentan experimentez. Am piese de la deep house sau disco la 2 step, sau broken beat cu tot felul de influențe. Până acum am primit feedback pozitiv, ceea ce mă face să cred că sunt pe drumul cel bun. Am multe proiecte ce așteaptă să fie finalizate, dar găsiți câteva din piesele mele pe pagina mea de

SoundCloud.

ElectroBlog Ro: Îți mulțumesc și îți urez multă baftă!

4.3.6. Cluj Napoca

DJ Down

Down este activ pe scena muzicală din România încă din anul 1998. A trecut de-a lungul vremii prin genuri precum drum and bass, techno, bigbeat, breakbeat sau nu-skool breaks. A participat la diverse petreceri underground, solo sau în colaborare cu Narkoma.

"Primele legături cu scena electronică datează de prin 1998, când am început să colecționez discuri și treptat să acumulez noțiunile elementare legate de turntablism și mixat. Era perioada în care scena clujeană se năștea, prin evenimente cu caracter periodic. Am început cu drum and bass, puțin techno și bigbeat / breakbeat-ul anilor '90. De asemenea am colaborat la diferite proiecte muzicale. În final am ajuns la nu-skool breaks, gen pe care îl consider o revoluție în muzica de dans contemporană." (DJ Down)

Apoi au urmat gig-uri la cele mai importante festivaluri de gen din țară, precum TMBase, Delahoya, 48H, Transilvanian Summit, Peninsula, Summer Break, Fânfest și altele. A mixat de asemenea și la evenimente din afara țării, în mai multe orașe din Ungaria.

Este membru fondator Unusual Suspects din anul 2003, colectiv ce are menirea de a promova breaks-ul. Din organizație mai face parte DJ Snow, Dudawles, Levi, MC Agent și Zsolt. Aceștia au adus în fața iubitorilor clujeni de muzică electronică nume mari precum Freestylers, Logistics, Goldie, Dillinja, Bailey, Storm, Erb N Dub, Future Prophecies, MC Navigator, Bad Company UK, Noisia, BSE, Loxy, Ink, Funsta MC, Big Bud, SUV, SKC.

În ultimul timp DJ Down s-a axat pe lângă activitatea de dj sau promoter și pe producția muzicală.

DJ Snow (Dragoș Marian)

Dragoș mixează începând cu anul 1999, de la prima ediție a evenimentului Transilvanian Summit. Patru ani mai târziu a pus bazele unei organizații de promovare a muzicii breaks, Zoom Out. Din 2011 face parte din Unusual Suspects, cu același profil muzical. A contribuit alături de Future Groove, DJ Vasile, Seba 1394 și Racha la lansarea și promovarea drum and bass-ului în România.

Însă aceasta este doar pe scurt despre DJ Snow, mai multe urmând să aflăm dintr-un interviu realizat cu acesta pentru ElectroBlog Ro.

ElectroBlog Ro: Salutări Snow!

DJ Snow: Salutare!

EBRo: Ești printre primii care au promovat drum and bass-ul în România. Povestește-ne te rog când și cum a început totul.

Snow: Totul a început prin '95-'96 odată cu frecventarea partyurilor CRS din "Student Club" Cluj-Napoca. Aici am auzit pentru prima oară drum'n'bass într-un club și totodată am întâlnit oameni la fel de pasionați ca mine de muzica electronică în general, pe care lumea îi cunoaște și astăzi, nume ca Racha, Seba 1394, DuBase, Horace Dan D, etc. Nu era visul meu să fiu dj, nu mă atrăgea pe vremea aia deloc "statutul" ăsta, în schimb ascultasem deja piese ca "Super Sharp Shooter" și "Incredible", care mă "loviseră" din prima și care m-au făcut să caut și mai adânc după astfel de sonorități, astfel încât eram nelipsit, joi după joi, la "rave party". Încet și firesc, chiar dacă mă gandesc acum după atâta timp, pasiunea pentru drum'n'bass ne-a apropiat pe mine și pe Racha de Seba 1394, responsabilul cu drum'n'bass-ul pe atunci, iar prin intermediul lui, prin '98 am început și eu să mă joc cu pick-upurile, tot așa, aparent dezinteresat. Restul, cum se zice, is history!

EBRo: Ce alți promotori ai acestui gen mai existau la vremea aceea în țara noastră ?

Snow: Pe vremea aceea eu unul mai știam doar de DJ Vasile în București și de cei din Timișoara, AnonimTM și TMBase.

EBRo: Cum erați primiți de către public ?

Snow: Publicul era destul de receptiv și chiar entuziast ca și noi pe alocuri, în schimb petrecerile aveau loc destul de rar, în general cluburile fiind cele care strâmbau din nas când auzeau de drum'n'bass!

EBRo: Cluj Napoca este printre orașele pioniere în susținerea fenomenului electro. Cu cine ai mai colaborat la acest nivel și cine mai merită laude ?

Snow: Pe majoritatea i-am enumerat anterior, iar după 2003, când cei mai mulți dintre aceștia părăsiseră deja Clujul, a urmat perioada Zoom Out și nu în ultimul rând, Unusual Suspects!

EBRo: Ai fost implicat activ în escaladarea breaksului și infectarea populației cu acesta, în cadrul asociației Zoom Out. Cine mai era prezent aici, care erau ambițiile, paleta de activități și ce ați reușit prin ea ?

Snow: Bazele Zoomout au fost puse în 2003, odată cu organizarea scenei 2 "broken beat" a festivalului "DelaHoya", împreună cu câțiva buni prieteni. Cu timpul am încercat și alte evenimente și nu doar muzicale, dar în principiu încercam să îmbinăm muzica asta cu artele conexe. Au fost câteva evenimente notabile în Cluj de-a lungul anilor și cred că am reușit prin ele să atragem și mai multă atenție asupra acestei culturi.

EBRo: Din anul 2011 a urmat Unusual Suspects. Spune-mi câteva cuvinte și despre această organizație și ce activități ai desfășurat în cadrul ei.

Snow: Cu US am început colaborarea încă din 2003 la diferite evenimente în Cluj, apoi și mai strâns cu Mc Agent, cu care chiar se poate spune că formez o echipă începând cu 2005, iar din 2011, nici nu știu dacă mai era nevoie de parafă, având în vedere că avem o colaborare continuă de atâția ani, dar asta este anul în care am intrat oficial în randurile US.

EBRo: Pe unde ai pus muzica de-a lungul timpului și unde te-ai simțit cel mai bine ?

Snow: Mai prin toată țara, aici mă refer la orașele mai mari în special, dar și în Ungaria, Bulgaria și Republica Moldova. Mă simt bine peste tot acolo unde văd că lumea are chef de dans!

EBRo: Cum stai la capitolul producție muzicală ?

Snow: Deocamdată n-a fost să fie, doar mici încercări care nu au dat roade. E drept că nici nu mi-am canalizat niciodată întreaga energie către asta, dar este un domeniu care cu siguranță mă interesează și pe care sper să-l aprofundez pe mai departe!

EBRo: Ce alte planuri ai pentru viitorul apropiat ?

Snow: De curând am lansat un nou mix alături de Mc Navigator și Mc Agent – The Alliance. Vor urma și alte mixuri anul acesta, în plus alte date live fixate deja prin țară, Craiova, Iași, București, Brașov, pe care de-abia aștept să le onorez! Drum’n’bass is king!

EBRo: Îți mulțumesc pentru timpul acordat. Baftă!

Snow: Mulțumesc și eu, să auzim numai de bine!

Dudawles (Andrei Lupșa)

“Am început să mixez în 2008 dintr-o joacă. Eram între 2 joburi și vroiam să mă regăsesc într-una dintre pasiunile mele. Știam că am o afinitate pentru muzică și că am ureche muzicală. Eram îndrăgostit de drum & bass și mi-am zis <hai să îmi iau niște scule basic și să mixez acasă, pentru mine>. Îmi plăcea atât de mult încât stăteam și 4-5 ore/zi mixând tot felul de piese/genuri/stiluri, dar tot la drum & bass mă întorceam. Având câțiva prieteni dji, în scurt timp am ajuns să mixez în barurile de prin Cluj.

La câteva luni m-am apucat de producție, în Reason, și am cam rămas blocat pe Reason ani buni. Mi-a plăcut mult, stăteam pe atunci într-un apartament de 3 camere cu Dan Bazix și Acqzuel și lucram non stop la piese (și eu, și ei) și făceam și un master în paralel. Aproape tot ce terminam de produs, semnam la labeluri, mai puțin cunoscute dar bunicile. Nu erau geniale piesele, dar erau aerisite, sunau curat, erau muncite. Îmi amintesc bucuria primei piese semnate la un label, o senzație de neuitat. :)

La început lucram pe chestii minimaliste, mai apoi am început să fac piese dansate, mai de club, având în vedere că rareori puteam să strecor piese de-ale mele în seturi. Le lipsea acea energie.

După diverse giguri și piese semnate au început să apară și giguri în afara Clujului. Era o perioadă în care aveam timp serios să mă promovez, numai asta făceam.

În ianuarie 2011 vine propunerea lui MC Agent de a mă alătura grupului Unusual Suspects, crew care există la noi deja de 9 ani și a dovedit multe prin calitatea artiștilor pe care îi promovează și nenumărate petreceri de succes. Bineînțeles că am fost onorat și am acceptat, și de atunci am colaborat extrem de bine. Am avut multe giguri cu MC Agent, am tras mixuri împreună, am organizat evenimente, totul a decurs exact așa cum trebuia și mergem mai departe tot în aceeași formulă.

Ca și dj set am avut câteva momente notabile în <cariera> mea scurtă. N-aș putea să spun care a fost cel mai reușit gig, am avut giguri cu 1500 de oameni la care vibe-ul era comparabil cu cel al petrecerilor de 50 de plătitori. Un gig care îmi va rămâne mereu la suflet a fost în 2010 când au venit prietenii mei din Germania, Corn Flex împreună cu frații lui și MC Mike Romeo. Petrecerea a fost în Flying Circus din Cluj și a durat până la 6 dimineața. Vibe excelent, dji foarte buni și un MC genial.

Ca și experiență mai puțin plăcută țin minte un gig în Timișoara, unde clubul era arhiplin. Eu din punctul meu de vedere am făcut unul din cele mai bune seturi de până atunci, dar pe lângă faptul că nu dansa nimeni, a și venit o gagicuță la mine și mi-a zis <schimbă dracului c****u' ăsta că merge aceeași piesă de juma' de oră> :)) . M-am amuzat dar și enervat în același timp. Asta e, se întâmplă și dinastia și trebuie să fi pregătit.

Momentan lucrez la niște piese cu un ucrainian cu care am tot colaborat și în trecut, avem deja vreo 3 piese semnate ca și <Fade & Dudawles>. Îmi e comod să lucrez cu el, ne înțelegem ok și suntem pe același film. Una din piese am și reușit să o semnăm la <Inneractive>, un label cu care au semnat artiști ca S.P.Y, BTK, Chris SU, Data, Anile etc. și ar trebui să iasă undeva în vara acestui an. Piese mele au ajuns să fie promovate în cluburi și la radio de artiști precum DJ Flight, Loxy, Doc Scott etc.

Ca și planuri de viitor, continui cu DJ seturile mele prin țară și ce îmi doresc cel mai mult anul acesta este să semnez o piesă care să apară pe vinil, sper să reușesc, am fost prea aproape deja de câteva ori ca să nu se întâmple în curând.” (Dudawles)

MC Agent

“Am luat contact cu muzica electronică în școală, în jurul anului 1996. Devenind pasionat de muzică în general, am început să învăț despre tehnologia din domeniu, instrumente sau producție studio. Am avut întotdeauna o legătură cu scena muzicală clujeana live, fie ca performer, inginer studio, producer, asistent sau roadie.

În jurul anului 2001 am început să scriu piese, fiind fascinat de posibilitățile deschise de pc-uri și “bedroom studios”. Participând ca jurnalist și spectator la festivalul Sziget din Budapesta am luat contact cu scenele mari, cu organizarea profesionistă a evenimentelor și cu diversitatea și toleranța muzicală europeană. În această perioadă am descoperit și fenomenul de dj-ing drum & bass sau nu-skool breaks, segment total absent în scena românească, care reprezenta curente care deja făceau furori de mulți ani în Europa.” (MC Agent)

Agent a deprins gustul muzicii reggae-dancehall în Franța, în anul 2003, stil pe care a încercat să îl promoveze și în România. A debutat în postura de MC în același an, alături de DJ Snow, la Deva, oraș unde a legat multe prietenii care durează și în prezent. Alături de Dragoș a alcătuit astfel un duo ce va rămâne emblematic.

“Ascultându-l acasă pe MC Navigator și fiind prezent la un show de-a dreptul șocant al lui Busta Rhymes am simțit nevoia să mă exprim live la microfon.

Întotdeauna am fost interesat de drum & bass mc-ing, apreciind showul, dinamismul, imprevizibilul și improvizația. Am făcut lucrurile natural, cu plăcere, singura dorință fiind libertatea de exprimare și comunicarea cu publicul și cu colegii muzicieni.

Din nou am pășit pe teritoriu neexplorat, segmentul de drum & bass mc-s neexistând nici în prezent în România. Singurii mc pe care i-am întâlnit în acest domeniu de-a lungul anilor au fost Tina, Bean, Dru Klein și The Kid.” (MC Agent)

Stilul său inedit l-a ajutat să se facă remarcat și să fie invitat la majoritatea petrecerilor și festivalurilor importante din țară. Brigada Artistică Urbană, Shukar Collective și Altar sunt câteva dintre colaborările lui de-a lungul timpului. Alături de Shukar a cântat

În anul 2005 la BAM Fest Barcelona, în fața a peste 3000 de oameni, iar colaborarea cu Altar s-a materializat în participarea pe albumul acestora, numit “Atitudine”. A susținut numeroase turnee în cadrul unor evenimente precum Jailhouse Budapesta (2006), Sziget Festival (2007, cu Altar), turneu în patru orașe din Germania (2007, cu BAU și Snow), turneu național cu BAU și Blanoz (2008), Sziget Budapesta (2009, cu Bladerunnaz), set cu Original Sin la Budapesta (2010), concert Blanoz în Germania (2010), Virus Night Budapesta cu Illskillz și Audio (2010), Shogun Night Budapesta, Balaton Sound (2011), Budapesta (2012, cu Bladerunnaz).

“Anul 2008 marchează întâlnirea și începutul colaborării cu Funsta MC, unul dintre cei mai apreciați și inovatori MC din sfera drum and bass britanică, care mi-a deschis calea spre profesionism, fiind prima persoană de la care am putut să învăț concret despre drum & bass mc-ing. 2009 aduce și vizita la Londra, capitala mondială a muzicii drum & bass, unde întâlnirile și showurile cu Funsta, Skibadee sau Foxy m-au făcut să înțeleg ce înseamnă a fi drum & bass mc și care este modul de lucru în acest domeniu, marcându-mă definitiv!

Am început să scriu mai multe versuri, să transform stilul pentru a fi compatibil cu drum & bass-ul internațional. Am înțeles ce înseamnă conceptul de BARS. It’s all about BARS. Versurile capătă o tentă socială, critică și realistă, continuând însă să promoveze unitatea, încrederea în sine, pozitivismul, toleranța și respectul reciproc.

Toamna 2011 aduce mixul <The Alliance> alături de Navigator, legenda drum & bass și Snow, acesta însemnând pentru Snow și Agent o încununare a celor aproape 10 ani de parteneriat pe scenă, alături de unul din inventatorii drum & bass-ului, un mc extraordinar și un mentor spiritual!” (MC Agent)

Începând cu anul 2003 a înființat alături de DJ Down și alți colaboratori asociația Unusual Suspects, care promova pentru prima dată pe scena clujeană muzica broken beats. La început line up-ul a fost axat pe dj autohtoni, precum DJ Vasile, DuBase, Dudu, Roli Breaker, Seba1394, iar din 2005 s-a produs o adevărată invazie a numelor mari ale scenei britanice și europene, precum SUV, Big Bud, Ink, Loxy și alții.

“În 4-5 ani am ajuns de la mici cluburi neechipate cu sonorizare (care erau în

standard la acel moment) la organizarea în Sala Sporturilor <Horia Demian> a festivalului de muzică electronică <The European Drum & Bass Re-Union>, cap de afiş Noisia şi mai mult de 1500 de persoane participante!

Pasul următor a fost făcut în 2008, când am început activitatea în Club Midi, clubul nr. 25 în lume după DJMAG 2011, locaţia cu cele mai bune condiţii de sunet şi visuals din România. Aici am prezentat cele mai mari nume ale scenei, ca şi: Goldie, Dillinja, Navigator, Funsta, Logistics, Friction şi mulţi alţii!

Considerăm că am revoluţionat scena muzicală clujeană, fiind primii care au organizat evenimente drum & bass/breaks de mare anvergură, oraşul ajungând în mai puţin de 10 ani de la stadiul în care nu era niciun local care să promoveze sau să permită aceste evenimente, la anul 2012 unde avem zeci de localuri specializate şi deşi pare incredibil, zeci de evenimente în fiecare weekend, în condiţiile în care acum 9-10 ani vedeam maxim 1/lună!” (MC Agent)

4.3.7. Constanţa

E-mantra (Emanuel Carpuş)

Este unul dintre cei mai valoroşi artişti trance din România. Produce muzică încă din anul 1999, atunci când a început sub aliasul Mystic Mantra. În acele vremuri adoptat în special genurile techno şi trance.

Un an mai târziu a trecut la pseudonimul actual, orientat spre trance sau goa şi a început să organizeze o serie de petreceri alături de asociaţia Octopus Corporation sau Aural Perception. Octopus Rave Connection a fost o serie de petreceri la care au participat nume autohtone ale genului precum Aelectronic, Biomechanoid, DJ Reaktor, DJ XTC, Dome, Julian M, Sonicvibe şi Urban Fear. Însă orientările sale stilistice merg chiar şi până la muzica ambientală, bifând numeroase producţii de acest gen.

În discografia sa stau trei albume solo, "Arcana" (2009, Suntrip), "Pathfinder" (2011, Suntrip Records) şi "Visions From The Past" (2011, Altar), respectiv un al patrulea realizat alături de Suufi Astrolab (Răzvan Chican), numit "Astrograms" (2011, Elektronika / Vimana). Ultimul dintre ele reprezintă o încununare a doi mari granzi ai psy-ului românesc,

cei doi contribuind fiecare cu piese semnate solo. Una singură, intitulată “Ectoplasm”, a fost realizată într-un featuring care nu putea fi altfel decât foarte reușit. Materialul cuprinde și prezentarea a două proiecte noi ale lui Emanuel, Eleusyn și Neurosect. Primul dintre ele este activ din anul 2010 și îl implică de asemenea pe Alexandru Dumitrescu aka Reasonandu, cu care a lansat până acum două materiale: “Phantasm” (2010, Icarus Creations) și Carbon (2011, Joof Recordings).

Julian M (Marcu Marius Iulian)

Radio-ul a fost prima mare pasiune a lui Julian M, stârnită în preajma anilor 1997-1999. A urmat un curs de radio amatori la Clubul Elevilor din Constanța și un curs de electronică. Iulian a câștigat apoi premiul întâi la Concursul Național de Electronică Idecar 2000 Câmpia Turzii. Tot în această perioadă pune bazele propriului post de radio “pirat” Radio Maxx, care apoi devine Future Fm, o cale de liniștire a setei de promovare a muzicii electronice din acea perioadă.

Dan Rotaru, realizator al unei emisiuni de muzică electronică la Radio Sky Constanța, este cel prin intermediul căruia descoperă și se familiarizează cu studioul de producție, deck-urile, mixerele și software-urile audio.

Mixotronic a fost proiectul său de debut ca și producător muzical, în care se mai găsea Mihai aka Xplode și Ionuț aka DJ Virus. După o vreme a activat în proiect alături de Avram Cristian și a avut ocazia să ajungă și în București la Yama Studios, unde i-a cunoscut pe cei din clasicul grup NSK, Geo Culda, Grooveoholics, Junkyard și alții.

Tot prin intermediul lui Dan și a lui DJ Fol, Iulian a deprins tehnica mixatului într-un club underground de succes la acea vreme, Deep. DJ XTC era pseudonimul de început, iar stilul se axa pe stilul trance. La București, în legendarul Web Club, Iulian face cunoștință cu platanele și mixatul pe viniluri.

De-a lungul timpului a pus bazele unui important grup constănțean de promovare a muzicii electronice, Octopus Corp., care au organizat party-urile rave de succes numite Octopus Connection. Bazele acestei grupări au fost clădite o dată cu deschiderea plajei Kudos, pe care au mixat de-a lungul timpului unii din cei mai mari dji de talie mondială, iar ultimul eveniment Octopus Rave Connection a avut loc chiar la Kudos Beach, în vara

anului 2004.

A mai fost martorul importantelor petreceri transilvănene de pionierat pentru România, organizate de Voy Larkin și Horace Dan D. Aceasta se întâmpla prin 2002, iar rave-ul era în apogeul său. A fost prezent la Central Parade, primul festival de muzică electronică petrecut pe străzile Sibiului.

În anul 2003 are loc o schimbare în stilul abordat. S-a îndreptat spre orizonturi mai dark și a început să producă muzică trip-hop sub un nou alias, Julian Morris, iar ca și dj mixează drum'n'bass și neurofunk. A mixat de-a lungul vremii în numeroase cluburi din Constanța și a fost rezident timp de cinci ani în Irish Pub, loc unde își definește abordarea muzicală, deep/tech-house.

Nu a uitat de vechea lui dragoste și a realizat între anii 2005-2007 alături de Elis și G-Reep emisiunea "GrooveHour" la Pro Fm Constanța.

În ce privește producția muzicală a fost prezent cu piesa "Invisible Tomorrow" pe compilația "Compendiu De Muzică Electronică" (2004, FIR). În anul 2006 a semnat cu casa de discuri italiană Glorybox Records și a lansat acolo mai multe materiale.

Noverbia a fost un alt proiect al său pornit în 2005, îndreptat spre genurile de muzică ambient și experimental. Acesta a avut și o componentă extinsă pentru evenimentul Artensive International Arts Festival din anul 2009, constituită din Marian Adochiței (chitară, bass), Teodora Slevoaca (violoncel) și Codrin aka Corey (vioară). Astfel s-a concretizat munca sa intensă din ultimii ani la instrumente precum tobele și chitara electrică, evoluând spre un nivel mai acustic, organic, hibridizând trip-hop cu alternative și instrumentele clasice, digitalul fiind un element împotriva căruia Iulian este vehement împotrivă. Cu acest moniker a bifat o nouă prezență discografică pe cea de-a doua ediție a compilației "Compendiu de Muzică Electronică (FIR Records), cu piesa "Prime", la a cărei lansare în clubul Fishzilla din Constanța a susținut un concert live cu Narkoleptik.

Tot împreună cu Narkoleptik a apărut pe coloana sonoră a filmului "Trip" (produs de Florina Titz și Laura Iancu), alături de nume precum Silent Strike și Sigur Ros.

În anul 2011 Julian M se mută la Cluj-Napoca, unde colaborează pentru două piese cu trupa de muzică punk Screamin' Age (fosta Empty Biscuits) și desfășoară un proiect cu violoncelista Teodora Slevoaca și alți studenți ai Academiei de Muzică Gheorghe Dima din Cluj.

Sonicvibe (Grigore Daniel)

Este unul dintre cei mai buni dj și producători români de trance, care activează de la sfârșitul anilor '90. Un alt pseudonim sub care este cunoscut e Vardran, utilizat exclusiv pentru casa de discuri Anjunabeats a celor de la Above & Beyond, pentru latura mai techno a sound-ului său. În anul 2003 colaborează cu Mike Shiver și realizează împreună o piesă care va apărea pe două compilații semnate de Armin Van Buuren. De-a lungul carierei s-a bucurat de multă apreciere în special în Olanda, unde a fost foarte bine clasat în topurile de profil. În anul 2007 s-a clasificat pe primul loc la faza națională a concursului Heineken Music Thirst.

În prezent paleta de stiluri abordate s-a extins spre genurile electronica, house și disco.

The Gemini Bros

După cum spune și titlul acestui duo, The Gemini Bros sunt doi frați gemeni. Diferit față de obișnuit nu este doar faptul că ei nu sunt foarte diferiți în ce privește firea lor, ci și faptul că adoptă un stil de muzică interesant, nu-funk cu influențe jazzy, funky house, nu-disco, ce te pune în mișcare și te face să dansezi.

Au cochetat cu legendarul club Web din București, locul de unde a pornit totul. În capitală au mai fost prezenți de asemenea la evenimentele organizate de cei de la Foo Events și Synthplants.

Sunt activi de destul de mult timp deja pe scena autohtonă, participând la numeroase festivaluri importante din țară, dintre care cel mai important este Central Parade, prima paradă stradală din România, desfășurată la Sibiu în anul 2001. Tot în Transilvania au participat la trei ediții ale festivalului Delahoya.

Acum, după zece ani de la apariția lor în muzica electronică românească, au intrat și pe segmentul producției muzicale, lansând primele lor piese. După prezențe în repetate rânduri pe compilații jazzy house, frații gemeni lucrează din ce mai mult la noi remixuri și la primul lor material propriu. Numele lor stă alături de cel al unor producători internaționali precum Telephunken, Funkanomics, Rory Hoy, DJ Prosper, Ewan Hoozami,

Niles Phillips on the same releases or having support from Kraak & Smaak, Ursula 1000, Timewarp Inc, Max Sedgley, Basement Freaks, Jon Kennedy.

Urban Fear (Cristian Alexandru Jitea)

Urban Fear este constănțeanul Cristian Alexandru Jitea. Acesta a început să mixeze la petrecerile locale în anul 1997, iar aria în care se încadra stilul său muzical cuprindea techno și experimental. După ce a mixat mult timp în cluburile din orașul natal, prima sa mare realizare a fost să mixeze în cadrul TMBase, la ediția din anul 2003. După aceasta perioadă, prin preajma anului 2008, a susținut live act-uri alături de clujeanul Phase 3, sub marca Electronic Hunt.

"Constanța ca și scenă la începuturi, prin anii '96-'98 până prin 2000, a fost destul de ok pentru underground, cluburi ca și Bizzar sau Oxxo fiind emblematice. Atunci chiar dacă erau timpuri destul de <primitive> din punct de vedere al organizării și al PR-lui față de azi, totuși underground însemna underground. După 2000 s-au schimbat multe atât pe felia de dj-ing, cât și pe cea de producing stuff. Eu nu am făcut altceva decât să-mi urmez <pasiunea> pentru techno, însa pentru subgenuri mai <grele> cum se spunea pe atunci pe la noi, scranz, hardtechno, industrial sau glitch. Când s-a umplut <piața>, mai întâi de progressive apoi de deep, trance sau minimal, m-am cam oprit. Inițial am migrat către vestul țării: Cluj, Sibiu și apoi Timișoara. După ce am terminat facultatea însă nu am mai avut timpul pentru a <pune muzici>, decât ocazional." (Urban Fear)

4.3.8. Craiova

Dan Andrei

Dan Andrei este un foarte talentat tânăr dj român, cu numeroase materiale lansate într-un timp destul de scurt. Posedă un sound aparte, o combinație între genurile de muzică minimal, deep și tribal, diferit față de ce este prezent pe scena muzicii electronice românești.

Și-a făcut apariția prin prisma celor de la Arpiar, care l-a descoperit și i-a inclus pe o placă piesa "Fuem" în anul 2007. În același an piesa "Marele Lup" a fost reperată de cei de la Exposed Audio, care i-au asigurat prezența pe o compilație.

În anii ce au urmat Andrei a semnat numeroase EP-uri la case de discuri precum Be Chosen, Kurbits și Jesus Loved You. Fiecare dintre acestea are ceva special, ceva aparte, un sound care evoluează continuu, devenind tot mai organic și plăcut la ascultare, în confortul și intimitatea dormitorului.

În trecut Dan Andrei a făcut parte din proiectul Saac, alături de craiovenii DJ Andrei, Ștefănel și Claudiu, cu care a lansat în anul 2009 piesa "Crystal" la prestigioasa casă de discuri Love Letters From Oslo.

Rancha (Andrei Naidinescu)

Rancha a început să mixeze din anul 1998 și a fost prezent de-a lungul vremii la festivalurile clujene organizate de Cluj Raving Society, al cărui membru era. În anii ce au urmat a fost prezent la majoritatea petrecerilor și festivalelor importante din țară cum sunt 48H și Center Parade. Andrei a contribuit alături de DJ Vasile, DJ Snow, Future Groove și Seba 1394 la lansarea genului drum and bass în România. Mai târziu a promovat muzica electronică în regiunea natală, Craiova, alături de Flow, Tribun și Ștefănel, sub sigla Easy Concept.

“Colaborarea mea cu Easy Concept a început în 2006. Pe atunci ei se numeau Electronic Sounds, dar persoana care a venit cu numele acesta a ieșit din grup și ne-am numit Easy Concept.

Până în prezent am organizat petreceri drum & bass, breakbeat, dubstep. Suntem singurii care facem acest gen de petreceri în zona noastră și am rezistat atâta timp pentru că noi venim cu totul la o petrecere (pupitru, sunet, lumini). Am avut invitați din toată țara (Roli breaker, Dj Dudu, Mc Tina, Agent Mc, Dj Snow, Seba1394, Gojira, Phoneme, VRT, Niki4, Drop Dread) și din câte țin eu minte nu am ieșit în profit la nici unul dintre evenimente, ba din contra au fost evenimente când fiecare venea cu bani de acasă pentru că nu aveam susținere financiară din partea locației respective.

Noi ne amintim cu plăcere de aceste evenimente și dacă am da timpul înapoi le-am face din nou din buzunarul nostru pentru că nu vrem ca scena din zona noastră să moară.”
(Șteffănel)

4.3.9. Deva

Hazee (Cristian Gheorghe)

Hazee este unul dintre cei mai importanți dj din regiunea orașului Deva, care deși este unul cu locuitori destul de puțini, se întâmplă multe și este un teren foarte prielnic pentru muzica electronică. Cristian a început ca scratch dj în anul 2000, alături de grupul nu-metal Bio.Dome, cu care a colaborat timp de doi ani. Apoi a urmat o cariera solo și s-a făcut cu adevărat remarcat în cadrul festivalului TMBase.

A desfășurat și o semnificativă activitate de promotor, alături de colectivul Skunk Predatorz, fondat cu Jeon. Acesta avea menirea de a promoveea genurile broken beat și electronica și îi mai cuprinde ca membri pe 3P, Alex Chronic, Mofo și Whiteroly. Astfel, au contribuit la ridicarea scenei locale și au organizat numeroase party-uri cu invitați români, iar din 2005 au ținut și spre cei internaționali și au pus bazele festivalului Summer Break.

În perioada anului 2006 Hazee a mai activat alături de Rapala în Dub Predatorz, care avea scopul promovării broken beats și diverse alte genuri.

Hazee a extins preocupările sale și în anul 2008 a pus bazele labelului HD Music, aflat la început de drum, dar foarte hotărât să promoveze noul val de tinere talente precum Acqzuel, Blaster Oslo, Deevision, Idri, LMK, Mass Deffect, Mofo, Mozer, Muntelevenus, Pake, Readymate, Scuze, Shull, Zgomot, Wolfydolf. Catalogul cuprinde și alte nume mai vechi precum Brigada Artistică Urbană, Injektah, Leizaboy, Mesmer, MC Agent, Radio Space Pop.

La sfârșitul anului 2009 Hazee a intrat în "hibernare", iar 3P și restul echipei Urban Vision a preluat integral ștafeta Summer Break și a evenimentelor conexe.

ElectroBlog Ro: Salutări Cristi!

Hazee: Salut!

EBRo: Vi dintr-un oraș mic la stat, dar mare la sfat: Deva. Care este pulsul orașului, atmosfera de noapte și ce alți artiști se regăsesc aici ?

Hazee: Astronaut Kru și Boombox Terrorists fac treabă buna ca promotori, orașul nu duce lipsă de dj buni, se promovează muzica diversă și în ultimii ani au apărut pe scene și youtube câțiva artiști foarte talentați. Pietonu are niște piese interesante și o dă bine și live, se produce mult minimal, se ascultă și se face hip hop, dubstep și drumandbass, se cânta rock. Mai multe evenimente și chefuri, locații ok și mulți artiști, se aude numai de bine :) .

EBRo: Ai început într-o cu totul altă postură, ca și component al unei formații nu-metal, Bio.Dome. Care era rolul tău în această trupă și ce experiențe ai trăit alături de aceștia ?

Hazee: Trupele hardcore din perioada respectivă începuseră să își ia în gașcă un dj.

Bio.Dome cânta de ceva timp deja, aveam prieteni comuni și cum necum m-am aciuiat în sala lor de repetiții improvizată, într-un depozit al unei crame. Aveam un turntable belt drive, niște discuri cu povești, hip hop și dub. Nu aveam mixer așa că la început a trebuit să improvizez cu mixerul lor principal. Am fost la câteva gig-uri cu ei și am pus niște scratchuri pe niște piese înregistrate ulterior ca demo, în 2000. A fost o perioadă foarte rock, cu multă distracție, dar în care am și învățat multe.

EBRo: Cum ai realizat trecerea înspre muzica electronică și de când pasiunea pentru acest gen ?

Hazee: Trecerea a fost naturală. Muzica electronică a fost declanșatorul și în primul caz, dar cum la vremea respectivă nu puteai face nimic fără hardware am ales calea mai simplă.

Adică mi-am făcut rost de încă un pickup și am început să-mi cumpăr discuri.

EBRo: În scurt timp ai devenit un pion important, ai pus bazele Skunk Predatorz și ai organizat Summer Break Festival. Descrie puțin efortul de a strânge acest crew, colaboratorii pe care i-ai avut în spate și atmosfera acestor petreceri.

Hazee: Jocul era oricum restrâns. Lumea nu prea știa ce e aia party și proprietarii de locații nu știau ce e aia muzică electronică (lasând la o parte muzica "haus"). Din cauza asta probabil era în același timp și entuziasm (din partea oamenilor) dar și reticență (club

owners). Skunk Predatorz a apărut în momentul când am facut primul "afiș", deși deja făcusem câteva chefuri și în prealabil am mai pus muzică și în alte orașe. Țin să precizez că deși numele meu apare peste tot când vine vorba de SP, probabil că nu există nimic fără aportul și entuziasmul unor oameni ca Jeaon, care a fost Skunk Predatorul din umbră până la un moment dat, sau Lutz, Flo, Maga, Vali, Biggie și mulți alții. Un mare mulțumesc și big up pentru Rapala, Roli, Dudu, Klin, Leiza, Down, Snow, Agent, Cosmin TRG, DLaid și Dobrică, pentru că au venit, ne-au ajutat și ne-au spart cu muzica lor și bineînțeles tuturor celor care au ținut, fluierat și dansat. 3P ne-a susținut și el de la început și a început să se implice mai serios prin 2005 când a venit cu ideea și mijloacele financiare să facem un festival care ulterior l-am botezat Summer Break. Mulțumiri lui Ufo pentru sprijinul său la primele ediții. Ideea Summer Break era de ieșire în natură, undeva lângă apă, la începutul vacanței de vară, unde să fie și dj dar și muzică live. În perioada respectivă s-a format echipa care în 2006 urma să devină Urban Vision.

EBRo: Ai trecut la un alt nivel și din 2008 ai pus bazele HD Music. Oferă o imagine a acestui label, crezurile, ambițiile, realizările, planurile.

Hazee: HD Music are deja câteva release-uri la activ, am început entuziasmat că pot contribui la dezvoltarea unei scene căreia îi lipseau release-uri. E bine să pui muzica altora, dar doar le promovezi la alții cultura. E ok să faci asta dar e bine să contribui și tu cu ceva, cel puțin așa consider. Release-urile de până acum sunt destul de diverse și vin de la producători din diferite zone ale țării: de la Arad și Timisoara, prin Cluj, Deva și Sibiu și până la București și Galați. Labelul și site-ul sunt 100% DIY, vor să promoveze muzica și arta produsă strict de artiști români, indiferent de stil. Apropo, căutăm colaboratori și suntem curioși să ascultăm muzică nouă, așa că trimiteți-ne mailuri :) . La sfârșitul lui 2009 eu și SP am intrat în hibernare ca promotori, 3P și restul echipei Urban Vision preluând integral ștafeta Summer Break și a evenimentelor conexe.

EBRo: De-a lungul timpului ai încercat să promovezi intens broken beat prin Dub Predatorz și Skunk Predatorz. Cum a evoluat stilul tău ?

Hazee: Stilul nu a evoluat radical, probabil că doar la nivel de tempo s-a schimbat. Încerc să acopăr o arie cât mai mare de tempo-uri, de la 70 la 175 bpm. Tempo-ul și starea care ți le

dau o piesă sunt mai importante decât genul. Stilurile se confundă, nu mai contează, trăim în epoca shuffle unde vibe-ul e pe primul loc.

EBRo: Ca și producător muzical unde te încadrezi și ce ne pregătești pe viitor ?

Hazee: Ma încadrez la amatori, categoria pană, dacă se poate spune așa :) . Pe moment încerc să stăpânesc mai bine tehnica, așadar sunt în faza de experimente. Las lucrurile să vină de la sine, voi vedea ce se întâmplă pe parcurs. Nu vreau să-mi impun limite.

EBRo: Actualmente ești stabilit în Belgia. Care este diferența între scena vestică și România ? Cum crezi că va evolua pe viitor muzica electronică românească ?

Hazee: Diferența e materială și de mentalitate. Aici totul s-a dezvoltat natural, odată cu celelalte culturi vestice. Nu a existat cenzura și orice șomer a putut să-și cumpere un groovebox fără să facă foame. Aproape toată lumea are o educație muzicală minimă și există o infrastructură profesională, care nu se bazează pe combinații prea mult. În același timp, în Belgia poți obține un statut de "artist" care îți permite să faci ce vrei în timp ce statul îți plătește ajutor social. Tare, nu ? În România totul s-a importat după '89 la modul en-gros, fără să existe o evoluție organică, naturală. Sărăcia și lipsa educației sunt cei mai mari dușmani ai unei culturi sănătoase, iar internetul nu poate compensa chestia asta. Pe de altă parte atâta timp cât totul e centralizat. Bucureștiul rămâne miezul și nu merită. Avem o țară mare, frumoasă și e păcat ca totul să se reducă la București. În afară de câteva orașe mari și probabil câteva excepții ca Deva, în general nu există locații și promoteri serioși sau soundsystemuri cu ingineri de sunet care să nu fie foști nuntași cu idei fixe. Datorită evoluției tehnologiei și a internetului toată lumea poate să producă acum o piesă cu minim de echipament. Viitorul muzicii electronice românești sună bine, dar deocamdată în afara țării.

EBRo: Îți mulțumesc pentru acordarea acestui interviu și îți urez mult succes!

Hazee: Mulțumesc, la fel!

4.3.10. Galați

Phoneme (Bogdan Necula)

A început să mixeze în anul 2003, axat în special pe breaks sau nu-skool breaks. A fost inspirat de nume precum Aquasky, piesa “777” vs MasterBlaster fiind una dintre piesele favorite din toate timpurile ale lui Bogdan, dar și alți artiști ca Ed 209, Autobots, Ctrl Z sau Backdraft. Încă de la debut mixează doar pe viniluri, fiind un mare colecționar.

“Încă de la început am mers pe breaks, denumit la acea vreme nu-skool breaks. Avea o energie extraordinară, ceea ce m-a atras imediat. Eu, fiind deja un fan al beaturilor rupte, grație curentului de big-beat și electronica din anii '90, am fost atras imediat de energia breakbeatului. Acest stil a avut un mare boom după 2000, dar s-a mai stins între timp. A mai scăzut la numărul și calitatea producțiilor, așa că de prin 2007 înapoi am căutat să îmi completez aria de selecție cu dubstep sau drum & bass.” (Phoneme)

Și-a ales pseudonimul din limba greacă, “phonema” reprezentând o unitate de sunet fundamentală din limbile vorbite, care ajută la diferențierea cuvintelor și morfemelor. Cu timpul și-a creat un nume în dj-ingul românesc și începând cu anul 2005 a mixat în orașe precum București, Deva sau Iași, dar și în afara granițelor (Bulgaria, Italia).

“Era mai greu cu muzica în acea vreme, dar am avut noroc de niște oameni bine intenționați de peste hotare. Pe vremea aia, scena era într-o continuă evoluție, cu o mană de dj buni și un public cald și entuziast. Ieșeau niște chefuri foarte tari, iar aducerea de dj străini era destul de complicată. M-au impresionat încă de prin 2003 mulți dj români ce activau deja pe scenă, precum Roli Breaker, Seb, Dubase, Down sau Leizaboy. Unul din artiștii preferați cu care am pus muzică și pentru care am avut mereu un mare respect, e Jay Cunning. Cu toate acestea, un back-to-back de vis ar fi totuși cu un român și anume Roli Breaker (acum stabilit în Canada). Un DJ ce mi-a servit ca model, prieten și coleg de breaslă.” (Phoneme)

Este o figură importantă pentru regiunea lui în organizarea de evenimente. A pus bazele Koalition Crew alături de Goblin și Moondust, alături de care a promovat muzica electronică în orașul Galați.

A făcut parte din labelul de succes a lui Mesmer, Scarcity Records, dar începând cu anul 2010 a pus bazele propriei platforme, numită Hibrid Records.

Alte contribuții ale sale pe scena muzicii electronice autohtone sunt implicarea în radiouri precum Drums.Ro și BreaksFM, precum și activitate în cadrul site-ului breakbeat.ro .

“<It’s all about the music> e un motto ce mi-a plăcut mereu, însă nu prea reflectă realitatea, mai ales cea actuală. Drept principiu, am susținut ideea că trebuie să găsești o cale de mijloc, să dai oamenilor muzica ce le place, dar numai dacă îți place și ție. Industria muzicală românească în sfera undergroundului nu prea există. Producția în România pare încă la început. Ar fi doar o mână de artiști ce au ajuns la un nivel bun și foarte bun. Dar, de vândut nu prea se vinde multă muzică, grație pirateriei și sărăciei, indiferent de cine e produsă. Se simte un mic recul în scena românească și nu numai, toate fiind legate de criza financiară, mentalitate sau involuție. În străinătate lucrurile par mai aranjate, iar mentalitatea e ceva mai diferită. N-aș putea da un pronostic pentru viitor, dar rămân optimist!“ (Phoneme)

4.3.11. Iași

Techline (Ștefan Laurian)

Este unul dintre cei mai reprezentanți dj de muzică drum and bass din zona Moldovei. A promovat acest gen prin evenimente marca Urban Komitet din anul 2005, alături de Enka, Jamal și Diceman. Au reușit împreună prin acest colectiv să aducă numeroși artiști internațional la festivalele organizate.

4.3.12. Oradea

D-fact (Adrian Boglea)

Înainte de a se implica în mod direct în scena locală, Adrian a fost mult timp plecat în Germania, unde s-a familiarizat cu muzica electronică. În anul 1995 s-a întors în țară cu o bogată colecție de casete și s-a apucat de treabă. A început să se afirme în anul 1999, o dată cu obținerea rezidenței din clubul orădean Tropicana.

Ca și producător muzical a debutat abia în anul 2003, cu piesa “Newsome”, realizată alături de danezul Peric. Un an mai târziu a lansat albumul de debut “Decisions”.

În anul 2005, alături de Peric, Mat (Attila Mahovics) și Morris (Ovidiu Cotca), a pus bazele mișcării locale Industry, care avea scopul să promoveze muzica electronică și să dezvolte clubbingul din Oradea.

4.3.13. Pitești

Xplore (Adrian Tănase)

La început Adrian a fost atras de muzica rock, ascultând trupe precum Judas Priest și Queen. Dar mai apoi pasiunea pentru calculatoare l-a determinat să treacă la muzica electronică. A început să creeze muzică ajutat de trackerele atât de populare la vremea aceea.

Primele producții proprii erau orientate spre trance, electronică, iar apoi speed garage și deep house. O bună perioadă de timp a fost plecat în Canada, iar după ce a revenit pe plaiuri mioritice a trecut la progressive house, breaks, deep house și drum'n'bass.

Pe vremea când era la liceu a fost prezent alături de trupa clujeană Plastic Surgery, mai târziu cunoscuți sub numele Transdimensional, la primul party de animații 3D hardcoded, ce reunea grafica și muzica. Acest eveniment s-a numit Reunion și a fost organizat de Virtual Eagle (Marius Prisecaru). Alături de acest grup a lansat de asemenea două albume de muzică electronică, în perioada anilor 1996-1997.

A urmat o perioadă activă în postura de dj pentru Xplore. A fost prezent la prima ediție TMBase din 1998 și era un obișnuit al clubului Web, unde a intrat în contact cu alți pasionați ai vremii. Web era loc de întâlnire pentru pionierii muzicii electronice românești DJ Sleek, Fire in Water, Future Groove, Marika, NSK, Sunday People, Șuie Paparude și mulți alții. A colaborat îndelung cu Adrian Budrițan, alături de care a realizat în anul 2000 o serie de înregistrări care s-au concretizat într-un mixtape proiect numit "Bucharest Undergroove Nights", în studiourile United Music Production, cu Budri, DJ Wiz și Dru Klein.

În anul 2006 a urmat un nou material pentru Adrian, numit "Russia vs. Romania Substance EP", produs alături de trupa rusească de progressive DP-6, la Pure Substance Records.

Au urmat cinci ani de producție muzicală, care au însumat aproape 120 de track-uri la indie labels de muzică electronică de pe tot globul. Dintre acestea amintesc Lups Records, Seamless Recordings, 7 Seas Records, Segment Records, Renaissance, Pure Substance Digital, Balkan Connection, ViseVersaMusic, Underground Lessons, Rune Records.

Ultimul material semnat Xplore este albumul "6PM" (2010, Seamless Recordings), un foarte bun material pe care apar colaborări interesant alături de cântăreața română Marta Hristea și cu Ravenna Michalsen.

ElectroBlog Ro: Salutari Adrian!

Xplore: Salutări bro.

EBRo: Să începem cu începutul cum zice vorba aceea și să ne povestești când și de ce ai trecut de la pasiune la fapte ?

Xplore: Pasiunea mea pentru muzică are roots deep in the childhood. Aveam un pian cu o gamă în miniatură și le cântam alor mei tot felul de melodii pe care le auzeam la radio.

Thanks for reminding me that :) . Apoi m-am hotărât mai bine să apuc pe calea asta ascultându-l pe un prieten în școala generală, chiar în clasa unde aveam un pian, cântând diverse melodii la ora de muzică. M-a impresionat foarte tare și am simțit ca ăsta este drumul meu în viață, chiar dacă job-ul meu se relatează la administrarea unui website, sau

mai lucrez și alte chestii în paralel. Am urmat vreo 5 ani cursuri de muzică, pian în principal, la școala de muzică unde tot vroiam să compun piesele mele și tot încercam game, acorduri, armonii, care erau cumva diferite de muzica clasică, dar nici apropiate de muzica pop de la radio. Apoi în liceu am dat de programe minimale de creație muzicală pe 4 canale și atunci am început de fapt "producția". Wow, too much already :) .

EBRo: Hehe.. :) și eu pe la 11 ani i-am bătut la cap o grămadă pe ai mei să îmi ia o orgă electronică și nu m-am lăsat până nu au făcut-o. Thanks also for reminding me that! Haide să trasăm mai departe o paralelă. Ce aparaturi și tehnici foloseai atunci pentru a produce muzică și ce folosești în prezent ?

Xplore: Păi practic am început producția cu soft-uri free de DOS (Disk Operating System, ceea ce precedea Windows-ul pentru cei care-și mai aduc aminte de perioada aceea înfloritoare a .EXE-urilor și .COM-urilor), Mod Tracker parcă-i zicea, care creaa muzică pe 4 canale și ca instrumente aveai sample-uri pe 8 biți. Apoi am dat de programe care mai de care mai meseriașe, care playau aceste Mod-uri, și ulterior de IT (Impulse Tracker, tot pentru DOS/Win) care avea 64 de canale, plus efecte ce se puteau schimba la fiecare notă, volum pe notă, etc. Partea bună era că toate fișierele muzicale ce puteau fi playate conțineau sursa, deci eu vedeam ce instrumente foloseau alții în muzica lor, cum au reușit să scoată anumite efecte, cum lucrau ei de fapt și puteam să includ sample-urile lor și în muzica mea. O perioadă foarte înfloritoare a scenei de muzică electronică. Băieții de afară se jucau în timpul ăsta cu Atari, Amiga și Commodore, care aveau și plăci de sunet care sunau într-un mare fel. La un moment dat era o placă Gravis Ultrasound care avea RAM pe ea, special pentru încărcarea sample-urilor și care suna cristal din câte am auzit. Am încercat tare mult să-mi iau una, dar am început cu un DAC mono sau stereo, practic o placă cu tranzistoare pe ea legate cu niște fire la computer, care suna într-un fel marfă, iar ulterior, un Sound Blaster imens, luat de la un prieten (nu-mi mai amintesc dacă mi l-a dat sau l-am împrumutat de la el). Suna super ok pentru ce făceam eu la perioada respectivă, adică electronică. Acum m-am lenevit un pic și folosesc Ableton-ul cu vreo 7-8 plugin-uri VST, ceva acolo de mastering, content, să iasă și să sune bine din canale, nu neapărat din master. O să încerc să revin la dragostea mea de ani de zile care a fost Reason-ul și care acum este upgradat cu un synth foarte miștoc, Thor-ul dacă ai auzit de el. Am o clapă MIDI simplă cu

4 octave M-Audio, dar încerc să-mi iau anul care vine (2012) un microfon bun pe USB tot de la M-Audio, care sună super ok pentru ce vreau eu să încerc, o placă externă, un keyb de 25 clape și ce mai reușesc să iau, rămâne de văzut. Setup-ul meu este minimal, dar fac treabă bună cu el, zic eu. Deocamdată no hardware synths, deși s-ar cere un Novation ceva și chiar un Nord pentru bass lines. Mai am o pereche de Alesis M1Active 620 care sună chiar ok, cu rounded bass. Aș vrea să-mi mai iau niște MSP5-uri de la Yamaha pentru producție și mastering și să scap de monștrii ăștia de Alesis pe masă, dar asta mai târziu un pic nu chiar acum. I think this covers it :)

EBRo: Cum arăta scena muzicii electronice românești la acea vreme și cu ce alți împătimiți ai acestui gen interacționai ?

Xplore: Umm... Scena era mică, growing slow, eram toți dispersați, care mai ieșea un pic în Ungaria sau Germania. Unii poate prin Serbia, pe la vreun festival, pe la vreo cântare, dar mai rar. Scena din Timișoara, Arad și Cluj a fost mai puternică din câte știu eu. Aveau ceva festivale "Cluj Raving Society" și "TMBase" la care am participat și eu de câteva ori, foarte fain. Pe la Brașov se mai organiza un PC Party unde am întâlnit trackeri ca și mine care lucrau piese pe 4, 8, 16 canale. Le prezentam acolo și mai câștigam și premii :) . Era mică scena, dar inovativă și motivată. Așa aveam parcă toți o plăcere maximă în a discuta toate detaliile unei piese, cum sună, ce sample-uri erau folosite, gen "ai văzut cum a făcut aia acolo", etc. Apoi cum timpul a trecut fiecare a mai început să scoată în afară, să "bage" în vreo trupă, fiecare cum a reușit. De colaborat foarte subțire, eu vin din Pitești, unde nu se întâmplă literalmente nimic în direcția asta și orașul ăla are vreo 170k ppli sau mai mult. Deci u can imagine. Prin Brașov am mai fost pe la Dermon (Comitetul Central și acum are o trupă marfă, am uitat cum îi zice), mai era Toshy tot din Brașov, băga jungle hardcore și ce mai prindea. Erau vremuri bune, dar nu prea am avut mari colaborări. Eram mai "singuratic" așa în perioada aceea și fiecare vroia să se afirme ca să zic așa. Acum îi vremea de colaborări, când scena de hip-hop a crescut atât, cea de electronică nu mai zic.

EBRo: Ai fost plecat o perioadă în Canada. Care era nivelul acolo față de România și în ce sens ți-a schimbat acea experiență mentalitatea, orientarea muzicală și stilul muzical abordat ?

Xplore: Nivelul în Canada, ce să zic, sunt departe, dar nu prea am întâlnit produceri. Cam puțintel în Vancouver față de ce mare e ca oraș. În cluburi se băga mult disco funk, industrial chiar și drum'n'bass westcoast, acela pozitiv, super marfă. Deci nu prea e scenă de produs pe-acolo. Barurile și cluburile sunt foarte faine, dar ei ascultă mult rock dintr-asta nou de e și prin state, heavy cu voce și pozitiv. Stațiile radio rup pe rock. Și mai au pop-ul american. Cam așa. Însă găsești shop-uri de viniluri așa cum trebuie, stai, pui, ascuți, mai iei unul, iar pui, îți cumperi. Umbli, cunoști oameni, începi să pui muzică. Deschiderea e foarte mare dacă vrei să faci ceva. Different thing acolo decât la noi. Dar parcă tot aici îi scena mai bine conturată, mai ales în București. Tot ceea ce zic, zic comparativ cu Bucureștiul, pentru că aici sunt acum, și i'm here to stay. At least for a while. În Pitești, orașul meu natal, e frumos, dar din păcate nu prea se întâmplă mare lucru. Acum au început și ei să mai organizeze câte un event, câte o dudă, mai o lansare de carte, mai o trupă, etc.

EBRo: De-a lungul timpului ai intrat în contact cu diverși artiști ai genului din toate regiunile de reper ale țării. Cu ce întâmplări și momente plăcute ai rămas legat de artiștii și publicul cu care ai interacționat ?

Xplore: Păi nu prea am avut tangențe mari cu ei decât la event-uri și la pre-event gatherings, când eram toți și ne bucuram unii de alții că participăm toți la event și că e marfa. TMBase, am fost de 2 ori, prima oară a fost foarte marfă, a doua oară acum 2-3 ani m-au pus de la 5 la 6 ultimul și eram praf de oboseală și de whiskey-cola plus emoțiile de rigoare că eu nu prea pun ca dj decât rar la private parties, când mai reușesc și eu să pun mâna pe niște CDJ-uri. Dar asta se va schimba :) .

EBRo: Cu cine ai colaborat și ce alți oameni merită amintiți pentru eforturile promovării muzicii electronice la începuturile ei ?

Xplore: Ți-am mai zis, nu prea am avut ocazia, marea mea chesă a fost ieșirea pe Pure Substance Digital în 2006 parcă, un label din Malaysia care m-a pus în contact cu artiști worldwide. Bine, nu instant, dar am început să cunosc o gramadă, plus alte label-uri cărora le-a plăcut stilul meu. Nenea Hernan a zis că sunt ok, am mai crescut un grad. Apoi Armin și apoi au început să curgă review-urile. În țară nu prea știu ce se întâmplă, noroc cu tine că ne pui în contact pe toți cu grupul de pe Facebook și cu ceea ce faci tu cu electroblogro.com

(keep it alive bro!). Altfel nici nu aş fi ştiut că sunt atâţia compozeri aici. Ştiam anii ăştia că au început băieţii să-şi facă labeluri pe-afară şi m-am bucurat de asta, mai ales că multe din release-uri sunt de la băieţii locali. Keep in coming.

EBRo: Povesteşte puţin despre "epoca" Web, club pe care îl frecventai.

Xplore: Epoca Web, când mixa Marika după 2 playere de CD dintr-acelea oldskool cu staţie şi când se termina piesa, dădea drumul la cealaltă şi se juca cu volumele de pe playere. Mi se pare că nici nu avea mixer. Ce vremuri. Omul se vede că a vrut de la început, no matter what. Apoi Vasile (DJ Vasile) care era sufletul petrecerii în Web când apărea. Electric Brother, trupa, atmosfera, câţiva prieteni cu care mai veneam prin Web. Era un loc aşa care mirosea a underground de la o poştă. Nu conta cu ce se îmbrăcau participanţii la seara respectivă dar toţi sau mai bine zis fiecare era dat cu parfumul lui de underground. Pictori, clubberi, produceri, deejay, arhitecţi, sketch artişti, 3d artişti, computer ppl, graferi, nu ştiu, oricine care mirosea cumva underground-ul venea acolo. Şi era super marfă. Şi am pus parcă de 2 sau 3 ori. A fost marfă răspunsul. Acolo e... tra-la-la. Cum e acum e ok, să zici, dar nu mai miroase aşa bine a underground românesc. E doar dj-ul care pune muzică de afară sau de pe platane (tot de afară). Ar trebui reinstituat Web-ul cumva şi tot cu aceiaşi oameni şi să mai vină şi alţii.

EBRo: Ai experimentat multe genuri muzicale, chiar şi din afara sferei electro. În care te regăseşti cel mai bine ?

Xplore: Eu am început cu trance, deşi în liceu eram rocker. Se potrivesc astea ca nuca-n perete, dar din muzica electronică gen electro-pop-electronish cum suna muzica pe 4, 6, 8 canale am dat direct în trance. Aşa am simţit eu la vremea respectivă. Apoi am dat-o pe tot felul. Dance aşa. Apoi am dat de Web şi a început să mi se schime perspectiva. Apoi am dat de nişte CD-uri aduse din UK cu speed garage şi deep house şi d-astea. Iar mi s-a schimbat perspectiva. La momentul respectiv lucram într-un studio de muzică din Bucureşti, asta prin '99-'00, unde am pus şi eu mâna pe un mixer, pe un efect hard, pe un microfon, pe o clapă Kurzweil, pe un Roland. Aveam boxe (monitoare) de studio JBL care sună într-un mare fel. Deci am trecut cam prin toate. Favoritele mele rămân trance, jungle-ul şi deep-house-ul şi acum mai nou nu-disco (incluzând piesele de genul compilaţiilor Hed Kandi). Îmi place în

continuare ce fac oamenii recent cu rock-ul, ascult cu plăcere dub, drum'n'bass. Ambientul mă relaxează cel mai mult, însă nu mă regăsesc creând foarte mult ambient, poate ceva tot cu un pic de beat și înspre electronică (genul de electro american), dar nu așa lipsit de armonie cum e al lor. Deci o fuziune.

EBRo: Cu ce te ocupi în prezent muzical și extramuzical și ce planuri ai pentru viitorul apropiat ?

Xplore: Muzical aproape orice. Vreau să lucrez un album ce se va numi "Shipyard" și va avea 9-10 piesuci, pentru Pure Substance. Eu pentru ei lucrez acum cam toate albumele, adică vreau să le scot cu ei. E ambiția mea. Ei m-au scos în față afară și vreau să scot cu ei chestii mișto. Mai lucrez pentru un site de muzică, care-mi aduce niște bănuți (in the long run) și vreau să încep să pun pe la evenimentele lui Marika, dar asta nu știu când și unde, vom vedea. Adică el va zice unde și cum, vreau să-mi lansez ultimul album de progressive cu el într-o seară. Muzică lucrez după 5pm și tot weekendul, când nu fac altceva. Fac și producții pentru serii de desene 3D sau poate reclame, sau un produs ceva, dar încerc să scot calitate, altfel nu prea fac compromisuri. Fac eu cumva să-mi bag Trademark-ul meu peste ce vor ei și să nu le dau lame stuff.

EBRo: Mulțumesc și mult succes în continuare!

Xplore: Și eu mulțumesc. Să ai mult succes cu proiectul tău.

4.3.14. Satu Mare

DJ Big Junior (Norbert Kovacs)

Big Junior a început să mixeze în anul 1994, în cluburile din Satu Mare. În anul 2003 se afirma și ca producător muzical, lansând piesa "Multe de Făcut" pe compilația cu numărul șase "Mouse In House". Un an mai târziu a participat în Ungaria la un "DJ Championship", unde s-a clasat printre primii zece din 300 de participanți.

Robbie Jay (Robert Zoltan Zakany)

Robbie este fiul renumitului actor de la Teatru de Nord din Satu Mare, Zakany Mihaly. Activitatea muzicală a început-o sub numele de Scotty G. În anul 2000 a pornit prima lui emisiune dedicată fenomenului electro, numită "Only House Music", la postul de radio local Samtel.

DJ-ingul profesionist a început să-l practice începând cu anul 2002. Mai târziu a beneficiat de un studio propriu și a pus bazele în anul 2005 unei agenții de booking. De asemenea s-a implicat în organizarea de evenimente sub marca Party DJ Team, având sub "aripă" în special dj din Ungaria. A lansat și conceptul Plastic DJ, un eveniment exclusiv doar cu dj care mixează pe platane muzică techno.

Această orientare și gusturile muzicale l-au favorizat ajungând un obișnuit al festivalului Delahoya, constant din anul 2006. A fost prezent de asemenea anual pe compilațiile aniversare.

A avut onoarea de a fi invitat și la alte festivale importante din țară și străinătate, precum Budapest Parade 2006 din Ungaria, Algarve Beach Party 2007 din Portugalia, sau evenimente din Slovacia.

În prezent continuă activitatea sa din cadrul radioului și pregătește un nou concept de petreceri numit Moonvibes, prin care dorește să promoveze muzica techno de calitate.

4.3.15. Sibiu

Adi Dumitra

Adi Dumitra este un dj care s-a implicat foarte puternic în promovarea muzicii electronice în țara noastră, venind dintr-o zonă cu un bogat trecut în istoria muzicii electronice românești, Sibiu.

A început să mixeze în anul 1999, adoptând un stil mai diferit, original, deep, hypnotic, mesmerizing progressive house, după cum l-a numit el. Apoi, trei ani mai târziu a pus bazele clubului Inside. De asemenea s-a implicat și pe segmentul producției audio și a înființat casa de discuri Only Records în anul 2003, respectiv sublabelul Snejl, patru ani mai

târziu.

Vremurile Inside au apus, iar acum se ocupă de clubul Unit, în același oraș, Sibiu. În ce privesc casele de discuri, la Only Records au fost lansate de-a lungul timpului producții semnate de nume autohtone precum Monochrome, Livio & Roby sau Jay Wave, cât și o mulțime de alți artiști internaționali. Reprezentanții noștri au bifat prin materiale precum "Livio & Roby - Supercar" (2006), "Livio, Roby & George G - Monochrome" (2007), iar Jay Wave a apărut cu un remix realizat pentru o piesă Kaan Duzarat, numită "Organic Intellectual" (2005), apărut pe un 12". Snejl este un label axat mai mult pe latura techno a muzicii electronice, cu materiale semnate de producători consacrați la nivel internațional precum Estroe, Jeff Bennett, Steve Rachmad, Darko Esser, Tahoe, Luciano Pizzella și mulți alții.

Ca și producător muzical Adi Dumitra a scos la lumină "acasă" în anul 2011 un remix realizat alături de Toygun, pentru piesa "Kimouts - Sequenced".

De mai bine de cinci ani poate fi ascultat live la Frisky Radio UK, unde găzduiește propria emisiune, numită "Conversions".

În 2012, Adi Dumitra lansează primul lui EP ca producător muzical "acasă", la Snejl Records, parte a casei de discuri pe care o deține, Only Records. Materialul este unul foarte deep, cuprinde trei piese, iar pe lângă varianta originală a piesei omonime titlului EP-ului, apare un remix foarte reușit dub techno din partea românului Toygun (Radu Băilă), respectiv Falko Brocksieper.

În continuarea articolului vă pun la dispoziție spre citire un interviu realizat cu Adi Dumitra, pentru ElectroBlog Ro.

ElectroBlog Ro: Salutari Adi!

Adi Dumitra: Voie bună Septimiu!

EB: Ești prezent de mulți ani deja pe scena sibiană, încă de la începuturi. Spune-ne cum ai ajuns să te implici atât de mult în promovarea acestui gen de muzică, ce oameni ai avut alături și ce alți reprezentanți ai muzicii electronice mai existau la acea vreme în acest minunat oraș plin de cultură ?

AD: Mă determini să fac un salt înapoi în timp, lucru care mă încântă într-un mod plăcut și

o fac cu o oarecare nostalgie. Nu am de gând să îmi scriu “autobiografia” aici, ar fi prea comun, singurul lucru pe care l-aș puncta este faptul că provin dintr-o familie cu o cultură muzicală extrem de dezvoltată, prin urmare am urmat școala populară de muzică și arte, în paralel, timp de 8 ani, iar instrumentul de suflet a fost și mai este pianul, de care am “abuzat” încă de la vârsta de 4 ani. Fără doar și poate, anii 90’ au fost decisivi pentru mine, curentul techno dar și cel de trance m-au ancorat definitiv în muzica electronică, aș putea spune chiar într-un mod obsesiv la un moment dat, lucru puțin deranjant pentru cei din jur. Cred că Sibiuul a avut momentele lui, mai ales în acea perioadă. Îmi aduc aminte cum “traficam” benzile de magnetofon, ascultam Europa Libera și încercam să înregistram orice. Era o foame incredibilă după muzica de bună calitate, iar accesul era extrem de limitat după cum bine se știe. Atunci când am hotărât să mă implic în “fenomen” am facut-o împreună cu Jay Wave, care deja “funcționa” pe piață ca și dj rezident în diverse cluburi locale, cât și pe la mare, iar atunci când cei 3 G au decis să deschidă “Chill Out”, care era proiectat ca și o rockotecă inițial, am încercat să îi convingem că e un moment oportun pentru ceva mult mai underground. Am fost ascultați și așa a luat naștere clubul care practic a format, cizelat și pe urmă a produs talente pe parcursul existenței sale.

EB: Deși nu se prea știe, Sibiu se poate mândri cu numeroși artiști în această sferă muzicală, un adevărat nucleu de promovare în special a muzicii techno la început și unde a avut loc prima paradă stradală. Descrie te rog atmosfera nouăzecistă.

AD: Cei care erau atunci sunt și acum. Mihai Popoviciu, Toygun, Jay Bliss, Das Komitee pe latură electro, italo disco, Atma și R-Tur pe cea de psy trance, goa, Voy Larkin pe cea de techno. Să îmi fie cu iertare dacă omit pe cineva. Sunt oameni care au fost implicați în formarea scenei locale, iar mulți dintre ei sunt încă și acum, chiar ne reprezintă laudabil peste hotare. Noi ne-am profilat mai mult pe latura de progressive house, care la sfârșitul anilor '90 era în mare vogă. Petrecerile din “Chill Out” au avut un cuvânt greu de spus, în acea perioadă existând și un crowd avid după muzică și distracție.

EB: Inside a fost un alt club de reper. Ce artiști s-au perindat pe acolo și care era atmosfera ?

AD: Proiectul “Inside” a luat ființă în anul 2004, atunci când am simțit că scena era relativ

stabilă și promițătoare. Chiar dacă a avut o viață relativ scurtă, 2 ani, trebuie să mărturisesc că am avut parte de petreceri foarte reușite. Deja pornisem și Only Records în 2003, cred că la acea vreme încă nu exista alt label underground la noi, prin urmare interesul era să asigur artiștilor mei un spațiu unde să poată fi ascultați. Am colaborat preponderent cu artiști străini, prin urmare era mai dificil de adus aici datorită costurilor puțin mai ridicate, dar ne-au călcat pragul Christian Cambas (Grecia), Kaan Duzarat (Turcia), Kazell (rezidentul Space din Miami), G-Pal și Anna Maria X, James Wilson (UK), Keith Thomson (UK), Simon Bell (Australia), Andy Newland (UK), am adus și brandul “Twisted Melon” din Anglia pentru 2 seri în club, Raoul Russu, Rosario Internullo, Livio și mulți alții. Tot ce mai pot să spun este că am beneficiat de un sistem de sunet extrem de fiabil, chiar dacă am investit foarte mult în el, motiv pentru care el mai există și în momentul de față.

EB: În prezent te ocupi de Unit. Ce ideologii s-au schimbat, ce orientări are acesta și în ce măsură s-au schimbat vremurile și "lumea de noapte" ?

AD: Unit este un proiect tânăr și foarte recent. Fostul Cotton din Sibiu, cred că a fost primul club din oraș după anii 90'. L-am preluat în urmă cu 2 ani, dar din motive “strategice” am ales să merg pe altă linie, lucru care nu a funcționat. Realizând că locul este deja uzat moral, în urmă cu 4 luni am decis schimbarea atât a numelui cât și a direcției în care suntem la momentul de față. Așa a luat naștere Unit, unde încercăm să promovăm tot ceea ce înseamna underground, de la house și deep house până la hip hop, funk, jazz, electro, psy, dnb cât și un concept relativ nou pe piață și anume Live Instruments. Vremurile de noapte s-au schimbat într-adevăr și din păcate trendul a fost și mai este unul descendent, așadar, nu mai avem un public care să justifice și să ne motiveze. Din păcate generația 2000 a rămas aceeași, dar fără a lăsa urmași, tinerii fiind axați mai mult pe mainstream și pe ceea ce se promovează cu insistență în momentul de față. Oldies, muzică de radio, MTV, etc. Numai vorbim de faptul că în orașul nostru “plin de cultură”, nu există multă cultură de gen și nici urmă de respect și apreciere pe care e normal să o ariți unui artist care se află în pupitru și care de multe ori bate kilometrii mulți să ne viziteze, iar sibienilor noștri dragi le este peste mână să platească o intrare simbolică. E puțin trist și frustrant în același timp.

EB: Anul 2003 a adus și o casă de discuri sub conducerea ta, Only Records. Cât de greu e

să te ocupi de așa ceva în România, ce oferă diferit față de restul și ce merite are până acum ?

AD: Only Records este proiectul meu de suflet dacă se poate spune așa. La începutul anilor 2000 eram deja în contact cu mulți artiști, în special de peste hotare. La noi încă latura productivă nu era dezvoltată decât la un nivel destul de redus. Primeam demo-uri multe și majoritatea sunau extrem de bine. Majoritatea erau artiști debutanți și asta a fost un lead pe care l-am urmat până și în ziua de astăzi. Am decis să realizez un mediu care să sprijine atât curentul cât și pe cei implicați, prin urmare, după multe pregătiri am avut primul release, al unui turc, Kaan Duzarat. Acum dacă mă întrebi, a fost destul de dificil, dar și “rewarding” în final. A fost nevoie de un label management pe care l-am ales din Anglia, Mixturi Ltd, care practic se ocupă de distribuția vinilului cât și de management și promovare. Nu mă așteptam să avem un impact atât de puternic, iar în iunie 2003 am primit un telefon prin care am fost anunțat că John Digweed a inclus releasul nostru în show-ul său de la Kiss100, actual Transitions și a făcut și o mică recenzie a acestuia în direct. A fost practic un moment de răscruce, în care am realizat că avem potențial și putem face lucruri frumoase. De aici mai departe totul a fost muncă multă, făcută cu pasiune, dar și realizările au fost pe măsură. Au urmat releasuri cu artiști deja bine definiți la aceea vreme, cum ar fi Subsky, Rouzbeh Delavari, Ozgur Can, Introvert, Christian Cambas și mulți alții, urmând ca în scurt timp să decid prima colaborare cu artiști romani, aceștia fiind Livio & Roby, ei fiind la începuturi. Cred că în afară de releasul lor de pe Audiotherapy încă nu aveau scoase piese pe piață. Primul a fost "Supercar", cu un remix al olandezului 3 Colours, urmând ca în scurt timp să realizăm al doilea ep sub egida Monochrome. Trackul în cauză avea același nume. Monochrome a făcut senzație, Hernan Cattaneo luând decizia să o includă pe cd-ul sau de la Renaissance, Sequential. Din păcate ne-a prins și pe noi valul “epocii digitale”, majoritatea distribuitorilor cu care lucram au dat faliment și am fost nevoiți să renunțăm la suportul “hard” și să ne axăm pe releasuri digitale. Cu toate astea trebuie să mărturisesc că în acele vremuri releasurile noastre se vindeau foarte bine, pentru fiecare ep scos aveam peste 1500 de unități vândute, eram nevoiți să facem repress.... Good old times!

EB: Mai târziu s-a desprind sublabelul Snejl. Din ce necesitate s-a născut și care este paleta de stiluri abordate, lansări și artiști ?

AD: Să vorbim și despre Snejl... În jurul lui 2006 - 2007 a fost o perioadă extrem de confuză pentru mine personal. Curentul minimal a acaparat piața și nu era deloc ceva care îmi spunea multe. Era greu de digerat și de înțeles, cred că în aceeași perioadă au început să se consume și “substanțe interzise” pe la noi și cred cu tărie că acela a fost începutul declinului. Muzica de acel gen corelată cu restul “obiceiurilor” nu a făcut altceva decât să dauneze cu desăvârșire, o spun cu o mare părere de rău. Așadar, release-urile de la Only au fost puse pe hold până în momentul în care reușeam să înțeleg încotro se îndreaptă totul. Pe parcursul a 6 luni, dacă nu mai mult, am fost extrem de dezamăgit de ceea ce se întâmpla. Snejl s-a născut dintr-o glumă, cu un prieten dj din Miami vorbeam despre curentul minimal asemănându-l cu un melc, deplasare înceată, glitchy, lipicioasă, chiar dacă își purta “house-ul” după el. Am vrut să îmi dovedesc că e posibil să răzbat și pe scena de genul acela, așa că am decis să lansez un sublabel pe care l-am denumit sugestiv Snejl și în care inițial nu îmi pusesem mari speranțe. Surprinzător, primul release a avut ecouri extrem de pozitive la acea vreme, a fost realizat de o tânără artistă din Argentina, Julie Amadeo și a beneficiat de remixuri de la binecunoscutul Dilo, Lega și Maxine Vegas. Lucrul acesta m-a motivat și am mers mai departe. Tânărul și deja binecunoscutul Terje Bakke a urmat cu un ep care iarăși a fost inclus în playlistul lui Digweed, iar pe urmă am decis ca trendul și curentul pe care o să îl urmez cu Snejl va fi unul majoritar techno. Probabil că ep-ul decisiv care a stabilizat pe undeva labelul a fost primul realizat cu Estroe, "Knetter EP", care a beneficiat de 3 remixuri, unul dintre ele de la nimeni altul decât veteranul Steve Rachmad, o legendă în ale techno-ului, italianul “analog” Luciano Pizzella și multi talentatul Dinamoe. Pot spune că artiștii care au lansat aici sunt de notorietate și îi menționez aici pe Estroe, Jeff Bennett, Giorgos Gatzigristos, Tahoe, Steve Rachmad, Deep Mariano, Christian Malloni, Ludovic Vendi, Aki Latvamaki și mulți alții. Pentru ambele labeluri însă, sloganul este de “quality over quantity”, prin urmare nu scoatem releasuri multe, ci ne focusăm foarte mult pe promovare și expunere. E esențial atât pentru artist cât și pentru noi.

EB: "Industria" autohtonă este în opinia ta saturată în momentul acesta de dj, producători, labeluri, agenții de booking, etc ? Crezi că este benefică explozia din ultimii ani în acest domeniu ? Cum crezi că vor evolua din punctul tău de vedere lucrurile în viitorii ani ?

AD: Industria autohtonă... se pot scrie pagini despre ea. Nu sunt convins însă că se poate

numi industrie în adevăratul sens al cuvântului. Există branduri puternice deja, iar evenimentele organizate sunt pe măsură. Da, cred cu convingere că este suprasaturată, postura de “dj” a devenit una foarte comună, orice tânăr cu un laptop și niște softuri “torentate” are pretenții exagerate deja, fără să își facă un background muzical, să aibe răbdare și să se documenteze. Este o consecință directă a revoluției digitale, despre care s-au scris și vorbit deja prea multe. Nu văd de ce nu ar fi benefică însă existența labelurilor, a agențiilor de booking, etcetera, însă cred că treaba făcută este extrem de superficială și naivă în același timp, iar recomandarea mea este ca cei care decid să se ocupe cu așa ceva să o facă cu mare seriozitate, perseverență și respect față de toți cei implicați. Românul a asimilat foarte greu noțiunea de apreciere, concurență loială și fair play. Muzica electronică este în esență supusă schimbărilor frecvente, este ceva natural! Nu aș putea spune încotro se îndreaptă trendurile, este ceva care urmăresc și eu cu mare interes și curiozitate. Ceea ce am observat în ultima vreme însă este că totul a devenit mai slow, se revine la sunetul organic și analog, lucru care spun eu, este foarte pozitiv. Curentul techno a devenit iarăși mai puternic decât oricând, în egală măsură cu cel de deep house, iar exemple pot fi nenumărate. E bine de punctat faptul că România deja are multe de spus din toate punctele de vedere și mai ales pe latura de producție.

EB: Ce planuri ai pentru viitorul apropiat în ce privește activitatea ta ca manager de club și al casei de discuri ?

AD: Nu aș putea să îți spun în momentul de față care sunt planurile pentru Unit, am abordat latura underground mizând pe o nișă inexistentă în oraș la ora asta și chiar dacă la suprafață Sibiul pare a fi un oraș cu un public consumator de așa ceva, lucrurile stau cu totul altfel. Mainstreamul primează, prin urmare aș putea afirma că pur și simplu nu există public pentru așa ceva, continuăm și așteptăm să vedem care e evoluția. În câteva luni de la redeschidere am avut sprijinul lui Mihai Popoviciu și Toygun în fiecare joi la Deep Thursdays, am avut The Model și Indie Jules, Dual Shaman cu un live act de excepție cât și a lui Adub și le multumesc încă o dată pe această cale, sunt oameni care se implică puternic și pun suflet în ceea ce fac, în aceeași idee potrivit căreia până la urmă reușim să încropim un crowd care să digere muzica și feelingul pe care încercăm să-l creăm. Ne-a călcat pragul și Pawas, Claes Rosen, Keith Thomson, Aeromaschine, Sonicvibe, Jay Bliss, Estroe și mulți

alții veniti de la depărtare și sperăm că putem continua pe aceeași linie. În ce privesc labelurile, nu o să fac altceva mai mult decât până acum. O să urmeze și release-uri proprii cât și EP-uri așa cum am obișnuit fanii până acum, sub aceeași egidă de “quality over quantity”. Prin urmare nu o să avem release-uri foarte multe, probabil câte un ep la fiecare 2 luni, pentru că ne axăm foarte mult pe promovare, ceea ce implică un volum de muncă mai ridicat. Încep și o serie de colaborări cu artiști români, pe care însă nu le pot divulga acum.

EB: Dar în ce privește postura de dj/producer muzical, ce ne pregătești ?

AD: Nu mă consider ca fiind un dj la modul în care ai pus întrebarea, o să rămân dedicat emisiunii mele de radio de la Frisky (www.friskyradio.com), care a depășit 5 ani de emisie și în care am avut ocazia să am invitați de calibru cât și debutanți, în special artiști din rosterul labelurilor. Avem deja în jur de 4000 de ascultători în fiecare lună, ceea ce este foarte “rewarding” pentru mine personal. Ca și producții o să iasă în sfârșit niste piese mai vechi ale mele, de la începuturi, cu remixuri produse de artiști de marcă precum Falko Brocksieper și Tahoe. Proiectul de anul acesta pe care l-am început cu Toygun se numește Prad Bitt și este axat cu preponderență pe genul meu de suflet, dub techno. Avem un ep pregătit deja, pentru care urmează să găsim o “casă” bună. Alte producții sub marca Adi Dumitra & Toygun au captat interesul unor labeluri majore, dar o ținem pe hold momentan în ideea unui label nou care va lua ființă în 2012 și care vine din Argentina, unde am format o familie mică și unită care o să reprezinte ceea ce se va întâmpla pe el. Îți pot spune tot în premiera că se va numi Get Slow, iar dintre membrii aș enumera Deep Mariano, Phonogenic, Franco Cinelli, Yoshitaca, Adi Dumitra, Toygun, London Underground.

EB: Ce stil vei aborda și cum a evoluat el de-a lungul timpului ?

AD: Ce pot să îți spun... stilurile abordate au fost majoritar mulate pe linii melodice, de la progressive house la techno, deep house, tech și mult dub techno.

EB: Ce alte preocupări extramuzicale ai și cu ce îți place să îți ocupi timpul liber rămas ?

AD: Nu am foarte mult timp la dispoziție, prioritățile mele sunt familia cu cei doi copii minunați, firma de care mă ocup îmi consumă tot timpul rămas. Cei care mă cunosc deja știu lucrul ăsta. Atunci când mai am ceva timp rămas și atunci când e sezonul potrivit, urc

la munte unde îmi “exercit” pasiunea din copilărie, pescuitul la păstrăv, muscaritul. Mai rămâne cititul și muzica, dar cum îți spuneam, timpul e foarte limitat.

EB: Îți multumesc și îți urez baftă multă!

AD: Mulțumesc și eu, baftă în continuare cu blogul tău, faci o treaba bună care sper să aibă rezultatele pe care le dorești! Toate cele bune.

Jay Wave (Barbusiu Vasile)

Jay a început să producă muzică în anul 1992, inițial spre o destinație mai comercială, sub aliasul DJ Wave. De mixat s-a apucat patru ani mai târziu și alături de bunul său prieten Adi Dumitra, a contribuit mult la promovarea muzicii electronice în orașul natal. A fost rezidentul fostului club din Sibiu, Inside.

Sub numele de scena DJ Wave a produs piesa care a beneficiat și de un videoclip, numită "În Valuri", precum și alte materiale lansate pe compilațiile "Mouse In House". A mixat în anul 2001 alături de DJ Charlie ediția cu numărul trei a seriei amintite.

Sub aliasul Jay Wave a bifat de asemenea câteva prezențe discografice, dintre care amintesc EP-ul "Samsara" (2005, Sog Liquid) și un remix la Only Records pentru piesa lui Kaan Duzarat, "Organic Intellectual".

Prâslea (Cuntan Florin)

Florin este cunoscut pe scena transilvaneană de mai mult timp ca Out-tex. A participat la diverse festivaluri importante pentru fenomenul techno, precum Technoholix sau Delahoya.

Discografic a fost prezent solo cu prima sa piesă, "Jurnal De Bord", pe compilația cu același nume lansată în anul 2009 de Arpiar. Rhadoo, Pedro și Rares au fost cei care l-au descoperit și propulsat pe scena muzicală românească, sub aliasul Prâslea. Pe același release Florin a apărut de asemenea cu proiectul format alături de El Cezere, numit Afumați, cu piesa "Ne Cunoaștem".

A mai colaborat alături de Mihai Popoviciu și Jay Bliss pentru piesa "Vegas", lansat

pe primul EP semnat Pagal, Mihai Popoviciu & Jay Bliss la All Inn Records, "Mime Tachine" (2009).

În prezent a desfășurat un nou proiect alături de Raresh, intitulat Praslesh, cu care a lansat materialul "Out Of Time" la labelul autohton Understand, deținut de Prâslea, Cezar (El Cezere sau Cezar Lazar) și Kozo (sau Kozonak), trio-ul descoperit tot de cei de la Arpiar.

4.3.16. Târgu Mureș

Addo (Andrei Ștefan)

Andrei a început activitatea de dj-ing în anul 2003, cot la cot cu Dan Bazix. Apoi au urmat câteva gig-uri pentru cei doi vechi colecționari de viniluri drum and bass, în orașul natal, alături de ceilalți pionieri locali ai genului din Tg Mureș, cei de la LBC Kru. Au fost și unele ieșiri în afara orașului, invitați de către cei de la Unusual Suspects.

Doi ani mai târziu, Addo și Bazix au pus bazele organizației de promovare a drum and bass-ului și ritmurilor sparte, numită Bamse Kru. În decurs de doi ani au reușit să organizeze evenimente importante pentru mureșeni și să aducă artiști precum germanul Corn Flex, Cosmin TRG și AnonimTM în Bastionul Cetății Medievale, respectiv Henree (Triad, Germania) în clubul Avi-Cola.

Au urmat pentru talentatul dj Addo participări la petreceri și festivaluri pe tot cuprinsul țării și un rezidențiat în clubul clujean La Gazette, cu petreceri lunare alături de mai vechiul său prieten, Dan Bazix. S-a petrecut totuși în timp o schimbare, experimentând în afara vechii iubiri, drum and bass-ul, genuri noi precum electro, tech house sau deep house, stiluri pe care s-a concentrat destul de puternic în ultimii ani.

În prezent se află sub aripa agenției de booking Tricktrackent.com din Olanda și se pregătește pentru lansarea sa ca producător muzical.

Dan Bazix (Dan Bompa)

Dan a început, la fel ca mulți alți pasionați ai muzicii electronice din perioada anului

1995, cu clasicele trackere (Impulse Tracker), pe un pc 3x86. Primele sale tentative de producție au fost inspirate de valul rave al momentului.

Șase ani mai târziu, după ce a fost implicat într-un proiect cu orientare hip hop și downtempo local, a început activitatea de dj-ing, promovând drum and bass și breakbeat.

Din anul 2005 a înființat Bamse Kru, din care mai făcea parte Addo, care avea scopul să promoveze genurile preferate. De atunci a trecut la un nivel mai înalt, mixând prin toată țara. Dbridge, Marcus Intalex, Breakage, DJ Lee, Teebee, Concord Dawn, Black Sun Empire, Noisia și Pendulum sunt doar câteva nume importante cu care a împărțit scena la cele mai importante petreceri și festivaluri din țară la care a participat. În anul 2007 a depășit chiar și granițele țării, mixând în orașe precum Dresde, Berlin sau Barcelona.

Începând cu anul 2008 a dezvoltat un nou concept numit 360, “open wide music in an open wide dimension”, care spunea că muzica nu se cataloghează prin genuri sau BPM, ci prin energia și emoția care o transmite ascultătorului.

Anul 2010 a fost cel în care Dan s-a reîntors la rădăcini. A început să producă muzică folosind aceleași căi și unelte ca acum 15 ani, împărțindu-se egal între piese cu 170-174 sau 110-130 BPM, sub aliasul Bicks.

Dual Shaman

Dual Shaman sunt doi frați din Târgu Mureș, Dacian și Vio Mureșan. Au început să producă muzică în anul 2007, an în care au debutat de asemenea discografic cu EP-ul “Fading”, la labelul de vean 3 Liquid Hertz.

“Noi am început serios cu muzica electronică spre finele lui 2007, când am semnat cu labelul 3Liquid Hertz din Deva, condus pe-atunci de Alin Dimitriu, Alexandra Marinescu și Dan Mardan (Danmad). Am lansat primul EP, Fading, un fel de lounge tech și un remix EP pentru Refract, ceva mai de peaktime. Soviet Lounge (de pe primul EP) a intrat în top la DJ Download și am fost invitați să facem un dj chart, ceea ce pentru noi era ceva uber la vremea aia.” (Dual Shaman)

Trei ani mai târziu au scos la lumină EP-ul “Ocean Breeze”, la casa de discuri

Darko Esser. Unul dintre remixurile prezente pe acesta, realizat de TJ Kong și Nuno Dos Santos, a fost extrem de bine primit de mai marii scenei internaționale precum Carl Cox, Digweed, Loco Dice și Steve Bug. Recent a fost inclus pe CD-ul lui Pete Tong, numit “Tracks of the Year 2011”.

De-a lungul timpului Dual Shaman au mai semnat cu labeluri precum Manual Music, Wide Angle, Snejl, Proton, Origami Sound.

În ultimul timp Dacian și Vio s-au axat mai mult pe sound desing. Au creat mii de sunete pentru giganți ai industriei de sampling precum Sony Creative Software, Zero-G sau Sample Magic. Producțiile lor s-au bucurat de mare apreciere din partea unor reviste de specialitate precum Future Music, Computer Music, Music Tech. Lucrurile au evoluat înspre bine și au pus bazele propriului label, numit ShamanStems.

“Suntem mari pasionați de hardware. Avem o groază de drum-machineuri, analoage, module de sunet, VA-uri, controllere. În live folosim doar o mică parte, piesele principale fiind Elektron Machinedrum UW+ și Doepfer Dark Energy. Pe viitor o să integrăm și un AcidLab Bombass, poate și Formanta Polivoks dacă ne permite spațiul. Pentru 2012 lucrăm la un album, live set nou și continuăm cu ShamanStems pe partea de sound design.” (Dual Shaman)

Rapala

Târgumureșeanul a apărut pe scena muzicii electronice în anul 2000, organizând petrecerile numite Subsolv Sonic, petreceri de pionierat pentru orașul natal, alături de cei din LBC Kru. Din acest colectiv mai făceau parte Wrk și Theza. Scopul lor era promovarea muzicii electronice, în special a ritmurilor sparte. Apoi gașca s-a mutat în cetatea medievală, unde au susținut petrecerile "Fundamental Breakz". De asemenea, “ocupau” ocazional și sala fostului club de fotbal ASA, pentru astfel de evenuri.

Începând cu anul 2002 Rapala a participat la numeroase festivaluri importante din țară, precum Peninsula, Delahoya, TmBase, 48 H, Summer Break.

Apoi, înainte de a “emigra” în Timișoara, a fost rezidentul clubului Avicola, unde a susținut seri tematice alături de Wrk în perioada anului 2005. Un an mai târziu a început

colaborarea cu Hazee în cadrul Dub Predatorz. Prin anul 2008 Rapala a pus bazele altei colaborări alături de Kojok, cu care formează Kojokstan Troopers, prin care promovează genul drum and bass.

În prezent este prezent pe scena timișoreană, îl puteți auzi punând regulat în clubul Al-Kimia, unde mixează aceleași stiluri de muzică electronică preferate.

4.3.17. Timișoara

DuBase (Sebastian Bora, Oradea)

Sebi a început în anul 1997, pe vremea când era student în Cluj Napoca. Acolo i-a cunoscut pe cei de la Cluj Raving Society, cu care a legat o strânsă prietenie. Un an mai târziu s-a implicat și în radio, participând la realizarea emisiunii "Welcome to the Club!" de la Radio Sonic Cluj, alături de Seba 1394, Sever Muresanu și Hajdu Tamas.

În anul 2002 pune bazele labelului Guerilla Outernational, siglă sub care organizează numeroase petreceri și promovează breaks-ul alături de Leizaboy. Tot cu acesta începe o serie de sesiuni live în cadrul festivalului Tiff, unde au reilustrat sonor filme mute alese din arhivele cinematografilei. Au fost prezenți cu acest concept și la un festival în Cehia.

DuBase a fost plecat un timp peste granițe, în Irlanda, de unde a adus brandul Babalonia, pe care l-a implementat în România alături de vechiul său colaborator, Leizaboy, precum și Injektah respectiv K-lu. Tot sub aceasta siglă a găzduit Bablonia Show, la radio-ul online al celor de la AnonimTM. De-a lungul timpului a mai activat în domeniul radioului prin sprijinul celor de la Drums.ro .

Brigada Artistica Urbana, Yellow Cab 66 și Narkoma (hard-core) sunt alte grupuri muzicale cu care Sebi a colaborat.

Dar haideți să aflăm mai multe despre acesta dintr-un interviu realizat pentru ElectroBlog Ro.

ElectroBlog Ro: Salutări Sebi și mulțumesc pentru marea amabilitate de a discuta despre activitatea ta muzicală!

DuBase: Servus! Sunt și eu onorat să pot povesti partea mea de snoavă.

EB: Haide să ne întoarcem în trecut și să ne povestești cum ai început să asculți muzica electronică, când ai trecut la fapte și prin ce mijloace ?

DB: Am fost întotdeauna pasionat de muzică. Țin minte că ascultam înainte de '89, la radio în cazul meu, dat fiind că am crescut lângă granița de vest, era un radio din Budapesta. Era muzica acelor ani, nimic legat de muzica electronică, dar îmi oferea un avans față de ce puteam asculta la timpul respectiv la radio în țară. La un moment dat după '90 cândva am primit cadou un casetofon și am început să-mi fac colecția mea de casete. Lucrurile erau atât de simple: aveai casete, aveai muzică. Ca adolescent eram fascinat de emisiunile lui Lenti Chiriac și "metalele grele și foarte grele". La un moment dat, în primii ani de studenție în Cluj, în aceeași fervoare a colecționarului de muzică, am găsit o casetă a celor de la Prodigy, respectiv albumul "Music for the jilted generation". A urmat, firesc, un alt drum de bătut, unul complet nou. Restul e istorie cum se zice. Obişnuiam să frecventăm întrunirile și chefurile organizate de cei de la CRS, pe care le-am găsit întâmplător sau nu în perioada în care făcusem schimbarea de macaz. Lucrurile se legau. Cu timpul, din curiozitate am urcat la pupitru. Vroiam să știu cum se face pasajul între piese, ce se întâmplă acolo. S-a și ivit o ocazie să-mi cânt plăcile și de atunci asta fac.

EB: Care era atmosfera clujeană și transilvăneană în anii '90 ?

DB: Muzica house, techno și trance a atras din prima o mână de oameni entuziaști și mai apoi a creat nucleul dur. Cei de la CRS au primit o seară de joi la subsolul Casei de Cultură a Studenților, unde ne-am cunoscut, împrietenit. Era formată deja o gașcă extinsă. Lumea era foarte interesată de muzică, nu era doar socializare de club. În vara lui 1997 s-a organizat primul festival în aer liber de la Hoya. Deja erau mulți oameni atenți la desfășurarea explozivă a muzicii techno. Concuram deja cu un festival al berii, ca proporții. Chiar însemna ceva, să poți mobiliza lume diversă pe aceeași "frecvență".

EB: Ai fost prezent la radio promovând acest stil de muzică, într-o vreme destul de săracă în acest domeniu. Care era atmosfera din spatele show-ului "Welcome to the Club!", echipa și cum era primită emisiunea ?

DB: Prin '98 la inițiativa lui Seba 1394, care deja avea experiență de radio, s-a născut Welcome to the Club, o emisiune fără hotar în muzică. Asta ne-am propus, asta am făcut. Un bun prieten, Sever Mureșanu, ne furniza mixtape-uri din Canada, noi puneam la bătaie colecția noastră. Nu am date despre rating, adevărul e că nici nu prea ne interesa într-atât de tare încât să ne descumpănescă. Dar știu că primeam scrisori de la ascultători. Însemna mai mult ca o cifră. Unul din ei e acum și el dj de radio și nu numai, fiind implicat și-n proiectul Setilla. În ecuația emisiunii, Seba 1394 avea aportul în tot ce venea din Anglia, fie 2 step, house sau drum and bass. Noi ceilalți eram fascinați de sunetul downtempo și trip hop a la Ninja Tunes, așa încât era un amestec echilibrat între cele două tabere.

EB: De numele tău este strans legată emblema "Guerilla Outernational". Ce a realizat și ce a vrut să însemne pe scena muzicii electronice românești ?

DB: Prima pornire a fost să mă detașez de ce însemna CRS, eu personal nu mai cochetam cu muzica techno. Mă îndreptam spre broken beats, breaks de ceva vreme și am vrut să continui pe cont propriu. Am și început să mă implic sporadic în promoterism, cu cunoștințele în domeniu mai degrabă decât cu fonduri serioase. M-am mutat la Oradea și am aplicat local ce învățasem la Cluj. G.O. a însemnat diversitate muzicală și asta face în continuare, sper, multă vreme încă.

EB: Ai fost plecat o vreme în Irlanda. Ce ai găsit diferit acolo față de România ?

DB: A fost o bună experiență de viață. Am să încep prin a vă zice că o perioadă am locuit undeva în liniștea rurală, la mică distanță de Dublin, undeva în zona din care se trag celebrii Moloko. Am fost de-a dreptul surprins că în sătuc există un magazin de instrumente muzicale. Comparând asta cu un sat din România diferența e evidentă. Muzica curge prin venele fiecărui irlandez. Dublinul mi-a oferit șansa să intru într-o lume foarte diversă etnic și cultural. Am redescoperit plăcerea de a căuta printre vinyl-uri, o dată ce am găsit magazinul celor de la Allcity, aflând ulterior că au și o casă de discuri respectabilă. Am cunoscut un promoter în persoana lui Lex Woo, care mi-a oferit câte un gig săptămânal vinerea în Southwilliam Bar, locul unde am găsit Babalonia Tropical soundclash. Împreună cu Leizaboy am participat pe aceeași filieră la Festival of World Cultures în Dublin, în cadrul unei seri est-europene alături de nume mari din muzica world: Sergent Garcia,

Mahala Rai Banda, Mulatu Astatke and the Ethiopiques. A însemnat mult pentru noi, ca pe vremuri o casetă bună.

EB: La întoarcere a urmat "epoca" Babalonia. Cum s-au desfășurat evenimentele realizate sub acest brand, ce ai încercat să aduci nou ?

DB: Cunosându-l pe Lex Woo, care pe lângă promoterism e designer și dj veteran în Dublin, lucrurile veneau de la sine. Am săpat mult în muzica africană, sudamericană, folclorul estic. Am început o seară consacrată în Timișoara, grație celor de la Van Graaf K-fe, împreună cu Leizaboy, Injektah și K-lu, continuată în eter ca emisiune la Radio AnonimTM până în prezent.

EB: Evenimente, Radio Sonic, AnonimTM, Drums.ro. Ai fost în contact direct tot timpul cu publicul. Cum a evoluat în opinia ta cultura aceasta electro de-a lungul timpului în România și care este direcția spre care ne îndreptăm ?

DB: Ca în filmul Midnite in Paris a lui Woody Allen. Există în fiecare din noi nostalgia unei "belle epoque". Dar lăsând la o parte comparațiile, lucrurile au evoluat în bine. Au apărut multe evenimente de anvergură, TMBase, 48H, Summer Break, pe lângă cele care erau doar de oportunitate și dispăreau în 2-3 ani. Intrând în era digitală sunt și mulți actori noi, fie că sunt dj sau produceri, unii dintre ei notabili cu succes și în afara granițelor.

EB: Cum a evoluat stilul și preferințele tale muzicale în tot acest timp ?

DB: Am început fascinat de techno-ul lui Jeff Mills, apoi am mers spre breakbeat o lungă vreme. De atunci sunt foarte eclectic, de la jazz la reggae, uk garage, jungle, synthfunk, electronica. Depinde de locul și lumea care ascultă.

EB: Ai colaborat strâns cu numeroși artiști din Cluj sau Timișoara. Ce nume sunt demne de amintit și ce alți oameni stimezi din muzica electronică românească ?

DB: Roli Breaker și Dudu ca vizionari, Ufo, Leizaboy care mi-e și cel mai bun prieten muzical, Newgotti, Ufe și Zicu, Vasile, Snow, Seba1394, Planet Hell, CosminTrg, Alien Pimp, Unusual Suspects, B.A.U., Dru Klein, Norzeatic, K-lu, Zgomot și lista ar putea continua, pentru că sunt destui deocamdată sub radar.

EB: What about Yellow Cab 66 ?

DB: A fost o colaborare scurtă, mai mult un jam session, însă notabilă rămâne colaborarea cu Narkoma, o trupa de hard-core clujeană sub bagheta lui Paul Opriș alias Godmode sau Planet Hell.

EB: Ce ne pregătești pe viitor ?

DB: Sper să îmi fac timp pentru producție muzicală, pentru că am amânat-o în favoarea radio-ului, DJ-ului, etc.

EB: Închei aici călătoria prin trecut, prezent respectiv viitor și îți urez multă baftă!

DB: Să ne vedem cu bine și-n 2030.

Injektah

Injektah a început să producă muzică în anul 1995 și din 2000 este reprezentantul unui stil mai exotic pe scena muzicii românești, raggae, cu influențe jungle, dar sfera în care se întinde abordarea sa artistică este cu mult mai extinsă, chiar și până la world music.

A colaborat îndelung cu Pacha Man pe albumele acestuia lansate la casa de discuri Nova Music: "Drumul Către Rastafari" (2003) și "Contra Curentului" (2005).

Tot în aria raggae, a pus bazele în anul 2004 sound system-ului Fiyah Burn Sound, singurul de acest fel din România, cu care a fost invitat și peste granițele țării. Injektah a colaborat în cadrul acestuia cu Mighty Boogie și MC-ul General Trix.

În 2005 a produs aproape întreg albumul lui Skizzo Skillz, "Cel Mai Tare Raper de Care N-Ai Auzit".

Șase ani mai târziu Injektah a semnat pe compilația "Subcarpați - Culese Din Cartier", piesa "Scumpă M-o Ținut Maica", o abordare în stilul caracteristic a unei piese din folclorul național cântată de Florica Ungur.

K-lu (Alin Constantin, Hunedoara)

Alin a urcat prima dată pe scenă în postura de solist vocal, în 1995, an în care activa în trupa hardcore Ză Ics.

Cu muzica electronică a început să cocheteze abia din anul 2004, după ce a trecut și el prin "epoca" breakdance-ului. În ce privește genul abordat are o largă orientare spre funk, hip hop, broken beat și breaks, însă gusturile sale muzicale și cultura muzicală nu îl pot încadra într-un gen anume. Este unul dintre cei mai talentați turntable-iști din România, care împrumută în mixurile sale tehnica scratch-urilor. În Timișoara, locul unde este stabilit acum, a participat la festivaluri importante precum TMBase și AnonimTM.

A realizat o colaborare inedită cu Filarmonica Banatului, în cadrul „Trio Turntables și Orchestră”, realizat de compozitorul Gabriel Almași. A mai colaborat cu artiști sau trupe precum Funky Grownl (Petrică Ionuțescu, Lucian Naghi, Gabriel Almași, Plitea Cătălin, Paul Eugen) sau Popa Sapca. Un alt moment important din cariera sa a fost prezența la Festivalul de Jazz de la Garana, unde a participat alături de Tavi Scurtu, Uțu Pascu și Daniel Dorobanțu.

În prezent cântă alături de trupa BeatBang!, care combină într-un stil foarte interesant, o combinație între muzica electronică și instrumentele acustic. Grupul reunește artiștii Mihai Moldoveanu (bass, synth bass) și Radu Pieloiu.

Se concentrează și pe producția muzicală, iar videoclipurile le realizează el însuși, într-o manieră destul de inedită, cu fragmente din filmele românești vechi.

Leizaboy (Horațiu Rus)

Horațiu a început să mixeze în anul 2000, sub îndrumarea lui Roli Breaker, fondatorul crew-ului timișorean AnonimTM din care avea să facă Leizaboy parte la un an după ce a început să mixeze.

Alături de DuBase a susținut o serie de sesiuni live în cadrul festivalului Tiff. Au reilustrat sonor într-o manieră inedită filme mute alese din arhivele cinematografiei. Au fost prezenți cu acest concept și la un festival de peste granițe, în Cehia și Italia.

Leizaboy a mai depășit granițele țării mixând în țări precum Germania, Irlanda,

ungaria, Austria, iar în România a pus muzică în majoritatea orașelor. Este un mare colecționar de discuri.

5. Era Pre-modernă. Collectives.

Perioada din preajma anului 2006 a fost vremea mai vechi dj și producători autohtoni au format mai mult decât niște dj crew-uri cum am întâlnit în capitolul precedent. A fost timpul în care puternice colective de producători muzicali români au deschis drumurile către vest, către promovarea puternică în afara granițelor țării a muzicii electronice românești, către "export". Dintre aceștia îi amintesc pe valoroșii B-noise, Boola, Cristi Cons, Fouchat, George G, Jay Bliss, Livio, Midy, Mihai Popoviciu, Negru, Pagal, Roby, Robynn Mass, The Model, Thornado, Vania și Vlad Caia, care aveau să formeze dincolo de anul 2006, trupe precum: Boola & Negru, Elektro.casnice, Funknutt, Hermannstadt Collective / Synthcast, Monochrome / Premiesku, NoiDoi, NTFO, OK Corral, SIT. Deși mulți dintre ei au debutat cu mult înainte de acest interval de timp, am ales să îi tratez în acest capitol deoarece merită un loc aparte la momentul formării lor, o secțiune separată în care să fie descrise unele dintre cele mai reprezentative și valoroase colective de dj și producători români.

Boola (Bogdan Barea)

Bogdan (București) și-a făcut apariția pentru prima dată în spatele pupitrului în anul 2005, la DC10 Ibiza. S-a făcut repede remarcat pe scena muzicală, iar trei ani mai târziu a lansat printre primele lui producții.

De-a lungul timpului a semnat numeroase materiale, în special la labeluri precum Lomidhigh și Innervisions. Un stil greoi, repetitiv, cu un bassline puternic, producții foarte inedite. A colaborat îndelung în Studio Martin cu Demos, alături de care a semnat și câteva prezențe discografice: "Anima Tru" EP (2008, Arpiar), "Trompetre" pe ep-ul "No Spam Here" (2008, Lomidhigh Lmted), "Thirstduub" pe ep-ul "Keep It Dirty" (2009, Lomidhigh Organic).

Un alt proiect duo în care este mai recent implicat, foarte bine cotate și primit, care a confirmat destul de repede că este unul foarte valoros, este colaborarea cu Negru.

Boola & Negru

Există un contrast destul de puternic între cei doi. Boola este puțin mai vechi în domeniu, cu o oarecare experiență în djing și producția muzicală, însă nu se prea știa multe despre el datorită stilului mai underground adoptat. De cealaltă parte, Negru este relativ nou pe scena muzicală, dar a atacat puternic mainstream-ul, fiind repede remarcat și cotate ca un dj de top.

Tratându-i împreună, de remarcat este prezența pe edițiile limitate Cabin Fever Trax a labelului Rekids, aflat sub tutela respectabilului Radio Slave. Până acum au fost lansate 17 serii, iar nu mai puțin de trei dintre acestea au fost semnate Boola +/- Negru. Remarc două piese, "Balada" "comunistă" a lui Boola, care conține sample-uri din piesa celebrilor lăutari români Taraf De Haidouks și piesa "Bate'n Lemn" a lui Negru, care este și ea puternic influențată de folclorul și valorile noastre, conținând fragmente din "Maria Tănase - Doină Din Maramureș".

Cristi Cons (Cristian Munteanu)

Cristi (Craiova) a început cariera muzicală într-un cu totul alt domeniu, muzica clasică, cântând la violoncel de la șapte ani. Apoi s-a orientat spre muzica electronică, experimentală, fiind remarcat de cei de la Arpiar. A debutat în anul 2009 pe o compilație lansată la casa de discuri a acestora, cu piesa "Nutația". Au mai urmat și alte materiale la case de discuri precum Optimal Records, Local Records, All Inn Black și Metroline Limited. Ultimele două au reprezentat ediții de colecție, pe care a semnat un ep și un remix sub aliasul Case Sensitive.

Cu toate că a părăsit violoncelul în favoarea instrumentelor electronice, în piesele lui Cristi Cons a rămas o urmă puternică de "școală veche", de apropiere spre acustic, organic, analog. Materialele lansate în anul 2011, precum "În Secțiuni" (Local) sau "Traversa" (Amphia), vin să confirme acest lucru, să demonstreze că nu a fost o greșeală această alegere și Cons nu a "aterizat" nepregătit în acest segment total diferit de ce făcea până acum. Amphia este labelul deținut de el alături de mai vechiul colaborator Vlad Caia din proiectele Funknutt și SIT.

Fouchat (Răzvan Sârbu)

Răzvan este un muzician cu studii îndelungate în muzica clasică. Cântă la vioară de la fragede tinereți, iar apoi s-a întors spre vechea sa pasiune ascunsă, muzica electronică. După doi ani de implicare activă în viața de club bucureșteană, în anul 2007 i-a cunoscut pe cei cu care avea să formeze grupul Funknutt, Cristi Cons și Vlad Caia. Un sound la fel de energic după cum sugerează și numele, un dj crew care va rămâne unul dintre cele mai valoroase ale "epocii moderne" în muzica electronică românească. Tot atunci a beneficiat de o experiență frumoasă în producția muzicală alături de Vlad și Cristi, aprofundată în ultimii ani alături de noul său proiect, FloorFiller, fondat cu Ovidiu Brăileanu.

"Îmi încep viața muzicală la vârsta de șase ani urmând cursurile liceului de muzică <Dinu Lipatti>. În clasa a VI-a, la vârsta de doisprezece ani, mi-am urmat profesorul de vioară la liceul de muzică <George Enescu>, unde am continuat studiile muzicale. În acești ani am acumulat o vastă experiență muzicală, perioadă în care am susținut concerte și recitaluri atât în țară cât și în străinătate. După un an în care am fost student al <Universității de Muzică din București, Facultatea de Interpretare Muzicală> și o încercare <jurnalistică>, domeniu în care sunt licențiat, am decis să aprofundez cunoștințele muzicale urmând cursurile Universității <Spiru Haret - Facultatea de Arte>. Pasiunea mea pentru muzica cultă este în continuare susținută prin apartenența mea la cvartetul <Sonar> alături de alți trei muzicieni activi în reputele filarmonici din România.

Deși contrastantă aparent cu instrumentul studiat, muzica electronică a reprezentat în permanență o atracție pentru mine. În 2005, îndrumat de către Cătălin Drăghici (The Fresh, Color, Wise Trumpets), un prieten pasionat de muzică electronică și de tot ce înseamnă acest fenomen, mi-am început activitatea pe scena muzicii de club. În această perioadă m-am ocupat de partea vizuală împreună cu Alexandru Ivanov în turneul <Studio 54> alături de Livio și Roby.

În anul 2007 am realizat primul meu mix-tape <Fouchat pres. A way of Life> și am avut oportunitatea de a-l înmâna unui artist francez pe care îl admiram și îl admir în continuare, Dimitri from Paris, în cadrul evenimentului din martie 2007 la World Trade Plaza din București. <Thanks for being there with your friends last Saturday, you really

helped the party to happen. I checked your CD, it sounds pretty tight mixing wise, good job. Take care, Dimitri> sunt cuvintele care m-au încurajat să continui și să-mi doresc o evoluție cât mai cursivă și solidă.

Următorul pas a constituit înființarea școlii de dj <Wise Trumpets> în cadrul căreia am avut ocazia și plăcerea de a împărtăși la peste 100 de studenți o parte din cunoștințele mele. Mulți dintre aceștia sunt activi atât pe scena locală cât și internațională în prezent.

Anul 2007 a marcat începerea unei relații profesionale și prietenești cu Cristi Munteanu (Cristi Cons), relație ce a ajutat la dezvoltarea noastră ca dj și selectori de muzică. Tot în această perioadă am remarcat pe site-ul MySpace o prezență interesantă și rară la acea vreme, un producător și dj pe numele lui Vlad Caia. Prima noastră întâlnire face-to-face a fost la școala de dj <Wise Trumpets>, locul unde ne-am cunoscut mai bine atât personal cât și muzical. Împreună cu aceștia, la data de 12.12.2008, am lansat conceptul de <Funknutt> în defunctul club <Mash-up> alături de Prâslea. Trio-ul <Funknutt> reprezintă dorința noastră de a reîmprospăta și de a completa scena muzicală de club printr-un plus de calitate. A urmat o perioadă bună din punct de vedere al producției muzicale cu numeroase compoziții. Acestea nu au avut însă o finalitate pe plan oficial, dar au rămas în repertoriul grupului. Cu toate că fiecare dintre componenții grupului a urmat drumul mai mult sau mai puțin propriu, <Funknutt> încă există ca grup, nefiind însă activ în prezent.

Împreună cu Mihai Dragomir (Color) și Alexandru Jijian am gândit un concept nou pentru România la acea dată, și anume un set de petreceri duminicale pe parcursul verii, <Sunday Scoop>. La 03.05.2009 a avut loc primul eveniment la terasa <Baraka> din parcul Herăstrău, București. Întâlnirile au continuat până în toamna anului 2009 ele desfășurându-se în aceeași perioadă a următorilor doi ani. În al treilea an de existență terasa <Baraka> a lăsat loc grădinei <Berlin> pentru a-și continua promovarea muzicii calitative, a dj-ilor inspirați și a artei vizuale avangardiste. <Sunday Scoop> își dorește continuitate și legătură neîntreruptă cu publicul bucureștean.

În cadrul evenimentelor duminicale am avut ocazia de a o cunoaște pe Dana Nicula, care fiind încântată de unicitatea și amploarea conceptului, mi-a propus să particip alături de Alexandru Jijian în cadrul unei emisiuni la One FM. Această emisiune săptămânală își dorea să direcționeze gradul de interes al publicului de radio FM către o nișă mai puțin comercială. Ca și în cadrul evenimentelor <Sunday Scoop>, prezența dj-ilor invitați era

uzuală, iar muzica de calitate o certitudine.

În prezent, deși activ și implicat pe planul muzicii de club underground sub numele de scenă <Fouchat>, mi-am direcționat focus-ul către producția muzicală mai comercială. Aceste două activități au direcții total diferite și nu doresc în niciun fel intersectarea lor. Astfel, direcționarea către commercial a dat naștere proiectului <FloorFiller> alături de Ovidiu Brăileanu și Alexandru Călin (Andy Craze). Prin această colaborare am ajuns într-un timp relativ scurt să lucrăm alături de nume importante din industria muzicală autohtonă." (Fouchat)

Funknutt

Funknutt este un proiect a cărui baze au fost puse în anul 2008 de către Cristi Cons, Fouchat și Vlad Caia. Un grup foarte interesant, cu un stil energic, orientat spre funk după cum sugerează și titlul, dar cu vaste influențe. A fost menit în special ca un crew de dj cu origini în muzica clasică, în persoana lui Cristi și Răzvan, combinate cu vasta experiență a lui Vlad Caia în sfera deep, cu influențe jazzy. Astfel rezultatul nu a putut fi altul decât unul foarte reușit, o pată de culoare în peisajul muzicii electronice atunci când aceasta se afla în plina evoluție și transformare. S-au axat și pe producția muzicală, realizând numeroase piese reușite împreună, rămase din păcate nesemnate.

Hermannstadt Collective / Synthcast

Hermannstadt Collective, sau colectivul sibian în traducere, a fost fondat în anul 2007 de către Mihai Popoviciu și Jay Bliss ca nucleu central, alături de care Toygun și Alex Modoi au apărut ca și colaboratori. Primul release al acestui proiect a văzut lumina zilei în același an la Momentum și s-a numit "Trei Sute Trei". Alex Modoi a fost prezent și el alături de ei pe un vinyl numit "Thirst Day", lansat la casa de discuri Bangbang! în anul 2009. De-a lungul timpului au semnat împreună și alte materiale, sprijinite de case de discuri precum Bangbang!, BigCityBeats, Deeper Sounds Of Raisani, Diynamic, District Raw Recordings, Hudd Traxx, Immigrant, Moon Harbour Recordings, Ostwind Records, Smoke City Music și multe altele.

Synthcast este un proiect în centrul căruia stau aceiași Mihai Popoviciu și Jay Bliss, alături de germanul de origine română Markus Homm, precum și Toygun ca și colaborator. Primul material l-au semnat în anul 2008, numit "Sweetwater" (Deeper Sounds Of Raisani), iar împreună cu Eddie Leader și Pagal au lansat un an mai târziu "Parfumului 47", prin intermediul Hudd Traxx.

Notabilă mai este de asemenea piesa "Bis Co" (Diyndynamic) realizată de Popoviciu, Bliss și Markus Homm, care a obținut în anul 2009 cea mai bună clasare a unei piese românești în top-urile Resident Advisor și Beatport.

Mihai Popoviciu și Jay Bliss au mai colaborat cu Pagal de-a lungul unei serii de EP-uri lansate în anul 2009, la labeluri internaționale de prestigiu: Mime Tachine" (All Inn), "Set You Up" (Level Non Zero), "Eucalipt / Melange" (Fear Of Flying).

Astfel, Hermannstadt Collective a devenit un simbol pe scena muzicală românească, a cărui sound redă un aer specific, unic pentru România, deep, ce te transpune parcă în urba plină de cultură a cărui nume îl poartă.

Jay Bliss (Iulian Cazan)

Jay Bliss (Sibiu) este un nume mare al scenei sibiene, care activează din anul 1997. A avut un rol foarte important în organizarea de evenimente și promovarea muzicii techno la nivel local.

La început a fost cunoscut sub aliasul Bass-k, în cadrul rave party-urilor marca Technoholix care aveau loc într-un club din incinta patinoarului din Sibiu, pe care le organiza alături de Lygos. Acestea s-au mutat mai târziu în clubul Hard Rock Cafe și din anul 2000 Iulian le-a continuat singur după ce Sebastian Negomireanu s-a retras de pe scena muzicală. A rămas acolo mai departe pentru o vreme, iar mai târziu Jay Bliss a devenit rezidentul clubului Chill Out, unde avea să petreacă șapte ani ca rezident și unde s-a făcut cu adevărat remarcat.

În paralel cu dj-ingul, Iulian Cazan a fost preocupat și de producția muzicală, încă de pe vremea clasicelor trackere. A lucrat cu programe precum Fast Tracker, Impulse Tracker și mai apoi Buzz.

În anul 2004 Jay Bliss deschide în Sibiu alături de Markus Homm, germanul de

origine română, un magazin de vinyluri numit "Electrique Boutique". Acesta a funcționat timp de doi ani și a fost la vremea aceea primul de acest gen din țară, un lucru foarte inovativ și curajos mai ales având în vedere "revoluția digitală" care a avut loc în ultimii ani.

Doi ani mai târziu a fondat Exposed Audio, netlabel românesc a cărui profil s-a axat în special pe promovarea muzicii techno. Aici au fost lansate într-un timp destul de scurt numeroase release-uri de o calitate foarte bună, semnate de nume autohtone precum Bogdan aka The Concept Child, Dan Andrei, Das Komitee, Massty, Mihai Popoviciu, The Model sau Toygun. A dus conceptul mai departe și a organizat de-a lungul timpului în clubul Chill Out petrecerile Exposed Audio Sessions, alături de mai vechii colaboratori și prieteni Das Komitee, Mihai Popoviciu, The Model și Toygun.

După mai multe piese lansate solo "acasă", anul 2008 a reprezentat afirmarea sa ca producător muzical la nivel internațional, lansând alături de Mihai Popoviciu și Toygun (Radu Băilă) un minunat EP numit "Trei Sute Trei", la casa de discuri Momentum, pe vinyl. Astfel, s-au deschis granițele pentru el, iar în următorii ani a imprimat numeroase materiale singur sau alături de Hermannstadt Collective sau Synthcast.

"Goose" a fost primul său EP solo, lansat în anul 2009 la Smoke City Music. Acesta a cuprins trei piese, printre care un remix din partea producătorului Jesse Simons aka The Hoodfellas. A mai urmat apoi materialul "Take Me Home", lansat în anul 2010 cu sprijinul Hudd Traxx, precum și alte piese la Bla Bla Records.

Jay Bliss a fost prezent mixând de-a lungul vremii în țări precum Germania (prima lui ieșire în afara României, la Frankfurt, în anul 2006), dar și Olanda, Spania, Bulgaria, Ungaria, Italia, Rusia.

În ce privește viitorul nu sună deloc rău, fiind așteptate și alte release-uri solo pentru Jay Bliss, la case de discuri precum 20:20 Cision, Initial Records (cu remix din partea lui Petre inspirecu) și White Rabbit Records.

Mihai Popoviciu

Mihai Popoviciu, un vechi ascultător al muzicii electronice și participant la petrecerilor rave din Sibiu, a început să producă muzică aproximativ prin anul 2000. A

început cu techno, apoi a evoluat spre un electro pur, disco sau chiar punk, iar în ultimii ani s-a îndreptat în mare parte spre house.

Debutul discografic a avut loc în anul 2005, cu piesa "Sexy Spenders", la respectabilul Gigolo Records, cel care l-a susținut foarte mult în perioada de început.

De-a lungul timpului a colaborat cu alți artiști locali sau din Ardeal cu care împarte gusturi muzicale comune, precum Alex Modoi, Das Komitee (Sibiu), Jay Bliss (Iulian Cazan, Sibiu), Masstyk (Sergiu Ioniță, Târnăveni), Pagal (Andrei Moțoc, Sibiu), The Model (Târnăveni), Toygun (Radu Băilă, Sibiu). Astfel, s-a format un nucleu dur după anul 2000 în această regiune.

A pus bazele în anul 2008 alături de Jay Bliss grupului Hermannstadt Collective, sugestiv colectivul sibian în traducere, în care a mai colaborat la început Toygun.

De asemenea a pus umărul la formarea trioului Synthcast, proiect în care pe lângă Popoviciu și Bliss se afla germanul Markus Homm, precum și Toygun ca și colaborator.

Mihai Popoviciu și Markus Homm sunt vechi colaboratori, un duo emblematic care au produs numeroase EP-uri de-a lungul vremii.

Elektro.casnice este un alt colectiv în care Popoviciu s-a găsit în trecut.

Anul 2011 a adus pentru Mihai Popoviciu lansarea albumului său de debut, numit "The Unexpected Truth", la Highgrade. Acesta este cu adevărat un material care îl reprezintă, cu producții foarte variate ca stil, din toate sferile de influențe prin care a trecut de-a lungul timpului.

În prezent a pus bazele unei importante agenții de booking din România, care s-a extins recent și spre segmentul caselor de discuri, sub sigla Cyclic Records. Primul release s-a numit "Vol. 1" (2012) și a cuprind producții semnate de vechi colaboratori precum Jay Bliss, Toygun și Markus Homm, dar și o piesă semnată de către Gorje Hewek & Izhevski.

Monochrome / Premiesku

Livio (Silviu Sandu, Râmnicu-Vâlcea) a început să mixeze cu mult timp în urmă, în anul 1994. Roby (Robert Precup, București) a mai colaborat în trecut în preajma anului 1999 alături de Cristian Păduraru în proiectul Fire In Water și de asemenea cu Ovidiu Turcoane în Sky Icon Lamp (experimental alternative), cu care a înregistrat câteva piese în

studioul propriu.

Bazele proiectului Livio & Roby de la care a pornit totul au fost puse în anul 2005. În scurt timp cei doi au intrat în grațiile celebrului Steve Lawler, cu piesa "Bitter Sweet". Aceasta a beneficiat de un remix din partea lui Terrace și au fost incluse pe EP-ul cu același nume la labelul Solar Recordings.

Doi ani mai târziu Livio și Roby au remixat piesa "Hark" (Solace) de pe EP-ul cu același nume a lui George G (George Găvănescu) și astfel a început aventura. Cei trei s-au hotărât apoi să formeze proiectul Monochrome și în scurt timp Livio, Roby și George au dus muzica electronica românească la cote înalte, câștigând cu piesa "Pearl" în anul 2007 finala de la Las Vegas a concursului Heineken Music Thirst, o producție cu adevărat reprezentativă, cu foarte multe elemente din folclorul național. În anul 2008 Monochrome a lansat albumul "Children Of House" prin intermediul agenției Forward, pe care a fost inclus și trackul câștigător. De asemenea, "Pearl" a mai beneficiat de un remix din partea marelui nume internațional Gabriel & Dresden, care l-a inclus pe compilația "Toolroom Knights" (2007, Diamond Records).

Mai departe, cei trei au continuat să lanseze producții muzicale sub titulatura Monochrome sau Premiesku, dar au continuat în paralel și "solo", cu ghilimelele de rigoare, pentru că de atunci Livio & Roby sunt nedespărțiți, iar George G a semnat și el alte piese proprii.

În anul 2008 Livio & Roby au lansat albumul lor de debut "Speranța" la Viva Music, care includea și prima piesă cu care s-au făcut cu adevărat remarcați în toate cluburile din țară, "Fluier De Țigan".

George G fost prezent piese pe diverse compilații la casa de discuri Apparel Music și a semnat remixuri pentru nume mari precum Matt Star, Carlos Sanchez, DJ Ray.

În anii ce au urmat, trioul devenit emblematic au devenit printre cei mai de succes dj/producători români în afara granițelor, lansând la prestigioase case de discuri precum Fumakilla, Cécille, Supernature, Desolat, Bla Bla, Suara, All Inn Records.

Monochrome au reușit în anul 2009 să îmbine două culturi diferite, aducând față în față folclorul românesc și latinitatea, printr-o colaborare inedită cu Pier Bucci, pentru albumul "Santiago De Bucharest" (Maruca).

Negru (Laurențiu Stan)

Laurențiu (București) este nepotul regretatului artist jazz Johnny Răducanu. A studiat și el pianul apoi a fost atras foarte mult muzica hip hop. Este cunoscută colaborarea în Dream Team, alături de Funky, proiect ce făcea parte din "Proiectul Verde" de la Urban Records.

Mai departe s-a îndreptat spre muzica electronică, începând cu anul 2006. S-a bucurat de o mare apreciere în scurt timp, fiind astăzi unul dintre cei mai bine cotați dj români. S-a orientat și înspre producția muzicală, lansând începând cu anul 2009 numeroase piese la labeluri de prestigiu precum All Inn Records, Barraca Music, Cécille Records, Soweso și altele.

Prima lui colaborare în lumea muzicii electronice a fost alături de băieții din proiectul Livio & Roby, cu care a lansat piesa "Morning Express", lansată la prestigiosul Cecille Numbers, în anul 2009.

Apoi a urmat o strânsă colaborare în proiectul Boola & Negru, cu numeroase materiale foarte bine primite de scena internațională. Însă nu a existat un material semnat integral de acesta fără ca în umbră să fie prezent și vechiul colaborator Boola, fiind așteptat un EP sau album solo din partea lui Negru. De-a lungul timpului și-a conturat însă un sound foarte bine așezat, cu influențe foarte diverse din muzica hip hop sau jazz.

NoiDoi

"EiDoi" sunt Nicolae Barac și Robert Istoc pe numele lor adevărat. Au debutat pe scena muzicală din România cu mult timp în urmă, iar în anul 2008 s-au reunit sub același proiect, unul dintre singurele din valul tech-house al perioadei post-2006 care au reușit să ascensioneze puternic și să se facă remarcați la nivel internațional.

Un an mai târziu de la oficializarea proiectului au semnat deja un prim release foarte apreciat, cu un remix din partea lui Butch. EP-ul s-a numit "Silk" și a fost lansat de către Material Series. În anii ce au urmat au produs și alte materiale susținute de importante case de discuri precum Fear Of Flying, Oslo, Barraca Music, Love Letters From Oslo și multe altele.

NTFO

Duo-ul timișorean NTFO, format din Robert și Dani, este unul dintre puținele care au reușit să se afirme din valul tech-house care a invadat muzica electronică românească în ultimii ani. S-au bucurat de susținere din partea unor nume mari internaționale precum Richie Hawtin, Marco Carola sau Thomas Schumacher.

Primele piese le-au lansat în anul 2006, iar patru ani mai târziu au semnat albumul lor de debut numit "Allure", la labelul SK Supreme Records. De-a lungul timpului au mai lansat materiale la case de discuri precum Sintope, Gruuv, Magnetik Grooves, Beef Records, Diynamic Music, Toolroom Records și altele.

OK Corral

Proiectul OK Corral a fost prefigurat în anul 2004 de către Tiberiu Jakab aka Vania (București) și Andrei Ionică aka Midy (Constanța). Midy a fost la început un duo, format din Andrei și Sandu Mihnea în anul 1995, care aborda o paletă largă de muzică electronică și s-a bucurat de succes în special cu piesa "Pasta de Dinți".

Tiberiu activa de ceva timp și el în domeniu. A trecut serios la fapte din anul 2001, iar cinci ani mai târziu se găsea rezident în clubul Studio Martin. De-a lungul timpului a mai desfășurat activitate publicistică, semnând diverse editoriale și articole la diverse reviste și site-uri de profil.

Vania și Midy au pus bazele împreună în anul 2006 labelului Groove++, unde au lansat pe lângă piese proprii, cele ale unor producători autohtoni precum 360°, Dan Habarnam, G.I.C. sau Toygun. S-au remarcat și în cadrul caselor de discuri Blauvin Records, Skills Records și ShutDown Audio.

„Era miercuri, 2008 parcă și eu mă îndreptam către Martin. Cine p**a mea se duce miercurea în club? Adevărat că nimeni, erau maxim 10 oameni în public (prietenii participanților) și 20 digei pe margine, toți prezenți la mirobolantul concurs de digei ce se desfășura la Martin pe seri diferite dedicate fiecărui gen de muzică electronică.

A venit într-un final, după multe păcăneli kitch-iste și stress suportat de mixerul casei, rândul meu... eu, treisutesaizeciul, să arăt juriului de ce sunt în stare și dacă tot era seară de minimal techno, m-am gândit eu că e o idee bună să bag numai Detroit. Așa m-am cunoscut cu Vania (el era în juriu).

Am păstrat legătura, am vorbit, i-am zis că mă apucasem și eu de aproximativ un an de produs și i-am trimis câteva eforturi primitive, printre care vreo două-trei piese ok-ish. Între timp, Vania & Co. a fondat Groove++, un label autohton chitit pe techno. M-a invitat la un party sub brand-ul acesta, am cântat bine și când eforturile mele ca și producător au început să se concretizeze în ceva muzical am scos o piesă la ei, intitulată "Foarte Ce", pentru că la vremea aia nici eu nu înțelegeam exact ce am făcut. Dar piesa a rămas best seller în label câteva luni bune.

Restul este istorie, adică nu mai știe nimeni ce s-a întâmplat." (360° aka Treisuteșazeci)

"Născut în 1985, în Zalău, face parte din generația postdecembristă. Își începe activitatea în jurul anilor 2000. Pasionat de mic de sunete, prima experiență mai serioasă cu muzica ia naștere prin intermediul producției, fiind atras de acest domeniu infinit al creației.

Începând cu o serie de schițe muzicale, nu îi ia mult să intre în atenția dj'ilor locali și să experimenteze și pupitrul ca dj, ulterior ajungând rezident pentru o perioadă de 6 ani în majoritatea cluburilor de profil electronic local: Millennium Club, Old Jack Pub, La Strada.

În 2003 își începe studiile timp de 4 ani în cadrul Universității de Muzică de Vest (Oradea). Timp în care apar primele piese, remixuri lansate oficial. După primul vinyl lansat la Sauna Rec. (Ungaria) <I Hate Electro> colaborează cu: Dj Optick remixând imnul Liberty Parade - Surrender la fel lansat în ambele formate analog-digital la Sauna Rec; deasemenea cu Dj Vali Barbulescu, remix la piesa <O Noua Zi> plus alte proiecte personale; Dj Sava, fiind un alt artist cărui i-au fost semnate atât remixuri cât și piese, exemplu <Sunshine>, urmând un remix la piesa lui Adrian Eftimie <No Side Effect>. Pe plan internațional lansează în 2007 la Toolroom Rec. remix la piesa lui Noir <My Mtv>. Tot în 2007 lansează la Groove ++ două ep-uri: <Road to Cairo> și <9 to 10>, urmate de o colaborare cu Music Arena, portal digital, un al 3-lea ep <About Us>.

Dupa finalizarea studiilor e recrutat de echipa One Fm ca dj plus productia radioului, incepand un nou segment in viata artistica (iulie 2007). Primul an de colaborare vine cu o emisiune live zilnica, un dj set de o ora intre 15:00 si 16:00. Timp de 2 ani urmeaza a aprofunda pt publicul roman imaginea de dj cu o serie de petreceri prin tara, partea de productie fiind pusa in renovare cu diverse colaborari prin studiourile bucurestene.

In 2010 isi incheie ciclul One Fm, pornind spre urmatoarea provocare care urma sa apara in 2011 ca producator radio 21 si vibe fm, deasemenea un podcast saptamanal. O colaborare cu Dot One Rec ia nastere prima data printr-un remix >Adrianho & Chazzy Chaz - Move Like This> urmat de aparitia pe compilatia VA 2011 cu piesa <Manga Beats>.

Pentru 2012 renunta la viata de radio si se focuseaza pe productie din nou, urmand sa lanseze o serie de ep'uri colaborari in cursul anului. TBA :)" (GIC)

Apoi Vania și Midy au pus bazele grupului OK Corral în anul 2008, prin cooptarea lui Thornado (Danciu Bogdan, București). Ionică a mai colaborat doar pentru puțin timp în studio alături aceștia, după care a părăsit proiectul.

Bogdan a început să mixeze în anul 2002, iar un an mai târziu a colaborat alături de cei din crew-ul Synthplants, cu care a organizat numeroase evenimente de succes. S-a implicat de asemenea în promovarea muzicii electronice la nivel local cu cei de la Foo Events.

Stilul abordat de către OK Corral este unul foarte interesant, total diferit față de ceea ce este obișnuit în peisajul muzical românesc, o combinație de electro, idm, techno și trance, un aer cosmic, futuristic, cu siguranță unii dintre cei mai respectați artiști ai prezentului.

Cel mai notabil release este ep-ul "Pink Shue", lansat în anul 2010 la Beef Records, care a cuprins și remixuri semnate de nume mari precum Shades Of Gray și Jori Hulkkonen.

Anul 2010 a adus o schimbare în stilul adoptat, orientându-se spre funk și disco, cu noi materiale pentru cei rămași fideli.

Pagal (Andrei Moțoc)

Andrei Moțoc (București) a început în lumea muzicii într-o cu totul altă postură, ca și chitarist bass într-o formație rock, pe vremea când era la liceu. La sfârșitul anilor '90 Andrei l-a cunoscut pe Rosario Internullo în legendarul club Studio Martin, de la care a deprins dj-ingul. În scurt timp s-a făcut remarcat și a fost supranumit "regele afterhours-ului", devenind unul dintre cei mai apreciați dj români.

În anul 2008 s-a alăturat Elektronika Studio Records și a pus bazele alături de Negru proiectului Interloop. Au produs împreună numeroase piese orientate spre muzica house în general, foarte reușite, dar care au rămas needitate.

Ca și producător muzical a colaborat în numeroase rânduri cu Mihai Popoviciu și Jay Bliss, alături de care a lansat în anul 2009 EP-uri la labeluri internaționale de prestigiu: "Mime Tachine" (All Inn), "Set You Up" (Level Non Zero), "Eucalipt / Melange" (Fear Of Flying) și "Synthcast, Pagal & Eddie Leader - Parfumului 47" (Hudd Traxx).

SIT

Începând cu anul 2009 Cons și Caia au pus bazele duo-ului intitulat SIT (Sideways Invisibility Theory), cu care au lansat până acum un minunat EP numit "Year 3000" (2010, Jesus Loved You). În anul 2011 au fondat de asemenea împreună labelul Amphibia. Primul release a fost semnat chiar de Cristi Cons și s-a numit "Traversa".

The Model (Radu Muntean)

Radu (Târnăveni) este cel care a "brevetat" propriul stil "vampiresc" dark techno baroque, sau "transylvanian elektro & vampire funk". Descrierea aceasta este pur caracteristică regiunii din care provine, valorificând ceea ce toți știu despre Transilvania oriunde în lume.

Însă nu totdeauna a exploatat acest stil. Model 722 a fost pseudonimul cu care a încercat primele sale producții, care erau axate în special pe genurile minimal, industrial techno și electro.

La fel ca și sibianul Mihai Popoviciu, The Model a debutat discografic la Gigolo Records în anul 2005, cu piesa "Give In To Me". Apoi au urmat materiale semnate la numeroase case de discuri precum Traum Schallplatten, Underl_ne, Local Records, Crosstown Rebels, Exposed Audio, Skills Records, Ministry Of Sound și multe altele.

În timp a legat prietenii puternice alături de cei de pe scena sibiană, cu care a pus bazele colectivului Eleckro.casnice, în anul 2002. Acesta a pornit ca o platformă proprie de promovare a producțiilor lui The Model, iar mai apoi a strâns în jurul lui și alți producători cu orientări muzicale asemănătoare precum Das Komitee, Maastyk, Mihai Popoviciu și Toygun. De-a lungul scurtei sale existențe ca și casă de discuri, Elektro.casnice a lansat un singur vinyl, numit "Transylvanian Bea(s)ts" (2007). Acesta cuprindea piese semnate de cei amintiți deja ca fiind implicați în proiect.

Vlad Caia

Sound-ul producțiilor lui Vlad Caia îmbină o variație de influențe, specifice locației geografice unde se află în prezent, Oslo. Piese și mixurile lui te transpun într-un spațiu cosmic, înghețat, ambient, iar synth-ul "adie" sunete profunde, ce creează senzația unei călătorii prin înaltul cerului. Stilul său variază foarte mult, prin genuri precum ambient, deep house, jazz, drone sau dub techno. În muzica sa se simte de asemenea o foarte puternică influență din muzica clasică, pianul fiind instrumentul pe care l-a studiat câțiva ani.

În ce privește muzica electronică a început cu o clapă și un sequencer MIDI, iar în prezent a evoluat puternic în producțiile sale spre o latură mai organică, experimentală.

Prima lansare discografică a avut loc în anul 2007, cu un EP la Next Dimension Music, numit "Al Doilea". Doi ani mai târziu a semnat un vast album de remixuri pentru piesa omonimă, la care au contribuit artiști precum Agent Matteo, Andrew Chibale, Atos Locos, Audio Noir, Logic Fusion Orchestra, Mastercris și Yohan Esprada. De-a lungul timpului a semnat și alte materiale la labeluri precum Darkroom Dubs, Deeper Sounds Of Raisani, Dirty Box, Horizontal, Supernature sau Cocoon.

În anul 2010 a participat alături de Minus la Red Bull Music Academy Londra, numărându-se printre puținii români care au fost prezenți la acest eveniment.

În prezent, după aventura Funknutt, a continuat alături de Cristi Cons în proiectul SIT, cu care mai deține labelul Amphia.

După "Traversa" lui Cons de la finele anului trecut, urmează un nou release la home labelul celuilalt producător din proiect SIT, Vlad Caia. Se numește "Projections" și este cu siguranță unul dintre cele mai experimental materiale produse de el până în prezent, minimalistic, organic, clasic, frumos așezat.

6. Era modernă

În anul 2007 a debutat "epoca modernă" a muzicii electronice. Debutul acestei perioade l-aș marca simbolic cu triumful Monochrome la Las Vegas, în cadrul competiției "Heineken Music Thirst" și simultan intrarea României în UE, perioadă în care s-a produs o explozie de producători autohtoni de muzică electronică, datorită poate accesului mai facil la informații și aparaturi.

Dacă Assos New Talent Festival, RFI Nouvelles Decouvertes sau celelalte concursuri de descoperire a talentelor organizate de cei de la Atomic Tv reprezentau cele mai importante competiții ale undergroundului autohton în perioada de pionierat, artiștii români au "lovit" din plin mainstream-ul național și internațional prin prisma unuia dintre cele mai importante competiții de muzică electronică din lume, Heineken Music Thirst. În decursul anilor, la nivel local clasările au fost următoarele: 2005 (Raoul Russu primul loc), 2006 (Monochrome pe locul unu atât național cât și mondial, Neatgroove locul doi și Angel & Anna pe cel de-al treilea), 2007 (Sonicvibe s-a clasat pe locul unu, Vania & Midy locul doi și Blanilla pe trei), 2008 (câștigă prima poziție Adrian Eftimie, OK Corral locul doi, iar Konstantin & The Angel pe locul trei).

Astfel tendințele generale ale "globalizării" și "industrializării" muzicii au ajuns și în România, lucru care a stârnit tot felul de "pasionați" cu un computer sau echipament minimal să vrea să producă muzică și să fie dj.

Cu toate astea de atunci muzica electronică românească a cunoscut o evoluție extrem de rapidă, cu apariția a numeroși dj și producători, labeluri, case de discuri și agenții de booking, site-uri de specialitate. S-a creat astfel un mediu propice organizării de evenimente, iar cei mai vechi în domeniu au evoluat în ce privește tehnica și au avut o piață de desfacere pentru producțiile lor, astfel încât se poate vorbi pentru prima dată de o latură mai profesională pe acest segment.

Poate nu conștientizăm, dar muzica este cea care ne însoțește fiecare eveniment important din viață. Este printre cele mai vechi forme de entertaining a omului. Timpul a "născut" foarte multe subgenuri muzicale și muzica electronică s-a ramificat extraordinar. Peste tot în lume se lansează enorm de multă muzică, la enorm de multe labeluri, promovate de tot atâtea agenții și site-uri de specialitate. Trecând prin atâtea filtre, evident

că se pierde din calitate. Muzica în prezent a devenit mai degrabă o afacere, o industrie, care bineînțeles că exploatează importanța muzicii în viața omului. Majoritatea muzicii din zilele noastre este "construită" încât să aibă un foarte mare impact asupra pieței muzicale, să provoace un boom, să aducă bani cât mai mulți, în cât mai scurt timp, să placă foarte mult în momentul lansării, astfel încât să o asculte toți de la mic la mare, cultivat sau necultivat în ale muzicii, apoi să se piardă repede în peisaj, să fie uitată, fără măcar să rămână prin arhive. Ba poate chiar din contră astfel de producții îți displac după o perioadă, te scot din sărite atunci când le auzi pe posturi. Astfel, nu pot să nu constat că în vremurile de azi rar se mai produce o piesă pe care să rămână timp de 10 sau 20 de ani.

"Revoluția digitală" din ultimii ani este oarecum responsabilă pentru asta, deoarece după cum spuneam oricine poate să producă muzică, iar internetul, un alt factor favorizant, a facilitat foarte mult distribuirea ei.

O altă mare problemă a prezentului e pirateria. Nu sunt foarte de acord nici pentru muzica vândută, dar nici pentru a profita de munca unui artist. În România este inexistentă cultura procurării contracost a muzicii, respectării muncii muzicianului și răsplătirii acestuia. Însă pe de altă parte se strică frumusețea muzicii prin limitarea accesului la aceasta, mai ales că multă lume nu își permite să cumpere toată muzica preferată. Ar trebui să existe o cale de mijloc. Bineînțeles sunt favorizați artiștii și trupele care susțin concerte și le este răsplătită astfel muzica, aceștia folosind astfel muzica doar în scop promo. Însă există numeroși "bedroom producers" care nu pot beneficia de aceste resurse. Totuși, se evoluează încet spre o autonomie a artistului față de "industrie", față de casele de discuri și intermediarii de distribuție, totul favorizat de magicul internet. Ca un paradox totuși, există o mulțime de netlabeluri autohtone care au pus la dispoziție gratuit muzică electronică românească și totuși nu au avut viață lungă. Discuțiile ar putea continua la infinit și mă opresc aici.

În ce privește stilul adoptat, s-a constatat o ușoară revenire la analogic, la organic, un "classical modern electronic music", prin prisma unor artiști precum Petre Inspirescu, Cristi Cons, Vlad Caia, Dan Andrei. Se poate spune că se produce profesional în România. Mulți producători de muzică apelează la "field recording" și integrează în muzica lor sunete, oameni, momente, trăiri. Astfel, o aduc cât mai aproape de ascultător. S-a dezvoltat foarte mult și muzica idm/experimental, existând în prezent numeroși astfel de producători

în România care încetul cu încetul stabilizează o scenă, evoluția fiind favorizată de evenimente demne de laudat precum Cybermental. Cu artiști precum Makunouchi Bento, Brazda Lui Novac, Cycler, Fjord, Randomform, Silent Strike, Yvat și mulți alții putem spune cu tărie că avem o scenă IDM stabilă și puternică în România.

Însa, în România observ că se face încă o foarte mare confuzie. Există o mulțime de ascultători care spun că ascultă tech și house, dar care defapt este dance-ul care exista în afara granițelor țării de foarte mult timp și care aduce într-adevăr spre tech/house, dar sunt două ramuri complet diferite. Toate astea pentru că am fost intoxicați foarte mulți ani cu un dance de foarte proastă calitate, care se rezumă la fustițe, fetețe, baieței și calitate zero. De asemenea s-a observat după "era" minimal și "epoca reînviată" a muzicii house, evoluția "în masă" spre un alt gen de muzică la modă, dar care totuși nu a avut efectele precedentelor "obsesii" muzicale, dubstep-ul. Se generalizează prea mult tendințele și sunt intoxicați cei care mai au un sâmbure de undergroundist în ei, specie aproape dispărută datorită "mainstream"-izării în masă.

Totuși, la fel cum e nevoie de underground e nevoie și de mainstream. Atunci când mergi într-un club sau la o petrecere, evident, simți nevoia de ceva ce fredonează toată lumea, ceva care să-i aducă pe toți la un loc, ceva comercial. Niciodată nu o să poți să bei un pahar, să râzi, să dansezi și să te simți bine pe un bpm jos.

"Lumea de noapte" încă se plimbă după bătaia vântului, neexistând un public matur, care asociază clubbing-ul cu fițele și prafurile interzise. De asemenea există mai mult ca niciodată acea concepție că tot ce-i românesc este rău și tot ce e străin e "wow", practic asta arătând că identitatea noastră e aproape pierdută. Cântăm doar în engleză, nu ne mai place în română, dar pe deoparte e drept având în vedere că nu prea sunt apreciați de compatrioți. Eu personal ascult muzică românească exclusiv de vreo cinci ani încoace și nu m-am plictisit niciodată, întotdeauna am avut noutăți de urmărit și muzică de căutat și ascultat, astfel, se poate. Noi nu am dobândit treptat acea cultură muzicală ci ne-am "culturalizat" en-gros după revoluție, lucru care încă are repercursiuni, accentuate de sărăcia și mentalitatea comunistă care încă dăinuie. E nevoie de nopți nedormite și de căutări intense, dar nu în ultimul rând să ascuți muzica. Întotdeauna am urmărit libertatea "jonglării" cu orice stil muzical. Ascult absolut orice gen de muzică, în funcție de starea mea psihică și emoțională și în timp s-a format o oarecare cultură muzicală. Zilele libere merg bine cu

downtempo-ul, iar frustrările sunt foarte bune prietene cu rock-ul sau drum and bass-ul. Dar nu e nicio rușine ca duminicile să răsunе frumos dulcea muzică populară. Astfel, în timp se sedimentează fiecare într-o părticică a creierului, care se activează și trage un semnal de alarmă când e ceva de calitate. La fel cum am susținut întotdeauna, "citește, informează-te, ascultă!".

Este așteptată o "selecție naturală" ce va favoriza dj-ii și producători care și-au confirmat valoarea de-a lungul timpului, pentru că avem artiști vechi, cu experiență. Muzica electronică este prezentă pe meleagurile noastre încă din anul 1965. Avem în spate o istorie bogată, avem pionieri, avem modele. Este cazul să ne trezim.

Însă, inevitabil se vaproduce la fel ca în Vest, o evoluție spre "profesional", spre o distanțare între artist și fan. În trecut totul era un colectiv, iar oamenii mergeau la petreceri pentru muzică, pentru a fi împreună și a se simți bine. Astăzi lucrurile se schimbă, lumea merge în club pentru a își afișa hainele, telefoanele și mașina din parcare.

Trec mai departe, iar în acest capitol doresc să descriu în special artiști ai sferei experimental, industrial, noise, precum: Avant'n'Gard, Bogdan, Brazda Lui Novac, Cycler, Discoballs, Discordless, Divine Muzak, DJ Rolf, Ekasia, Electronvc, Esemdi, Fierbințeanu, Fjord, Gojira, Illegal Operation, Indie Jules, Ion, Jazzadezz, Mater Hades, Mekanik Sef, Minus, Mort La Creier, Narkoleptik, Neurotica, Norzeatic și Khidja, Nu & Apa Neagră, Omul de Tinichea, Qbik, Randomform, Rezistența Materialelor, Selfmademusic, Silent Strike, Telurica, Victor M, Yvat.

Avant'n'gard

Avant'n'Gard este un colectiv artistic reunit în jurul ideii de naturalețe a actului artistic și a muzicii improvizate. Un performance Avant'n'Gard se construiește din elemente de poezie vorbit-cântată, incantații urbane, ritmuri ambientale, sonorități psihedelice și free jazz etc. De când există pe scena muzicală autohtonă, Avant'n'Gard a participat la festivaluri precum Săptămâna Internațională a Muzicii Noi (2010, 2011), Sibiu Jazz and More (2011), Noaptea Muzeelor (2011), Street Delivery (2010, 2011), Bran Castle Fest (2009) și a concertat în spații precum Centrul Național al Dansului București (în acțiunea CNDB Ocupat) sau Centrul Ceh, în cluburi (Art Jazz Club, Green Hours, Control

Club, Shift Pub, Kulturhaus, Flying Circus Cluj, Moskva Cafe Oradea) și ceainării etc. Radioul național croat le-a dedicat câteva emisiuni, difuzând în întregime atât albumul oficial „Soare Staniol” (2012) cât și pe cel bootleg „Peisaj pictat în ceai” (2010). În ianuarie 2012, Avant’n’Gard a participat la celebrarea internațională Art’s Birthday, eveniment organizat de grupul Ars Acustica afiliat EBU. Între proiectele lor se numără muzica de film interpretată live pentru Juha în regia lui Aki Kaurismaki (Centrul Ceh, programul Silence, please!), Colinde netemperate (proiect de CD), Romanțe perforate, texte de Urmuz preformate improvizate alături de Monsieur Delagare & Co (Franța) – urmând a fi lansat în curând un nou disc.

“Soare Staniol”, lansat în anul 2012, este primul material semnat Avant'n'Gard. Pe coperta materialului ar trebui scris "Atenție, pentru urechi fine", un album care necesită o anumită stare open minded spre diferit, abstract, original, experimental.

„Soare Staniol captează câteva dintre ideile definatorii pentru existența și filosofia grupului, sugerând o paradoxală incursiune într-un efemer sonor „developat” prin cabluri și microfoane până la forma de CD, uzuală pentru obiceiurile de consum muzical în societatea contemporană. Prin <Soare Staniol>, Maria Balabaș, Mihai Balabaș, Călin Torsan și Gabriel Bălașa, certifică posibilitatea de a fi liber ca parte a unui grup, simt sunetul ca inițiator al unei comunicări artistice adevărate și, în general, experimentează cu posibilitatea existenței timpului auditiv ca Ecuații, Înghițituri, Lacrimi, Mere roșii, Dimineți de miercuri, Ceasuri cu cuc fără cuc, Nume proprii sau Avânt-care-să-facă-parte-din-gard. Sound-ul definitiv e ambiental psihedelic, poetic cântat, de peisaj sonor acustic netemperat și electronic sintetizat. Soare Staniol are nevoie de timp din partea voastră. Acordați-i o oprire, o oră, o respirație.” (Maria Balabaș)

Maria Balabaș a studiat Muzicologia la Universitatea Națională de Muzică București și lucrează în prezent ca jurnalistă la Radio România Cultural. A susținut performance-uri în Antwerp, Bruxelles, Rotterdam, București etc, iar creațiile sale de radio și sound art au fost difuzate de Resonancefm din Londra, Radio Zero din Lisabona și Radio Campus din Bruxelles.

Mihai Balabaș este un talentat violinist, care urmează în prezent cursurile de master

ale Universității Naționale de Muzică București, secția Vioară. Mihai activează deopotrivă pe scena simfonică și pe cea underground. A colaborat cu alte trupe locale, precum Byron, este membru al formațiilor Bucium, Abis și Trei Parale, dar își dezvoltă pe deplin talentul de improvizator și de designer sonor alături de Avant'n'Gard.

Călin Torsan este un personaj legendar, fiind unul dintre primii muzicieni de stradă de după Revoluția din decembrie '89. Pe parcursul timpului, a creat și a colaborat cu numeroase trupe precum Domnișoara Pogany, Einuiea, Jazzadezz, Nu și apa neagră și a susținut recitaluri și turnee în Japonia, Germania și România. În calitate de scriitor, cărțile sale au fost publicate de editura Humanitas. Colecționează fluiere, clarinet și tot felul de alte instrumente de suflat din toate colțurile lumii. În cele ce urmează voi "rupe" un fragment dintr-o amplă discuție alături de Călin Torsan, în care s-a vorbit despre Nu & Apa Neagră, Avant'n'gard și multe altele, discuție pe care o puteți citi integral [AICI](#). Astfel, mai departe, gândurile valorosului artist despre formația în temă, Avant'n'gard:

[...] "La propunerea grupului bucureștean Avant n Gard, unul care propune tot o muzică improvizată, am răspuns deja pregătit. Sigur, expresia și unghiul de abordare sunt diferite față de ceea ce își propune cvartetul timișorean, însă, în esență, lucrurile sunt similare. A început în acest fel o colaborare extrem de fericită cu frații Balabaș și cu percuționistul Gabi Bălașa, una care a urmat traiectoria logică a lucrului făcut cu plăcere. În plus, un amănunt aparent nesemnificativ, distanța care scindează cumva grupul Nu & Apa Neagră între timișoreni și bucureșteni (mai nou și Sașa-Liviu trăiește în capitală), îngreunând cumva apariția în București din cauze financiare privind deconturile acestui drum, a făcut ca Avant n Gard să adune mai multe prezențe în cluburi, continuitatea demersului concertistic concretizându-se sub diverse forme, implicit a două albume, unul bootleg, Peisaj pictat în ceai, iar altul produs de trupă, cu înregistrări premeditat făcute în studio, Soare staniol." (Călin Torsan)

Percuționistul Gabriel Bălașa începe să fie unul dintre cei mai activi percuționiști de pe scena muzicală underground, artiștii admirându-l pentru energia sa și vibrația pozitivă din timpul concertelor. S-a remarcat alături de Byron, Balkanic Zeppelin, Blue Nipple Boy

etc. Studiile sale de pictură au contribuit la conturarea sa de muzician al culorii și texturii, el reușind să rămână personal în conjuncturi sonore diferite, precum rockul, folkul, muzica veche și muzica lumii.

ElectroBlog Ro: În ce trupe ai activat până acum și în care mai ești prezent ?

Gabriel Bălașa: Percuția este infinită ca sunet și abordare. Asta pot să spun că mi-a permis să pătrund/fuzionez în mai multe stiluri cu diferiți muzicieni. M-am apucat din dorința simțului meu interior pe care îl simțeam, ritmic. Primul grup în care am început să cânt a fost Anton Pann, asta se întâmpla prin 2004. Au urmat și altele de genul, dar de specificat ar fi cele în care am creat ceva și anume: Avant'n'Gard, Blue Nipple Boy (urmează un album), Byron, Norzeatic, plus alte colaborări cu diferiți instrumentiști . Recent am început să colaborez cu Raul Kusak.

EBRo: Ce vibe, gen, stil te caracterizează cel mai bine ?

GB: Mă simt și cred că este o binecuvântare faptul că am fost ales să transmit prin atâtea și atâtea instrumente o paletă diversă de sunete, fiecare cu starea și culoarea lui. Nu știu cum să definesc asta în cuvinte, oricum e ceva luminos, de bine. Pot însă să mă raporteze la niște favoriți care-mi vin acum în minte: Jamiroquai, Omar Sosa, Jan Garbarek, Bjork, Sonny Rollins, SBTRKT, Muse.

EBRo: Ce fel de instrumente de percuție folosești la Avant'n'gard ?

GB: La început eram pe stare, cântam la ce simțeam să cânt în acel moment. Și acum e la fel, doar că a început să se fixeze să zic așa un set-up anume. Din el fac parte: Frame Drum, Darbuka, Udu, Djembe, alte efecte de atmosferă Ocean Drum, Kalimba, scoici, chimes, printre care din când în când și un Roland HPD 10 (percuție electronică).

EBRo: Cum ai ajuns să colaborezi cu ei și cum îi descrii pe ceilalți colegi ?

GB: Nimic nu-i întâmplător. Energiile noastre s-au atras, totul a început foarte firesc (necesitate), fără să știm ce, sau să ne planificăm sunetele. S-au legat și au început să prindă contur. Ne-am întâlnit și început să ne formăm prin 2009. Nu știu exact să-mi descriu colegii de trupă, pentru că cel mai bine îi simt atunci când cântăm. Pe Călin îl văd ca un

Munte care scoate sunete, pe Mihai un fel de "Inginer principal" care stă și asigură background-ul /baza sonoră, peste care venim noi cu intențiile noastre și improvizăm, iar Maria vocea de care se leagă ce am zis mai sus, și mai mult decât atât, dă acea stare care face totul să devină distinct și personal.

EBRo: Cum descrii experiența Avant'n'gard, atmosfera experimentalistă, momente plăcute sau neplăcute ?

GB: De la început mi-a plăcut această fuziune/învăluire de instrumente/sunete tradiționale. Fluiere, percuții cu efectele din clape, sintetizatoare și alte "jucării" electronice ale fraților Balabaș. Mistic. Cântând și experimentând împreună cu ei pot să spun că am descoperit și alte părți spiritual-sonore de care nu știam că le posed. Cu alte cuvinte, prin experiment poți să-ți dai șansa să te cunoști mai bine, să descoperi lucruri noi și stări inedite, emane de sunete dincolo de sunet.

EBRo: Cum crezi că va evolua în viitor această scenă complexă, selectă a muzicii experimentale și unde te vei situa tu/voi ?

GB: Eu personal nu am nici un fel de așteptări și asta e valabil peste tot pe unde mă perind, caut să fac cât mai bine ce fac, pentru că îmi dau seama că fiecare apariție e mai importantă decât cealaltă. Important e să dai ce ai mai bun și așa lucrurile ajung să se lege și să <crească> cumva.

EBRo: Ce planuri, proiecte ai ?

GB: Să pictez mai mult, pregătesc o expoziție, să-mi însușesc acea stilistică cristalină în abordările sonore și a culorilor, pentru că mă simt mai degrabă un calator și foarte rar membru.

EBRo: Mulțumesc !

GB: Cu plăcere. :)

Bogdan (Bogdan Anghel)

Este un muzician bucureștean care nu activează de foarte mult timp pe scena locală, dar care posedă o maturitate a sound-ului și un stil aparte în producțiile lui, care îl fac unul dintre cei mai respectați producători români de muzică electronică.

Discografia lui cuprinde numeroase materiale lansate de-a lungul vremii, în special în sfera ambiental, experimental. Primele cărămizi le-a așezat în anul 2007, când a debutat cu trei material, "Angular Momentum", "Disconnect" (Claque Musique) și "Uncertainty" (Inoquo). În următorii ani a continuat să "clădească" și a lansat pe piața muzicală "Harmony Within Repetitive Structures" (2008, Arhiva 7) și "Human Thermodynamics" (2010, Local). Notabile mai sunt câteva prezențe pe compilațiile defunctului netlabelul sibian Exposed Audio.

Putem considera cuvântul "hibrid" ca unul definitoriu pentru munca acestui artist de până în prezent, o muzică puternic experimentală, de găsire a eu-lui, de la muzică serialistă la balearic dub, organică, lentă, cu un bpm jos, undeva la 90, dar și cosmic techno, 4/4 sau disco.

Este unul dintre fondatorii Local Records alături de Shere și Ioana, netlabel dedicat promovării artiștilor români în afara granițelor. Au văzut lumina zilei 14 release-uri, iar printre numele prezente pe compilații sau albume sunt Alien Pimp, Andu Simion, Autsaid3r, Badsector, Bogdan, Bogdan Marcu, Cosmin TRG, Coughy, Cristi Cons, Danaga, Delusion Men, Empt, Eusebio, Fanas, Haute Culture, Hipdiebattery, Huzur, Inner, Ion, Kapnobatai, Karpov Not Kasparov, Makunouchi Bento, Michi, Minus, Montgomery Clunk, Poor Relatives aka Khidja, Reash, Selfmademusic, Sillyconductor, The Model, Vlad Caia, Vlad Onu.

"After 15 years in which the Romanian electronic music scene evolved in attitude and artistic awareness, a critical mass of producers took shape, from which new values can grow. Until now, the majority of them have been working by themselves and sharing their music only in small circles. The public is not aware of their existence and does not perceive them as an artistic movement of any kind. This lack of communication and perspectives (the chance to be heard by a bigger audience, to have local and international success, to be

appreciated, supported and promoted) discourages any future producers that are thinking to choose this direction.

Local Records appears in this context, a promoting platform that wants to create an artistic community of mutual interests and to discover new Romanian sound by encouraging producers which currently don't have the stimuli to persevere and show their true potential. The Romanian scene is young and fresh. It has lived its childhood and just started its creative adolescence. Native producers found their proximal genre and are already expressing their specific differences – this is the road to originality and authenticity. They integrate their environment and personal history into their work. In local conditions, they manage to create an authentic sound based on global considerations. We're not trying to theorize it, we are underlining its emergence.” (prezentare oficială Local Records)

Dintre numeroasele materiale lansate în destul de scurt timp s-a remarcat compilația seriile de compilații “Buzz.Ro! ” (2010 și 2011). Acestea au adunat unii dintre cei mai valoroși producători români de muzică electronică ai momentului, cu unele dintre cele mai bune piese și nu exagerez dacă le consider un fel de personal best.

“Labelurile de muzică electronică se crează în general în jurul unui sound specific. Când am făcut Local ne-am dat seama foarte repede că nu avem destul material ca să putem imprima o direcție artistică. Tot ce ne-am dorit a fost să strângem ceea ce noi considerăm a fi muzică electronică românească “bună”. Cred că până la urmă elementul de selecție a fost foarte important și chiar dacă nu exista o unitate stilistică, exista o anumită unitate calitativă.” (Shere Marinescu)

Various - Buzz.ro! 2010 (Local Records)

Sillyconductor - Woolfia

Cristi Cons - Couch Revenge

Bogdan - Beginnings

Inner - Azotool

Ion - Master-Freier
Poor Relatives - Sanie
Vlad Caia - Random #9
The Model - The Simple Life
TRG - Belgraded
Alien Pimp - The Original
Makunouchi Bento & Selfmademusic - Nukekubi
Michi - French Kiss

“Compilația <Buzz.Ro! 2011> aduce în fața ascultătorilor ultimele viziuni artistice ale compozitorilor români de muzică electronică. Am fost plăcut surprins de sound-ul nou apărut în nișa aceasta, bucurându-mă enorm faptul că ne apropiem, sau poate chiar depășim nivelul muzicii de afară. Local Records a reușit să adune nume noi și să le ofere acestora șansa de a fi ascultați.

Piesa <Walk on you> a fost compusă în toamna anului 2010, încadrându-se în stilul experimental. Nu am nici o tehnică precisă atunci când compun. Mai exact, îmi place să mă așez în fața clapelor și să-mi exprim trăirile, experiențele, să descriu locuri, oameni, fapte. Viața este sursa de inspirație.” (Badsector)

Various – Buzz.ro! 2011 (Local Records)

Montgomery Clunk – Cry Your Eyes Red
Minus – Rooftops
Huzur – Daterape
Empt – Fireforks
Hipdiebattery – Bearhearts
Coughy – Precambrian
Danaga – Trece Vremea Prin Fata Garajelor
Delusion Men – Everyday Turmoils
Badsector – Walk On You
Andu Simion – Argon

Reash – Let's Everything

Vlad Onu – Smoothies

Autsaid3r – Ballistic Field

Kapnobatai – Caye Caulker

“Nu-mi place să-mi ascund sursele de sampling. Sample-urile principale din <Precambrian> provin dintr-o piesă a Corinei Chiriac, numită <Dunărea Albastră>. Încerc din ce în ce mai mult în ultima vreme să folosesc sample-uri și încerc ca sursele lor să fie cât mai exotice. Cred că ce m-a condus în a testa tipul ăsta de sampling a fost primul album al lui El Guincho, <Aleganza!>, dar un pic și <Person Pitch> al lui Noah Lennox.

Piesa provine dintr-un live din 2010 pe care l-am avut în Fabrica. Am rugat, cum facem de obicei, pe sunetist să înregistreze performance-ul. Facem asta pentru că foarte rar cântăm o piesă de două ori și oricum, nici atunci nu o facem la fel, fiind vorba de un performance bazat exclusiv pe improvizație. Din primul gig pe care l-am avut ne-am dat seama că ăsta e workflow-ul pe care vrem să-l avem. Practic nu ne vedem decât la gig-uri și încercăm să ne surprindem unul pe altul. Spre surprinderea noastră nu am avut nici un concert de care să fim dezamăgiți până în prezent. Și chiar când au fost momente mai slabe măcar erau interesante.... Pentru noi, cel puțin.

Shere de la Local Records a fost la un gig al nostru împreună cu Hipdiebattery la Atelierul de Producție prin noiembrie 2011. Mi-a propus după gig să ne bage în schema cu BuzzRo și evident am acceptat și ne-am bucurat pt ocazia care ni se oferea. A fost ciudat cum am ales piesa pe care să o promovăm. Inițial am vrut să dăm alta, o producție mai dichisită. Ulterior am renunțat la ea pentru că nu se potrivea stilului nostru și am decis că un live ar fi cea mai reprezentativă alegere și am tăiat o bucată din concertul din Fabrica de care ziceam. Am avut mari emoții în legătură cu calitatea (destul de lo-fi) a materialului, dar Shere mi-a răspuns că se potrivește bine cu restul pieselor de pe compilație. Oricum eram pregătiți să nu mai dăm nimic în cazul în care nu ar fi acceptată piesa așa cum am dat-o noi :).

Anyway... a fost ok și a primit review-uri pozitive inclusiv de la Dilema Veche, Boing-Bum Chack și Montgomery Clunk. Piesa a mai apărut și pe o compilație internațională numită Music Alliance Pact (MAP) și de acolo a fost preluată de multe site-

uri și blog-uri, și chiar și-a făcut apariția într-un dj set al trupei Jazzanova... Go figure...

Pe 20 mai intrăm într-un studio pentru a înregistra un material care va dura între 4 și 6 ore. Vom tăia din el părțile care ni se par nouă ca fiind cele mai inspirate și le vom pune într-o formă care să semene cu un EP, sau dacă va fi cazul, un LP. Vom posta în schimb și toată sesiunea undeva pe vreun site pentru cine e interesat. Nu știm cum se va chema, nu știm cum va suna, suntem și noi curioși să aflăm. Avem o propunere din partea Local Records pentru a scoate materialul la ei și sper să mergem așa. Ne bucurăm că și-au arătat interesul pentru asemenea proiect și văd în asta un semn bun.” (Coughy)

Au reușit ce și-au propus, să treacă și de granițele țării, cu concerte în țări precum Austria, Germania, Spania, Anglia. Însă cea mai bună primire au avut-o aici, “local”, devenind unul dintre cele mai respectabile netlabeluri.

"M-am simțit onorat să apar pe compilația celor de la Local. A fost un moment de recunoaștere și acceptare din partea unei comunități. Piesa a fost primită destul de bine de oameni. Ba chiar am ajuns să mă mir când am auzit chestii de genul: "băi, trebuia să fi venit acu juma' de ora în club că au pus ăștia piesa ta". La asta nu mă așteptam prea curând.

Inițial îi arătasem lui Shere o altă piesă, <Lupul>. I-a plăcut foarte mult și rămăsese stabilit să apară aceea. Au mai trecut câteva luni bune, proiectul a stagnat un pic din diverse motive, până când într-o zi vorbesc iar cu el și îi trimit <Caye Caulker>, piesă care i-a plăcut și mai mult. După un timp m-am răzgândit și i-am propus să-i arăt altele, dar mi-a zis că rămâne asta. N-am mai insistat și cam asta a fost cu selecția.

Pentru mine totul s-a desfășurat online, am trăit evenimentul lansării pe internet, ceea ce e un pic ciudat, să fii entuziasmat, să te simți conectat la un eveniment din prezent și în același timp să fii singur cu ochii ațintiți în monitorul tău de acasă. A fost o experiență interesantă din care am învățat multe și care mi-a dat încredere în mine și putere să merg mai departe." (Kapnobatai)

I-au convins de potențialul acestei platform de promovare chiar și pe cei de la Institutul Cultural Român, câștigând un concurs de proiecte. Un important rol în acest success l-au jucat și ceilalți trei oameni din spatele Local Records, “Shere” Șerban

Marinescu, Ioana Moldoveanu și Mihai Ghiduc, primii doi dintre ei fiind vechi colaboratori în cadrul freshgoodminimal.ro.

“Un proiect început în 2009 ca un joc de acțiune și reacție între sintetizator și drum machine. De-a lungul timpului au circulat diverse variante ale titulaturii, KarpovKasparov, Karpov vs Kasparov, Karpov & Kasparov sau Trio Karpov-Kasparov.

Inițial, la jocul de șah sonor participau de fiecare dată aceiași doi parteneri: Silviu Pădurariu - drum machine, efecte, looping și Valeriu Borcos - synth, keyboards, compoziție. Ambii au avut unele antecedente muzicale prin liceu, ca mai toată lumea, dar de muzică electronică s-au apucat târziu, la a doua adolescență.

Formula s-a îmbogățit cu experimentele vizuale executate în timp real de Mihai "Micro' Croitorul, iar în scurt timp trio-ul a devenit cvartet prin înrolarea a doi artiști-performer, Maria Mora și Paul Dunca, împreună cu care s-a ajuns la un format de spectacol hibrid: muzică improvizată și teatru contemporan.

Au urmat câteva apariții live, dintre care unele în locații neconvenționale, o frizerie, un magazin de pantofi, bucătăria unui restaurant, o bibliotecă.

Componența s-a modificat în primăvara lui 2011 când unul dintre membrii fondatori a renunțat la proiect. Șahul muzical a fost continuat solo și după câteva luni a apărut la Local Records ep-ul numit <Soundtrack for a Game of Chess> semnat Karpov not Kasparov.

Materialul a stârnit un oarecare interes, fiind declarat printre cele mai bune apariții ale anului 2011 de Radio România Cultural și de Radio Europa Liberă (da, încă mai există!); desemnat apoi cel mai bun album al lunii de către Vice Magazine și selectat în playlist-ul online al postului de radio WMFU din New York.

Din primăvara lui 2012 Karpov not Kasparov a revenit pe scena locală într-o serie de apariții live, cu un sound dinamizat de vibrația tobelor acustice în spatele cărora se află neobositul Eduard Gabia (ex-Second Hand Band, Diletant Gathering, Jazzadez)

Urmează <Soundtrack for a Game of Chess - Part Two>.” (Karpov not Kasparov)

Astfel, Local Records este rezultatul muncii intense și pasiunii puternice pentru muzica electronică românească, o echipă care a sesizat potențialul existent printre

producătorii muzicali autohtoni și l-au promovat cât se poate de bine.

“Muzica m-a fascinat de când mă știu, dar doar recent am început să experimentez cu producția muzicală. O lungă perioadă de timp prietenii îmi spuneau că fac jingle-uri sau ringtone-uri dar am fost motivat să continui nebunia și să învăț despre sunet cât mai mult.

Încă sunt la început și recunosc că am fost uimit și entuziasmat când Șerban (Local Records) m-a contactat pe Soundcloud cu o propunere de a-i trimite ceva melodie pentru compilația Buzz.ro 2011. Ascultasem compilația din 2010, mi-a plăcut inițiativa și sound-ul artiștilor care contribuiseră, așa că m-am apucat de treabă. A fost un deadline destul de scurt și am fost destul de stresat că nu o să sune foarte ok pe cine știe ce sisteme de sunet. :)

Colectivul a fost minunat și am apucat să cunosc o mare parte din cei care au participat la acest release, iar feedback-ul a fost cu mult peste așteptările mele. Este un proiect foarte serios și profesionist, cu multe review-uri și apariții pe diferite blog-uri/site-uri de specialitate, în print, care încearcă promovarea celor mici și mari din comunitatea muzicală românească. Per total este un release foarte variat și mă bucură nivelul ridicat al sound-ului românesc la acest moment.

A fost o experiență care m-a motivat foarte mult, îi felicit și le multumesc celor din spatele acestui proiect și, pe viitor, sper să aud de cât mai multe release-uri Local Records. Există foarte mulți artiști români, foarte talentați, care merită promovați.” (Vlad Onu)

Brazda Lui Novac (Victor Popescu)

Brazda Lui Novac este Victor Popescu, un craiovean a cărui alias este inspirat de cartierul cu același nume al orașului natal. Marea pasiune pentru sintetizatoare și instrumente muzicale, pe care le-a avut în jur încă din copilărie, l-a determinat să treacă la fapte începând cu anul 1997.

Șase ani mai târziu înființează propriul său studio, care din anul 2009 devine un studio de înregistrări în toată regula, numit Square Sound Records.

La sfârșitul anilor '90 s-a găsit în playlist-ul primului post de televiziune specializat în muzică, Atomic Tv, cu videoclipul pentru piesa "2D + 4".

Anii de muncă și strădanie se materializează în anul 2010, atunci când Victor

lansează "acasă", la propriul său label, albumul de debut intitulat "Brazda Lui Novac". Acesta cuprinde și o mai veche colaborare cu Ioan Titu, cunoscut sub pseudonimul Silent Strike, pentru piesa "Scrollwork".

În dreptul numelui său mai apar și alte colaborări alături de artiști locali precum Alexandrina Hristov (pentru piesa "Vino Cu Mine"), Cyclor ("Bloquick"), Jazzadezz ("Know Who You Are At Every Age"), Timpuri Noi (remix pentru piesa "Luca"), Yvat (piesa "One") și alții.

Anul 2011 a adus cel de-al doilea album semnat Brazda Lui Novac, numit "Dizzy", cu 13 piese, lansat la casa de discuri Raumklang Music. Victor confirmă astfel prin acest ultim release, cu un sound foarte bine așezat, matur, că este unul dintre cei mai valoroși producători autohtoni de muzică electronică. Un stil muzical unic, melodios, dansant, metalic, o orchestrație de synth-uri. Pe scurt, IDM de foarte bună calitate. Mai departe vă invit să citiți o recenzie scrisă de mine pentru acest album, iar apoi un interviu realizat cu Victor Popescu pentru ElectroBlog Ro.

"IDM, intelligent dance music. Hm, interesantă denumire. Dar știi cum sună ? Dacă nu știi trebuie să ascuți neapărat acest album! Îți va da definiția perfectă pentru acest stil muzical, te va injecta cu un IDM de foarte înaltă calitate, te va face să te îndrăgostești de acest stil și să îți danseze neuronii pe un ritm nebun acordat de o baghetă magică aflată sub stăpânirea unui priceput "dirijor", Brazda Lui Novac. "Orchestra" lui de sintetizatoare te învâluie, îți stimulează mereu simțul acustic, îți distrage constant atenția, dar îți oferă un sound incredibil de palpabil, încât să nu fi furat de tot de această lume metalică. O muzică pe care o "simți" cu adevărat.

Mă desprind ușor și îți spun despre acest album că este cel cu numărul doi din discografia lui Victor, cuprinde 13 piese și va fi lansat la Raumklang Music. Brazda Lui Novac confirmă astfel prin acest ultim release, cu un sound foarte bine așezat, matur, că este unul dintre cei mai valoroși producători autohtoni de muzică electronică." (S. Moldovan

ElectroBlog Ro: Salut Victor!

Brazda Lui Novac: Salut Septimiu!

ElectroBlog Ro: Să ne întoarcem puțin în timp și să ne spui te rog pentru când și cum ai intrat în contact cu muzica electronică ?

Brazda Lui Novac: Prima dată a fost la 12 ani, când am ascultat Kraftwerk, discul "Computer World" și am fost profund impresionat. Probabil că mai ascultasem pe la radio Jean Michelle Jarre și Vangelis, dar nu m-au impresionat niciodată, acum încep să apreciez sunetele lor și asta în primul rând datorită instrumentelor pe care le foloseau.

ElectroBlog Ro: Care a fost primul sintetizator, primele aparaturi cu care ai început să experimentezi ?

Brazda Lui Novac: Vărul meu avea undeva prin 1983 - 1984 două sintetizatoare cu care mă mai jucam când mergeam pe la el, un Casio CZ2000 (un CZ1000 cu boxe încorporate, foarte rar) și un Yamaha SK30, analog. Unchiul meu era pasionat de electronică, aveau și un pick-up Technics, un magnetofon și cass deck Akai, toate cap de serie, un pian cu coadă Bluthner, multe discuri vinyl și alte gadgets pe care nu le găseai peste tot în vremea aia. Cred că am fost norocos să le am aproape, chiar dacă nu au fost ale mele.

ElectroBlog Ro: Cum era primită la vremea aceea muzica electronică în România și cum arăta "scena" acestui gen muzical la noi ?

Brazda Lui Novac: Aproape zero, cu excepția lui Florian din Transilvania și Adrian Enescu, care integrau mai mult în muzica lor sintetizatoare. Deși pionieri, nu au fost suficient de curajoși în opinia mea să se lase cu totul duși în muzica electronică, întotdeauna au adăugat un instrument acustic, fie el și sample, dar nu au folosit sinteza ca un crez cu care să mearga înainte așa cum au făcut-o Kraftwerk sau alții. Erau și vremuri în care muzica electronică întâmpina o mare opoziție din partea celor antrenați cu stilul clasic, cu precădere la noi unde totul e acceptat mai greu decât în alte locuri. Altfel au existat sintetizatoare care au făcut istorie și în România, dar integrate în formații rock, iar sunetele pe care le alegeau pot fi considerate azi "cheesy".

ElectroBlog Ro: Care a fost momentul de vârf, locul în care ți-a plăcut cel mai mult să mixezi ?

Brazda Lui Novac: La Leipzig, anul acesta în ianuarie. Dar nu e "vârf" nici pe departe. Mi-a plăcut cel mai mult, da. Vârful va urma, având în vedere că doar ce am început să acord o mai mare atenție proiectului meu de numai doi ani.

ElectroBlog Ro: Muzica electronică românească se află într-o continuă schimbare. Cum crezi că a evoluat până în momentul de față și cum va arăta clubbingul românesc peste zece ani în opinia ta ?

Brazda Lui Novac: A avut o creștere normală zic, mă așteptam să vină mai repede, dar cum spuneam, la noi totul e pe "slow motion"... Categorie va fi mai bine, nu sunt un profet dar întotdeauna oamenii învață din greșeli și îmbunătățesc lucrurile.

ElectroBlog Ro: Ce ne pregatești în viitor cu proiectul Brazda Lui Novac ?

Brazda Lui Novac: Albumul doi este gata, se numește Dizzy și va fi lansat în octombrie la Raumklang Musik, în Germania, label-ul lui Dirk Geiger, pe care s-ar putea să îl vedeți la lansarea din București. Am început lucrul la albumul trei deja, dar nu mă grabesc. Tocmai am făcut un remix la piesa "For You" a lui Daniel Myer - Architect, copilul minune al muzicii electronice germane și care are patru proiecte de succes. Remixul a fost lansat săptămâna trecută la Hymen Records. Pe albumul meu veți găsi și un remix la piesa "Streets" a lui Subheim, pe care l-am întâlnit la Leipzig și a cărui muzică m-a impresionat. Mă bucur că l-am cunoscut, un tip excepțional.

ElectroBlog Ro: Dar Victor Popescu, ce surprize pregatește iubitorilor de muzică electronică în afara proiectului amintit mai sus ?

Brazda Lui Novac: Ceva muzici la niște animații, la un documentar și tot timpul pe la reclame. Și alte proiecte care nu pot fi încă facute publice. Dar probabil nu veți afla decât dacă vă place să vă uitați la credits când se termină filmul... Mie nu-mi place :)

ElectroBlog Ro: Ce planuri ai cu Square Sound, aflat sub tutela ta ?

Brazda Lui Novac: Să meargă mai departe și să crească, să devină un brand în piața de studiouri din România și nu numai.

ElectroBlog Ro: Mulțumesc pentru amabilitatea acordării acestui interviu și îți urez multă baftă!

Brazda Lui Novac: Cu plăcere!

Cycler (Ioan Bârladeanu)

Ioan s-a născut în Constanța, a studiat designul la Iași în cadrul Universității de Arte "George Enescu", iar în prezent este stabilit în București.

Fie că lucrează sau nu la recuzita de film sau prototipuri, Ioan își regăsește adesea un refugiu mental în creația sonoră. Pentru el este o mantra liniștitoare, începând cu o frază inițială, ajustând-o și rearanjând-o, cu un rezultat de multe ori îndepărtat de impulsul inițial. Preocuparea pentru ritm, repetiție, ciclicitate, l-a condus la alegerea numelui "Cycler".

Primele sale aventuri în lumea muzicii electronice s-au concretizat în proiectul The Flux Komplex, în care a colaborat alături de norvegianul Karsten Hamre. Cu acesta a realizat în anul 2004 albumul "Lost Illusions", lansat la Trinity Records.

Patru ani mai târziu și-a făcut apariția solo cu piesa "Zerodimensional", inclusă pe compilația "Diferența", lansată de netlabelul autohton Arhiva 7. Tot în 2008 a fost prezent, de data aceasta pe o compilație DeviantArt, cu piesa "Străin".

Anul 2012 aduce primul său album solo, numit "Polymath", la casa de discuri Raumklang Music din Germania.

"Zilele astea m-am convins. Avem o scenă stabilă de muzică IDM/experimental în România ! Iar Ioan m-a făcut să cred acest lucru.

Cycler a lansat de curând albumul "Polymath" la casa de discuri Raumklang Music, un material ce cuprinde 11 piese, care respectă întocmai toate standardele: sound bine așezat, maturitate, melodicitate, cursivitate, caracter. Este cu adevărat încununarea multor ani de producție muzicală, în care a stat destul de ascuns prin "arhivele" 7 sau prin proiecte știute sau neștiute precum The Flux Komplex.

Trecând prin compozițiile de pe "Polymath" sunt dat pe spate din start de "Broken Mirror", o minunăție de efecte ce se împletesc într-un dans mai degrabă meditativ. Înaintând dăm de o piesă cu o alură mult mai "metalică", "industrială", numită "Dream

Recorder Tape", dar care păstrează totuși acea linie plăcută melodică întărită de un vocal subtil. Ajungem la "Industrial Sunset", o piesă mai veche de a lui Ioan, re-editată. Parcă s-a scos totuși ce era mai "agresiv" din ea, a fost îmblânzită, simplificată, un mic regret de al meu. Însă Ioan nu se sfiește mai departe să o calce cu bassline-ul în "Alien Crystal Desert", o piesă cu ușoare influențe orientale, perfectă ca multe altele de pe acest album pentru a te transpune într-o lume cosmică, pentru a te duce cu gândul la o dimineață scăldată în lumină pe un tărâm străin. "Polymath" se finalizează cu un superb featuring alături de "Vel", pentru un minunat vocal IDM numit "Letter To My Dead Lover".

Așadar, un album cu personalitate, care cu siguranță va rămâne unul de referință pentru muzica electronică românească." (S. Moldovan

Discoballs

Proiectul Discoballs s-a născut în anul 2008 ca un side-project al trupei Travka, avându-i ca și componenți pe Alexei Turcan aka Axellerey (synth), Răzvan Rusu aka Mizdan (bass) și Cristian Chiordea aka Kirodian (percuție). Stilul abordat este unul foarte interesant, muzică electronică, cu puternice influențe rock și disco.

Discografic au fost prezenți până în prezent cu două piese: "Str. Ongfeeling" pe compilația "Buzz.ro! 2010" (Local Records) și un an mai târziu single-ul "Planetarium" (Dark Clover Records).

Axellerey este proiectul ce activează în "umbra" trupelor Discoballs și Travka, de trei ani încoace. Orientarea muzicală este una cu totul diferită, spre genuri precum big beat, breaks, dnb, downtempo. În ultimul an Alexei s-a orientat spre o latură mai techno, cu o abordare mai profesională a producțiilor sale, lucrând cu instrumente analogice într-un studio profesional. În anul 2011 Axellerey a fost prezent pe compilația "Culese Din Cartier" a celor de la Subcarpați, cu o piesă de orientare folclorică în viziune modernă numită "Doina De La Gealair".

Baieții pregătesc împreună în continuare o latură DYI a proiectului, care să cuprindă diferite device-uri, visuals, controlate în sincron cu diverse elemente electronice, hack pentru control MIDI, lumini, scenografie, decoruri și multe altele. Lucrează de asemenea la primul album, un pachet complex, multimedia, care va pune în evidență latura mai agresivă

a trupei din punct de vedere muzical.

Discordless

Discordless este un grup bucureştean de muzică din sfera experimental, ambiental, drone, industrial, înfiinţat în anul 2003 de către Marius Costache (noise) şi Jeno Havelaar (chitară, voce).

După un prim material intitulat "Deprived of Oxygen" lansat în anul 2004, Discordless a lansat cinci ani mai târziu albumul de debut "148 Light Years", la home label-ul Asiluum, în spatele căruia se află Marius şi Costin Chioreanu. Pe acest album apar ca invitaţi Costin Chioreanu (chitară), Ana Roman (pian, electronice) şi Răzvan Răduţă (percuţie).

Aş dori cu această ocazie să prezint şi Asiluum, netlabel care promovează extrem de bine începând cu anul 2007 artişti autohtoni şi internaţionali din sfera experimental, electronic sau metal, lansând gratis albumele unor nume precum Nightpray, Mediocracy, Semiosis, Montgomery Clunk, White Walls, Coins As Portraits, Parachute Pulse, Roadkillsoda. O mare parte dintre materiale sunt înregistrate, mixate sau masterizate de Marius Costache, în timp ce Costin Chioreanu s-a ocupat de o mare parte din grafica materialelor lansate.

Marius Costache este de asemenea un foarte bun inginer de sunet, colaborând de-a lungul timpului cu diverse nume precum Travka (alternative), Coma (alternative), White Walls (progressive rock), Chester (punk-rock), Mediocracy (neo-crust) şi multe alte proiecte de muzică experimentală, electronică, metal, rock sau clasică.

Semiosis este un alt proiect foarte interesant post-rock cu influenţe electronice, din care face parte Marius Costache, Serban Ilicevici şi Candlestickmaker. Trupa craioveană are un album în discografie, imprimat la Asiluum în anul 2009, numit "Pictural".

Costin Chioreanu a mai desfăşurat de-a lungul timpului proiectul propriu Subway Night Orchestra, menit în special pentru expoziţiile sale, fiind un foarte bun artist plastic şi grafician. Costin a pus bazele Twilight 13 Media în anul 2003, ce promovează cultura dark metal. A realizat de-a lungul vremii copertile a numeroase albume pentru trupe metal autohtone sau internaţionale cum ar fi Darkthrone, Ava Inferi, Aura Noir, Grave, Ulver,

Mayhem, Luna Amara, Valborg.

În prezentarea expoziției sale intitulată "Where Purgatory Ends", Costin a colindat locuri precum New York, Helsinki (Mega Therion Festival), Alba-Iulia (Dark Bombastic Evening 3) sau la festivalul Roadburn din Olanda. Expoziția este acompaniată de coloane sonore ce îi are ca invitați pe Rune Eriksen (Ex Mayhem, Auroa Noir) și Tudor Diaconescu.

Costin Chioreanu se mai găsește implicat în proiectul Nightpray (alături de Marius Costache, Clandestine, Mr.S, Napalm și Ana) și în trupa Mediocracy.

Ana Roman este din Constanța și deține proiectul său personal care se "plimbă" printre genurile ambient, piancore și electronica. Sub acest pseudonim a lansat în anul 2011 materialul "Kingdom" (Asiluum), pe care apare o colaborare cu Res Es (Șerban Ilcevic). Pe lângă Discordless a mai colaborat cu trupa Nightpray.

Divine Muzak

Divine Muzak este un proiect care abordează muzica dark ambient, goth, psychedelic și lounge, format în anul 1999 de Dan Șerbănescu (voce, synthesizer, sampler, programming, chitară, bass, acordeon, xaphoon, kalimba, versuri).

Dan a mai făcut parte în jurul anului 1993 din trupa Archaos, alături de Radu Nicolescu, un duo dark ambient, neofolk, cu trei albume la activ, toate la bestial Records: "Vestes Terrae" (1997), "The Land / Love Obsession" (1999) și "Centuries Of Obedience" (2000).

Divine Muzak are în discografie până în prezent cinci albume: "Fluxus" (1999), "Subhumandisorder" (2000), "En-trance" (2001, Bestial Records), "Dialogue" (2004, Beauty Of Pain Productions) și "Maison Skinny" (2009, Punch Records).

DJ Rolf (Rolf Onoicenko)

A participat de-a lungul timpului în proiecte precum Agro, alături de Cristian Păduraru, Perciol, cu Cristi Stanciu aka Matze și Shukar Collective.

Ekasia (Emilian Matlak)

Ekasia a luat ființă în anul 1996, ca un side-project al lui Emilian Matlak aka Fulmineos, inițial sub numele *Mysterium*. Un an mai târziu a fost lansat primul demo, numit "*Templum Tenebrum*", un material cu influențe dark, iar în 1998 a fost lansat cel de-al doilea demo, "*Odes pro Malis Ingenis*".

În anul 1999 s-a alăturat și Kjuczen, iar un an mai târziu, sub numele Ekasia, a apărut prin forțe proprii albumul "*Umbre și Reflexe*".

Rămas din nou singur, Fulmineos a înregistrat albumul de debut "*Midwinter Ricketiness*" (2005, *Smell the Stench*), un material foarte agresiv, industrial, sadic. Din punct de vedere muzical acest album este influențat de artiști cum sunt *Diabolos Rising/Raism*, *Beherit*, *Einstürzende Neubauten*.

Urmează tot la *Smell the Stench* un split "*Sarkany, Heart of Darkness*" cu trupă croată *Gruuthaagy*, un grup "cult" foarte apreciat la nivel internațional în domeniul experimental noise.

Al doilea album, "*Five steps to hell*" (2006, *Smell the Stench*) este o realizare unică, materialul având peste patru ore de audiție a unui experiment inedit. De asemenea acest material are și o parte vizuală integrată, una dintre primele realizări de acest fel din țară la acel moment.

Al treilea full-length "*Hybrid Scorn*" (2007, *Smell the Stench*) are o aură mai "metal", în direcția *Mysticum*, *Diabolicum*, *Aborym* sau *Red Harvest*, dar rămâne în acea dimensiune industrial, electro dark și este ultimul realizat pentru casa de discuri australiană.

"*The Continuous Ellipse*" (2008, *Banatian Darkness*) este un mini-cd experiment de căutare a unor noi teritorii avangardiste și prefațează ultimul album lansat în anul 2011, "*Underground Ghosts*", de către casa de discuri constănțeană *F.I.R.* Pe acest material figurează și noul vocalist al proiectului, *Hex Lecter* (*Cursed Cemetery*, *Ex.Spectral*). Acest CD din prima clipă a avut o altă idee de bază, experimentală, ambient-soudscape, trip-hop, o abordare introvertită și cinematică în care elementele "metal" au fost înlocuite de o viziune avantgardistă și construcții fluide.

De-a lungul timpului Fulmineos a mai făcut parte din numeroase trupe sau proiecte precum *Arc Gotic* (dark wave), *Argus Megere* (black), *Cursed Cemetery* (death black),

Fogland (black, folk, ambient, darkwave), Lifewood (gothic, black death), Mysterium (occult ambient), Negură Bunget, Nocturnal Invocation (atmospheric black metal), Ordinul Negru (black), Ultima Candelă (dark ambient), Vals Heldone (goth rock).

Electronvc (Cristian Neagu)

Sub numele Electronvc a activat Cristi din Constanța, care lucra încă din 1997 pe calculatoarele vremii, experimentând beat-uri și manipulând sunetul "la nivel de matematică". A făcut asta din pasiune, nedorind să iasă în față, de aceea în anul 2005 a pus capăt proiectului. Prezența la festivalul TM02Base cât și compilația aniversară din următorul an cu piesa "Downbeat 80" este una dintre cele mai însemnate realizări ale sale. În dreptul lansărilor oficiale mai stă un EP numit "Aebinstuutgart" (2005, Acedia Music).

"Prin 1996-1997 lucram la tot felul de colegi anumite beaturi pe computer și visam la un pc bunicel, ce a apărut în 1999 la mine acasă. Computerul a venit, iar între timp am învățat puțin acid pro, am făcut rost de tobe de pe cd samples și tot așa, ușor, ușor spre 2000-2001 deja tatonam Reaktor de la NI. Am cântat și prin TMBase parcă în 2002. Au mai fost evenimente și alte cele prin Timișoara, București și Cluj (pe vremuri chiar se țineau și era interes pentru așa ceva). Am făcut idm mult timp dar m-am lăsat de ceva ani din varii motive, păcat că am pierdut o grămadă din trackuri. În fine, după 2003 am început să lucrez în max/msp și a fost o perioadă decentă. Nu-s multe de zis pentru că nu prea am avut vreodată dorința să încerc să ies în față sau să merg la events, plus de asta nu a existat talent în zona muzicală. Dar a fost o mare <nebuie> și dorință <intrinsecă> de a manipula sunetul la nivel de matematică, de a vibra cu stilul idm între 1999-2005. Ce am mai făcut în ultima vreme din când în când și aproape la mișto a fost ceva muzică drum n bass, old skool side, dar nimic concret." (Electronvc)

Esemdi (Mihnea Cătălin)

În spatele monikerului Esemdi se află Mihnea Cătălin Berechet, din Buzău. A început să experimenteze muzica electronică la doar 11 ani, mai exact în anul 2004,

"jucându-se" cu diferite DAW-uri.

Cinci ani mai târziu a venit și primul release oficial, la un label din USA, lansând piesa "Nimic". În anul 2009 a început și cariera de dj, în București. Stilul muzical adoptat este încadrat în aria tech-house, dub, dar se întinde chiar și până în sfera trip hop sau breaks.

O dată afirmat atât ca producător cât și ca dj, a semnat peste 50 de piese și a lucrat cu sau pentru nume mari precum Deadmau 5, Carl Cox, Fedde Le Grand sau Martin Solveig.

Începând cu anul 2010 a luat producția muzicală în propriile mâini și a pus bazele labelului Esemtrax, lăudat de agenții cu profil cum sunt Ohm Magazine, DJ Mag, Beatportal sau Future Music. Is "set to do big things in this everchanging industry". Aici au lansat până în prezent artiști precum Ciupy & Mihai Bejenaru, Dannidat, Derek & Occi, Lopezhouse, Marcus Sur, Plusculaar, Rogoreanu, Sanophone, Sarp Yilmaz.

Un an mai târziu a plecat în UK pentru studii și a început munca la primul său album. În februarie 2012 a participat la Champagnerama, un festival de muzică electronică din Berlin, unde a mixat pe aceeași scenă cu Subb-An, Frivolous și Phil Kieran.

Esemdi a fost de asemenea semnatarul unei foarte frumoase piese pentru compilația aniversară lansată cu ocazia celebrării unui an de existență a site-ului ElectroBlog Ro, numită „127”. Compoziția este de o calitate și maturitate a soundului de remarcă, a fost realizată destul de simplist, după buget modest, cu un laptop, o placă audio de buzunar și o pereche de căști in-ear de telefon. Însă această simplitate tehnică și naturalețea soundului, respectiv tenta organică, fac din „127” o piesă de netrecut cu vederea și din Esemdi un producător cu viitor. În ce privește stilul, „unii zic dubstep, unii downtempo, să zicem esemstep”.

„Piesa am început-o prin noiembrie 2011, după ce am primit o bucată de pian de la un bun prieten, Matei Oprea. Ideea pentru elementele de bază mi-a venit repede, iar în câteva ore aveam deja tobele, linia de bass și alte elemente mărunte. Am prezentat piesa neterminată câtorva oameni, care au fost foarte plăcut surprinși de ce au auzit. Pentru o lună proiectul piesei a zăcut undeva pe hard disk, până mi-am adus aminte de el și am zis să-l termin. Principala sursă de inspirație a piesei a fost singurătatea din perioada aceea, peste care am trecut cu bine în cele din urmă.

În momentul de față lucrez la un EP, sper să iasă ceva mai diferit. Am început acum câteva luni lucrul la un album, dar nu știu exact când va fii gata sau... dacă va fii gata. Școala îmi ocupă majoritatea timpului, dar e timp destul pentru muzică, zic eu.” (Esemdi)

Cu o așa escaladare puternică, în așa scurt timp, sunt așteptate lucruri mari din partea lui Esemdi.

Fierbințeanu

Fierbințeanu înseamnă duo-ul Gabriela (voce) și Cristian Fierbințeanu (computer, bass, voce), foști membri ai grupului Replace, o formație neconvențională în care se mai găseau Alexandru Bălă și Bogdan Stamatina. Replace au cântat la mai multe festivaluri din țară și au lansat două melodii, care pot fi ascultate online: “Contribution” și “Sister Mars”.

Cu Alex aka Plurabelle (keys, computer) au continuat colaborarea pentru înregistrări și concerte în trupa Fierbințeanu. De asemenea activează și Claudiu Ilariean aka Ics (guitar, computer).

În anul 2012 formația Fierbințeanu au lansat un CD maxi-single intitulat “Love Goes Round in Circles”. Interesant, frumos, diferit, divers. Cam astea sunt cuvintele care ar caracteriza materialul. Incursiunea prin varietatea de stiluri începe destul de down, chill, cu un ritm leneș al vocii Gabrielei, plăcut, chitara și tobele animându-te puțin astfel încât să nu fi furat "round in circles". Dar asta este doar ceea ce te "amețește" puțin pentru a te "lovi" apoi cu o melodie alertă, în care este păstrată aceeași temă a cercurilor amețitoare. De la ceva mai apropiat spre rock alternativ se face trecerea la o piesă destul de jazzy, vocea Gabrielei dovedind capacitatea de a oscila ușor între diferite genuri. Puțin peste mijlocul materialului dăm peste ceva mai abstract, experimental, în care instrumentele electronice și-au făcut frumos treaba. Dacă ești de parere că ai ascultat destule te înșeli, fusionul continuând pe linia rock cu influențe dnb, însă am o reținere în a încadra piesele acestui material categoric în vreunul, combinațiile fiind amețitoare, parcă jucându-se cu granițele, cu o originalitate de remarcă. Este de așteptat și varianta originală a piesei, care va apărea se pare pe un material viitor. La maxi single-ul "Love Goes Round In Circles" au pus umarul și colaboratori precum Mihai Sorohan, Alex Bala și Bogdan Stamatina.

De curând trupa Fierbințeanu a fost câștigătoarea concursului de remixuri ale muzicii lui Antonin Dvorak, organizat de Centrul Ceh din București. Treizeci de muzicieni și DJ din România au produs remixuri care au fost incluse pe un dublu CD lansat la festivitatea de premiere găzduită în luna februarie 2012 de Centrul Ceh din București. În urma acestui premiu s-au bucurat de ocazia de a concerta în capitala Cehiei, Praga.

“Preferăm să vorbim cât de puțin despre ce am făcut: important este, mai ales în acest domeniu, viitorul. La fel, preferăm să vorbim cu economie despre ce vrem să facem: mai bine facem. Sperăm ca oferta noastră să fie din ce în ce mai convingătoare, mai personală și contemporană. Cine vrea să ne cunoască și să ne asculte, poate să intre pe www.fierbinteanu.com și să vină la concerte. Indiscutabil, ElectrobloB este teribil, iar proiectele pe care le generează sunt irezistibile”. (Gabriela și Cristian Fierbințeanu)

Fjord

În spatele acestui proiect relativ nou pe scena muzicală din România stau Alexandru Seidiu din Craiova și Silviu Badea din București.

Alexandru produce muzică, IDM în mare parte, din anul 2006 și este cunoscut pentru proiectele sale solo Candlestickmaker sau Mountain. Se mai găsește implicat și în proiectul Semiosis, alături de cei de la Asiluum. Sub monikerul Candlestickmaker a lansat la casa de discuri Upitup Records două albume, “Seeds” (2007) și “A Life In A Day” (2009). Una dintre cele mai mari realizări ale lui a fost să cânte la TMBase, ediția din anul 2007.

Silviu are și el o varietate de aliasuri, dintre care amintesc Blindpixel, Contorsionist sau Montgomery Clunk. Primul dintre ele este o combinație între breakcore, house și jazz. Montgomery Clunk este un side project orientat spre hiphop, experimental și bass music. A fost prezent în cadrul turneului Input Baby, unde a participat alături de Candlestickmaker, Minus și Olga Bancic. Sub pseudonimul Contorsionist, Silviu produce muzică în sfera breakcore și idm, dar nu numai, și a debutat în anul 2009 cu EP-ul “Departures”, lansat la Asiluum. Un an mai târziu a scos la lumină încă două materiale, “Starkiller” și “Mountain And Contorsionist Split”, la același label.

Gojira (Andreescu George)

În stilul caracteristic, Gojira se prezintă în bio-ul lui astfel: "I am the fat dude [...]. I love barbecues and music. I love my bike and my mom! My heat will go on". A colaborat mult timp cu Kosak (Marius Leftarache), alături de care și-a făcut apariția pentru prima dată pe scena muzicală în anul 2004. De-a lungul timpului au lansat împreună numeroase piese și remixuri, dintre care cele mai cunoscute sunt cele pentru trupa Timpuri Noi.

Gojira a activat o perioadă și în radio. A făcut parte din echipa Selectro de la postul Activ Fm. În ultimul timp starea de spirit și umorul său l-au propulsat și spre viața de televiziune, cochetând cu Happy Fish și grupul Divertis.

În anul 2011 a fost inclus pe compilația "Culese Din Cartier", lansată sub sigla Subcarpați, cu un remake după piesa marelui cântăreț de muzică populară, Liviu Vasilică, "Fir-ai Tu Să Fi De Murg".

Ultimul său proiect se numește Policlinic, la care a pus bazele alături de Răzvan Moldovan de la trupa Partizan și care adoptă un stil destul de interesant, techno, electro, idm, experimental, un proiect de coveruri după piese comerciale.

Illegal Operation

Illegal Operation a fost o trupă rock industrial formată din George Pătrănoiu (chitară, programming, backing vocals, synths) și Bogdan Hladiuck (lead and backing vocals, programming, chitară, clape), foști membri ai grupului power-metal The Order. George a activat de-a lungul timpului în trupe cum sunt Taxi, Krypton, Act, Schimbul 3. De cealaltă parte, Bogdan s-a mai găsit în Brainstrip și Sin.

Aceștia au reușit să înregistreze împreună în anul 2002 albumul "Digital Hero" (Tribal Productions), considerat de mulți unul dintre cele mai veritabile de acest gen.

Indie Jules (Iulian Cuculea)

Bucureșteanul Iulian Cuculea este unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai trance-ului românesc. Însă eticheta de trance este mult spus, deoarece zilele Digital Nature

(2004-2009) sunt numărate, abordând o paletă largă de genuri în ultimul timp, cu schimbări de nume și o latură cu mult mai experimentală.

De ceva vreme este implicat în proiectul Jules & Jazper, alături de olandezul Jazper Van Den Ende, cu care produce muzică techno, tech-house sau nu-disco. Și-au făcut apariția în anul 2008, iar de atunci au lansat împreună numeroase materiale la labeluri cum sunt Ostwind Records, Amuse Gueule, High Contrast, More Music, 2 Play Records.

În continuare rămâne open minded, mereu în schimbare, imprevizibil, sub un nou alias, Indie Jules.

Ion (Ion Dumitrescu)

Ion este care împacă postura de producător de muzică electronică, cu o latură mai organică a sa ca instrumentist la chitară și bass, respectiv solist, dar și cu coregrafia.

The Numb Bit este primul său proiect solo, la care a început să lucreze din anul 2008. Mai târziu a apărut însă foarte simplu și sugestiv sub numele de Ion, făcându-se remarcat în special prin colaborarea alături de Minus.

Deține studioul N-am Studio, în care realizează majoritatea pieselor sale, sau împreună cu Minus, sau cei de la Concentration Band, grup în care activează alături de Edi Neumann (saxofon), Horațiu Șerbănescu aka Aneb (chitară), Andrei Dinescu (bass) și Eugen Imecs aka Piți (percuție).

Alături de Minus a realizat în anul 2009 EP-ul intitulat "Minus și Ion", care a fost lansat de către casa de discuri Patpong Records. De asemenea au semnat împreună piesa "One Time Only", apărută un an mai târziu pe "Buzz.RO! 2010", la Local records. Cu Concentration Band Ion a fost prezent pe compilația "Forever Unreleased Vol.1" (2011) cu piesa "Redundanța Acum". Aceasta din urmă a fost lansată sub sigla Future Nuggets, o emblemă marca Ion și Camil, predestinată "no name-urilor sau viitorilor mari anonimi", o platformă sub acoperire defapt de lansare a producțiilor proprii.

În anul 2010 Ion a lansat primul său ep solo la Local Records, numit "Schutzhaft". Acesta a cuprins colaborări alături de Herodot și Edi Neumann. A mai semnat producții solo sau în colaborare cu Camil și Andrei Dinescu în cadrul casei de discuri Dubkraft Records.

În prezent pregătește lansarea unui nou proiect solo, sub pseudonimul Utopus. Tot dintre planurile de viitor este transformarea Future Nuggets în label, care va fi coordonat alături de Stevie Kotey de la Valley Sound, unde Ion va lansa un EP cu proaspătul lui moniker.

Jazzadezz

Este o trupă relative nou apărută pe scena muzicală românească, într-o formulă clasică de trei membri, Dezzdemonă, Alin Zăbrăuteanu și Călin Torsan, iar de-a lungul timpului au mai fost prezenți ca și colaboratori diverși instrumentiști. În destul de scurt timp au lansat două albume, iar cel de-al doilea este fără doar și poate unul dintre cele mai bune material muzicale din muzica românească. Mai departe vă voi prezenta o recenzie pregătită de subsemnatul, pentru acesta.

“Un nou album Jazzadezz s-a născut, zămislit de iscusitul producător muzical Alin Zăbrăuteanu, vocea plină de caracter a lui Dezz și talentatul nonconformist cântăreț la instrumente de suflat Călin Torsan. "Panta Rhei". Acesta vine la doi ani după materialul de debut al celor trei, <Inimani Mal> și este realizat alături de un nou membru, chitaristul Alex Stanciu (Domnișoara Pogany). Vali Chincișan este un alt artist implicat, pe partea de grafică.

Aer foarte modern, care se detașează cu siguranță de restul peisajului autohton. Un gen muzical care nu poate fi etichetat în vreun fel, cu vaste influențe și un sound care nu va plictisi prea repede urechile cele fine, care vor fi puse la încercare până vor descoperi toate detaliile, până vor desluși mesajul și trăirile acestui album. Mă declar profund împăcat să aud că în România se produce sofisticat.

Alin, responsabilul de instrumentale, mix și master, s-a bătut pe sine însuși în producția acestui material, jonglând prin muzica ambientală, dream pop, new wave, alternativ și o mulțime de alte sfere. Oriental, nordic, irish, areal vast de influențe în timbrul vocii Dezzdemoniei, cu un accent foarte cuceritor și plăcut.

<Fairy> este cu siguranță una dintre piesele de rezistență, o piesă foarte complexă în care se evidențiază elementele de percuție și latura melodioasă și sublimă a solistei, ce te transpune într-un vis, într-o poveste a unei zâne. Mai departe urcă ritmul cu o poveste de

dragoste veselă, antrenantă, a fetei cu șireturi (<Shoelace Girl>), care parcă îți descrie o inamorată tânără cu codițe, nerăbdătoare să își întâlnească iubitul.

Călin pune aici accentul pe partea jazz a numelui Jazzadezz, cu o linie caracteristică lui. Cea de-a cincea piesă din cele 13 de pe <Panta Rhei>, <Rainin' a Little Beat>, scoate în evidență nou venitul, fiind o piesă instrumentală în centrul căreia stă o temă a lui Alex.

Sunt încântat în continuare de Dezz, care a contribuit nu doar cu minunatul glas ci de asemenea cu versurile și linia melodică pe acest album, iar acum jobilează în două piese care poate rivaliza ușor cu una semnată Bjork sau Cranberries, <Louder> sau <Crawl>.

Alin ne și șoptește câteva <cuvinte> la poziția a șaptea, o prezență care se dovedește nu doar mai inedită ci și plăcută în spatele microfonului.

Continuându-mi incursiunea mă găsesc plăcut impresionat și flatat de multitudinea compozițiilor de o mare calitate, care pot redefini oricând noțiunea de <hit> din media românească, iar "Murder" mă determină să spun asta. Dacă ar fi să aleg o piesă emblematică pentru acest album nu aș putea-o face, fiind unul foarte complex, cu o mare greutate.

Marina Gingirof, vocalista trupei Abis, este o prezență foarte inedită pe <Panta Rhei>, venită dintr-un alt grup foarte inedit de pe scena muzicală românească pe care îl apreciez foarte mult, o voce sensibilă cu mare încărcătură emoțională.

Dezz revine cu o <baladă> în stil caracteristic a unei despărțiri din care ea face o artă, un joc de accente și tonalități ale vocii plăcut auzului.

Albumul se încheie mai pe <înțelesul> nostru, cu singura piesă cântată de Dezz în română, <Pozele sunt ca și o joacă>, ce semnifică sugestiv aspirațiile acestui excepțional album de care mă declar încântat.” (S. Moldovan)

Mater Hades (Bogdan Bocșan)

Bogdan este din București și a început în domeniul muzical cu formația Sstress, în care a activat între anii 1994-1996.

Apoi a pus bazele proiectului propriu Mater Hades, în care a cooptat de-a lungul timpului diverși colaboratori precum Silvia Broșteanu aka Sylv Alster (voce), Bogdan Marinescu aka Lethal (chitară) și Robert Pieptan aka Insepultus Sep (chitară).

În anul 1998 a creat piesa "Sursum", o prelucrare după o partitură scrisă de regretata Iulia Hașdeu, prezentată în cadrul unei adunări de spiritism conduse de tatăl acesteia, Bogdan Petriceicu Hașdeu. Piesa a fost de asemenea premiată în cadrul Asociației Culturale Iulia Hașdeu, Club UNESCO.

În anul 1999 Mater Hades a lansat primul material demo numit "Immer" în colaborare cu Sylv, pe care s-a putut găsi muzică din sfera dark-ambient.

O altă prezență discografică importantă a fost piesa "The Ritual (In The Old Goddess Path)", inclusă pe compilația "Compendiu de Muzică Electronică" (2004), lansată la FIR.

Mekanik Șef

Mekanik Șef este o trupă de muzică rock electro-industrial cu influențe goth în linia vocală, una dintre cele mai veritabile de acest gen din țară. A fost înființată în anul 2002 la Zărnești de către Dan Bărbulescu (chitară, computer), Lucian Ion (voce, clape, groove machine, computer) și Alexandru Roată (electronic drums).

De-a lungul existenței sale, trupa a susținut numeroase concerte în legendarul Club A în special. De asemenea au avut apariții televizate în cadrul emisiunii "Remix Underground" de pe TVR 2, sau prezențe radiofonice la "Ro-Rock" și "Politon Stereo" de pe postul Radio România Tineret, respectiv Radio București. Au fost prezenți pe micile ecrane și cu trei videoclipuri, pentru piesele "Mekanik Sef" și "Cel Mai Viu" (2004), respectiv "Avertisment" (2005).

Discografia lor cuprinde albumele "Cel Mai Viu" (2004, Soft Records), "Insomniac" (2005, Soft Records) și "Mechanical War" (2009, Industrial Noise Room Production).

În anul 2012 aceștia au reluat concertele live, promovând în special albumele "Mechanical War" și "Zero Pain", ultimul dintre acestea fiind programat să apară în viitorul apropiat. A fost înregistrat și mixat în studioul propriu al trupei, numit Industrial Noise Room.

Astfel, Mekanik Șef este una dintre cele mai autentice trupe românești de electro-rock industrial, ce descrie lupta dintre vechi și nou în muzica rock, ocultismul și problemele

sociale ale lumii moderne. După cum spune motto-ul grupului: "Fight ignorance, injustice, hypocrisy and your own demons!"

Minus (Daniel Stanciu)

Constănteanul Minus este un experimentalist în adevăratul sens al cuvântului. A trecut prin variate subgenuri ale muzicii electronice, cum sunt IDM, 8-bit și a realizat un EP chiar și pe un Game Boy. Are la activ numeroase materiale lansate începând cu anul 2005 la netlabeluri precum Arhiva 7 ("Solar" 2005, "Micro" 2007 și "Castofon" 2008) sau Local Records ("95", 2010). A fost printre singurii români prezenți la Red Bull Music Academy, în anul 2010.

Minus și Ion este un proiect live-electronics în care se găsește implicat. Acești doi foarte buni experimentalisti, conservatori, adepți ai școlii vechi, care realizează muzică electronică în forma ei cea mai pură, au scos împreună un EP la PatPong Records, în anul 2009, care se numește foarte sugestiv "Minus și Ion". Improvizația joacă un rol important în creațiile lor.

Mort La Creier (Ion Coroi)

Ion Coroi, din Iași, este cel din spatele monikerului Mort La Creier și respectabilului netlabel autohton Arhiva 7. Această platformă a fost fondată în anul 2003 și a promovat muzica electronică românească destinată unui public restrâns, undergroundist, muzică experimentală de toate felurile. De apreciat este că tot ce s-a lansat a fost pus la dispoziție gratuit împătimiților. Artiștii autohtoni care au semnat release-uri aici au fost: b0g, Bogdan, Cycler, Dyslex, Makunouchi Bento, Mihai Popoviciu, minim.all, Minus, Moto, Qbik, Selfmademusic, Silent Strike.

"Colaborarea mea cu Ion și Arhiva 7 a fost un moment important pentru mine. <Satan, te urăsc!> este primul meu release și m-a impulsionat destul cât să continui pe drumul de producător de sunet și să ajung să mai exist și azi ca artist. A fost o colaborare foarte bună din care am avut destule beneficii. Mă bucur că a existat Arhiva7, ar fi foarte

bine să se continue proiectul acela.” (b0g)

În perioada anilor 2007-2008 au apărut de asemenea sub sigla Arhiva 7 o serie de radioshow-uri în zilele de miercuri, la care au participat printre alții Dan Basu și MaBento. Au fost zece ediții în total, desfășurate într-un cadru mai degrabă improvizat, dar foarte underground și de bun gust.

Ion are trei materiale lansate "acasă", dintre care un album numit "Cu Apartamentul Gol" (2004), două la Sweet Smelling Surfaces și trei single-uri apărute pe două compilații la FIR și Sonic Walker. Les Animaux este ultimul său proiect, orientat spre genuri mai ușor digerabile precum disco, funk și house.

Dar haideți să urmărim o discuție cu acesta despre proiectele sale și Arhiva 7.

ElectroBlog Ro: Bună, Ion!

Mort La Creier: Salut!

EBRo: Spune-ne câte ceva despre tine.

MLC: Domiciliat Iași, fac ce-mi zic pasiunile și mă ocup cu mare drag de obiectul acestui interviu.

EBRo: Arhiva 7 nu înseamnă doar muzică. Care este profilul complet al acestei platforme ?

MLC: E greu să desenez un profil pentru că am tot schimbat și am adăugat. Dar tabloul cuprinde întruchipări ce se leagă de ocupațiile mele zilnice și de prietenii ce stau și produc și experimentează. Virtual am așezat tot ce a oprit filtrul personal.

EBRo: Când, cum și de ce s-a născut acest netlabel ?

MLC: O fi prin 2000 și ceva. Nu îmi era la îndemână niciun alt loc în care să-mi prezint manufactura muzicală. Și-aveam în jur prietenii care o duceau cu aceeași dorință. Puțină investigație online până să gasesc un spațiu bun și sigur de ținut muzică (în persoana mult prea cinstului archive.org) și cu știința de bază a html-ului i-am dat drumul. Ce a urmat a fost extrem de relaxat. Am descoperit tineri cu mare chef de lucrat și ușor, ușor i-am adunat.

EBRo: De ce gratis ?

MLC: Scopul e să fim ascultați de cât mai mulți și fără niciun fel de fee. E modul cel mai decent în care ne putem prezenta. Aici stă și credința mea că online, muzica trebuie să circule. Vrei să “plătești” artistul, te duci la concert sau donezi cash de suflet bun.

EBRo: E greu traiul unui label pe piața autohtonă ?

MLC: Poate mă înșel dar în afară de mega comerț nu există niciun label pur românesc care să o ducă fericit. Sunt 1-2 exemple ținute din cea pură pasiune dar nu-i zicem nici decum label. De-aici fugărim și varianta cu mp3uri ce-ajung în diverse locuri la vânzare. Pentru că mă gandesc la format fizic. Orice cd, casetă sau vinil.

EBRo: E publicul din România destul de matur încât să primească genuri muzicale nu tocmai ușor de digerat de oricine ca cele promovate la acest label ?

MLC: Nu-ți trebuie educație muzicală. Și când primești ceva criptic și-ți place nu ține, zic eu de educație și nici de maturitate. Am încercat să dau nu numai treburi experimentale. Nu doresc mister și neînțelegere. Puțină prietenie, însă, cu siguranță. Câteodată e bine să dai din picior pe un 4/4 sau mai știu eu ce rockatan.

EBRo: De ce ai ales tocmai experimentalul ?

MLC: Pentru că era un spațiu în care cloceam. Pentru că m-am intersectat cu oameni de-aceiași natură. Frustrați, împăcați, veseli, întunecați, melodioși. N-am urmărit nicio nișă. N-am conturat direcții. S-a întâmplat.

EBRo: Cum ți se par producătorii români și clubbing-ul românesc în general ?

MLC: Îmi plac nespus. Sunt câțiva care stau la inimă și îi tot urmăresc. Extrem de cinstiți și harnici. Cât de zona de club mă leg cu gândul doar de ieșirile mele în oraș, la socializare. Parcă nu m-aș hazarda la nicio analiză cu alt ochi.

EBRo: Cum vezi scena muzicii electronice din România în următorii zece ani ?

MLC: Și mai expusă exteriorului.

EBRo: De aproximativ doi ani nu au mai apărut noi realeas-uri la Arhiva 7. Ne putem aștepta la o revenire ?

MLC: Nu. Cam asta e. Nu vreau nimic chinuit.

EBRo: Ceva proiecte sunt pentru viitor ?

MLC: Vreau să povestesc de ele când vor prinde formă. Deocamdată e blurat.

EBRo: Multă baftă în continuare și mulțumim pentru răspunsuri!

MLC: Noroc!

Narkoleptik

Un proiect industrial constănțean cu influențe dark ambient, pornit în 2000 în formula de doi membri, Damon (voce, electronics, programming), componentul principal, respectiv K.Y. (programming). Apoi a rămas doar primul dintre ei și începând cu anul 2005 a pornit în diverse apariții live.

După două albume self-released în anul 2002 ("Penitence") și 2003 ("Spectral Afterglow"), Narkoleptik a lansat propriul label numit FIR, unde au urmat alte patru: "Punisher" (2004), "Embodiment / Ready to Receive" (2005), "Impuls Dominant" (2006), "Criminal Intent" (2007). Mai târziu a lansat și un al cincelea material oficial la Mask Of The Slave, numit "So Sweet, So Perverse" (2008).

La FIR au fost lansate de asemenea două compilații foarte interesante de muzică industrială și nu numai, autohtonă, o serie de două volume intitulate "Compediu De Muzică Electronică". Prima dintre ele a văzut lumina zilei în anul 2004, iar cel de-al doilea volum cinci ani mai târziu. Dintre artiștii care au semnat piese se numără Abbildung, Discordless, Dome, Ekasia, Electronvc, E-Mantra, Hunyadi P.H., Infectator Com, Julian M, Koldvoid, La Ghica Hainu, Mater Hades, Minus, Mort La Creier, Noverbia, Sebalec, Spectru Nocturn, Telurica, The Beyond, Wide Open Wings.

Various - Compendiu De Muzică Electronică Vol. 1 (2004, FIR)

Mort La Creier - Pactul Curatorului
Electronvc - Track 1
E-Mantra - Menhir
Sebalec - Teacher
Dome - Beautiful
Julian M - Invisible Tomorrow
Project 333 - The Shaman
Telurica - Telescope
Mater Hades - The Ritual (In The Old Goddess Path)
Discordless - Deprived of Oxygen
Infectator Com & Darko - Ce Simt
Infectator Com & Darko - Dark Mission
Minus - Hopeless
Mort La Creier - Incep Sa Cred In Zane
Wide Open Wings - Flight Over The Vast Fields
The Beyond - Oswiecim
Narkoleptik - Sanctuar

Various - Compendiu De Muzică Electronică Vol. 2 (2007, FIR)

Infectator Com - Interzis
Noverbia - Prime
Abbildung - Last Journey To The Hypersphere
Koldvoid - Ephemeral
Ekasia - Urban Child
La Ghica Hainu - Pamantul (Live, UGTM 4)
Hunyadi P.H. - 29 To Dementia (Dedicated To CHS)
Narkoleptik - Morbid Obsession
Spectru Nocturn - Overtaken

Neurotica

Neurotica este o trupă înființată în anul 1992, a cărei componență și stil adoptat a variat de-a lungul timpului. Inițial se prezentau ca o trupă old school trash metal band, în formula Horea Crișovan (chitară), Mihai Breazu (voce, bass), Cristian Giorgevici (chitară) și Florin Cvasa (percuție). În această formulă au înregistrat albumul "Neurotica", lansat în anul 1994 la Migas Real Compact & Richard Andress.

Apoi au schimbat macazul spre alternative thrash, cu influențe etno și au înregistrat materialul "Bio" (1998, Zone Records), cu Horea, Cvasa, Mizzzone (voce, bass, sampling), Gabriel Cherlia (chitară, de asemenea în Damnat, Persona), Alex Perin (chitară, clape, percuție), Mircea Ardeleanu (dulcimer), Alin Stoianovici (acordeon), Vivien (voce) și Lemmy (voce). Acesta este unul dintre cele mai apreciate albume românești de muzică industrială.

Horea Crișovan este unul dintre cei mai valoroși chitariști români. A activat în numeroase proiecte și trupe de-a lungul vremii, dintre care amintesc: Logaritm (1987-1989), Cardinal (1990-1993), Stepan Project (1996-prezent), Blazzaj (1998-prezent), Acum (2003), Locatarii (2005-prezent), Abra (2005-prezent), Bio (2005-prezent), Dominique di Piazza Project (2007), Mozart Rocks (2007-prezent), Horea Crișovan Trio (2009-prezent), Anca Pop Project (2010-prezent).

Neutorica a existat între anii 1993-1998, iar în prezent marea majoritate din foștii membri ai trupei activează în grupul Bio.

Norzeatic și Khidja

Khidja este un duo extrem de interesant, în care se găsesc Andrei Rusu și Florentin Tudor, doi DJi foarte talentați. Aceștia au început o colaborare solidă alături de Norzeatic (voce), mai apoi toți trei au extins formula cu Electric Brother (chitară), Mihai Iordache (saxofon), Tavi Scurtu (percuție), Alexandru Anastasiu (vibrafon) și sub numele inițial Khidja Cluds Society.

În anul 2010 a fost realizat albumul "Norzeatic & Khidja - Aici Acum", la care au participat Electric Brother și Mihai Iordache. Acesta rămâne unul dintre cele mai reușite

materiale din muzica electronică românească, unul de pionierat în fuziunea dintre hip hop-jazz și muzica electronică, în a cărei muzică este foarte palpabil acel clasic vinil, iar scratchurile, des folosite, te duc în acea lume oldskool a plăcilor, mirosind parcă vechile și prăfuitele coperte dintr-un sertar uitat.

Rusu și Flore mai sunt cunoscuți sub aliasul Poor Relatives, în anul 2011 lansând un EP intitulat chiar așa, la netlabelul Local Records.

De-a lungul timpului au deschis concertele pentru numeroși artiști mari, precum Laurent Garnier, Moodymann, Doze Green, DJ Vadim, Fingathing, DJ Spun, Idjut Boys, Yam Who, 7Samurai/Panoptikum, Elektro Guzzi și mulți alții. Sunt cunoscuți și pentru compilarea celor mai bune piese jazz din perioada anilor 1966-1978, din arhivele legendarului Electrecord. Vinilul a fost realizat alături de Jazzanova și Stephan Steigleder, a văzut lumina zilei la casa de discuri Sonar Kollektiv și a cuprins artiști precum Aura Urziceanu, Guido Manusardi, Johnny Raducanu, Marius Popp, Orchestra Universității De Jazz Din Illinois, Paul Weiner Quartet și Vocal Jazz Quartet.

Norzeatic, sau Andrei Ricinean, a început colaborarea cu acești baieti în anul 2001. Un an mai târziu a apărut pentru prima dată la microfon alături de Khidja în cadrul evenimentului hip hop "Reanimare 101", organizat de casa de discuri Facem Records.

În anul 2004 a participat în cadrul show-ului Extreme Asian Sessions, un festival al comunității Otaku din România, unde a cântat alături de trei artiști experimentali japonezi, DJ Sniff, Yutaka Makino și Dill, la clubul Web. Cultura asiatică a fost una dintre pasiunile lui Norzeatic.

După o perioadă de testări și organizare, Khidja Clouds Society au reapărut în scena urbană, susținând o serie de show-uri care i-au propulsat în anul 2005, în deschiderea concertului lui Kid Koala, apoi în Art Jazz Club, într-un prim jam session live, alături de Tavi Scurtu și Dan Mitrofan aka Bozo de la Brigada Artistică Urbană, Mihai Iordache, precum și Oigen de la Kumm.

Începând de atunci a urmat o perioadă de constantă cu apariții live și construirea unor piese care aveau să apară pe albumul lansat în 2010. Inițial numele a fost Khidja Clouds Society, dar apoi a rămas simplu, Norzeatic și Khidja, sau Norzeatic și Khidja Live Band (atunci când formula include instrumentiști de jazz). Norzeatic a mai activat sub pseudonimul MC Geamite Găligan, iar din 2008 a fost prezentat pentru prima dată într-un

show sub aliasul actual.

Un alt merit avut alături de Rusu și Flore a fost participarea în 2007 la festivalul Documenta din Regensburg, Germania. A deschis concerte pentru nume precum Kid Koala, One Self, Grand Wizard Theodore, Jungle Drummer + DJ Fu & Script MC, Ursula 1000, Dub Pistols (cu Khidja), Jeru the Damaja, Defari, RA the Rugged Man, DJ Premier (cu RAN/S), DJ Muffler, Saul Williams (solo, în combinație cu alți producători sau dj).

În paralel, Norzeatic a pus la cale din 2008 unui proiect solo, cu show-uri a capella sau pe instrumentale produse chiar de el. De-a lungul timpului a mai colaborat alături de Ati de Chile, Avant'n'gard, DJ Vasile, Mara, Manooka și Silent Strike.

Astfel, fără doar și poate, Norzeatic este unul dintre cei mai buni mc români, care nu se rezumă doar la acel hip hop măsurat în înjurături, ci măsurat în versuri, dus la un nivel mai sus, la nivel de artă.

Anul 2012 a adus lansarea unui nou album din partea celor trei băieți, numit "Caravana PM-AM".

„Norzeatic recidivează ! El și băieții de la Khidja dau lovitura din nou cu un album copt în ultimii doi ani, "Caravana PM:AM". La rețetă au mai contribuit oameni respectați și talentați din muzica electronică autohtonă, jazz, blues, rock și drum and bass, cum sunt Electric Brother, Florian Mikuta, Gabi Balasa, Ion Dumitrescu, Tavi Scurtu, Vlaicu Golcea. De masterizare s-a ocupat cine altcineva decât Dan Griober, sau Dan Habarnam cum se mai semnează, nume care stă pe multe albume românești, în dreptul post-producției.

Acum că am dat credite trec la câteva păreri mai subiective despre acest material, care la primul play se detașează de clasicul deja "Aici Acum". Elementele funky, jazzy și scratch-urile nu mai sunt atât de abundente ca pe primul album. După cum spune și numele este unul mai tribal, cu multă energie, cu subtile influențe orientale, deloc exagerate.

"Caravana" se deschide pe stilul caracteristic băieților, "zgâriind" urechile în mod plăcut pentru cei care au mirosit în copilărie un vinil și au ascultat la pick up-uri până s-au rupt acele. Vlaicu e la contrabas, Florian la clape și Balasa la percuție, o construcție organică, acustică, plăcută, care încântă urechile cele fine și cunoscătoare. Dar cum diversitatea și nonconformismul e lege pentru mulți dintre muzicienii care au pus umărul, poți asculta și piese mai abordabile pentru orice ureche. "Exercițiu aerob" este una dintre acestea, un

track alert, beat simplu, versuri la fel, frumos, nimic sofisticat.

Înaintăm, caravana merge mai departe și ajungem "În noapte". Norzeatic trece la talkbox și vocoder, într-o mixtură nocturnă, downtempo, electrizantă. Tema cosmică este transpusă în continuare într-o combinație mai dansantă de această dată, un "Rap stelar".

Dacă sângele ți s-a pus în mișcare după "exercițiul aerobic" și ți-ai făcut încălzirea, pregătește-te pentru o nouă repriză de "dans din șold" ! "Dă-i" din tot ce poți, Norzeatic are grijă să te antreneze așa cum trebuie.

După momente chill în care același om din spatele microfonului leagă cuvinte și se "joacă" cu ele, fratele Electric, Cristian Ștefănescu intră în scenă și alături de vechiul său prieten și colaborator, Golcea, crează cadrul perfect, tribal, sensibil oriental, magic, exotic. "Expo mineralis".

Nu putea fi un final mai bun decât acesta, cu alte două piese de rezistență. "Ea" urmează aceeași linie jazzy, chill, iar "PM-AM" îl prezintă perfect pe Norzeatic, beat-urile sunt așa cum trebuie să fie, iar el se desfășoară și jonglează cu rimele. Cu singuranță piesa de rezistență a neegalatului MC, de pe această bucată de album, care va sta în raftul pe care stă scris colecție respectiv calitate, atent curățit periodic și savurat auditiv spre extazul urechilor." (recenzie de S. Moldovan)

Nu & Apa Neagră

Nu & Apa Neagră (Timișoara/București) este un grup foarte interesant, ce combină diverse instrumente muzicale, mai mult sau mai puțin convenționale, cu sintetizatoarele, pe un fond sonor în care se găsesc influențe din folclorul românesc, cel balcanic, dar și oriental.

Au început să cânte în anul 2001 sub numele de Nu, constituit din Sașa Liviu Stoianovici (voce, saz, cobză, guslă, electronice, instrumente de percuție, video, sunete diverse) și Alexandru Hegyesi (bass acustic, tambal preparat, gusla, efecte).

Pentru o perioadă în proiectul Nu au mai colaborat Szilamer Farkas (chitară, sitar, flaut) și Balazs David (percuție), alături de care s-a concretizat primul material, numit "Detalii Din Visul Unui Șaman" (2001), un CD demo înregistrat live în cadrul unui concert. S-au mai alăturat apoi Dan Mitrofan, iar Balazs este înlocuit de Caius Hera (darbuka, laută).

O vreme Nu au activat fără percuționiști, iar începând cu anul 2005 l-au cooptat pe Vlad Sturdza (synth, chitară electrică, instrumente). O dată cu venirea acestuia este realizat cel de-al doilea album, numit "At Gardina" (2005).

După un timp în care au fost prezenți în concerte pe scena locală cât și cea internațională în formula trio cu Stoianovici, Hegyesi și Sturdza, grupului i s-a alăturat în 2006 Călin Torsan (fluiere, clarinet) și din 2008 au devenit Nu & Apa Neagră. Torsan și Stoianovici mai activează în concerte împreună sub titulatura Psychenaturadatura & Calea Lactee, formulă care propune o muzică electroacustică bazată tot pe improvizație. Cei doi instrumentiști explorează și zona muzicii tradiționale, interpretând teme și piese inspirate din folclorul românesc, turcesc, balcanic la cobză, divan saz, caval și clarinet.

De atunci și până în prezent, Nu & Apa Neagră au mai lansat două albume, "Omag" (2008, Lollipopshop) și "Descântecul Apei Negre" (2011, Lollipopshop). Muzica Nu & Apa Neagră este prezentă și pe compilațiile "Eastern Space Cakes" (Lollipopshop, 2006) și "Various Artists, Schiphorst Avant Garde Festival 2009".

Concertele lor sunt fundamentate de improvizație. Mai departe vă invit să citiți o recenzie semnată de mine pentru ultimul material semnat de aceștia.

"Imaginează-ți o călătorie pe un tărâm îndepărtat, necunoscut, magic, într-un loc oriental, plin de farmec.

Este dimineață, e "primul cântat al cocoșilor". Clopote nevăzute, cu glas abstract, care parcă se apropie, răsună tot mai tare, te trezesc în mijlocul unui târg oriental, dominat de incantațiile unui ritual sacru al zorilor și de straniile, dar atât de simpliste și organice instrumente înfipite adânc în tradiția locului.

Înaintezi încet pe străzile înguste, ești un "pelerin" care privește măgulit. Totul în jur parcă se mișcă mai lent, observi fiecare gest, fiecare om, iar mintea ți-e furată de același fond sonor dominat de muzică și te oprești pentru moment furat de corzile unui instrument.

Un cântat de cocoș te trezește din nou is îți continui drumul, bătuit încă de clopotele și corzile aceluia asiatic. Însă ceva te trage înapoi și un "alt pelerin" ți se înfățișează, o voce cunoscută, care vorbește pe înțelesul tău și te îndeamnă să descoperi frumusețea acestui loc minunat, plin de viață, de muzică, de tradiție.

Este "al treilea cântat al cocoșilor". Ziua te-a furat pe nesimțite și speriat de înserat

alergi lăsând în urmă târgul.

Totul e liniște acum, înconjurat de ape, pe un vas spre care soarele își trimite ultimile săgeți, auzi clinchete, freamătul mării, voci pierdute din adâncuri. Ești trist pentru că te îndepărtezi, pentru că nu a fost îndeajuns timpul să deslusești acel spirit, acea cultură, din acel îndepărtat loc. Cântecul unui bătrân te călăuzește însă mereu." (S. Moldovan)

Sașa Liviu Stoianovici este un artist foarte complex, fiind interesat atât de sunet cât și de arta vizuală. Pe plan muzical, Stoianovici activează sub aliasul Psychenaturadatura, cu care a lansat albumul "01" la Krautnoise, în anul 2009. A mai colaborat de-a lungul timpului și cu Infectator Com.

După o serie de apariții cu proiectul Psychenaturadatura (Germania, 2009, Olanda, 2010) - evenimente audiovizuale inspirate de istoria recentă a României (în cadrul Europei socialiste, dar și post-'89), Stoianovici continuă experimentele sonore cu mixerul audio ca generator de semnal (în engleză, no-input mixer), realizând în 2012 seria de acțiuni radiodifuzate numite Ison Electron. În paralel, lucrări audiovizuale îi sunt prezentate în expoziții din România, Marea Britanie, SUA.

„Deși m-am jucat cu sunetul încă de pe la finalul anilor '90, mixând în mod aberant discuri cu muzică de Bach și casete cu Grateful Dead, totul condimentat cu oareșce emisiuni de radio și sunete din natură, mai mult pentru uz propriu, desigur - lucrurile s-au așezat puțin în momentul în care am descoperit instrumentul cu coarde numit baglama saz. Au apărut influențele turcești, pe care mai apoi le-am ascuns sub noianul de sunete electronice, ca să le aduc la suprafață din nou...

Nu & Apa Neagră este, în ceea ce mă privește, rezultatul frecventării mișcării psihedelice, a free-jazz -ului, a folclorului românesc, turcesc, siberian, balcanic, dar și a contactului cu muzica <nouă> din secolul XX. E o căutare într-un desiș de zgomote, un exercițiu de comunicare și ascultare. Nu pot nega existența centralei termice din cartier, care emite un Sol#, la fel cum nu pot să fiu nepăsător față de armoniile subtile ale cobzei oltenești sau față de strigătele bocitoarelor. Lucrez cu aparatură electronică modificată, cu mixere video care generează sunet, cu diverse sintetizatoare și efecte cu bandă magnetică, pînă-mi amintesc de instrumentele tradiționale care mă așteaptă, agățate-n cui. Întotdeauna

am considerat că cercetările mele, atât muzicale, cât și vizuale, au în comun tendința de a pune laolaltă contrariile - gusla și sintetizatorul, lemnul, mămăliga și arta video. Pe scurt, mă interesează zonele de interferență, de tensiune.” (Sașa-Liviu Stoianovici)

Alexandru Hegyesi desfășoară în paralel proiectul solo Shanyio, în care cântă și compune la numeroase instrumente precum țambalul (uneori preparat), dulcimerul, dulcimerul cu arcuș, titera, gusla, metalofonul, psalter sopran, bas acustic, chitara acustică, mandolina, percuție, chord harp, înregistrări de teren. A colaborat de-a lungul activității nenumărați muzicieni și poeți din străinătate.

“De prin 1994 am început cântând la bas acustic și percuție în grupul folk Deocamdată, împreună cu Emil Kindlein (For Sale) - chitară, muzicuță, voce, Ioan Roșca - voce, percuție și Levente Molnar (Survolaj) - percuție. În 1995 apare EP-ul <21'34> (casetă). Cu Deocamdată am participat la festivaluri de genul <Om Bun>, unde am luat premiul III, iar în anul 1996 premiul special <Nicu Vladimir>. În prezent grupul nu mai activează.

În 1998 apar pe albumul <Eu> (casetă) al trupei de rock alternativ De Acum Încolo, ca invitat la bas electric, din trupă făcând parte Gabi Bucătaru - chitară electrică, voce, Czifrak Ștefan - chitară electrică & acustică și Thomas Almadi - percuție (care apare mai târziu pe EP-ul Shanyio <I-X> (CD, 2008).” (Alexandru Hegyesi)

Alt material ce stă în discografia lui Alexandru este albumul "Uscăciune", realizat alături de Sașa Liviu Stoianovici la saz și fluiere, respectiv Thomas Almadi la percuție. De asemenea a avut o apariție pe compilația "An Assorted Collective vol. 1", la o casa de discuri new york-eză numită Andtheyfell Recordings, împreună cu alți muzicieni din SUA, Australia și Europa. Un an mai târziu a lansat un EP în colaborare din nou cu Thomas Almadin (percuție), numit "I – X" (Reverb Worship).

În anul 2008 Hegyesi a colaborat cu două poete, Hollace Metzger (Paris, New-York) și Elo Mall Toomet (Tartu, Estonia), făcând muzică pentru anumite texte. Tot alături de un poet, pe nume Dan Zibarov, a realizat o mică parte din coloana sonoră a filmului experimental "War Rug", a lui Francesco Levato (Chicago, SUA).

În anul 2009, împreună cu fostul membru al grupului Nu, Szilamer Farkas (sitar, sarod, flaut indina, voce), pune bazele proiectului timișorean Oriental Experience, cu care a realizat o fuziune etno-folk.

Alături de filmmaker-ul independent din București, Andrei Ștefănescu, Alexandru a compus în anul 2010 muzică pentru câteva filmulețe experimentale.

Același an a adus un nou album realizat în colaborare cu Herve Perez (field recordings, electronice, soprano saxophone, sound design, arrangements), numit "Winds of Change". Continuă să lucreze în prezent alături de acesta, pregătind un nou material.

Lista colaborărilor lui Alexandru Hegyesi se întinde cu numeroase alte nume precum germanul Sussane Vethake (flaut, fender rhodes), italianul Guido Lusetti aka Loalue (beats, glitches), suedezul Erik Humble (electronice, chitară acustică), chilianul Luis Montoya (percuție), timișoreanul Dan Zibarov (poet), englezul David Sands (poet).

"Cu proiectul Shanyio, în 2011 apar pe compilația online <Sendai Compilation> vol. 4, toate fondurile din vânzări fiind strânse pentru ajutorarea victimelor cutremurului din Japonia, și compilațiile online finlandeze <Droning Earth> vol. 43 și 46." (Alexandru Hegyesi)

Vlad Sturdza a fost de-a lungul timpului membrul unor grupuri precum Subcontrol, Arc Gotic și colaborator Thy Veils. Vlad și Dan Mitrofan au mai fost implicați în Mike Altrin, un grup ce reunește numeroși artiști cum sunt Petre Ionuțescu (acordeon), Amalia Gaiță (cor), Andrea Csibi (pian), Anghel Mailat (bass), Cristina Constantin (violă), Cristina Sânmărtinean (violă), Csaba Santa (bass), Elena Jebelean (cor), Ella Bokor (violoncel), Gabriela Petrilă (vioară), Ion Dorobanțu (chitară), Iuliana Birtea (violă), Lucian Petrilă (violă, vioară), Rozalia Pataki (harpă), Simona Botu (violoncel), Ștefan Czifrak (bass). Aceștia au lansat în anul 2010 albumul "Blue Lambs".

În anul 2004, împreună cu Dan Alex Mitrofan (chitară) și Sasha Bota (violă), Vlad a lucrat muzica unui proiect de teatru în regia lui Cosmin Plesa, numit "Ispitirea lui Iuda" de Giovanni Papini. Piesa s-a jucat în penitenciarele din Timișoara, Arad, Deva și Aiud, respectiv la teatrul Nottara din București.

Patru ani mai târziu, în cadrul expoziției Bienalei de Arhitectură de la Venezia cu

tema "Out There", Sturdza a compus în colaborare cu Manuela Marchiş (voce) muzica expoziției Bolt, aflată în Pavilionul României.

Acum trec la descrierea lui Călin Torsan, artist care se mai găsește într-un proiect downtempo, neo-folk la fel de original, numit Jazzadezz, a cărui componență îi mai include pe Dezdemona Mihăescu (voce) și Alin Zăbrăuteanu (chitară, electronice, producție). Alături de aceștia a lansat în anul 2010 albumul "Inimani Mal".

Domnișoara Pogany (cu Răzvan Arvinte, Radu Georgescu și Alexandru Stanciu, grup format în 1994, folosesc instrumentele acustice și neconvenționale cum sunt paiul mare, ti-tzu, tilinca, darbuka și toaca), Einuiea (cu influențe din folclor, cu George Turliu, Juan Carlos Negretti, Silviu Fologea), Grodek, Mânecuțe Verzi și RuePavlov (alături de Paul Danciu), sunt alte grupuri la care a luat parte. Torșan se remarcă de asemenea în muzica de teatru și literatură.

"Prin 2008 se pare că a fost asta. Telefonul suna din ce în ce mai des din Timișoara. Și din ce în ce mai insistent. Sașa Stoianovici încerca să mă convingă să mă alătur grupului său, Nu, pentru un concert, sau două, pe care le-ar fi putut organiza în orașul lor.

L-am întrebat, firească, – nu știam nimic despre ceea ce făceau ei – despre ce fel de muzică este vorba. Ceva improvizat, mi-a spus. De la un capăt la altul. Fără nimic premeditat. Pur și simplu, ne urcăm pe scenă neștiind ce va urma să facem.

Nu mai avusesem această experiență, așa că am reacționat ca struțul: nu știam cum să îl mai duc cu vorba. Sigur, de improvizat o mai tot făcusem, cu aproape toate formulele în care funcționasem, dar era vorba de pasaje restrânse și bine definite ca lungime și condiționări armonice. Ba, mai mult, îmi cultivasem cumva exercițiul acesta, de a sta singur cu instrumentul în mână și a mă lăsa dus de el și de ceea ce puteam eu să fac cu ajutorul lui. Dar nu o făcusem niciodată decât în singurătatea orelor în care studiam. Ca spectator al concertelor de muzici contemporane eram, de asemenea, deja familiarizat cu spectrul fertil al improvizărilor de felurite soiuri. Așa că nu prea legam cap la cap tot ceea ce îmi livrase el despre muzica Nu. Simțeam cumva nevoia unor cârje, a unor zone recognoscibile prin care să mă pot lăfăi așa cum știam eu s-o fac.

De fapt, așa am și cântat primele dăți alături de ei: ca rob al unor metehne de care nu mă puteam debarasa. Și n-a mai fost să fie în Timișoara, ci chiar în București, așa că

veșnicele mele scuze, cele privitoare la lipsa de timp și bani pentru biletul de tren, nu mai aveau acum niciun fel de acoperire.

Nu știu exact când m-am eliberat, când mi-am dat drumul așa cum se cuvenea să o fac. Când, pur și simplu, nu mă mai interesa ce note cânt, cât mai degrabaă de ce le cânt și unde le plasez. Au contribuit mai mulți factori la atingerea acestei detașări necesare unui concert Nu & Apa Neagră. Îi șir aici într-o ordine arbitrară, pentru că nu dimensiunea lor cronologică a contat în schimbarea atitudinii mele: un documentar despre primii ani ai jazzului, pe care l-am văzut la TVR 2, ceva lecturi privitoare la concepțiile lui Miles Davis despre muzică și sunet, o altă carte, scrisă de un muzician de jazz, Kenny Werner, Măiestrie fără efort – Eliberarea maestrului muzician lăuntric, în care vehicula ideii referitoare la faptul că nu ar exista note greșite, întâlnirea cu experimentatul saxofonist Juerg Solothurnmann, cel de la care am învățat, am prins, mai degrabă, ideea că improvizația care privește mai mulți muzicieni trebuie gândită ca un dialog între aceștia, de-a lungul căruia, atunci când nu ai ce spune este foarte potrivit să taci.

Din acest moment, unul pe care l-am conștientizat de-a lungul unei scurte perioade de timp, mi-a fost clar ce trebuie să aduc și ce pot aduce ca plusvaloare în cadrul ansamblului. Iar concertele au ajuns să fie o bucurie. Lucrurile s-au legat atât de bine, încât rezultatele exterioare, cele la care ne raportăm de cele mai multe ori eforturile făcute, au început să apară în forme nebănuite: albume editate în Germania, lansări organizate tot acolo, concerte în mai multe orașe nemțești, participarea la un festival uimitor, la Schiphorst, unul axat pe muzici de avangardă și găzduit de faimosul violonist al trupei Faust, Jean-Hervé Péron, cântări în Ungaria și Olanda, dar și colaborarea uimitoare cu Damo Suzuki, vocalistul celebrei trupe CAN.

Așa că, la propunerea grupului bucureștean Avant n Gard, unul care propune tot o muzică improvizată, am răspuns deja pregătit. Sigur, expresia și unghiul de abordare sunt diferite față de ceea ce își propune cvartetul timișorean, însă, în esență, lucrurile sunt similare. A început în acest fel o colaborare extrem de fericită cu frații Balabaș și cu percuționistul Gabi Bălașa, una care a urmat traiectoria logică a lucrului făcut cu plăcere. În plus, un amănunt aparent nesemnificativ, distanța care scindează cumva grupul Nu & Apa Neagră între timișoreni și bucureșteni (mai nou și Sașa-Liviu trăiește în capitală), îngreunând cumva apariția în București din cauze financiare privind deconturile acestui

drum, a făcut ca Avant n Gard să adune mai multe prezențe în cluburi, continuitatea demersului concertistic concretizându-se sub diverse forme, implicit a două albume, unul bootleg, <Peisaj pictat în ceai>, iar altul produs de trupă, cu înregistrări premeditat făcute în studio, <Soare staniol>." (Călin Torsan)

Omul de Tinichea (Ion Turcanu)

Omul De Tinichea sau Luntaire după noul alias, este Ion Turcanu, proiect IDM apărut în anul 2006. Până în prezent a lansat două EP-uri, unul la PatPong Records ("Izi P", 2011) și celălalt la casa de discuri Kahvi ("Snoball", 2011).

Qbik (Dobre Petru Octavian)

Octav este din Reșița și a început să experimenteze muzica electronică în 1999, pe un computer, sub pseudonimul inițial DrQbik. Stilul lui era încadrat în experimental, dar în scurt timp a evoluat spre IDM, downtempo, dub, cu influențe raggae și hip-hop.

“Undeva pe la sfârșitul lui 1999, toamna, apucasem să pun mâna pe un PC. Așa a luat naștere proiectul, pe atunci DrQBIK. De unde drqbik. La bloc prietenii îmi ziceau doctoru, reparam tot, improvizam și facem să mergă bine aproape orice îmi pica la mână iar qbik cred că e lesne de înțeles.

Îmi amintesc că auzisem la TMbase Mabento și am rămas plăcut surprins. Îmi amintesc cu plăcere de cântările lui Electronvc, Minus (la începuturile lui), Nonel, apoi la Simultan am ascultat Yvat live. Am rămas marcat. Mai apoi începusem să cunosc și ascult producții ca Mort la Creier, Silent strike.” (Octavian Petru Dobre)

Pe lângă cei mai sus enumerați Octav apreciază artiști autentici precum Cycler, Brazda lui Novac și Candlestickmaker, iar de la nivel internațional Proem, Yasume, Helios, Maps and Diagrams, People Press Play.

În anul 2003 a adunat la un loc câteva piese și a botezat materialul "Elektronik de 2 Bani". Trei ani mai târziu a lansat primele sale producții IDM, iar până în anul 2008 a

produs nu mai puțin de trei albume la PatPong Records: "Robots Cry Too", "Sheba" și "Malina & Besprinkle". Netlabelul autohton Arhiva 7 a fost un alt loc primitiv pentru Octavian, unde a semnat materiale cum sunt "Iluzii și Vise" (2006), "Death Glowing Symphony" (2008) și "Good Morning Dreamland" (2009).

“De cântat mai puțin sau deloc, încă suntem la nivel de apartament cu IDM. Am pus la ceva evenimente pe plan local. Pe partea de producție folosesc PC + Korg Nanopad + Behringer umx490 + monitoare Entry level.” (Octavian Petru Dobre)

În ultimii ani se poate spune că proiectul a rămas în stand-by, cu o mulțime de piese rămase încă nelansate.

Randomform (Sorin Păun)

Bucureșteanul Sorin a început în domeniul graficii, iar din anul 2005 a utilizat pentru prima dată soundtrack-uri create chiar de el pentru picturile și desenele sale. Acestea au fost astfel primele lui încercări în aria muzicii electronice. Majoritatea sunetelor erau obținute prin field-recordings, procesate și transformate.

Prima sa expoziție a avut loc la galeria Atelier 35 din București și s-a numit "The Moon" (2007) pentru care a creat o coloană sonoră de nouă piese, care a însumat 60 de minute. Aceasta a fost imprimată într-o ediție limitată de 20 de CD-uri.

Așa s-a născut primul său proiect de muzică dark ambient, drone, numit Sunmoon. Sub "lumina soarelui și lunii" a produs albumele "The Moon" (2007), "Nightsky" (2009, Essentia Mundi) și "Protostar" (2009, Timetheory), respectiv trei EP-uri numite "Solarstorm" (2008), "Core" (2009) și "Mass" (2009), apărute la casele de discuri Audiotalaia, Witte Dood Records respectiv Dro6n Records. La momentul actual acest proiect este în "moarte clinică", dar Sorin plănuiește să îl resusciteze sub numele de "Ghosts of the Space Program", cu un nou sound, iar producțiile vechi le va remasteriza și le va pune la dispoziție gratuit spre download.

Tot în anul 2007 a dezvoltat un alt proiect, numit minim.all, menit pentru colaborările sale cu diverși artiști. Ca și "minimall-ist" a produs muzică inspirat de poeziile

artistei franceze de origine iraniană Roshanak Ostad, pe albumul "Les.Mots.Inconnu" (2007, Arhiva 7). "Night" este cel de-al doilea material lansat doi ani mai târziu la End Daze Recordings.

Datacrashrobot este proiectul prin care Sorin experimentează soundul electro începând cu anul 2008. A produs și lansat EP-ul "Probes" (2010), apoi tot un EP numit "Deformation Retract" (2010), la casa de discuri croată Ghost Technology. Apoi a cules datele "robotului de test" și le-a adunat într-un album numit "Asynchronous I/O", imprimat în anul 2011 la Crazy Language, ce cuprinde șase piese originale și șase remixuri.

Randomform este cel mai comun pseudonim sub care Sorin Păun produce muzică. Primul material discografic sub acest alias a fost "Sysma EP", editat în anul 2008 de către Crazy Language, urmat de "Carv.ec.ep", în același an, sub PatPong Records. Alte materiale semnate: "Redapt EP" (2009, Crazy Language) și "Segment Slipp" (2010, Plataforma-LTW). Primul album Randomform a fost lansat la High Grade Media (USA) în anul 2011, ce cuprinde 13 piese și este numit "Enfeld".

IDM de foarte bună calitate, glitchy, atmosferic, ambiental, profund și cinematic.

Rezistența Materialelor

Rezistența Materialelor sunt doi băieți pe nume Cocin și Rucian. Au lansat până în prezent două EP-uri gratuit date spre ascultare, unul numit "Rmx Series", iar celălalt "January".

Selfmademusic (Sălăjan Mihai)

Selfmademusic este proiectul arădeanului Sălăjan Mihai, cu care a lansat numeroase materiale de-a lungul activității, toate gratis. Printre acestea se numără și un album cu 13 piese, imprimat de cei de la netlabelul autohton Arhiva 7, numit "Somemonstersneverdie OST" (2005).

Lemmy Caution este un alt nume sub care poate fi găsit și ascultat, proiect "beat driven" la care a colaborat cu mai mult de zece artiști plastici români.

Mai face parte din grupul Trei Păstori, o trupă de fusion între muzica rock și

electronică, cu influențe jazz, funk și new-disco. În aceasta activează alături de arădenii Camil Păcurar (bass) și Pădurere Daniel (chitară), începând cu anul 2007. Caracteristic și de lăudat este faptul că aceștia realizează performanțe full live.

De asemenea Mihai este membru Kinema Ikon, colectiv de artă media și a încă unui colectiv de artă alternativă, numit Biserica.

Tot cu o orientare spre muzica rock, metal este o altă trupă în care activează în prezent, numit Chemical Compound, orientat spre progressive metal, hardcore. În aceasta cântă alături de același Camil, Dean Brady (percuție) și Ronald Chiu (chitară, voce).

Anul 2012 va aduce lansarea primului album Lemmy Caution, numit "Dissension", primului EP semnat Chemical Compound aka ChCo și lansarea propriului site, NOcomics.org .

Recenzie album "Dissension", de S. Moldovan:

"De curând a fost lansat un nou album foarte important pentru scena muzicii electronice românești, "Dissension". Cu un trecut solid fortificat de numeroase materiale sub emblema Selfmademusic, Sălăjan Mihai ne demonstrează valoarea și experiența lui sub un moniker relativ nou, Lemmy Caution.

Zece piese în total, cu bariere greu de delimitat în ce privește stilul muzical abordat. Navighează prin subgenuri precum IDM, experimental, breakbeat, dar mereu cu o umbră mai întunecată, un point of view mai agresiv, amprentat de colaborările cu lumea rock, alternativă, dnb, din proiectele Trei Păstori și Chemical Compound.

"Rabbit AB" este perfectă pentru a deschide acest album, care oferă o imagine foarte bună asupra tuturor influențelor ce se întrepătrund pe acest album. Este prezent și un featuring foarte interesant alături de mai vechii colaboratori ai lui Mimi, Makunouchi Bento, pentru track-ul intitulat "Alien Totem", total diferit de acea lume cinematică liniștită, ambientală, cu care cei trei ne-au obișnuit în celelalte colaborări. Cu siguranță au apăsă puternic pedala hard băieții de data aceasta. Piesa omonimă numelui materialului este și ea la fel de demnă pentru această postură, o altă desfășurare de forță reprezentativă pentru debutul oficial Lemmy Caution. Ajung și la "Lie To Me", piesă pe care am avut onoarea să o prezint pe compilația aniversară "ElectroBlog Ro - 1 Year", o compoziție cu puternice orientări spre breakbeat care dă un fior rece pe spinarea pionierilor acestui gen acolo "sus"

unde se află în lumina strălucitoare a comercialului autohton.

Pachetul vine și cu o serie interesantă de artwork-uri pentru fiecare dintre compoziții, semnate de Dyslex, Colorlind, Neuro, Makunouchi Bento, Alkmy, Akira, Bogdanator, Bogdan Marcu, P.n.e.a. și Mihai Pacurar.

Concluzionez fără să exagerez sau să înfloresc că "Dissension" este un album excelent pentru orice iubitor de muzică electronică experimentală cu un spirit mai rebel, mai deschis, mai dornic de a lăsa mintea să zburde și capul să "danseze".

Silent Strike (Ioan Titu)

Ioan este un artist în adevăratul sens al cuvântului, foarte original, complex, care a reușit să îmbine în producțiile lui foarte multe stiluri muzicale, aparent fără o legătură între ele, diferite, printre care muzica de camera, drum and bass-ul, hip hop-ul, jazz-ul sau rock-ul. A început activitatea muzicală în anul 2005, când a avut prima apariție discografică.

Albumele lui sunt un amalgam impresionant, cu colaborări alături de numeroși mari soliști vocali români din toate sferile muzicale, cum sunt Ada Milea, Alexandrina Hristov, C.T.C., Gunhill, Kazi Ploae, Maria Radu, Specii și mulți alții. Anul 2011 a adus chiar un album dedicat acestor colaborări, numit "Instrumentals", cu partea instrumentală a acestor piese, lansat chiar de ziua artistului, un cadou pentru fani. A mai colaborat de-a lungul timpului cu Alex Harding, Alien Pimp, BGE, Brazda lui Novac, DJ Undoo, DJ Vasile, Electric Brother, Lucian Ban, Mat Maneri, Monooka, Sorin Romanescu, Subcarpați, Vlaicu Golcea, Willard Dyson, Yvat. Alături de Dan Basu a susținut o serie de concerte live, un proiect audio-vizual sub numele Silent Bass.

În ce privește fusionul cu muzica de cameră, în perioada anilor 2006 - 2009 a susținut numeroase reprezentații alături de String Quartet, împreună cu Marius Lung (chitară bas) și Norbert Tobias (tobe), o fuziune cu adevărat inedită.

Controlul Tehnic de Calitate cu Deliric 1, Kazi Ploae și Specii sunt câțiva dintre colaboratorii din sfera hip hop, pentru care a produs muzică și alături de care a fost prezent pe albume. Cu Deliric a compus "Gloanțe Oarbe", "Negru" și "Demoncrație, ultima dintre ele beneficiind de un videoclip, la a cărui producție a contribuit Deliric 1, Dan Basu și Adi Iurchevici.

A pătruns și în lumea jazz-ului, realizând un excelent album alături de pianistul român Lucian Ban și saxofonistul Alex Harding, numit "3 AM" (2008, La Strada Music).

Cu Alien Pimp și cântăreața norvegiană Gunhill a format proiectul numit WeAreNotSure, piesa "1001 Pieces Of Puzzle" fiind inclusă în anul 2004 pe compilația "Bucharest Chills & Thrills" (La Strada Music).

Cu Ada Milea a realizat colaborări în diverse rânduri, o piesa fiind prezentă pe primul album, "Apocrifa 1", iar încă două pe albumul "Alb": "Cântec De Copil" și "Astenie". Ultima dintre ele este poate una dintre cele mai speciale, deoarece cuprinde versurile poetului Emil Brumaru, "Azi sunt ca o mătase"

Până în prezent a lansat trei albume la casa de discuri La Strada Music, primul dintre ele intitulat chiar "Silent Strike" (2005), deja amintitul "3 AM" și "Alb" (2009). A mai semnat EP-urile "VII In IV" (2005, Arhiva 7) și "Untitled" (2011, Digital Sanctuary).

"3 AM" reprezintă un excepțional album realizat alături de marele pianist Lucian Ban și saxofonistul Alex Harding. Pe acesta mai apar două colaborări interesante, una dintre ele cu Gunhill, pe un ritm diferit față de ce se putea auzi în piesa "1001 Pieces Of Puzzle", un trip-hop de o calitate excepțională, care parcă te transpune pe un ring de dans unde se duelează în colțul din dreapta un grup jazz, iar în cel din stânga unul hip hop, iar tu ești prins la mijloc într-un dans al sunetelor. Cea de-a doua prezență este suava voce a cântăreței Sukie Smith, poate cea mai slow, chill piesă de pe album, de o simplitate liniștitoare, "deranjată" doar ușor pe fond de pianul lui Ban și câteva clincheturi din sintetizatorul lui Ioan.

Telurica (Valentin Zechiu)

Vali este un basist care a activat de-a lungul vremii în numeroase trupe, dintre care amintesc: Spin (1993-1998), Celestial Sanctuary (1995-1996), Web (1998-2000), Magica (2002-2008) și Rezistor (2008). Ultimul dintre ele este un grup de muzică trash metal, trupa de bază a lui Zechiu, în care cântă alături de Eugen, Alex și Cristi.

Însă pe lângă bass acesta s-a familiarizat și cu băncile de sunete din seria E-Jay, Cool Edit sau Fruity Loops, lucrând la side-proiecturi precum Inger de Fier (2002-2005, industrial rock, cu Bat), Telurica (2003, dark ambient, industrial, noise) și Project 333

(2003, tribal electro).

Dacă primele materiale au fost concepute exclusiv pe computer, Vali a evoluat cu timpul spre hardware, a folosit loop-uri cu tobe și alte instrumente, care să dea muzicii sale o notă mai organică.

Această ipostază de membru al unei formații rock care este atras de muzica electronică, experimentală, nu este una singulară, deoarece după cum spune chiar el există o fobie pentru combinarea elementelor electro cu rock. Astfel mulți experimentalisti au ales să se refugieze sub anume pseudonime care să le protejeze imaginea și să le ofere libertate de a încerca ceva nou, rămânând în același timp sub aripa protectoare a unui band rock.

"Ca o caracteristică aș zice că majoritatea au fost side projects, fie pentru că muzica respectivă nu s-ar fi potrivit cu ceea ce cântau cu formațiile lor de bază, fie poate pentru a-și proteja imaginea. La noi este o adevărată fobie față de elementele electro în rock, aproape automat așa ceva atrage eticheta de <dance metal>, o idee pe care sincer n-o înțeleg. Datorită inerției feroce a publicului nici nu au fost primite bine, așa că motivație de a continua nu prea a fost." (Valentin Zechiu)

Înger de Fier a fost prima sa încercare de a crea muzică industrială, în care integra pe lângă chitara lui Bat și obișnuitul bass mânuit de el însuși, tehnică precum samplingul, synth-urile și diverse efecte. Cu acest proiect a lansat sub forțe proprii materialul numit "A Taste of the Things to Come...", în anul 2002, apoi "Deadly Games" (2004 self-released / 2005 Dead Sexy Records).

Discografia Telurica este una foarte cuprinzătoare, cu alte albume precum "Anthems Of Desolation" (2003, Black Orchid), "The Calling of the Battlehorn" (2004, un material self-released ca multe altele defapt, realizat alături de soția sa, care a pus la cale recenzia, iar mama lui care a conturat coperta), "Discordant Harmony" (2005), "Trees Keep Growing" (2006), "Love Corrodes the Circuits" (2007) și "The Little Yellow Sound Machine" (2008).

Project 333 s-a născut ca urmare a primului album Telurica, urmând o linie mai adânc experimentală. Sub acest alias a scos la lumină două EP-uri, "Embryo" și "Pozitronic". Ultimul dintre acestea a fost realizat în colaborare cu Narkoleptik.

Muzica lui Vali Zechiu este mai presus de orice o modalitate de exprimare, semnifică stări sufletești, trăiri umane, sentimente, exprimă personalități și figuri, într-un mod foarte abstract, profund.

Despre Telurica: "Unul din acele <proiecte de colț de cameră>, cum le numesc eu, mai în glumă mai în serios :) . Adică proiecte făcute cu resurse tehnice și financiare minime spre zero, pe cont propriu și al căror autor se ocupă de tot: muzică, difuzare, prezentare (website, etc), promovare. O poveste din păcate întâlnită prea des la noi.

Telurica s-a născut din joacă. La început am folosit băncile de sunete din seria E-Jay, în scurt timp am trecut la Cool Edit și Fruity Loops. Una din modalitățile preferate de lucru era să iau diverse loop-uri (în special de tobe) și să modific sample rate-ul sau pitch-ul. Așa obțineam niște drone de toată frumusețea, sau mă rog, sperietura. Majoritatea pieselor de pe primul album, <Anthems of Desolation> au fost făcute în maniera asta.

Începând cu <Discordant Harmony>, al 3-lea album, toate sunetele și loop-urile folosite au fost făcute de mine de la zero, prin diverse manipulări și prin utilizarea VST-uri tip synth. A fost de altfel albumul care s-a bucurat de cel mai mare succes.

Din punct de vedere afectiv însă, cel mai important material pentru mine este ultimul EP, <The Little Yellow Sound Machine> (2008), pentru că marchează un dublu eveniment: trecerea la instrumente hardware (întotdeauna mi-a fost peste mână să lucrez cu synth-uri virtuale) și nașterea fiicei mele, Sabina, de unde și numele ultimei piese, <Lullaby to Sabine>. Ca fapt divers, mai există o piesă pe EP-ul <Trees Keep Growing>, dedicată soției mele: <Letter to Roxanne>. În plus poate fi considerat un <product demo> pentru că piesele au fost realizate integral doar cu ajutorul Kaossilator-ului de la Korg. Inițial mulți considerau că gadget-ul ăsta era doar o jucărie și că nu se putea folosi pentru a face muzică. Eh, uite că se poate, hehe." (Valentin Zechiu)

Victor M (Victor Mihăilescu)

Victor este un producator de muzică electronică tânăr, care nu s-a "vândut" comercialului și a continuat să experimenteze, să rămână în underground, să își perfecționeze stilul, să evolueze. Astfel, rezultatele nu pot fi decât pe măsura muncii lui în

viitorul care urmează.

A apărut sub diverse pseudonime de-a lungul timpului, dintre care se remarcă trei proiecte îndrăznețe, care au evoluat în ultimii: Victor M (techno, house), Alternati-v- (experimental, downtempo, chillout), Platonic Scale, respectiv Yoon (trip-hop, synthpop, cu Ionuț Moraru).

Victor s-a făcut remarcat prima dată pe scena muzicală din România în anul 2009, când a lansat un foarte bun album cu zece piese numit "Turning Points", sub moniker-ul Alternati-v-, la respectabila casă de discuri PatPong Records. De asemenea a colaborat ca și Victor M alături de băieții de la OK Corral, cu care au produs un foarte bun remix pentru piesa "Romantze" a celor din proiectul Jules & Jazper. Tot în 2009 a realizat un featuring foarte reușit alături de Danny, cu care a lansat un amplu album de nouă remixuri pentru piesa "Not Till Tomorrow", din partea unor artiști cum sunt Alex Roqu, Consoul Trainin, Sloz, Pink Noisy și Luis Pitti. Mai poate fi amintit și materialul din același an intitulat "Hypnotic Times", imprimat singur prin sprijinul casei de discuri WhoBear.

Platonic Scale este unul dintre cele mai noi proiecte ale sale, orientat către indietronica și ambient techno. Primăvara anului 2012 aduce al doilea album a lui Victor Mihăilescu și primul sub acest nou alias, numit "Utopia Lane".

ElectroBlog Ro: Salutare Victor!

Victor M: Salut, Septimiu.

EB: Oferă pentru început cititorilor câteva date biografice. Cine este în spatele numeroaselor proiecte ?

VM: Mă numesc Victor Mihăilescu, m-am născut în Slobozia, dar m-am relocat definitiv în București după terminarea liceului. De fire sunt curios și încăpățânat. Nu cred că e vreun subdomeniu al sunetului pe care să nu-l fi încercat măcar. Momentul de cotitură a vieții mele a fost cu siguranță anul petrecut în Londra, studiind inginerie de sunet la colegiul Alchemea.

EB: Povestește-ne cum a început totul. Care a fost prima piesă de muzică electronică de care te-ai îndrăgostit, care a fost primul loc unde ai mixat și bineînțeles povestioara primei

piese produse de tine.

VM: Copil fiind, ascultam casetele părinților. Jean Michel Jarre și Vangelis au dat tonul. Recunosc Oxygene Part IV numai după efectul din intro. Am continuat uitându-mă o mare parte din zi la televiziunea noastră de muzică de atunci, Atomic. Eram fascinat de muzica de orice fel și nu-mi puteam face temele fără să aud ceva în background. Prima casetă pe care mi-am cumpărat-o a fost Music Instructor, prin 2000. Urmam niște cursuri de dans pe atunci și îmi puneam în valoare mișcările de breakdance. La puțină vreme, un prieten m-a rugat să-i țin hardul spre păstrare o perioadă. Pe acel hard avea cam 10000 piese, numai electronice. Mult house, trance, techno, compilațiile Buddha Bar, Café del Mar, Ministry of Sound. A fost ca o mină de aur pentru mine și îi sunt foarte recunoscător acelei persoane. Un așa mic detaliu, aparent banal, a ajuns să-mi contureze viața în feluri neașteptate. Am hotărât să îmi transform pasiunea pentru muzică în hobby abia prin clasa a 11-a, fiind ucenicul dj-ului într-un club, iar anul următor rezident într-un pub. Prima piesă a fost trance, fiind foarte implicat în gen la acea vreme. Nu eram deloc încântat de ea așa că următoarea piesă am făcut-o house. Rezultatul, “The Dub Club” a câștigat un concurs săptămânal organizat de Pete Tong. A fost prima mea piesă lansată.

EB: Nu a trecut foarte mult timp de la debutul tău discografic, dar deja ai un album sub semnatura ta și un sound destul de bine format. Cum a evoluat stilul tău muzical ? De unde a pornit, prin ce genuri a trecut și încotro te îndreapți ?

VM: Am trecut prin mai multe perioade, dar cred că singurul stil pentru care mi-a păstrat pasiunea constantă a fost chillout/ambiental. E un grup pe Last.fm intitulat “I kill people who say that ambient is sleeping music”. Pentru mine e departe de a fi sleeping music, e muzica perfectă pentru a gândi, într-un fel, în “liniște”. La început am fost sedus de vibe-ul pozitiv al house-ului, după aceea am căzut în melancolia trance-ului, în strictetea techno-ului și acum am rămas în aria techno-electro, cochetând și cu breakbeat, disco, funk. Am observat că toți marii compozitori (Adrian Enescu, William Orbit, Brian Eno), atunci când nu mai au nimic de demonstrat, compun muzică experimentală. Mi-ar plăcea să ajung și eu în acel punct.

EB: Nu putem spune că avem foarte mulți producători de downtempo. De ce te-ai orientat

În această direcție, ce aparatură ai folosit și dacă ai avut vreo sursă de inspirație în crearea muzicii ?

VM: Downtempo este o denumire mai generală și cuprinde câteva subgenuri. Astfel, eu cred că defapt avem un număr decent de artiști foarte buni în acest stil. Pe partea electronică avem Brazda lui Novac, Silent Strike, iar pe cea mai jazzy pe Alexandrina, Jazzadezz, Electric Brother și mai nou Butterflies in My Stomach. N-am făcut o alegere conștientă să fac acest gen. Compun downtempo atunci când mă "lovește inspirația". Acest gen permite o mai bună exprimare a unor stări și de aceea cred că îmi dă o libertate mai mare de exprimare față de proiectul Victor M. Pentru album am folosit doar Fruity Loops și am samplat filmele "It's all gone Pete Tong" și "Artificial Intelligence". De atunci am avansat la Ableton Live, Access Virus TI, controllere midi, microfon profesional și chitară acustică.

EB: Cum este primit acest gen de muzică în România ? Este publicul destul de matur pentru astfel de "finețuri" ?

VM: În România există public pentru orice, problema e doar cum ajungi la el. Acest stil e unul mai intim. Îl asculți acasă sau pe drum, în căști. Rareori o să vezi foarte multă lume venind la un event doar pentru asta, pentru că nici nu se dansează, nici nu se prea cântă. Sunt conștient de asta și accept situația așa cum e, nefiind mai puțin motivat din această cauză.

EB: În opinia ta care este diferența dintre clubbingul vestic și cel român, care sunt minusurile și care sunt avantajele ?

VM: Londra m-a convins că peste tot e o luptă pentru supraviețuire. Fiecare artist (sau wannabe artist) are ceva de spus și încearcă să te convingă să-l suporti. Diferența e că la noi sunt împinși în fața audienței și djii care nu-și prea dau silința, iar aceștia, îmbătați de atenție, n-au nicio motivație să progreseze. În rest, cred că suntem onorați des de vizitele celor mai cunoscuți dj din lume și în sensul acesta nu avem de ce să ne plângem. Stăm prost doar cu promovarea valorilor autohtone.

EB: Ai colaborat de-a lungul timpului cu băieții de la OK Corral și de asemenea Jules, cu care te-ai integrat perfect ca și stil muzical. Ce alți producători apreciezi de pe plan local ?

VM: Apreciez producătorii pe care îi vad că muncesc cu adevărat, indiferent de stiluri: Gojira, The Model, VRT, Limun, precum și pe alții mai puțin cunoscuți dar cu mult elan: Tieftoner, Vardøgr. Sunt foarte atent și la scena indie, care crește în continuu și asta nu poate decât să mă bucure. Am preluat eu inițiativa și am remixat trupele Eloize, Kumm. Acum caut următoarea victimă.

EB: Hai să privim puțin spre viitor și să ne spui ce alte release-uri mai pregătești pentru perioada ce va urma ? Spune-ne despre proiectele tale, planurile de viitor.

VM: Misiunea mea în momentul acesta e de a intra în mainstream, dar nu dintr-un unghi comercial. Îmi voi continua proiectele Victor M, Platonic Scale, Yoon (cu Ionut Moraru) și multe colaborări deja începute și care așteaptă doar un finishing touch. Numele Alternativ- am decis să-l schimb marcând astfel maturizarea mea muzicală în stilul downtempo. În această vară, din punct de vedere al proiectului Victor M o să iasă pe vinyl EP-ul Funk Me în colaborare cu OK Corral și tot cu ei și Junkyard. Avem o piesă în lucru: "Out of Control". Vor urma un remix pentru The Model, încă unul pentru VRT și un videoclip pentru "Stare de Fapt" feat. Cristian Simion. Cu Yoon lucrăm la noi piese și colaborări, la setup-ul nostru live și în august filmăm videoclip la "The Mirror Can't Hear You". Ne învârtim mai mult în direcția trip-hop, dar cu influențe acustice. Avem un album pe care îl pregătim să îl susținem live, împreună cu vocal, vioară și chitară. Platonic Scale feat. Brad Vee Johnson va ieși foarte curând, este o colaborare ce duce mai mult în zona trip-hop și sunt convins că o să surprindă. Până la sfârșitul anului sper să termin și albumul Platonic Scale și să încep să-l susțin live.

EB: Ți mulțumesc și îți urez multă baftă în continuare!

VM: Și eu îți mulțumesc, spor la blogging!

Yvat (Octavian Justinian Uta)

Octavian a început să producă muzică electronică în anul 2004 și a ajuns până în prezent la o discografie ce cuprinde un impresionant număr de peste 20 de materiale, devenind unul dintre cei mai valoroși producători de IDM din România. Este cunoscut de

asemenea drept un foarte valoros sound designer, colaborând cu Power FX (Suedia) și Ueberschall Sample Service GmbH (Germania). Ueberschall a lansat în anul 2010, în urma colaborării cu Yvat, un impresionant pachet numit “The Art Of Sounds”.

A experimentat de-a lungul activității sale o combinație inedită dintre muzica electronică și muzica de cameră. A lansat un astfel de material în anul 2004 prin Experimental Seafood, numit “Concert for Violin and Analog Orchestra”, precum și o trilogie ce urmează aceeași linie: “Analog Orchestra”, “Yvat - Live” și “Fill Ins”. Primul dintre acestea, albumul de debut a lui Yvat, a fost prezentat în cadrul show-ului radiofonic de la BBC Radio 3 al regretatului John Peel, fiind singurul artist român care a avut această onoare.

Tot în această perioadă a colaborat alături de Justin Wiggan în proiectul Roboții Nu Se Pot Ruga, cu care a avut numeroase apariții discografice tot la casa de discuri Experimental Seafood: “Camera Comuna”, “Light Aversion”, “Weird White Feathers Fall”.

Pe lista colaboratorilor lui Octav se mai află și Cut, alături de care a scos la lumină două albume la casa de discuri autohtonă La Strada Music: “Row Videos” în anul 2005 și “Folium” un an mai târziu.

A urmat o continuă evoluție, o transformare în sound-ul lui Yvat, trecând de la sunete calde, ritmice, ca cele închegate în foarte apreciatul album “Tear Duct” (2007, Cactus Island), la o atitudine mai agresivă, cum este cea adoptată pe albumele “Gliæ”, lansat în anul 2008 prin sprijinul casei de discuri G6pd, sau “Extant” (U-Cover, 2010).

Alte albume de reper în muzica lui Octavian sunt “Unfolded” (2010, Boltfish) sau “Astroid” (2011, U-Cover), ultimul dintre ele confirmând evoluția lui Yvat, maturizarea soundului acestuia, într-unul mai melodios. Acestea două sunt unele dintre cele mai apreciate de către critica muzicală.

Anul 2011 a mai adus o colaborare alături de Thee Vaporizer, concretizată în materialul intitulat “Twoo Cereal Kyllers” lansat sub aripa Alphacute / Flop Beat Disk.

Casele de discuri unde Yvat a mai semnat materiale de-a lungul vremii sunt Boltfish Recordings (“Kunzite” 2009), Cactus Island (“Cyma” 2006), Envizagae Records (“Mentation 01” 2008, “Mentation 02” 2008, “Mentation 03” 2008), G6pd (“Chroma” 2006), La Strada (“Phonema” 2006), Minor (“Oar” 2006), Patpong Records (“Subliminal Crush” 2006, “Red” 2007), Subliminal Tapeclub (“Amusia” 2005, “Geophone” 2005,

“Blue Cones” 2006), Tri Postal.

Pe albumele sale a dat o notă considerabilă și visuals-urilor, colaborând cu graficieni precum Alexe Popescu, Paul Dersidan și Vasile Alboiu.

Recent a desfășurat o colaborare cu cântăreața Maria Radu pentru piesa "Păsări Albe", care a beneficiat și de un videoclip, realizat de Cosmin Tomoroga.

7. MCs

Brigada de MC-ii români formată din Agent, Bean, Junkyard, Mara, Tina și Vexxatu' Vexx, reprezintă puternice și frumoase voci care au dus undergroundul electronic românesc la un nivel mai sus, prin colaborări cu grupuri inovative, originalitate, spontanitate, improvizație. Un om poate face de multe ori diferența. Ideea de MC a ajutat mult în evoluția electroului underground românesc, la începuturi. Un om priceput la emițător poate aduna în jurul lui mulți oameni. Astfel, aici o să vorbesc pe lângă deja amintiții Agent și Junkyard, despre Bean, Mara, Tina și Vexxatu' Vexx.

Mara (Camelia Panaitescu)

Este o mai veche colaboratoare a băieților de la NSK atât în proiectele lor solo, cât și în celelalte grupuri formate de ei. Această minunată voce a înregistrat alături de ei clasică piesa "Totul Vine De La Sine", de pe albumul "Trebuie Sa Dansam", lansat în anul 2002 de către La Strada Music. Alături de Electric Brother, Mara a cântat și "militat" pentru a salva copiii ("Save the Children"). Cu cei de la Mere Mortals a fost prezentă pe o compilație cu piesa "Perpetuum (Luna Tahina)", iar tot cu Dan Handrabur și proiectul lui, Nemos, a realizat o mulțime de alte piese superbe dintre care aș aminti "Flying Soul".

Mara s-a mai găsit de-a lungul vremii în trupe precum Baba Novac (debut, 1999-2001), Blazzaj, 4Given, Vama Veche, Zob, Zum, Jasp, Blancoz, The Underground Acid, Brigada Artistică Urbană, Subcarpați (alături de care a cântat o piesă în aromâna, "La Cutari", originea Marei) și Sensor (cu care colaborează încă în prezent).

MC Tina

Tina a început să cânte în anul 1996, dar a trecut la un nivel mai sus doar o dată cu accederea la trupa de rock alternativ Oranj, șapte ani mai târziu.

Apoi, în anul 2004 a fost cooptată în cadrul asociației AnonimTM, în urma unui concurs de descoperire a talentelor numit "Se Caută o Voce", organizat de DJ Suv în clubul timișorean Evolution. Astfel, s-a deschis o porțiță pentru MC Tina și au urmat pentru ea de-

a lungul timpului concerte alături de nume precum DJ Suv, Don E, DJ Storm, Kabuki, Circuit Breaker, Paul Arnold, Big Bud, Contour, Klute, Alley Cat, Nookie, Tanith, Flight & Deeizm, A-Sides, Merka, DJ Randall, Shy Fx, Kenny Ken, Lenzman și mulți alții.

Tot în anul 2004 a început colaborarea cu trupa timișoreană Brigada Artistică Urbană. A mai cântat alături de nume autohtone precum Implant Pentru Refuz, OSGC, Eddie Neumann, Cristina Pădurariu, Blancoz, Skizzo Skills și Moebius Strip.

În anul 2005, alături de Seba 1394, a colaborat timp de un an cu Teatrul Național "Mihai Eminescu" din Timișoara pentru crearea coloanei sonore a scenariului "The Graduate" (Terry Johnson).

De-a lungul activității sale Tina a participat la cele mai importante festivaluri și petreceri din țară, dar a fost prezentă și peste granițe în țări precum Austria, Ungaria, Germania, Elveția sau Spania.

Subcarpați

Proiectul Subcarpați a fost fondat în anul 2010 de Bean (Alexe Marius Andrei), care s-a transformat apoi într-un adevărat crew de colaboratori din lumea muzicii hip hop și din sfera muzicii electronice autohtone: Gnom, Brio, Mara, Tibi Bleoanca, Rufi, Daniel Dobrin, Anca Croitoru, Andrei Tripsa, Alina Alexe, Chimie, Kazi Ploae, Dragonu', Florin Campeanu, Mihai Gheorghe, Mihai Calota, Bogdan Moraru, Dan Marcov, Vlad Bojan, Alexe Alexandru, Mircea Zanian, Mihai Campineanu, Adrian Cox Albu, Mihai Dobre, Andrei Gherghe. Formula actuala s-a oprit la doi membri de bază, Alexe și DJ Limun.

Bean a început prin anul '97, în postura de producător muzical pentru trupe hip hop, Apocalipss fiind prima dintre ele. A mai cântat alături de Blancoz (cu care a realizat piesa și videoclipul "Jumătate Tu, Jumătate Nu"), Sensor, L'Orchestre de Roche, Zuza Boys. În prezent colaborează cu Șuie Paparude, alături de care a lansat în anul 2010 albumul "E Suflet în Aparat (Cat Music).

Sound-ul Subcarpați îmbină astfel muzica electronică cu hip hop-ul, dar și elemente din folclorul nostru scump și drag, o combinație inedită, cu mesaje grele transmise în stil original și caracteristic pentru cei ce reușesc să înțeleagă. E de apreciat un astfel de grup, care a reușit să se "infiltreze" printre tinerii care au mare nevoie de idoli, de modele. Bean a

știut să le vorbească pe limba lor și să le insufle tradițiile și dragostea pentru muzica autentică.

Tot ce au lansat până acum au făcut-o gratis, două albume, primul ieșit la lumină în anul 2010, numit "Subcarpați", iar cel de-al doilea "Etnologic", un an mai târziu. Anul 2011 a adus și o compilație sub sigla Subcarpați, numită "Culese Din Cartier", care a adunat o mulțime de piese cu influențe din folclorul autohton, mixate într-un mod original de către nume mari ale muzicii electronice românești: DJ Vasile, Matze, Electric Brother, Silent Strike, Gojira, Injektah, DJ Undoo, Axellerey, Aneb. Subcarpați s-a văzut și în clipuri, Florin Câmpeanu și Mircea Zanian regizând "Când a fost la '89", iar Ionuț Negrilă și Mihai Calotă au produs un videoclip pentru piesa "Am Crescut pe la Romana".

Subcarpați - Culese Din Cartier (2011)

Ciobanas - Bas Carpatin (Alexandru Lupica)

Maria Tanase & Faramita Lambru - Trei Focuri Arde Pe Lume (Trickacid Remix)

Matze cu Mosh - Jalnika (Cristian Stanciu, Cristian Stefanescu, Lucian Stan)

Axellerey - Doina De La Gealair

Subcarpati - Pe Deal, In Vai

Maria Tanase - Ciuleandra (Queendigo Placid Jazz Dub)

Aneb & Georgiana - Am Fost Urata

Gara De Cord & Grigore Lese - Scrisori De Pe Front

Dribbler & Lupisiele & UF-Owners - Shaoraiman

Injektah & Florica Ungur - Scumpa M-o Tinut Maica

Danaga - Intreaba Muntele

Gojira & Liviu Vasilica - Robot Armasar Attack

Silent Strike & Monooka - Frunzisoara

DJ Undoo & Praetor - Lautarul Aletronic

Danaga & Surorile Osoianu - Paparudele, Samanul Si Artistii

ElectroBlog Ro: Salutări Bean! Povestește-ne pentru început când ai pus mâna prima dată pe un microfon în fața unei mulțimi și care a fost feelingul, feedbackul, experiența ?

Bean: Ce să zic, nu sunt mare fan al primului meu concert, dar asta nu a însemnat că nu m-a marcat. S-a întâmplat la Constanța în 2000. Era un hall of fame de grafuri. Se strâneau writeri din toată țara, își alegeau un perete mare și îl pictau. Se făceau fotografii, se postau pe un site (primul site era găzduit de un nene mai la vreo 30 de ani, îi placea oldschool-ul foarte mult și era unul din puținii susținători adevărați ai hip-hop-ului, cu toate elementele lui. Nu mai țin minte cum îl cheamă. Știu că era prieten cu Shao, writerul). După concurs, a fost acest concert de rap. Tremuram de la tensiune. Eram fericit și înghețat de frică. Nu a fost mare răspuns din partea publicului, nu a fost la nimeni din seara aia, deși fuseseră ceva ceva nume. A fost ok, multe de învățat clar. Cea mai importantă lecție învățată, și mă bucur că am învățat-o la primul concert, este să repet și să muncesc înainte să ies pe scenă. Per total, o amintire frumoasă. Graf, b boy, mc, dj, chiar așa era.

EBRo: Ce stil abordai la început și cum ai evoluat de-a lungul anilor ?

Bean: Am început cu hip hop clasic, ăla mai funky. Când a plecat Sleek din țară a lăsat multă muzică pe aici, de ascultat, de căutat. O parte din muzica aia (în special, funk și soul) a ajuns și pe la mine. Și de aici și sound-ul nostru funky. Ne mândream când auzeam același sample folosit de noi și de alții, numai că asta se întâmpla la vreo 5-6 ani distanță. Hip hop, apoi am încercat să dau pe beat-uri din ce în ce mai rapide, apoi din ce în ce mai lente. Am început prin "a fi raper", apoi am evoluat spre "a fi MC".

EBRo: Ideea de MC a ajutat mult în evoluția undergroundului/electroului românesc, la începuturi. Un om priceput la emițător poate aduna în jurul lui mulți oameni. Ce alți MC români crezi că merită credite și au contribuit ?

Bean: Norzeatic cu toate aka-urile lui, Junkyard, Agentu`, Tina. Ei sunt pe partea de electro. Dar toți au fost influențați de artiști hip hop. E minunat când lași atitudinea de dur, iei un microfon în mână și începi să fii MC. Să interacționezi cu oamenii. Să-i faci să danseze. Te apropii de muzică. Sunt mulți MC care or să simtă rândurile astea. Ei sunt răspunsul întrebării tale. E minunat când realizezi de ce e așa de mare cuvântul MC, pe propria piele. Simți că ai putere, omule! Ești conductor, ești emițător, ești receptor.

EBRo: Nu ești doar unul dintre cei mai buni MC de pe la noi, ci și un producător muzical.

Când ai început să creezi piese, care era destinația lor și cu ce aparaturi ai lucrat în decursul timpului ?

Bean: Producția a evoluat odată cu MC-ingul. Adică a fost o evoluție în paralel. Dacă stau să mă gândesc, ăsta a fost unul din cele mai mari avantaje ale mele. Nu s-a schimbat nimic în traiectoria pieselor mele. Mi-am dorit să fac piese pentru oameni. Mi-am dorit să simtă ce simțeam eu când ascultam o piesă frumoasă. E mână în mână cu ego-ul, știu, dar ăștia suntem. Cake walk, Cool Edit Pro (Adobe Audition se numește acum), Acid, Cubase. Am mânuit procesoare de voce. Am pus mâna pe câteva sample. Ceva sintetizatoare. Am un Novation X-Station, e și placă și clapă :) . Și multe instrumente de percuție sau de suflat.

EBRo: Ai colaborat cu diverse trupe din diverse sfere muzicale. Descrie stările prin care ai trecut, oamenii pe care i-ai întâlnit, ce ai lăsat și ce s-a adăugat ?

Bean: Am învățat că undergroundul este o țeapă, dacă nu ești atent și auto-didact. Dar, în același timp, cei ce sunt în underground, cu adevărat, merită mult respect. Am învățat că avem artiști și instrumentiști buni în România, dar adesea sunt răutăcioși și invidioși. Am învățat cum e să cânti și cu live band și cu sound system. Am învățat despre bani, am învățat despre oameni. Și cea mai mare adăugare sunt prietenii.

EBRo: Cu Blancoz ai apărut și pe ecrane, practic ai dus la cel mai înalt nivel acea grupare. Care e povestea perioadei în care ai activat cu ei ?

Bean: Ei duceau o perioadă de recrutare prin rândul MC-iilor. S-a nimerit să am noroc cu Da Hood și prin ei, i-am întâlnit pe cei de la Blancoz. Povestea e așa... prea frumos ca să dureze. Utopie. Stilul de viață, stilul de muzică, de repetiție. Era prea pe muchie de cuțit. Băiețeala era la maxim, haiduceala, clar, dar nu ieșeau piese. Unele jam session-uri ieșeau extraordinare, dar în sala de repetiție. Și când ajungeam la concert, nu mai ieșea, fiindcă era jam session. După 3 ani și un număr extraordinar de 6 piese făcute în aceea perioadă, m-am și îmbolnăvit. Am zis că mă las de MC-ing. Apoi m-a sunat Michi de la Șuie și am zis că trebuie să fie un semn, că nu trebuie să mă las de muzică.

EBRo: 2010 a adus Subcarpați, o inițiativă curajoasă, o combinație foarte interesantă. Cum s-a născut ideea și ce încearcă să transmită ?

Bean: O să răspund mai scurt puțin, deja a început să se știe povestea full a trupei. Am tot lucrat cu foclor. Poate nu românesc, dar am lucrat. Îmi place foarte tare varietatea instrumentelor, sunetelor. Subcarpați a fost răspunsul unor ani de căutare muzicală. Căutare de nu știu ce... până când am găsit. Mesajul este un îndemn la reascultarea muzicii folclorice românești și separarea lui din zona ambiguă a tv-urilor. Zona ce mută muzica folclorică în aceeași găleată cu toate scârboșeniile.

EBRo: De ce folclorul ?

Bean: Fiindcă e frumos. Dacă nu era frumos, nu mă atingeam de el.

EBRo: Te declari patriot convins ?

Bean: Nu cred că am curajul lui Ogoreanu. Și, din păcate, sunt patriot cu manta. Îmi place muzica și se întâmplă să fim de ajutor spiritului românesc. Un radio la țară m-a făcut să ajung la Subcarpați, nu cartea de istorie. Așa că mai întâi sunt om de muzică, apoi așa, patriot. Revendicarea drepturilor și a pământului e mână în mână cu animalismul din noi. Unele "fracțiuni" paramilitare o demonstrează. A, desigur, putem vorbi de datoria morală a omului în general. De la țăran la intelectual. Datoria morală a oricărui locuitor de țară, de a face o conexiune între el și strămoșii lui.

EBRo: Care este părțica de Românie cea mai dragă ție ?

Bean: Maramureșul, acum. Fiindcă e cea mai puțin exploatată. Asta nu înseamnă că scade farmecul pe măsură ce cunosc regiuni. Zic doar așa din citite și din faptul că mintea mea speculează mult în zona asta mai magică. Desigur, avem superbul curcubeu sudic. Avem Moldova cu atâția poeți și scriitori. Avem Ardealul puțin mai civilizat. Toată țara arată brici, mai puțin unde a intervenit omul, dar asta e universal valabil.

EBRo: Țara noastră duce o gravă lipsă de "eroi", de idoli, de modele, iar voi ați picat la țanc printre tinerii care au mare nevoie de asta. Cum vezi tânara generație și în ce direcție ne îndreptăm ?

Bean: Da, eroi. Și tocmai începeam să cred inversul. Că țara și lumea s-a săturat de eroi/acum depinde de noi... era un vers :) . Fiecare din noi trebuie să fim eroi. Așa încep să

cred. Cumva în felul nostru. Gata cu bazatul pe altul. Când te bazezi pe altul, vin comoditățile. Văd tânara generație plină de energie, dar încă neexperimentată. Dornică de dovedire. Am fost surprins plăcut, dar și neplăcut de ea. Văd evoluția și maturizarea mult mai rapidă, dar văd și blocajele vis a vis de problemele delicate: de exemplu rasismul.

EBRo: De lăudat este și faptul că tot ce ați scos ați făcut-o gratis. De ce convingerea aceasta și care crezi că va fi viitorul muzicii vândute ?

Bean: E simplu aici. E folclor, a ajuns la noi gratis, așa trebuie să ajungă și la oameni. În plus, am vrut să sparg piața. Prea cerea fiecare bani pe orice. Acum, dacă vrei să ceri bani pe album, pune mâna și bagă. Artiștii o să cerșească din ce în ce mai mult respect (adică CD-uri cumpărate), sau o soluție de marketing ce va permite iar o renumerare sănătoasă. Asta cred că e viitorul muzicii vândute.

EBRo: Cum decurg concertele voastre și cum e primită muzica voastră ?

Bean: Din ce în ce mai bine merg. La început mai șchiopătam, dar ușor, ușor, ne-am legat mai bine. O să sune și mai bine în 2 ani. Oamenii vin, cântă, dansează cu noi. Ca muzician nu ai ce să ceri mai mult. Cântăm rar și bine. În schimb repetăm sau muncim mult. Muzica noastră e primită în toate mediile și categoriile sociale. Din nou, ca muzician nu ai ce să ceri mai mult. Constant, vedem oameni de toate vârstele la concertele noastre.

EBRo: Cum te descurci între atâtea concerte cu Subcarpați și Șuie Paparude și care e atmosfera alături de Michi și Dobrică ?

Bean: Când a demarat trupa, a fost mai ciudat. Atacam din două părți deodată și, na, au mai sărit ceva scânteii. Dar au fost de bine, am învățat multe din asta. Cert e că, după o vreme, lucrurile s-au așezat și schimbat în bine. Ce înseamnă dansul ăsta în 2? Un avion la 6 dimineața pentru a prinde celălalt concert. Mai puțin somn câteodată, mai mult stress. Dar și satisfacții mai multe.

EBRo: Ce ne pregătești în viitor pe plan muzical ?

Bean: Pregătim apariții. Colaborări (nu prea multe, un obicei ce o să se rărească în timp). Idei noi. Ne pregătim temeinic concertele, repetăm. Lucrăm la albumul doi Subcarpați. Un

clip nou. Am făcut promisiuni și ne ținem de acestea. E și ușor să te ții de promisiuni muzicale, atâta timp cât ai oameni curați și mișto în spate. Lumea ar trebui să știe că avem la cine să cântăm. Ne mândrim unii cu alții!

EBRo: Mulțumesc mult că ți-ai făcut timp să răspunzi și baftă multă cu muzica ta! Respect și pace!

Bean: Big up, ElectroBlog Ro. Succes în continuare și mulțumim pentru sprijin. Pentru subcarpații din toată țara și pentru ElectroBlog Ro. Cum ziceam: Ne mândrim unii cu alții!

Vexxatu' Vexx (Andrei Brebianu)

Este un MC mai degrabă poet, care știe măsura cuvintelor la propriu și la figurat, cu o tehnică unică printre ceilalți aflați în spatele microfoanelor din România. Este un "soldat", membru de-a lungul timpului al grupurilor Delikt, Methadon 3000 și Blancoz.

Prima dată a fost Delikt, trupă înființată în anul 1994, alături de Brugner, care au colaborat mai apoi pe partea de beat-uri, promovare și altele cu DJ Sleek (Bogdan Smecleev). Cu aceștia Vexx a înregistrat albumul "Fără Număr", în anul 1998, la Cat Music.

Din '96, Delikt intra în Sindicatul R.A.N.-S., alături de care a susținut numeroase sesiuni live și a înregistrat piese. Ca să fie lucrurile mai clare, trebuie să precizez că scena hip hop a anilor '90, în vremurile ei de glorie, când fiecare puștan se întrecea prin cartiere în a fredona rimele preferate de pe casete, era împărțită în două sindicate: "RAN-S" (Răcnetul Agoniei Naționale-Sindicat, de partea East Coast, cuprindea trupele RACLA, Klansmen, Delikt, Getto Daci, Da Hood Justice, Parazitii), "Cartelul" (West Coast, cu BUG Mafia, La Familia, Marijuana, Il-egal, M & G).

Delikt s-a destrămat în anul 1999 și Vexx a urmat calea Methadon 3000, alături de Sleek (în timp ce Brugner a intrat în Brigada Rimă Grea aka Bem Repede Gambrinus, cu Bek). Cu Bogdan a ieșit din studio materialul "Veriga Lipsă" (1999, Cat Music), album care rămâne de referință pentru cunoscători. Methadon 3000 a fost unul dintre cele mai underground proiecte hip hop din România.

Dupa anul 2002, Vexx a colaborat alături de cei de la Blancoz, care la vremea aceea

se găseau în formula Matze, Sultan, Ati și Dru Klein. Cu aceștia a cutreierat scenele din Web, Green Hours, Lăptărie sau alte cluburi bucureștene. A intrat și în studio alături de ei, la Yama, unde a înregistrat câteva piese, care stau pe clasicul album demo semnat Blancoz. "Satira vs Satârul", "Soldatu' Vexx" sau "We Got The Tower", sunt acum bijuterii bine șlefuite în timp. Unul dintre cele mai underground materiale rămase, un jam session de excepție, cu improvizații și stil liber. A mai fost prezent cu Blancoz în octombrie 2003 la RFI, într-un show live radiodifuzat, după care trupa a trecut printr-o perioadă de schimbări a formulei și Andrei nu a mai cântat cu ei.

După aceasta, a mai cântat alături de trupe de excepție precum Aievea sau Unu'.

8. VJs

Că a fost vorba de clasicele diaporame sau diapozitive, vizualul a ocupat mereu un rol important, o călăuză până la urmă necesară în concertele "epocii vitezei" ale artiștilor. Însă în ultimii ani a fost dusă această idee la nivelul de artă. Se pune foarte mult accent pe grafică și visuals, care au menirea de a "ocupa" privirile ascultătorilor, dar unii dintre aceștia au mers mai departe și au integrat anumite soundtrack-uri create chiar de așa-numiții vj-i, reunind sub o singură prestație dj-ingul. Acest concept s-a dezvoltat foarte mult și la noi, iar artiști vizuali precum Dan Basu și Silviu Vișan, unii dintre cei mai talentați și renumiți, au cochetat în prezent cu producția muzicală sau dj-ingul.

Dan Basu

Ieșeanul Dan Basu împletește pe lângă cariera de vj sau artist vizual și cea de dj. A debutat în cadrul evenimentelor Get Underground, în anul 2003, iar în prezent este unul dintre cei mai valoroși în acest domeniu.

Alături de Silent Strike a susținut începând cu anul 2005 o serie de concerte live, un proiect audio-vizual sub numele Silent Bass. În 2006 susține două proiecte audio-video la galeriile "Vector", în cadrul programului "Personal Local Settings", împreună cu Silent Strike, Daniela Palimariu și Mort La Creier. Un an mai târziu, cu același Ioan Titu, Lucian Ban și Alex Harding a susținut la Tulcea un concert menit să promoveze Bazilica paleo-creștină de la Niculițel.

În anul 2008 a coordonat împreună cu Daniela Palimariu programul MINIpunct din cadrul festivalului de artă contemporană Periferic. Un an mai târziu, tot alături de Daniela și Mort La Creier a realizat spectacolul "Azi am hotărât să fiu sincer", la Uzina cu Teatru din Iași. Din nou se regăsește alături de Palimariu în proiectul intitulat Salon Video.

Împreună cu Silent Strike, Lucian Ban și Sorin Romanescu a format proiectul "Songs For Andy Warhol's Screen Tests", prezentat pentru prima dată la Green Hours în București. Proiectul a fost prezent și în cadrul Festivalului Internațional de Film Anonimul 2009, precum și TIFF 2010, într-o formulă schimbată, cu Mat Maneri (violă) în locul lui Romanescu. Cei trei au fost prezenți în același an sub emblema proiectului "Tarkovski

Redux", în cadrul Festivalului Internațional de Film Anonimul 2010.

Din anul 2010 organizează serile tematice DJ Set în Clubul Control și mai apoi Goblin, în care invită alți muzicieni să mixeze alături de el.

9. Considerente Generale

România întotdeauna a avut muzică și muzicieni buni, doar că întotdeauna a existat acel impediment legat de primirea publicului și a caselor de discuri. Reticența, mentalitatea greoaie, dorința de a câștiga venituri cât mai rapid cu muzică de calitate îndoielnică ne-a îngreunat evoluția. Exemplele proiectelor care la un moment dat au fost cu un pas înaintea a tot ce se întâmpla pe scena muzicii românești sunt multe, iar în cazul aproape fiecăruia sfârșitul era identic, netrezind interesul nimănui și pierzându-se în peisaj, rămânând în cel mai bun caz în inimile undergroundiștilor.

Astfel, în țara noastră trebuie să lupți, te lovești de piedici, te ridic, mergi mai departe, iar dacă norocul îți este alături, te bucuri de succes. Artiștii noștri au reușit totuși, fără un suport tehnic și financiar suficient, să ne bucure cu o muzică de înaltă calitate, să clădească o baza, să scrie o istorie. Dar mă întreb oare, ar fi fost mai frumos dacă ar fi fost altfel ?

